

Abonnementen: f 25,- p. 10 nummers
(v. leden f 17.50 (v. buitenland f 3.50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Graaf Willem de Rijkelaan 15
Leidschendam Tél: 01761-5154

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

OKTOBER 1972.

18e jaargang.
Nummer 1.

KOSMISCHE LERINGEN

De Wereldleraar

CI/1

De Tuin der Vrijheid

CI/10

Weemoed

CI/16

DE MENS EN DE GEEST

De relatie van mens en geest in de wereld

CII/1

Geest in tijd en ruimte

CII/8

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

KOSMISCHE LERINGEN

Inleiding.

Als wij spreken over een Wereldleraar of een Wereldmeester, dan duiden wij daarmee een figuur aan die bepaalde waarden, die in de kosmos bestaan op aarde tot uitdrukking brengt in de termen van de tijd en volgens de behoeften van die tijd. Er zijn in het verleden vele Meesters geweest; in de toekomst zullen er ook nog vele komen. Elk van hen heeft op zijn eigen wijze één en dezelfde waarheid tot uitdrukking gebracht. Die waarheid kunnen we misschien kort omschrijven met het volgende beeld:

De mensheid is een geheel. Wie deel is van de mensheid kan niet los staan van alle anderen. Het is in deze verbondenheid met het totaal der mensheid dat de mens zijn hoogste bereiking vindt, dat hij treedt voor God en dus bewust het gehele bestaansprincipe kan erkennen en beleven.

Dat ieder daarnaast wetten en aanwijzingen heeft gegeven was, geloof ik, onvermijdelijk. Het is vaak noodzakelijk de mens door middel van eenvoudige regels te confronteren met iets wat hij in de algemene zin daarvan niet kan verwerken. Hoe wonderlijk dat kan zijn, kunnen we zien, als wij het christendom ontleden, waarin de feitelijke regel is: Heb je naaste lief. Sta in voor je naaste. Probeer je medemens te helpen, indien hij je hulp nodig heeft. Dat is op zoveel manieren verkeerd geïnterpreteerd.

Jezus zegt o.m., dat het goed is de gevangenen te bevrijden. Christenen hebben gevangennissen gebouwd. Hij zegt, dat het goed is de bedroefden te troosten. Men volstaat meestal met een gebaar van edelmoedigheid, waarin geen enkel begrip en dus ook geen enkele werkelijke troost is gelegen. Ik zou zo kunnen voortgaan en aanduiden waar het christendom in zijn praktijk afwijkt van de algemene regels die gegeven zijn.

In het verleden hebben de Meesters het daarom goed geacht een aantal sociale wetten te stellen. Wetten waardoor de gehele samenhang van de maatschappij (de menselijke samenleving) werd geregeld. Voorbeelden van veelomvattende regelingen vinden wij b.v. nog in de hindoeleer. De regeling van het persoonlijke leven van de mens klinkt nog sterk tot ons door uit de wetten van de Korân. In al deze gevallen zijn de wetten niet de hoofdzaak. Ze zijn een nevenverschijnsel van de kosmische waarheid, die tot uiting wordt gebracht.

Wij zullen trachten in de komende reeks lezingen u niet alleen te confronteren met datgene wat in deze tijd als kosmische lering is ontstaan en voor de eerste paar honderd jaren een grote invloed zal hebben, maar u daarnaast te doen zien hoe in de gehele kosmos altijd weer dezelfde waarheden kristalliseren en hoe achter de schijnbaar verschillende vormen van de vele godsdiensten dezelfde wetmatigheid is gelegen.

HOOFDSTUK I.

DE WERELDLERAAR.

Het woord wereldleraar doet de mens denken aan iemand met een ontstellend leergezag. Dit is niet helemaal juist. Onder de mensen vindt hij vaak een zeer beperkte erkenning en wordt veelal tenslotte door de mensen verworpen, gedood of als een dwaas beschouwd. Het feit dat hij wereldleraar heet is dan ook niet te danken aan het leergezag dat hij bezit, maar wel aan het feit dat hij iets brengt dat voor een wereld voor een lange tijd - meestal voor een periode van omstreeks 2000 jaar - belangrijk is. Hij brengt dit meestal in een bepaald deel van die wereld, zodat een herhaling van soortgelijke lessen, aangepast aan andere delen van de wereld, in die periode kunnen voorkomen.

Wij hebben in de afgelopen tijd een Wereldleraar gehad. Hij werd vergeleken met Johannes de Doper, die a.h.w. de voorbereiding vormde voor het optreden van Jezus. Daarnaast hebben wij een Wereldmeester van wie nog veel minder bekend is. Een leraar, die in dezelfde gebieden van het Nabije en zelfs het Verre Oosten is opgetreden en die heeft geprobeerd daar de regels van het leven (het innerlijk en menselijk juiste leven) tot uitdrukking te brengen.

Als wij naar de Wereldleraar kijken, dan valt ons op dat hij - ook dank zij zijn opvoeding, hij was nogal westers opgevoed - veel technische beelden gebruikt. Hij dringt er bij de mensen op aan gebruik te maken van al datgene wat hij nodig heeft, maar om zijn behoeften te beperken. Hij stelt, dat de mens niet moet dromen van een algemene vrede, maar dat hij innerlijk en voor zichzelf de vrede moet weten te bereiken. En daarmee grijpt hij vooruit naar wat de Wereldmeester later in misschien schonere en zeker meeromvattender leringen en lezingen de mensheid voorhoudt. Ik mag hier citeren. De bronnen zal ik niet afzonderlijk vermelden.

"Leven betekent allereerst in jezelf bewust bestaan. Slechts hij, die in zichzelf bewust bestaat, kan zijn naaste erkennen. Leef op grond van de harmonieën, die je in jezelf erkent, maar beperk ze nooit tot jezelf."

"Er zijn duizenden wegen om iets waar te maken. Er is over het algemeen slechts één enkele weg, waarop je zelf iets kunt waarmaken op een voor jou aanvaardbare wijze."

"De gehele wereld is vol wetten. Maar elke wet, die bindend is, kan niet overtreden worden. Besef dit wel! Alle andere wetten zijn onbelangrijk. Ze zijn het spel der mensen. De goddelijke Wet echter is het onvermijdelijke, waarmee wij geconfronteerd worden. En de goddelijke Kracht, die wij eraan kunnen ontleenen, is gebaseerd op ons bewust aanvaarden van de begrenzingen die ons zijn gesteld."

Wie deze uitspraken hoort, vraagt zich misschien wel af wat die Meester nu eigenlijk op aarde komt doen, en wat die Leraar aan bijzondere waarden te bieden had.

Wat de Leraar betreft, moeten wij vooropstellen dat de wereld wel de kernwijsheid bezit, maar dat ze daarvan geen gebruik weet te maken.

De wereld is niet in staat de leringen, die ze heeft ontvangen ook maar enigszins om te zetten in een realiteit. Ze loopt steeds weer vast in allerlei systemen. Ze houdt vast aan allerlei regels, die niet voortkomen uit een innerlijke erkenning of openbaring, maar die alleen maar voortkomen uit de behoefte van de mens om het zo goed mogelijk te hebben, waarbij zijn voorstelling van "zo goed mogelijk" over het algemeen slecht is. Wij moeten ons dus realiseren dat de Wereldleraar eigenlijk het oude in nieuwe termen brengt. Hij probeert geen reformatie tot stand te brengen. Hij probeert de oude waarden opnieuw te doen spreken, maar nu helder en zuiver, ontdaan van allerlei menselijke bijbedoelingen en gezagsconflicten.

Wanneer de Meester komt, dan voegt hij daaraan nog iets toe. Want de mensheid is wijzer geworden. Je zou het misschien op het eerste gezicht niet zo zeggen, maar de mens heeft veel geleerd. Hij weet meer omtrent de stoffelijke wereld die hem omringt. Natuurkrachten, die eens magische geheimen waren, zijn nu algemeen gekend. De mens staat in een totaal nieuwe relatie tot de kosmos, die zich voor hem heeft uitgebreid van een schaal met wat lichtjes tot een bijna oneindige ruimte vol sterren en planeten. De mens kan in deze periode een confrontatie met levende wezens van andere werelden verwachten en ook verdragen. Maar dan moet die mens ook begrijpen wat de waarheid is. Want zo er een heelal is en een God, Die dit heelal scheidt, moet er een waarheid zijn die voor allen gelijk geldt. De Meester poogt de menselijke waarheid te ontdoen van haar te menselijke achtergronden en haar a.h.w. klaar te maken voor een algemene aanvaarding van levensessentie in plaats van levensvorm.

Ik zou enkele voorbeelden kunnen geven, die dit onderstrepen. Waarom zou de Meester anders hebben gezegd:

"Bedenk wel, dat het uiterlijk niet het kenteken is van het innerlijk. Maar hij, die bewust is, ziet het innerlijk en laat zich niet meer door het uiterlijk misleiden."

Hier wordt niet alleen geduid, zoals sommige van zijn leerlingen nu al proberen te zeggen, op de bewuste, die veel uit zijn medemensen kan afleiden, die kan zien wat ze betekenen, die aan de hand van hun uitstraling precies weet wat ze denken en wat ze eigenlijk zijn. Hier wordt gezegd dat het leven, dat wij menselijk noemen, eigenlijk verder reikt dan de menselijke vorm; dat het in vele vormen kan voorkomen.

Een ander opvallend citaat:

"Hij, die trots is op hetgeen hij heeft bereikt, benijdt een ander zijn bereiken. Hij echter, die voortdurend leert, wordt voortdurend vaardiger en wijzer. Het besef van eigen onvolkomenheid is de basis voor verdere bereiking. De illusie van eigen bereiking is over het algemeen gelijktijdig de dood van geestelijke ontwikkeling en de stilstand van stoffelijke mogelijkheden."

Ik heb in het bijzonder deze citaten geselecteerd om daarmee mijn betoog te onderstrepen. Want als wij ons willen bezighouden met al deze kosmische leringen, dan moeten wij ook begrijpen wat zij eigenlijk als achtergrond hebben. Die achtergrond is uit de aard der zaak filosofisch-esoterisch wel te stellen.

Er is een God. God is een onbekend Wezen. God is een naam voor het Onbekende. Wij nemen echter aan dat er iets is dat alle dingen heeft voortgebracht en in stand houdt. Het onbeschrijflijke omvat niet alleen één wereld en één zon, het omvat ongetelde werelden en ontelbare sterren. Als wij dat begrijpen, dan zien wij ook dat dit in zijn samenhang moet bestaan. Er kan geen kosmische wet zijn, die op aarde wel en elders niet geldt. De werkelijke wetten zullen overal gelden.

Ze zullen misschien door verschillende omstandigheden in verschillende vormen naar voren treden, maar wie de essentie ervan ziet, moet erkennen dat ze gelijk zijn.

Als de mens leeft in een wereld, waarin ook de geestelijke sferen voor hem onbekende planeten zijn geworden, onbekende bestaansvormen, zodat b.v. de doden ver van hem af schijnen te staan, dan is het ook hier zeer moeilijk voor hem te begrijpen dat de wetten, die zijn bestaan regeren ook die anderen zullen regeren. De anderen, die zijn overgegaan, leven in sferen, die misschien hoog-verheven zijn of liggen in de afgrond-diepe duisternis van absoluut egocentrische concentratie op het "ik". Al deze werelden hebben één wet. Maar het besef van de mens is niet altijd zover ontplooid dat hij dit kan begrijpen en aanvaarden.

De Meester is a.h.w. één tik van een kosmische klok die zegt: "de tijd is voorbij, er begint een nieuwe tijd" en die daarbij de nadruk legt op de eigenschappen van die tijd. Niet: het is een minuut verder, maar: nu begint de middag of: nu begint de avond, nu groeit het licht, nu gaat het duister komen. De volgorde die kosmisch vaststaat, de eeuwige slingerbeweging waarlangs elke ontwikkelingslijn zich voltrekt, wordt door de Meester onderstreept.

De Leraar kondigt aan. Hij vat het leven samen, opdat men begrijpt dat het nieuwe komt.

De Meester drukt uit wat er gaat komen.

Onze Wereldleraar heeft geprobeerd de mens duidelijk te maken dat vrijheid noodzakelijk is. Hij heeft bij zijn pogingen om die vrijheid te verkondigen bepaalde taboe's aangetast. Zijn opvatting ten aanzien van b.v. sexualiteit week af van het geijkte patroon, waarin kinderen het enig belangrijke zijn. Dat lijkt op het eerste gezicht misschien niet erg religieus, niet erg goddelijk, maar in een overbevolkte wereld is het kind minder belangrijk. Dat moet men eenvoudig begrijpen. Dan moet de nadruk ergens anders op komen te vallen en zijn de spanningen, die door een bepaalde sexuele codex ontstaan niet noodzakelijk. Integendeel, ze zullen vaak hinderlijk zijn voor de verdere ontwikkeling. Ze zullen sterke frustratiepatronen tot ontwikkeling brengen. Ze zullen de mensen verwijderen van innerlijke vrede en innerlijke werkelijkheid. Het is duidelijk, dat dat gezegd moest worden. Zoals het duidelijk is dat eens een kleine gemeenschap voor zichzelf kon leven en streven, omdat ze a.h.w. geïsoleerd was in de ruimte om zich heen en omdat ze werkelijk kon verschillen van alle andere kleine gemeenschappen. Dat is denkbaar, als de reis van een dorp naar een stad meer dan een dag duurt. Het is niet meer denkbaar in een wereld, waarin je in één dag van werelddeel tot werelddeel kunt gaan. Dus moet er wel de nadruk gelegd worden op die nieuwe wereld.

Als de wereld wordt beheerst door techniek, dan heeft het geen zin met esoterische argumenten aan te komen. Dan is het noodzakelijk dat je met argumenten komt, die passen in die technische wereld. Het is dan ook heel begrijpelijk, dat iemand op een gegeven ogenblik zegt, zoals de Leraar heeft gedaan:

"De techniek is er om ons te dienen. Wij moeten haar echter zo weinig mogelijk gebruiken, opdat wij haar meester kunnen blijven. Want indien wij haar toestaan ons in beslag te nemen, zo beheerst zij ons. Zij beheerst ons echter niet alleen naar lichaam en leven, maar ook naar de ziel. Wij worden gebonden aan haar systemen en kunnen in ons de waarheid en de God in ons niet ontdekken."

Het is alsof hij wil zeggen: als je je teveel bezighoudt met techniek en technische ontwikkeling en vooruitgang, dan wordt daardoor de mogelijkheid in te gaan tot het Koninkrijk Gods voor jou teniet gedaan.

Het is ook begrijpelijk, dat hij aan de andere kant aan zijn leerlingen zegt: Als de dingen er zijn, zijn ze er om te gebruiken. Ze zijn er niet om te verwerpen. Gebruik de dingen zolang je er meester over kunt zijn. Hij zegt letterlijk:

"Wanneer de weg lang is, waarom zouden wij geen voertuig gebruiken?"

Daarmede duidt hij aan, dat het voor hem heel normaal is dat iemand een vliegtuig, een trein of auto gebruikt; dat het helemaal niet zo belangrijk is dat je helemaal op jezelf bent aangewezen zoals de mensen in bijbelse tijden. Maar hij zegt erbij: "Wij moeten zorgen dat onze wegen ons voeren naar ons doel."

Dat doel omschrijft hij dan verder. Hij zegt:

"Leven in deze wereld is het erkennen van het geluk van het bestaan, zodat wij verrijkt door hetgeen wij hebben ervaren in volgende vormen van bestaan de grotere blijheid van een volledig bestaan kunnen aanvaarden."

Dat zegt hij niet zomaar. Het gaat hem werkelijk erom de mensen duidelijk te maken, dat de dingen ons moeten dienen. Wij kunnen natuurlijk overal heen gaan, maar het heeft alleen zin ergens heen te gaan om iets te doen, om ergens naar toe te streven, indien het voor ons een bevestiging is van iets wat wij nodig hebben. Wij moeten het overbodige overboord zetten.

Dit lijkt misschien niet zo kosmisch. U zult zeggen: het is eigenlijk stoffelijk zo logisch. Maar als u nadenkt, zult u begrijpen dat het hier ook een kwestie is van licht reizen. De Meester heeft in een van zijn gelijkenissen gezegd:

"Een reiziger wil op reis gaan. Hij verzamelt al wat hij bezit en torst dat met zich mee. En ziet, traag en uitgeput bereikt hij zijn doel; en hij is niet meer in staat datgene te volbrengen waarvoor hij de tocht heeft gemaakt. Ik zeg u: reis licht! Laat alles achter wat voor u niet werkelijk noodzakelijk is. De wereld en de kosmos zijn er om u te dienen, maar dan zult u moeten betrouwen op deze krachten."

Jezus heeft ook tot zijn leerlingen gezegd: "Wie uitgaat, neme niets mee, zelfs geen tweede paar sandalen. Eet daar waar ge de leer verkondigt en als ze niet luisteren, ga verder."

Dat is eigenlijk precies hetzelfde, maar nu uitgedrukt in de termen van bezit.

Het vreemde is dat de Meester, veel minder dan de Wereldleraar, ageert tegen dingen als televisie en radio.. De Leraar ziet daarin iets wat je kan afleiden. De Meester zegt:

"Neen, dat is helemaal niet zo erg. Alle dingen die wij erkennen, zelfs het spel dat ons moet ontspannen, het schimmenbeeld dat ons vermaakt, moeten ons confronteren met iets in onszelf. Zo wij ons daarvan bewust zijn, vinden wij onszelf steeds duidelijker weer en zullen wij steeds juister handelen volgens datgene wat wij in ons en omtrent onszelf hebben erkend."

Een fantastische opvatting! Geen verwerpen van de dingen. Zeker, ik zou u enkele peroraties van de Meester kunnen geven, die niet mis zijn. Bijvoorbeeld als hij op een gegeven ogenblik uitroept:

"Allen, die elkaar bestrijden om de macht, zijn dwazen!

Want ziet, zij binden zich aan lasten, die zij niet kunnen afwerpen.

Zij willen zich voeden met hun eigen ondergang."

Het is begrijpelijk, dat de man boos wordt. Hij ziet hoe het spelletje van belangrijkheid en macht in de plaats komt van menselijkheid. Maar hij zegt er onmiddellijk na:

"Heb medelijden met degenen, die bezeten worden door hetgeen

hen opvreet en vernietigt."

Hij heeft medelijden met b.v. een politicus of met een generaal of met de mensen die bezeten worden door wat ze zijn. Misschien is dat wel het meest kentekenend voor alle Meesters. Zij hebben een onmetelijk en onbeperkt medelijden. Ze zijn niet degenen, die komen om te oordelen en te veroordelen. Ze zijn degenen, die duidelijk maken, die wakker roepen. De reden daarvoor meen ik in een van de uitspraken te hebben gevonden. Er wordt gezegd - en ik citeer zo letterlijk mogelijk:

"Wij allen zijn één. Dat wat ziek is in de een, zal de ziekte van de ander zijn. Dat wat gezond wordt in de een, wordt de kracht tot genezing in de ander. Onze verbondenheden dwingen ons samen te gaan, want niemand van ons kan alleen staan in het aangezicht van de waarheid."

Hier wordt letterlijk gezegd: Wij kunnen niet zeggen: jij wel en ik niet; of: jij hebt ongelijk en ik heb gelijk; en dat is een ziekte en dat is iets wat ons aantast. Wij moeten eerder proberen elkaar te helpen om steeds beter te zijn. Niet proberen iedereen aan elkaar gelijk te maken, maar gewoon elkaar helpen steeds beter te zijn, elkaar te begrijpen, elkaar te helpen en te dragen. Niet omdat wij dan zo goed zijn, maar omdat alleen op die manier een harmonie tot stand komt, waardoor wij in onze harmonie met de mensheid tenslotte het licht kunnen aanvaarden.

Over mystiek heeft zowel de Meester als de Leraar uitspraken gedaan. Maar de Wereldleraar is misschien wel degene, die ik hier bij uitstek mag en moet citeren.

"Degene, die in het verliezen van de redelijke beperkingen de eenheid van de oneindigheid vindt, is te loven en te prijzen. Gelukkig is hij, want hij brengt een waarde voort die niet tot hemzelf beperkt blijft. Maar wee degene, die zich afsluit van de werkelijkheid en in zich een heil zoekt dat alleen voor hem bestaat. Hij stoot anderen af en belast hen met datgene wat hij in zich denkt te bereiken."

Een andere keer toen hij misschien liever wat schertste, maakte hij de volgende opmerking:

"De ware mysticus is de mens, die leert de wereld met zijn geest te omvamen zonder haar te verlaten. De dwaze mysticus is degene, die denkt dat hij in zijn geest de wereld kan verlaten en daardoor voortdurend met de wereld in botsing komt."

De visie is helemaal niet van "trek je nu maar terug uit de werkelijkheid". Mensen proberen wel eens te vertellen dat dat in het verleden het geval is geweest; dat Jezus een totaal nieuwe werkelijkheid heeft geopenbaard. Dat was niet waar. Hij heeft een andere manier van leven geopenbaard. Maar die wijze van leven had alleen zin, indien ze in de wereld gebeurde. De mens, die zich terugtrok als anachoreet (kluizenaar), was zeker niet iemand die Jezus kon dienen. Zeker, terugtrekken om rust te vinden hebben alle Meesters wel gedaan. Jezus zo goed als de laatste. Zelfs Mohammed trok zich terug. Maar als ze dan weer terugkwamen, dan was het om met versterkte kracht te werken in de menselijke werkelijkheid. En dat is wat anderen wordt voorgehouden als begeerlijk en goed.

De visie van de Wereldmeester en van de Wereldleraar omtrent het Al kan ook zeer interessant zijn.

De Leraar stelt op een gegeven ogenblik:

"Daar de gehele kosmos de uitdrukking is van één wil en één wet, zal aan de samenhang van de delen van de kosmos het geheel van wil en wet kunnen worden afgelezen. Hij, die begrijpt, leest in de hemelen maar ook in de wateren, in de structuur van

de aarde en in de groei van de planten dat wat op dit ogenblik de wet doet, wat zij veroorzaakt."

De Meester bekijkt het wat milder. Soms lijkt haast of hij de Leraar van replek wil dienen. Hij zegt:

"Het is de liefde die alle dingen verbindt. Want zonder de wederkerige erkenning, het elkaar in evenwicht houden, kan er niets bestaan. En als de evenwichten verschuiven, zo zullen wij mee moeten verschuiven. Indien wij dit niet willen beseffen en gelijk willen blijven aan dat wat wij zijn, zo gaan wij ten onder aan de starheid waaronder wij gebukt gaan."

De een zegt: er is een klok, waaraan je de toekomst kunt kennen en waaraan nu de betekenis van het heden en van het verleden is af te lezen.

De ander zegt: dat is allemaal niet zo belangrijk. Belangrijk is dat je verandert. Want alleen in de verandering kun je voortdurend harmonie vinden, nooit in de blijvende gelijkvormigheid.

Ook de mens zelf wordt vooral door de Leraar nogal eens hevig aangevallen; iets wat voor ons van de Orde iets bekends heeft. Ook wij doen dat wel eens.

De Leraar zegt, dat de mens in het najagen van hersenschimmen vergeet hoe hij moet leven. Hij stelt dat de mens, die een leer boven zichzelf stelt en zo zichzelf doodt voor de werkelijkheid, gevangen raakt in de spookbeelden van zijn illusies en in zijn koortsdromen datgene vernietigt wat hem dierbaar is.

De Meester heeft ook voor de mens een wat andere instelling, wat milder misschien ook. Hij zegt, dat als de mens begrijpt dat alles van hemzelf moet uitgaan en dat niets, behalve de feiten waarin hij leeft en de feiten die hij in zichzelf erkent, een ware betekenis kan hebben voor zijn eigen ontwikkeling zowel als voor die van de wereld, hij voortdurend de kosmische wet zal uitdrukken op aarde en daardoor een verbondenheid met de hoogste kracht voortdurend in zich zal beleven. Want hij, die de wet uitdrukt, is één met de kracht die de wet tot stand brengt. Het is een verschillende benadering en misschien dat wij in deze eerste lering daarop toch wel de nadruk mogen leggen.

Het is al te gemakkelijk om alleen maar parallellen te zoeken. Ik kan u aantonen, dat wat er in de Upanisjaden geschreven staat, correspondeert met wat andere Meesters over de gehele wereld hebben verkondigd. En ik kan u verklaren waarom. Maar wat hebben wij aan deze parallellen, deze gelijkkluidende betekenissen en instigaties, als wij ook niet begrijpen waar de verschillen liggen. Al te zeer zijn wij geneigd om eerbiedig uit te roepen: Hier is de Leraar of daar gaat de Meester! Hierbij moeten wij stilstaan. Maar wij moeten niet stilstaan en ondergaan en aanvaarden. De Meester is iemand waarmee wij ons voortdurend confronteren, niet iemand aan wie we ons zonder meer onderwerpen. Er moet een wisselwerking zijn tussen de kracht, die hij betekent en datgene wat wij zijn. Dan eerst is een ware harmonie, is er een beleven met begrip mogelijk.

De Leraar is niet iemand, die ons alleen maar de wetten opsomt of ons vertelt wat er verkeerd is. Hij is iemand, die ons confronteert met onszelf en ons dwingt goed en kwaad zelf voor ons te bepalen.

Het zal u niet verbazen dat goed en kwaad termen zijn die beiden met aarzeling hanteren. Zo zegt de Leraar:

"Als men zegt: dit is kwaad, zo vraag ik u: waarom? Want kwaad is iets wat ge alleen in uzelf ervaart. Dat wat ge als kwaad ervaart is kwaad voor u maar het kan goed zijn voor de ander. En dat wat ge goed

noemt, kan een dodelijke last betekenen voor anderen, die het ondergaan."

Hij stelt hier de relativiteit. Een relativiteit, die ook een heel grote rol heeft gespeeld in de leringen van de Orde in de laatste tijd. Het evenwicht tussen licht en duister wordt langzaam maar zeker het begrip dat licht en duister slechts de grenzen zijn van het waarneembare en dat het daartussen liggende gebied het geheel van ons besefsvermogen, ons begripsvermogen, ons daadvermogen bevat. Verder dat het oordeel dat wij stellen eigenlijk niet objectief is; dat het door onszelf wordt bepaald.

De Meester drukt het op de volgende wijze uit: In de wereld kun je maar op één manier zo leven dat je in jezelf weet: ik heb goed gedaan. En dit goede vind je bevestigd in jezelf en in het geluk, dat je hebt in het leven. Je kunt voor jezelf maar op één wijze waarlijk kwaad doen: dat is als je beseft ik heb hier verkeerd gedaan en jij je hierdoor ongelukkig of onzeker voelt in het leven. Andere maatstaven zijn er niet. De Schepper heeft alle mogelijkheden voortgebracht en alle mogelijkheden zijn de onze, als wij ze maar kunnen voegen in dat wat wij zijn en wat wij leven.

De mens is nu niet direct een prettig beestje. Wat de mens doet met geweld en met al die andere dingen is natuurlijk verwerpelijk.

De Wereldleraar stelt het als volgt:

De geest, die niet rijp is strijdt. De geest, die rijp is erkent harmonisch.

De geest, die niet rijp is, voelt zich beperkt en vreest grenzen.

De geest, die rijp is erkent haar eigen onbeperktheid van zijn en bekommert zich niet om de vormen, waarin het zijn tot uiting komt."

De Meester zegt het op zijn manier:

"Zij, die geweld bedrijven, zijn de armen van deze wereld.

Want ziet, zij moeten vernietigen om hun eigen bestaan te kun-

nen aanvaarden en zo vernietigen zij delen van zichzelf en daar-

mede de mogelijkheden voor hun eigen ontwikkeling in dit bestaan."

Hij maakt duidelijk dat geweld iets betreurenswaardigs is. Dat strijd en dood geen dingen zijn, die waarlijk behoeven te bestaan. Ze zijn dingen waaronder je lijdt, ook als je ze bedrijft tegen anderen.

In de uitspraken van de Wereldleraar komt reïncarnatie niet zo vaak naar voren. Maar de Meester vindt het op een gegeven ogenblik wel nodig om dit heel duidelijk te stellen:

"Velen roepen uit: slechts één keer leef ik! Maar ik zeg u, dat ge vele malen hebt geleefd. En wie zegt u dat ge niet zult terugkeren tot dezelfde problemen, werelden en vormen, die gij meent met de dood voorgoed achter u te laten?"

Dit duidt volgens mij zeer duidelijk op reïncarnatie, maar vooral op het probleem ervan. Het probleem is niet dat er reïncarnatie bestaat. Het probleem is wel dat wij niet in staat zijn ons te ontworstelen aan datgene wat ons tot de herhaling dwingt. Misschien is het volgende ook wel bedoeld als een aanduiding van reïncarnatie, ofschoon dat in de samenhang niet helemaal helder naar voren komt.

"Als ik roep, is er een echo. De echo herhaalt wat ik zeg.

Is de echo mijn stem?"

Waar hij dit zegt in verband met daden en gedachten, krijg ik het gevoel dat hij hiermede wil zeggen: alles wat wij doen, keert tot ons terug. Het is niet alleen maar de directe reflexie van wat wij zijn.

En als hij dan zegt: "Hoe vele malen zal de echo zich herhalen," dan kan hij volgens mij hier ook doelen op het feit, dat bepaalde instellingen en daden van ons zich voortdurend blijven herhalen, zodat ze steeds

tot ons terugkeren en niet slechts eenmaal.

Ik vind het werkelijk een opvallend verschijnsel dat deze Meester de herhaalbaarheid van het leven in vele van zijn redevoeringen en ook in zijn persoonlijk conversaties naar voren brengt. Het is alsof hij de wereld wil wakker schudden en wil zeggen: Je leeft niet maar één keer. Je hebt de tijd. Doe het liever goed dan dat je veel doet. Ik heb het gevoel dat dat wel juist is.

Misschien kan ik deze eerste les het best afronden door u te wijzen op persoonlijke ervaringen, die wij hebben gehad met de Wereldleraar en de Wereldmeester.

De Wereldleraar is een licht, een wit licht. Wat hij weergeeft is wel helder, scherp en klaar, maar het is alsof het te felle slagschaduwen veroorzaakt. Als ik daarentegen de uitstraling van de Meester zie, dan zou ik dit willen vergelijken met het zonlicht. Een gloed, die alles kleur geeft en alles a.h.w. nadrukkelijk nog eens zichzelf laat zijn. Wij hebben uit de aard der zaak met beiden te maken gehad. Zulke grote krachten treden op aarde niet op, zonder dat ook de geest voortdurend hun spoor volgt.

Machtige geesten in een stoffelijk voertuig. En toch, hoe verschillend. Fel licht: alleen maar duidelijkheid, verduidelijking, aansporing en openbaring. Het kenbaar maken van wat er is in al zijn details, in al zijn rijkdom. Wij vergeten maar al te snel de Leraar als wij de Meester volgen. En in vele gevallen zijn wij bang voor hetgeen de Meester ons onthult en dan beroepen wij ons op de Leraar om hem niet te volgen. Maar zijn beiden niet een onverbrekelijke eenheid? Is er niet altijd weer de ontwikkeling, waarin de voorloper a.h.w. de oorzaak wordt van het optreden van de Meester? Is er niet steeds de noodzaak van de voorloper, omdat de Meester zonder hem geen klankbord zou kunnen vinden? Om dat er eerst uiting moet zijn gegeven aan de werkelijkheid van een tijd, voordat de wijsheid voor de komende tijden kan worden begrepen.

De Wereldleraar is een voorloper. En wel een voorloper, die met een bijzondere helderheid en scherpte de mens confronteert met datgene wat hij zelf is en wat hij van zijn wereld heeft gemaakt. Als de Meester openbaart wat aanwezig is, zo constateert de Leraar datgene wat de mens is en kent.

"Gij zoekt naar bezit, naar rijkdom en aanzien. Gij zoekt naar alle dingen, die ge onmiddellijk kunt verliezen. Maar de ervaring, die in u is, acht ge niet en toch zeg ik u: de enige rijkdom, die ge waarlijk bezit is de rijkdom, die ge in uzelf draagt."

"Gij vraagt mij: Hoe kunnen wij anderen dwingen om juist te handelen? Ik zeg u: Zo ge anderen dwingt, zo zult ge zelf niet in staat zijn juist te handelen."

"Gij zegt altijd: Indien men mij een voorbeeld geeft, zo zal ik volgen. Daarom gaat de wereld niet vooruit. Want een ieder wil volgen. Maar waar is degene die wil voorgaan? Wil voorgaan ook in de nederigheid van het persoonlijke bestaan, zonder dat van anderen aan te tasten?"

"Gij denkt te bezitten. Gij meent rechten te bezitten op mensen (hij geeft voorbeelden als: mijn man, mijn vrouw, mijn kinderen, mijn bedienden enz.), maar ge kunt niet waarlijk een mens bezitten, zoals ge niet waarlijk een geloof kunt bezitten. Gij kunt slechts in u de erkenning daarvan bezitten en in die erkenning leven. Uw verlatenheid en armoede zijn uw werkelijke rijk-

dom, want alleen zo zult ge waarlijk leven; niet eisende dat de wereld geve, maar zijnde in de wereld en gevende, omdat het u een noodzaak is te geven."

Ik meen, dat ik met deze inleidende beschouwing een schets heb gegeven van de Meester, maar vooral van de Leraar. Wij kunnen uit de aard der zaak in deze cursus niet volstaan met alleen maar het opdreunen van citaten. In de volgende lessen zullen wij zeker verder moeten gaan met een poging de betekenis ervan voor onszelf te onderkennen.

Wij hebben geen behoefte aan een nieuwe godsdienst of een nieuw filosofisch systeem. Wij hebben behoefte aan een mogelijkheid om - geconfronteerd met onszelf en met krachten die zijn - een eigen weg te kiezen, onszelf te zijn, onszelf waar te maken op een wijze waardoor wij gelukkig kunnen zijn; dat wil zeggen in harmonie kunnen zijn met het leven, het levende en de totaliteit.

:--:~:

DE TUIN DER VRIJHEID.

Er was eens een paradijs. Een ieder kon gaan en staan waar hij wilde. De bomen en bloemen groeiden en bloeiden voor iedereen. Totdat er iemand kwam die zei: "Ach, de mooiste weg door deze tuin ken ik nu," en hij begon een pad aan te leggen. Hij zette er een paar richtingborden bij, opdat iedereen kon zien welke kant hij moest uitgaan.

Toen kwam er een ander die zei: "Die man heeft gelijk. Dit is inderdaad de mooiste weg. Maar als anderen er nu zo tussendoor lopen, dan valt er iets van die schoonheid weg." Dus zette hij op de grasvelden overal bordjes neer met "verboden te betreden".

Toen kwam er weer iemand anders en die zei: "Ja, maar, als iedereen nu maar achter elkaar alleen die schoonheid loopt te genieten, dan komen er zo ontzettend veel mensen" en hij zette dus aan het begin een bordje met "verboden toegang" en een eindje verder een huisje waar hij kaarten uitgaf.

Tenslotte kwam er iemand die zei: "Deze weg is niet de juiste" en hij legde een tweede pad aan. Vanaf dat ogenblik werd het een rommel in de Tuin der Vrijheid. Want omdat er twee paden waren in het paradijs, rukte men op beide paden (ieder had een eigen pad gekozen) alles uit wat in de buurt was om het de anderen naar het hoofd te gooien. En zo waren er geen bloemen meer, het grasveld was een modderpoel geworden en zelfs de bomen werden omgehakt voor de vervaardiging van knuppels waarmee men de anderen van het onjuiste pad kon verjagen.

Toen kwam het ogenblik, dat er alleen nog maar een zandloze vlakte was; een vlakke waar alleen maar rots was en verder niets. Geen plant, geen leven, geen vogel, niets. De wolken dreven nog wel voorbij, maar dat was dan ook precies alles. En toen de mensen daar stonden, zeiden zij: Nu weten wij eindelijk wat vrijheid is.

Vrijheid is de vrijheid om je eigen weg te kiezen. Elke mens heeft een eigen persoonlijkheid. Hij heeft een voorgeschiedenis, hij heeft een aantal droombeelden, verwachtingen, angsten en die maken uit wat voor hem het beste pad is. Wie kan dan in het paradijs van het bestaan ooit een pad afbakenen dat voor iedereen goed is? En wie zou het recht hebben in iets wat door de Schepper voor een ieder is gesteld eisen te gaan stellen aan degenen, die daar zouden willen binnentreden?

De wereld is een en al schoonheid. De mens begrijpt het niet en verknoeit het omdat hij de schoonheid een beetje wil verbeteren. De mens redeneert: Dit is een mooi landschap, dat moeten vele mensen zien. En hij hakt bomen om, die de schoonheid van het landschap hebben uitgemaakt om er een weg te maken. Dat is natuurlijk vanuit zijn standpunt wel aardig, want dan kan iedereen er doorheen rijden. Dat de schoonheid dan teloor is gegaan, zegt hem weinig.

Is het eigenlijk niet precies eender als wij kijken naar alle leerstellingen en alle esoterische ideeën? Er zijn grondwaarden, waaraan wij ons allemaal moeten houden. Bijvoorbeeld: Heb uw naaste lief. Ik vind het een fantastisch woord. Maar dan wordt dat liefhebben onmiddellijk beperkt en ingeperkt totdat de in een corset geregen naastenliefde tenslotte bijna barst van bloedarmoede. Wat is het resultaat? Je mag je naaste wel liefhebben, maar alleen indien hij je naaste is op een bepaalde wijze en alleen onder bepaalde omstandigheden; en de liefde moet dan vooral niet te handtastelijk worden. Wat blijft er dan nog over van liefde?

Je zegt tegen de mens: Alles wat op deze aarde gebeurt is Gods wil. Waarop je prompt begint alles te veranderen. Waarmee je dus tegen Gods wil ingaat! Ik geloof, dat de mens een beetje dwaas is, als hij aan de ene kant zegt dat God ons alles heeft opgelegd en dat Hij dit alles toelaat en aan de andere kant er tegen te keer gaat als de duivel in een wijwatervat.

Ik voor mij geloof, dat de beelden, die ik u heb gegeven voor zichzelf spreken, dat zij duidelijk maken waarom het gaat. Je bent jezelf. Je bent niet iemand anders. Je bent niet de appendix van iemand anders. Je bent niet het aanhangsel van een leer, van een dogma of van de een of andere meester. Je kunt zeker de weg gaan die de Boeddha of die Jezus is gegaan, maar je zult die weg zelf moeten lopen. Je kunt natuurlijk doordringen in de essenties van de hoge filosofie en van de oudheid, maar je zult ze zelf moeten verwerken. Je zult er je eigen leven mee moeten maken. Je kunt er eenvoudig niet omheen. En als je dan in deze moderne wereld probeert jezelf te zijn, dan stoot je onmiddellijk tegen de hele maatschappij.

Het is vreemd, zolang je midden in het gedrang in het gelid loopt, word je door de menigte voortgedragen. Maar op het ogenblik, dat je zegt: Dit is mijn weg niet, is iedereen plotseling bezig om je als een sta-in-de-weg op te ruimen. En zou je soms het pad toch nog kunnen verlaten, ach, dan bots je tegen alles wat men heeft opgebouwd. Men zegt dan: Zie je wel, het is Gods wil niet dat je de massa verlaat. Maar die massa op zichzelf is de dwaasheid.

Wanneer een mens leeft, moet hij leven voor en vanuit zichzelf. Als hij samenwerkt met een ander, moet hij dat doen omdat hij zelf voelt dat dit voor hem zinvol is. Als hij iets maakt, moet hij het doen omdat het voor hem een bevrediging is het te maken. Hij heeft geen recht van een ander te eisen, maar ook een ander heeft geen recht iets van hem te eisen. Alles wat je geeft in de wereld moet vrijwillig gegeven zijn, zonder beperking, zonder voorbehoud als het even kan, maar in ieder geval vrij en vrijwillig. Wie zich de moeite getroost na te gaan wat er in de wereld nu feitelijk telt, komt tot de ontdekking dat het voor een

groot gedeelte illusies zijn.

Er zijn mensen, die doodongelukkig zijn, omdat een bordje van hun goede servies is gebroken. Zijn die mensen eigenlijk geen dwazen!? Een bord is iets wat je dient. Het kan daarbij schoonheid zijn, maar als je het zelf niet hebt gemaakt, zou je moeten zeggen: ik zal zelf iets beters proberen te maken; of: ik zal zoeken naar iets wat nog beter bij mij past. Treuren over datgene wat het verleden aan je heeft misdaan, maakt je nooit beter voor de toekomst. Vandaag leven. Werken met de middelen van vandaag en bouwen aan hetgeen je op dit moment ziet als goed voor morgen. Niet de problemen oplossen voor het jaar 2000, maar voor morgen.

De mens zegt: we moeten toch "plannen" op lange termijn. Er moet toch in alles orde en regelmaat zijn. Maar zijn orde en regelmaat niet voldoende geschapen? Dacht u dat de sterren van hun baan zouden afwijken? De sterren trekken hun baan zoals die geschreven staat. De planeten wentelen in het tempo dat door de natuurwetten voor hen is vastgelegd, totdat ze misschien zich ineens in een ster storten en uitdoven. Die dingen zijn vastgesteld. Maar wat de mens heeft vastgesteld is vergankelijk. Wat gisteren was, is vandaag vergaan. Wat gisteren de grootste kennis was, is nu de belachelijke dwaasheid van voorouders. En zo gaat het met u. Zo gaat het met een ieder.

De tijd gaat verder. Wat je bent en meent te betekenen op een gegeven moment gaat voorbij. Is het dan niet veel belangrijker dat je aan jezelf werkt, aan het enige dat niet voorbijgaat? Is het niet veel belangrijker om zelf harmonie te vinden met de schepping, met God en met de totaliteit, dan op dit ogenblik er zorg voor te dragen dat de schijn van harmonie wordt gehandhaafd, totdat de een of andere treurige organisatie die illusie weer verbreekt? U moet doodgewoon leren leven!!

De Tuin der Vrijheid, waarin wij allen rondlopen, bestaat nog steeds. Het is nog steeds niet de barre, troosteloze woestijn geworden van alleen maar rots, waarboven nog een enkele wolk voorbij drijft. Er is wel degelijk nog sprake van een tuin van leven vol ervaringsmogelijkheden, vol mogelijkheden tot erkennen, tot doen. Moet je dan, omdat anderen paden hebben getekend gaan meedoen aan de nutteloze vernietigingsstrijd? Of kun je misschien een pad vinden dat iets terzijde loopt, waardoor je geen groot pad aanlegt waar iedereen je kan aanvallen, maar een plekje van schoonheid scheppen waar je misschien de planten, die door anderen zijn uitgerukt, toch weer kunt planten, zodat de schoonheid tenminste behouden blijft. Kun je de harmonieën niet opbouwen buiten de disharmonieën die er in de wereld bestaan?

Wie wil beginnen in de wereld zoals ze is, zal moeten werken met de middelen, die de wereld heeft, wordt gezegd. Maar dat wil niet zeggen, dat je werkt met de middelen, welke die wereld aanbeveelt of goedkeurt. Je moet werken met de middelen, welke er in die wereld bestaan, met de mogelijkheden die je bezit en die de wereld je biedt, maar verder ook niet.

Al deze dingen - zo bekend als ze u in de oren moge klinken - zijn inderdaad gebouwd op of ontleend aan hetgeen de Meester heeft gezegd. Hij probeert de mens duidelijk te maken, dat het geen zin heeft naar de tempel te gaan, als er in jezelf alleen maar een leegte gaapt, waarin geen God kan spreken. Hij probeert duidelijk te maken, dat de mens zelf de tempel is, waarin God aanwezig moet zijn; dat de mens de innerlijke kracht, het innerlijk besef en zijn vermogens met anderen moet delen. Hij zegt niet, dat de mens nu verder maar niet moet studeren, omdat het wel goed gaat. Maar hij zegt wel, dat de mens in de eerste plaats op zijn innerlijke kracht moet betrouwen en pas daarna op de andere dingen.

Letterlijk werpt hij één van de leerlingen voor:

"Je wilt genezen met pillen. Maar heb je ooit de vrede in jezelf aangeroepen en je hand gelegd op een zieke en gezegd: genees? Indien dat niet helpt en je kunt geen andere weg vinden, gebruik dan je pillen, maar niet vóór die tijd."

Ik geloof, dat daar zuiver de nadruk naar voren treedt, die voor ons noodzakelijk is, als wij de vrijheid willen vinden. Eerst wat in mij is en indien dat niets uithaalt, indien ik daarmee niet verder kom en ik moet anderen toch helpen, laat mij dan grijpen naar de middelen, die er dan nog zijn. Een kwestie die voor veel mensen misschien onaanvaardbaar is.

Iemand was eens druk bezig allerlei voorwerpen op te graven (potjes en pannetjes), laagje na laagje. De Wereldleraar komt daar voorbij. Hij bekijkt dat allemaal zo, praat met de man en vindt dat die man gelukkig is in zijn werk. Hij zegt: "U bent gelukkig, want u bent hiermee in harmonie." "Ja," zegt de man, "maar het belangrijke is dat ik hier het verleden blootleg." "Nee," zegt de Leraar, "het belangrijke is dat u uzelf hervindt in een verleden, maar belangrijk zal het eerst waarlijk zijn, indien u daardoor uw werkelijkheid vindt in het heden."

Daarin zit nu precies wat ik wil zeggen met mijn verhaal over de Tuin der Vrijheid, over het paradijs dat wordt afgebroken, omdat de mensen paden willen maken. Wat ik wil zeggen over mensen, die aan de leiband lopen van een massa die ze voortstuwt (misschien wel gemakkelijk, want je hoeft zelf niet veel te lopen en vallen kun je haast niet), maar die juist daardoor voorbij gaan aan alles wat voor hen belangrijk is.

Als wij kosmische leringen willen begrijpen, dan moeten wij eerst beseffen dat het belangrijk is dat wij ze begrijpen. Niet dat de hele wereld weet wat die kosmische lering is, dat is niet belangrijk. Het is niet belangrijk dat leringen overal worden uitgedragen en dat iedereen er weer een nieuw boek van samenstelt en er weer op gaat zweren als zijnde het enige boek der waarheid. Het is belangrijk, dat wij in onszelf iets van die waarheid ontdekken en dat wij met die waarheid gaan leven en werken.

Het is vaak gemakkelijk te zeggen: zo staat het geschreven. Het is veel moeilijker te zeggen: hoe beleef ik het? Als alle mensen, die in de heilige boeken lezen zich eens niet zouden afvragen: wat staat er, wat zeggen de letters, wat zijn de woorden, wat zijn de uitleggingen en verklaringen, maar zouden zeggen: wat roept het in mij wakker? Zou het dan niet anders zijn? Ik geloof het wel.

Alles wat ik ontdek in de kosmos, is niet een kwestie van volgens ons denken organiseren, want er is al een organisatie. De kosmos zit al in elkaar. Die behoeven we niet in elkaar te timmeren. Maar het is uitvinden: waar pas ik in het geheel, zoals dit door de Kracht, die alles heeft voortgebracht, tot stand is gebracht. Wat is mijn plaats? Wat is mijn functie? Hoe kan ik harmonisch zijn met een zo groot mogelijk deel van de kosmos? Als we dat vinden, dan dwalen we misschien uit de massa. Wij zullen dan ons hoofd wel eens stoten en zeggen: de mensen reageren toch anders dan ik had gedacht. Maar aan de andere kant zullen wij in ons kracht vinden, harmonie vinden. Wij zullen gelukkig kunnen zijn ondanks alles. Dat zeggen de mensen dan: ondanks alles! Nu ben ik zo goed geweest en ze zijn slecht tegen mij. Maar die goedheid is mijn vreugde. Dat ik volgens mij goed ben geweest, dat is belangrijk. Niet wat die ander ervoor teruggeeft. Dat is hoogstens een bonus.

Er zijn meer van die dingen. Als je op een gegeven ogenblik wordt geconfronteerd met het leven, dan denk je wel eens: er zijn zoveel dingen, die voor mij niet mogelijk zijn. Want dit kan ik eigenlijk niet en dat kan ik niet betalen en dat andere zal nooit waar worden. Je denkt het;

en omdat je het denkt, begrenst je inderdaad jezelf. Maar we weten ook dat er mensen zijn, die gewoon erkennen: dit is noodzakelijk, of: dat is juist op dit ogenblik en die het dan maar doen. Het eigenaardige is, dat zolang die noodzaak bestaat het inderdaad plaatsvindt. Ze krijgen het geld dat ze nodig hebben. Ze krijgen de kracht die ze op dat moment nodig hebben. Ze krijgen het inzicht of de wetenschap op het juiste ogenblik. En dan zegt men: Ja, dat is het ingrijpen van de geest, dat is van God.

Als we ons houden aan de kosmische leringen, zoals ze in de laatste tijd gegeven zijn, moet je het anders zeggen: We zijn harmonisch geworden met de grotere kracht en daarom kunnen we blijven voortgaan op de wijze, die bij ons past. Op het ogenblik dat wij eisen stellen, valt alles weg. Op het ogenblik dat wij noodzaken erkennen en waarmaken, ook als de consequenties ervan misschien niet helemaal te overzien zijn of erger nog, als wij menen dat wij die consequenties niet kunnen dragen, dan is er altijd een uitweg.

De praktijk is eigenlijk doodeenvoudig. Als wij een harmonie weten te vinden met het heelal en in deze harmonie ons uitdrukken in de wereld waarin wij leven, dan zullen wij heus niet in die wereld alle vormen en verschijnselen zien in overeenstemming met wat wij willen, maar dan zullen wij het allemaal kunnen aanvaarden en verwerken; en wij zullen er beter van worden. Onze harmonie zal er door groeien; ze zal er niet door teniet gaan. Wij zullen niet verbitterd worden door onze mislukkingen, maar wijzer en tenslotte gelukkiger.

Als je dat gaat zien, dan ontstaat er als vanzelf een heel ander beeld van kosmos en leven. Daar waar ik harmonisch ben met een zo hoog mogelijke kracht zal het geluk, de waarheid, zoals ik die uitdruk ook een maximum bereiken. Echter niet in een continue toestand, want wij vergeten die harmonie wel eens en dan zeggen wij ook wel: Heer, als deze kelk aan mij voorbij kan gaan....Laat het a.u.b. niet gebeuren, maar Uw wil geschiede. Wij aanvaarden de harmonische drang als bepalend en het resultaat is dan een verheerlijking.

Wij zoeken naar contact met de mensen en als wij worden uitgesloten, zeggen we niet: Ach, wat vervelend, ik heb het zo goed bedoeld en nu gaan die mensen gooien. Dan zeg je: Waar heb ik gefaald? Dan kom je een volgende keer terug en er wordt weer naar je gegooid. En dan zeg je toch iets anders; en er gooien een paar minder. En later ontmoet je misschien dan iemand, die ook heeft gegooid met stenen, met rot fruit of met wat anders. Die persoon zegt dan: Ik heb daarover nagedacht. Mag ik nog iets meer daarvan weten. En dan zeg je: Ja, wat ik heb gedaan is de moeite waard. Het gaat niet om het antwoord dat ik krijg, maar het gaat erom dat er een harmonie is. Die harmonie is nu kennelijk ook in de ander ontstaan.

Misschien is de leer van de kosmos menselijk gezien een beetje hard. Ze kent niet zo die persoonlijke relaties. Ze zegt niet: ach, dat zijn twee zielen, die blijven van eeuwigheid tot amen bij elkaar. Ze zegt doodgewoon: kijk, dit is de harmonie en wat er in die harmonie bestaat, dat zal met elkaar verbonden zijn. Hoe en op welke manier daarover wordt niet gesproken. Het kan een heel ver flitsend contact zijn van alleen maar ideeën die overspringen. Het kan een kracht zijn, die misschien uit de ene sfeer naar een andere wordt overgeheveld. En het kan de meest intense menselijke binding zijn, die je je kunt voorstellen. Maar dat is niet bepalend. Bepalend is de harmonie; het andere is er alleen maar de uitdrukking van.

Op dezelfde manier sta je altijd weer te worstelen met het denkbeeld, de illusie - ook als je je met die kosmische lering bezighoudt.

De hele wereld zit vol illusies. Alles is maya, begoocheling, waan! roepen de mensen uit. En dan zeggen anderen: Ja maar, hoe leef ik dan? Is dat dan misschien ook een illusie? Het antwoord is: het is voor mij werkelijkheid. En voor zover ik die werkelijkheid kan beïnvloeden door harmonisch te zijn, zal ik iets waarmaken. Het gaat er niet om, of de feiten zijn zoals ik ze zie, want dat kan niemand precies bepalen. Misschien zijn al die feiten voor een deel illusie, voor een ander deel een onveranderlijke eeuwige werkelijkheid. Maar de manier, waarop ik harmonisch ben, bepaalt hoe ik ze beleef en wat er voor mij uit voortkomt. En hoe groter mijn harmonie, hoe dichterbij ik als vanzelf naar de feitelijke waarheid, de kosmische waarheid wordt gebracht.

Iemand klaagde eens een keer: "Nu zijn er zoveel gezonden en Meesters op de wereld geweest en ik heb er nooit één mogen ontmoeten." Dat was in de sferen.

Een ander hoorde dat en zei een beetje medelijdend: "Kerel, wat ben jij gelukkig!"

"Wat, ik gelukkig!? En ik heb ze nooit ontmoet."

Toen antwoordde de ander: "Kijk eens, jij kunt harmonisch zijn zonder eerst achter iemand aan te lopen. Want het is geen verdienste, als je achter een geestelijke leider aankwispelt als de staart van een hond. Maar als je harmonisch bent en zijn denkbeelden, zijn besef kunt delen en daardoor de kosmische werkelijkheid nabij komt, dan heb je ook deel aan wat hij is, wat hij geweest is en wat hij zal zijn. Dan heb je deel aan een kosmische regel, een kosmische wet en een kosmische werkelijkheid zo goed als je deel hebt aan de wereld waarin je bestaat."

Voor mij was dat een heel wijs antwoord. Het was wel geen antwoord van een Meester of een Leraar, maar het maakte mij een beetje duidelijk wat vrijheid eigenlijk is.

Vrijheid is het vermogen om harmonisch te zijn. Het is het bepalen van je eigen harmonie. Het is in jezelf zoeken naar de enige waarheid, die belangrijk is.

Als de mensen op die manier door de Tuin der Vrijheid wandelen, dan zal het soms op bepaalde plekken wel wat drukker zijn. Maar de tuin blijft bestaan en door de waardering, die men heeft voor de schoonheid ervan neemt de schoonheid overweldigend toe, totdat men de gezamenlijke verrukking kent van wat men een paradijs noemt en wat in wezen alleen de onderlinge vrede is, waardoor men de werkelijkheid besef van datgene waarin men vertoeft.

--:-

W E E M O E D .

Als wij beperktheden zien en daardoor het gevoel hebben onze eigen kracht te verliezen door ons contact met de werkelijkheid, zo ontstaat er in ons een vreemde emotie, die wij weemoed noemen.

Het is geen werkelijke droefenis. Het is niet een werkelijk verwerpen of zich ontzeggen. Het is het haast aarzelend kennis nemen van een beperking, die voor ons gaat ontstaan.

Herfst is voor de mens vaak weemoed, omdat in de glorie van het rode blad en de langzaam opkomende nevels de zomer met haar rijkdom en warmte voorbij is. De mens wil de zomer vasthouden. Hij kan het niet. Daarom is hij weemoedig. Als wij dus weemoedig zijn, schrijven wij onszelf in feite een brief van onbekwaamheid uit.

Wij leven niet in het heden, maar trachten het verleden te herwinnen. Wie het verleden tracht te herwinnen, verliest de toekomst. Daarom moet de mens in het heden leven; en zo hij al een ogenblik weemoedig denkt aan wat is geweest, zo dient hij zijn gedachten te richten op wat kan zijn en vreugdig verwachtingen en krachten op te bouwen, opdat hij verder kan gaan naar wat voor hem morgen is.

Weemoed is een afscheid, dat je alleen kunt nemen van al wat voltooid is, maar niet van iets wat deel is van jezelf, deel schijnt te zijn geweest van jezelf. Het is niet een je ontzeggen van hetgeen voor jou werkelijk, mogelijk en noodzakelijk is. Dat kun je jezelf niet eens ontzeggen, dat wordt waar, dat is onveranderlijk. Er blijft alleen de emotionele illusie over, waardoor men zich onbewust haast onderwerpt aan dat wat men niet wenst.

Wie echter beseft wat voor hem belangrijk is, ziet niet terug. Hij zal de weemoed erkennen voor wat ze is: een rem, die het heden onmogelijk maakt. En hij zal in het heden weer de moed, de blijdschap, de levensvreugde en kracht vinden om morgen te maken tot iets dat is als een lente na de dorheid van winter en herfst.

Ik hoop, dat deze gedachtengang voor u bemoedigend is. Want de mens, die weemoedig is, geeft zich over aan gevoelens, die soms in al hun lichte treurnis aantrekkelijk zijn, maar die - wanneer ze werkelijk voor je eigen leven tellen - gelijktijdig betekenen, dat je in geestelijk opzicht insluimert of sterft.

:--:--:

DE MENS EN DE GEEST

Inleiding.

Als we mens en geest bezien, dan hebben we waarden, die eigenlijk praktisch identiek zijn en gelijktijdig vanuit menselijk standpunt beschouwd zeer verschillend. Wij moeten proberen in deze cursus duidelijk te maken wat de mens is, wat de geest van die mens is, wat de geest is (wat je bent zonder lichaam) en dan hoe je elkaar kunt ontmoeten.

Er zijn voor een mens heel veel middelen om met de geest in contact te komen, maar de meeste mensen hebben niet voldoende feeling en niet voldoende opleiding om daarvan gebruik te maken. Ook daaraan zullen we aandacht moeten besteden. Want het zal u duidelijk zijn dat heel veel mensen wel geïnspireerd worden, maar dat het toch wel heel erg gemakkelijk is als u weet hoe die inspiratie ontstaat, zodat u daarvan gebruik kunt maken. Zo is het misschien wel prettig te weten, of dat tikkertje in de muur nu toevallig een houtworm is, een muis of misschien dan toch een geest en hoe je het eventueel kunt controleren.

Wij zullen in deze cursus zeker niet alleen op de theorie ingaan. Wij zullen ook proberen vooral de meer praktische aspecten van contact met de geest, het verkrijgen van krachten uit de geest en wat dies meer zij aan de beurt te laten komen. Maar we moeten allereerst de mens en de geest gewoon bezien in de relatie, waarin ze in uw wereld kunnen optreden.

HOOFDSTUK I.

DE RELATIE VAN MENS EN GEEST IN DE WERELD.

Een mens is een stoffelijk wezen, waarin een geest aanwezig is. Daar het totaal van de indrukken, die met grote kracht op het ego aanstormen van materiële aard is, is het voor de mens vaak heel moeilijk om zich dit geestelijk deel van zijn wezen te realiseren. Het is ook deze zelfde overstelping met sterke signalen van zintuiglijke aard (een voorstellingsleven bovendien dat op die zintuiglijke impressies is gebaseerd), waardoor het hem zeer moeilijk zal vallen om iets van het beleven van zijn eigen geest te beseffen. En deze zelfde moeilijkheid maakt ook een contact met de geesten van anderen op zijn minst genomen zwaar.

Als wij gaan kijken welk ontmoetingsgebied we hebben, dan blijkt dat de mens een astraal voertuig heeft. Het blijkt dat de geest - praktisch vanuit alle sferen - zich kan manifesteren in de astrale wereld, zodat de eenvoudigste contacten eigenlijk op astraal gebied

tot stand zouden moeten komen. Er zijn echter een paar bezwaren tegen.

In de eerste plaats zal de mens zich van het astraal gebied weinig herinneren. Alleen iemand, die voldoende getraind is, weet op welk ogenblik hij astraal waarneemt of astraal ontvangt.

In de tweede plaats: De astrale wereld is vol vormen, die door de gedachten kunnen worden gemanipuleerd. Het is dus heel erg moeilijk duidelijk te maken met wie men eigenlijk in contact treedt. Daarom is dus over het algemeen de contactsfeer iets verlegd en werken wij op wat men wel eens mentaal gebied noemt.

De mens denkt. Zijn denken voltrekt zich in de hersenen. Daar vinden wij een groot aantal centra, waarin alle herinneringen van impulsen (visuele, auditieve etc.) zijn opgeslagen. Indien men die impulsen kan stimuleren, dan ontstaan er illusies. Dat de mens dit inderdaad kan doen is wel gebleken.

Men heeft gebruik gemaakt van o.m. het stimuleren van dergelijke centra middels elektroden. Bij operaties heeft men eveneens hetzelfde gekregen. Men ziet b.v. herinneringsbeelden vóór de werkelijkheid schuiven en soms lopen ze dooreen. Ook als de geest contact heeft met iemand, die volkomen compos mentis is, zien we een dergelijk effect. De mens ziet de geest wel en gelijktijdig ziet hij die geest eigenlijk niet, want hij heeft twee verschillende voorstellingen voor zich, waarvan hij één als werkelijk erkent en de tweede voor hem eigenlijk niet gemakkelijk aanvaardbaar is. Het is als iets wat doorzichtig is. Concentreer je je erop, dan doe je dat meestal aan de hand van brandpunten in de reële werkelijkheid; het beeld verdwijnt dan etc. Moeilijkheden dus wat contact betreft op dit terrein.

Maar men zou iemand kunnen hebben wiens mentaal vermogen (denkvermogen) praktisch is uitgeschakeld, op welke manier dan ook. In een dergelijk geval is er geen eigen voorstelling, die sterk domineert en is er ook geen overweldigende reeks indrukken, waardoor het lichaam wordt gestimuleerd. Het is dan mogelijk om die centra op de juiste manier te bedienen. In dat geval kunnen we als een organist verschillende cellen aantippen, stimuleren, en krijgen dan een bepaald gedrag. Het lichaam gaat reageren, alsof de hersenen door het eigen ego zonder meer worden bestuurd. Dit kan in vele verschillende trappen optreden. Wij noemen dat mediumschap. In de praktijk komt het erop neer, dat je een z.g. trance hebt.

Trance is een verhoging van de bewustzijnsdrempel t.a.v. de omgeving. In deze toestand kan dan bij een absoluut wegvallen van het eigen ego een volledige persoonlijkheidsuiting worden bereikt door de entiteit, die het orgel bespeelt.

Is er sprake van een lichte trance, dan kunnen we niet alle gegevens volledig toedienen, maar moeten we ons beperken tot hoofdzaken. Dan krijgen we b.v. zeer weinig verandering van uitdrukking. Wij kunnen wel de woordkeus bepalen.

Bij een nog lichtere trance-toestand is het vaak zelfs niet mogelijk dit te doen. We kunnen alleen bepaalde in het ego bestaande associaties aan elkaar rijen en krijgen dan een beschrijving, die werkelijk helemaal voortkomt uit het medium, maar die door de samenvoeging van de elementen toch iets inhoudt wat de geest wil zeggen.

Nu hebben we gesproken over het wegvallen van het ego in verschillende mate. Maar er is ook nog een andere mogelijkheid; en dat is namelijk dat een mens zeer sterk geconcentreerd is. De meeste mensen beseffen dat niet, maar als je heel sterk geconcentreerd bent, dan ben je doof en blind geworden voor alle andere dingen. Met andere woorden: met uitzondering van het punt van de eigen belangstelling is inderdaad

ook een verhoging van de bewustzijnsdrempel bereikt. U moet maar eens zien hoe het is, als u een heel spannend boek zit te lezen. Dan merkt u soms niet eens wat er in de omgeving gebeurt, totdat u ineens opschrikt, omdat er teveel is gebeurd.

Datzelfde effect krijgen we ook, als iemand gewoon begint te praten. Als hij zich concentreert op wat hij moet zeggen en helemaal opgaat in zijn onderwerp, dan kunnen wij weer wat bijvoegen. Wij kunnen dus aan de gegevens iets toevoegen door stimuli. In enkele gevallen kunnen we zelfs overnemen, waardoor we dus de zinsbouw van een medium langzaam maar zeker door die van de onze vervangen. En dan krijgen we een inspiratieve redevoering, die kwalitatief van een trance-redevoering praktisch niet verschilt.

Dit klinkt allemaal heel aardig. De geest kan dus wel wat op aarde. Aan de andere kant moeten we één ding wel goed beseffen: Elke mens heeft een geest. Wat ik u hier beschrijf als mogelijk vanuit de geest ten aanzien van de mens, is voor een ieder, die zijn eigen geestelijke kwaliteiten en capaciteiten volledig beheerst en kan uitreden, evenzeer mogelijk. Het is dus niet zo, dat je zegt: Die verschijnselen zijn er en dus is dat a priori een geest van de andere kant. Neen, hier is wel degelijk de mogelijkheid dat een mens dit elders doet; en soms gebeurt dat.

Er zijn namelijk mensen, die tot de conclusie zijn gekomen: ik ben ook geest en ik heb bepaalde gaven, bepaalde kwaliteiten (ze leven daar meestal helemaal naar). Als zij die wijsheden voldoende in zich hebben opgenomen, voldoende nieuwe gebieden hebben ontdekt, dan spreken wij hen meestal aan als Meesters, Adepten Goeroe's en dergelijke. Zo iemand kan zich terugtrekken uit de wereld waar hij lichamelijk aanwezig is en zijn/projecteren over een grote afstand. Hij kan zich dan middels een medium manifesteren. Hij kan rustig boodschappen doorgeven precies zoals de geest dit doet. / geest

Nu denkt u waarschijnlijk: nu hebben we het wel gehad, dat is het voornaamste. Maar neen, er zijn nog meer mogelijkheden.

De astrale wereld bestaat uit fijne materie. Deze fijne materie kan dermate worden verdicht dat er een voertuig ontstaat dat voor mensen zichtbaar en kenbaar is als een gewoon lichaam. Ook ingewijden (adepten) kunnen hiervan gebruik maken. Maar er is een enorme hoeveelheid energie en concentratie voor nodig om een dergelijk lichaam te vervaardigen. Vandaar dat de geest dit zelden doet; en als ze dit doet, dan heeft zij werkelijk wel behoefte aan iemand, die levenskracht kan afstaan. Met andere woorden: indien de geest tot soortgelijke manifestaties overgaat, is dat mede dank zij de levensenergieën en voor een deel plasma (ectoplasma) ontleend aan een medium, dus aan personen. Zonder dit bestaat de mogelijkheid wel, maar is de inspanning dermate groot dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een dergelijke voor de geest zeer zware en langdurige inspanning gerechtvaardigd wordt geacht.

In welke vormen beleeft de mens dit?

De mens ziet. De mens hoort. De mens spreekt inspiratief. De mens voelt. (Heldervoelendheid bestaat namelijk ook.) Hij ruikt. Ook de reukzenuw kan gestimuleerd worden. En dat alles bij elkaar zou den een manifestatie van de geest kunnen zijn. Zou kunnen zijn, want de mens weet niet precies wat er aan de hand is.

Nu moeten we ons realiseren dat voor de mens die dingen niet werkelijk zijn. Ook indien u het zelf ondergaat (en dan bent u waarschijnlijk wel geneigd te zeggen: dit is realiteit), is het niet reëel, het behoort niet tot uw eigen wereld. Het heeft geen relatie met factoren, die in uw eigen wereld aanwezig zijn. Daarom mogen wij in dit opzicht

spreken over visuele, auditieve, olfactorische hallucinaties. Deze hallucinaties echter kunnen vaak gegevens bevatten, die controleerbaar zijn. Ik geloof, dat de mens in zijn contact met de geest in de eerste plaats moet uitgaan van een mate van controleerbaarheid. Je kunt niet alles controleren. Maar dat kunt u ook niet, als u de krant leest, als u naar de televisie kijkt of als u iets anders doet. Het moet echter a. aannemelijk zijn; b. een aantal punten daarin moet controleerbaar zijn; c. het geheel moet voor u zinrijk zijn. Deze drie punten raad ik u aan steeds toe te passen bij elke beoordeling van datgene wat uit de geest komt, onverschillig of het via een medium komt of op een andere manier.

Dan zult u rekening ermee moeten houden, dat een hallucinatie iets impliceert wat in uzelf aanwezig is.

Een geest, die zich b.v. via een visuele hallucinatie (z.g. helderziendheid) wil vertonen, kan dit gewoonlijk alleen maar doen door gebruik te maken van een aantal herinneringen, die bij u bestaan. En aangezien u heel wat meer herinneringen heeft aan mensen, aan kleding en wat dies meer zij dan u zich kunt voorstellen en u een veel grotere scala van ervaring bezit dan bewust kan worden gebruikt, kan die entiteit dan meestal wel een vorm uitbeelden, die zeer sterk overeenstemt met het vroegere ego. Een volledige overeenstemming wordt echter maar zelden bereikt. Op mentaal vlak dus geen absoluut detail-echte helderziendheid.

Auditieve hallucinaties houden in dat u stemmen of geluiden hoort. Deze stemmen of geluiden zijn voor u volkomen reëel. Het is dus niet: iemand fluistert wat in de verte (dat kan wel een ruis in een bloedvat zijn of u heeft misschien een verstopte buis van Eustachius), het zijn reële stemmen. Een dergelijke stem wordt opgebouwd uit herinneringen, die in u bestaan. De gekozen woorden zijn in overeenstemming met de in u aanwezige associaties.

U zult begrijpen, dat het voor heel veel mensen niet zo leuk is, als je dat zo zegt. Zij horen voortdurend de stem van de een of andere hoogwaardigheidsbekleder: een paus, een heilige, een groot schrijver (de een heeft te maken met b.v. Victor Hugo, de ander misschien met Jezus zelf of met de Boeddha), het is allemaal voor een groot gedeelte iets wat uit uzelf voortkomt. De persoonsbetekenis bij dergelijke visuele en auditieve hallucinaties mag niet worden gezien als bepalend voor het reële contact. De boodschap op zichzelf kan belangrijk zijn. Wij kunnen aannemen, dat een bepaalde entiteit of persoon deze boodschap overbrengt, maar we kunnen het niet met zekerheid constateren.

Nu vindt u waarschijnlijk, dat het wel een beetje vreemd begint te worden. De geest gaat spreken over de mens en de geest en het eerste dat hij zegt is: Mens, je kunt niets controleren. Toch is het geloof ik goed om dat te zeggen. Want alles wat in de nu beschreven projecties wordt aangeduid, is iets wat uit uzelf voortkomt. U kunt het dus zelf ook voortbrengen. U kunt het u inbeelden, zoals het heet. En juist daarom is het erg belangrijk, dat u kritisch blijft. Als een geest zich op die wijze aan u openbaart, dan is die geest heus wel bereid om ook duidelijk te maken dat zij werkelijk aan het woord is. Dan kunnen desnoods ook persoonlijkheidsbewijzen etc. worden gegeven. Maar als u daar niet naar vraagt en u aanvaardt alles zonder meer, dan is de kans op bedrog en zelfbedrog dermate groot, dat u in wezen onverantwoordelijk handelt.

Ja, zegt nu iemand bij zichzelf, maar er zijn toch helderziende waarnemingen, die van elders komen.

Er zijn waarnemingen op astraal niveau denkbaar. Want er zijn ook mensen die een aura kunnen zien, de uitstraling van een medemens.

Als u een zodanig gevoelig waarnemingsvermogen bezit, dan kunt u vormen zien, die in een astrale wereld bestaan, inderdaad. De geest kan zich dus voor u astraal manifesteren. Maar weet u zeker dat de entiteit, die achter de vorm schuilgaat, degene is die zij voorgeeft te zijn? Dat kunt u wederom alleen te weten komen aan de hand van de betekenis van hetgeen reëel wordt overgebracht.

Misschien vindt u het niet erg prettig om zo te beginnen. Vergeet u echter één ding niet: Wanneer wij aan het einde van deze reeks lezingen zijn, dan hopen wij het zover gebracht te hebben dat u - indien u contact opneemt met de geest of indien uw eigen geest door uittreding misschien elders contacten legt - daarvan enig besef heeft, dat u weet waar u aan toe bent.

Het eerste dat je altijd weer leert is: denk erom, dit deugt niet, dit is niet zeker. Ware kennis wordt niet opgebouwd op geloof, maar op onzekerheden. En ware kennis streven wij - althans naar ik hoop - na. U kunt dus inderdaad die astrale vormen zien.

Astrale vormen kunnen zich echter zeer zelden mede door geluid kenbaar maken. Indien dit geschiedt, is er sprake van een z.g. directe stem. Dat wil zeggen, dat dit inderdaad luchtrillingen zijn en dat deze trillingen ook voor anderen waarneembaar zijn. Dit helpt ons weer een beetje. Want als u als mens helderziend waarneemt en u hoort dan zo'n figuur spreken, dan is die voor u reëel. Het is wel een hallucinatie, maar voor u is hij op dat ogenblik reëel. Nu weet u dus ook: als anderen die stem niet horen, dan komt het vanuit mijzelf voort, dan ben ik er zelf bij betrokken en moet ik heel erg voorzichtig zijn met de boodschap, want er kan wel iets van mijzelf bij zijn.

Nu hebben wij de zaak wel voldoende van waarschuwingborden voorzien en kunnen wij een eerste aarzelende stap wagen in de richting van het contact mens - geest.

Als mens kunt u zich concentreren. Welke vorm uw concentratie aanneemt is daarbij van minder belang. Belangrijk is, dat u uw bewustzijn zo op één punt weet te richten of u voortdurend met één denkbeeld weet bezig te houden, dat u daardoor ontvankelijker wordt voor datgene wat er rond u is. Boodschappen die u verwacht komen niet of als ze komen zijn ze onjuist. Maar in de concentratie blijken vooral in het begin inspiratieve momenten steeds meer voor te komen. U zult dan zelf beseffen: dit is eigenlijk niet van mij; ik wist niet dat ik het in mij had. (Het lijkt een uitspraak van Ollie Bommel, maar een mens die de eerste keren die inspiratie krijgt, heeft precies datzelfde gevoel.) Dit is een aanwijzing, dat er iets aan de hand is. Dit is een aanwijzing, dat u door concentratie inderdaad een vergroting van gevoeligheid krijgt. Soms ontdekt u dat in de concentratie plotseling geheel afwijkende voorstellingen ontstaan. Laten wij een voorbeeld nemen.

U kijkt naar een wedstrijd van b.v. Ajax-Feijenoord.....en ineens, zonder dat u weet hoe, heeft u het idee van....brand, of: daar komt iemand, of: daar gaat iets gebeuren. Zo van die gevoelens dat je ineens losbreekt uit de concentratie. U heeft dan een impuls ontvangen. Dat u die impuls juist interpreteert is vooral in het begin niet erg waarschijnlijk. Dus: als u zegt "brand", dan moet u niet denken: nu gaat mijn huis in vlammen op. Er zal wel ergens op de wereld iets branden. Maar er is iets anders: vuur zal voor u op de een of andere manier belangrijk zijn of gevaarlijk; beide mogelijkheden bestaan. Zeg tegen uzelf dan niet: Nu moet ik gaan kijken of alles in orde is, maar wees alleen wat voorzichtiger met vuur en ga gewoon verder.

Maar als een dergelijke impuls zich vele malen heeft herhaald, dan heeft dit een betekenis en is die betekenis altijd een positieve.

Bij vele malen zich herhalende interrupties in concentraties van gelijke of ongeveer gelijke aard is er sprake van een voor u belangrijk beeld, waaruit u lering kunt putten, waarmee u iets kunt doen. Dan zult u zeggen: wat?

Dat vuur b.v. kan een waarschuwing zijn, waardoor u anderen kunt helpen een ramp te voorkomen. Dit is heel goed denkbaar. Het is evengoed mogelijk, dat u op een bepaald ogenblik door iets met vuur te doen wat bereikt. En het is ook mogelijk, dat u het begrip "vuur" als Pinkstervuur kunt vertalen (het kan dus symbolisch zijn) en op een gegeven ogenblik een gevoel van bezieling krijgt. In dat geval is de droom een aanwijzing, dat die bezieling op dit ogenblik juist is voor u, dat ze gevolgd moet worden en aanleiding geeft tot verdere bewustwording.

Dromen spelen ook vaak een rol. De meeste mensen weten niet hoe belangrijk het droomleven kan zijn in het contact tussen mens en geest. Dat geldt zowel voor de individuele geest als voor groepen entiteiten, die zich op de een of andere manier willen uiten. Zelfs de overdracht van krachten kan vaak in de slaap en mede dank zij het droomleven geschieden. Maar u weet immers niet wat u droomt! Een enkele keer heeft u er een herinnering aan. Elke herinnering bevat elementen, die u bijblijven, als ze inderdaad een geestelijk contact betekenen. En dan heb je weer allerlei mogelijkheden.

Laten we zeggen: u droomt van een onbestuurbaar voertuig. Het antwoord is: Let op, u beheerst uzelf niet. Zelfbeheersing is noodzakelijk, want dan heeft u grotere mogelijkheden.

Een ander voorbeeld: Een vulkaan barst uit.

Verklaring: in mij zijn krachten verborgen. Maar die krachten kunnen ongebreideld naar buiten komen. Ik moet trachten de in mij bestaande krachten op een geconcentreerde wijze te openbaren.

Het regent ontzettend en ik voel mij er blij in.

De betekenis is zeer waarschijnlijk: er komen voor u nieuwe invloeden en denkbeelden. Deze zullen u verfrissen, ze zullen u de kans geven om a.h.w. verjongd, beter verder te gaan, geestelijk en vaak zelfs lichamelijk.

Een ander droomt misschien van een aardbeving.

Een aardbeving behoeft helemaal niet altijd te betekenen dat je huis tegen de vlakte gaat. Het kan net zo goed betekenen, dat er een omwenteling op komst is of - en dat is heel vaak het geval - dat in je leven bepaalde veranderingen onvermijdelijk worden. Je gaat bepaalde dingen verliezen en je zult nieuwe zaken moeten opbouwen.

Dergelijke communicaties vinden soms ook hun oorsprong in het onderbewustzijn. Maar in heel veel gevallen is de geest erbij betrokken.

Hoe kunt u nu weten, of de geest een rol erin speelt? Dat is voor u belangrijk.

Wel, de geest zal nimmer volstaan met één uiting. Dus één enkele droom, die u zich herinnert, kan uit uw onderbewustzijn of eigen besef voortkomen, misschien zelfs het resultaat zijn van een uittrekking, maar ze heeft niets te maken met beïnvloeding uit de geest om u daarmee een bepaalde boodschap te brengen. Die dromen herhalen zich meestal al op korte termijn enkele malen.

De droom kan in context variëren; dus de samenstelling verandert wel, maar het overheersende beeld zal dan altijd gelijk blijven: het voertuig, de regen, de uitbarsting etc.

Indien u niet weet wat de droom betekent, dan denkt u aan de droom. U doet dat vooral als u gaat rusten of u gaat concentreren. U denkt er gewoon nog eens even aan en zegt: ik weet helemaal niet wat het betekent. Indien de geest reëel contact met u heeft of zoekt, dan krijgt u de aanvulling. Dan krijgt u dus een nadere stipulatie. Ook dat is eenvoudig.

Dan is er nog een laatste punt in deze eerste bespreking. Ik heb hier erg veel verteld over de mens. Hoe doet de geest dit? De geest kan orgel spelen op menselijke hersenen, dat heb ik al verteld. En als het een kwajongen is, dan wordt het een jazz-concert en ontstaan er gekke dingen.

De geest zal de wereld benaderen op grond van voor die geest harmonische factoren. Een dronkaard in de geest wordt nog steeds aangetrokken door de geur van whisky, vooral als die in de adem van een medemens tevoorschijn komt. Een geest, die een bepaalde bestreving heeft en een soortgenoot erkent die in de stof leeft, voelt zich daarmee verbonden, verwant. En als er dan een probleem is dat voor beiden binnen deze harmonie belangrijk is, dan komt er een poging uit de geest om zijn eigen mogelijkheden, visie of kracht over te dragen aan die mens en zo het probleem te helpen oplossen.

Denk niet, dat iedere geest altijd bereid is om met u contact op te nemen. Denk ook niet, dat contact via een medium b.v. voor elke geest mogelijk of aanvaardbaar is. Realiseer u dat het altijd een kwestie is van harmonisch zijn en dat deze harmonie op zichzelf beperkend werkt t.a.v. de mogelijkheden voor die geest evengoed als voor u. Ja, zelfs meer voor de geest.

De geest werkt uit elke sfeer. Dit houdt in dat iemand, die in het duister gebonden is onder omstandigheden evengoed middels een medium of via beelden van helderziendheid en wat u zich verder nog kunt voorstellen contact met de mens kan proberen op te nemen als iemand, die uit de hoogste sferen komt. Maar u kunt de geest altijd weer herkennen aan hetgeen hij probeert te doen. Laat hier voor uzelf altijd weer gelden: aan de vruchten kent men de boom.

Als een geest probeert u te helpen, u bewuster te maken, u vrede geeft, u misschien mogelijkheden probeert te geven om zelf verder te komen, dan is die geest voor u goed. De harmonie is positief en werkt mee aan uw ontwikkeling. Zijn er echter factoren bij waar u zelf tegenover staat met een gevoel van "dit deugt niet," zeg dan niet: de geest heeft mij dit opgedragen. Zeg: dit is voor mij niet positief. Ik moet het contact afwijzen. Want de geest, die het oprecht met u meent, zal nimmer proberen uw leven te veranderen en u het gezag over uw eigen leven te ontnemen.

Wij in de geest werken vaak met grote inspanning, met grote intensiteit en ook met vreugde op de wereld. Maar wij kunnen dat alleen doen, omdat er ergens door denken, door handelen, door lotgevallen misschien in een verleden een band tussen ons en de mens bestaat. En het is alleen door deze band dat wij krachten aan de mens kunnen overdragen. Het is alleen krachtens een dergelijke harmonie dat wij ons vaak tezamen kunnen uiten middels media of door inspiratie. Kortom, langs al die wegen waardoor de geest kan trachten bij te dragen aan besef, vrede, geluk, vreugde, ontwikkeling op uw wereld.

:--:

GEEST IN TIJD EN RUIMTE.

Het zal u duidelijk zijn dat een niet-stoffelijk bestaan plaatsvindt onder andere condities dan materiële en dat daarbij ook het kader van ruimte en tijd, zoals dat aan de mens bekend is, niet aanwezig zal zijn of althans slechts in zeer beperkte mate zal kunnen optreden. De geest is namelijk gebonden aan de opeenvolging van ervaringen. Als één ervaring duizend jaar duurt, dan is dat als één seconde of minder. Als een geest in één minuut duizend verschillende ervaringen heeft dan is het voor hem, alsof hij duizend minuten bezig is geweest.

Hieruit zult u al blijken dat de contacten, die er tussen stof en geest bestaan niet verlopen volgens de normale regels, die u op aarde kent. Een entiteit kan in zeer korte tijd een heel onderzoek doen, indien hij over de nodige middelen beschikt. Ik kan een studie maken desnoods en toch dit doen in een periode, die voor u als een hiaat tussen twee woorden is. Nu zal men in de geest zelden een dergelijk vergaand project aanvaarden, neem ik aan. Maar de mogelijkheid daartoe is er.

Iets dergelijks bestaat ook t.a.v. ruimte. Ruimte is voor u een afmeting, een lijfelijke afmeting a.h.w., waar doorheen u zich kunt bewegen. En dat is ook begrijpelijk, want alles heeft zijn dimensies. U bevindt zich op een bepaald punt tussen deze dimensionale verhoudingen en kunt u dan in elke richting van de u bekende dimensies bewegen.

De geest leeft in een wereld, die is opgebouwd uit denkbeelden. Denkbeelden kennen geen afstand. Je kunt zonder moeite denken aan Den Haag en prompt daar achteraan b.v. aan New York. Er is daartussen geen ruimtelijk hiaat te ontdekken. Maar als de geest denkt "Den Haag", dan is die geest wat zijn besef betreft in Den Haag. Als die geest denkt "New York", dan is die geest wat zijn besef en mogelijkheden betreffen in New York. Niet alleen in zijn voorstelling, maar hij is ook afgestemd op ontvangst van alle invloeden die daarmee samenhangen. Zo bestaat er dus voor de geest geen reistijd. Dat heeft ook zijn nadelen.

Als u zich van de ene plaats naar de andere beweegt, doorkruist u een landschap, u leert daar misschien, u kunt zich misschien ondertussen ontspannen. Als de geest van het ene oord naar het andere gaat, is dit één schrede, meer niet. Er is geen tijd om het tussenliggende te beschouwen, tenzij elke fase op aarde tussen twee bestemmingen liggend afzonderlijk wordt gerealiseerd. Dit impliceert weer, dat de geest dus ook ruimtelijk niet beperkt of gebonden is op de manier waarop u dit bent. Aan de andere kant kunt u zonder meer vertrekken naar een bestemming, die u geheel onbekend is. De geest kan dit niet. De geest heeft immers eerst een denkbeeld nodig, een basis om - als die schrede is gedaan - in de nieuwe bestemming te treden. En als dit denkbeeld niet aanwezig is en er geen enkel contactpunt is, dan bestaat dus de mogelijkheid niet om te reizen, om een bestemming te bereiken. Dit is niet zo'n grote hinderpaal als u misschien zou denken.

Bijvoorbeeld: Persoonlijk heb ik Den Haag reeds eerder en ook in de stof leren kennen. Maar er zijn onder de sprekers bij ons verscheidene, die tijdens hun leven niet eens hebben geweten wat Den Haag wel is. Iets waarover zij overigens niet bedroefd zullen zijn, want belangrijk is het voor de geest natuurlijk niet.

Zij kunnen zich echter ook richten op een persoon. Die persoon kan zich bewegen in de contex van de omgeving. Door afstemming op die per-

soon wordt resonantie met de omgeving en dus erkenning van de omgeving eveneens mogelijk. Dit houdt in, dat een geest dus in ruimte en tijd een enorme beweeglijkheid bezit, die een mens in de stof niet kan bereiken. Het houdt tevens in, dat de geest ten aanzien van tijd en ruimte sterk wordt beperkt door zijn eigen wezen.

Als een mens zich in een trein bevindt en laat ons zeggen van Den Haag naar Delft wil gaan en hij valt in slaap, dan bestaat de mogelijkheid dat men hem daar wakker schudt, zodat hij - zij het op het laatste moment - het perron van zijn bestemming nog kan betreden. De geest echter kan in die omstandigheden niet worden gewekt. Of de reis nu in tijd gaat of dat ze ruimtelijk is, er is geen mogelijkheid tot onderbreking.

Stel nu, dat ons treinvoorbeeld juist is en dat de trein als eindbestemming Parijs heeft, dan wordt de arme geest wakker in Parijs. Dit klinkt wat belachelijk. Maar er zijn entiteiten, die in de geest in bespiegeling zijn verzonken en misschien gedurende duizenden jaren van uw tijd daarin bezig zijn geweest. Voor hen is dit één moment. Het wordt dan voor hen wel zeer moeilijk weer contact op te nemen met uw wereld. Want die wereld is geheel veranderd, er zijn geen referentiewaarden meer en de enige mogelijkheid, die hen dan nog rest, is te zoeken naar persoonlijkheden, waarin een harmonisch begrip aanwezig is en via deze persoonlijkheden zich langzaam weer te oriënteren in het tijdsbestek, waarin de mensheid nu leeft.

Hierdoor zult u in de sferen vaak de vreemdste situaties aantreffen. Bij ons is het heel normaal, dat een Viking in gedachten in zijn drakenboot stapt om te varen naar het boomje vóór het Paviljoen van de Witte waar een 19e eeuwse Hagenaar op hem wacht aan een tafeltje met de illusie van de zuiver Hollandse alcoholische versnapering, aangeduid met "recht op en neer". Dit klinkt krankzinnig. Maar vergeet u één ding niet:

De drakenboot is nu eenmaal een uitdrukking van vervoer voor een ex-Viking. En de Witte is misschien een uitdrukking van een lommerrijk oord van rust. Het Paviljoen in het Haagse Bos was voor iemand in mijn tijd de uitdrukking van lommerrijke rust en ontspanning. En als iemand mijn beeld van ontspanning aanvaardt, dan zou hij dus in dat geval zich kunnen bevinden in het Haagse Bos, terwijl de Militaire Kapel of de Grenadiers en Jagers aan het spelen zijn in de tent en het gepeupel zich rond de hekken verdringt om ook mee te genieten. Zo was het in mijn tijd.

Deze beelden lijken u misschien wat wijdloepig. Realiseer u echter, dat elk denkbeeld en elk tijdsbeeld kan bestaan in de geest en dat deze beelden gelijktijdig in elkaar kunnen overgaan, zodat het heel wel mogelijk is dat naast mijn boomje in het Bos de wolkenkrabber van een Amerikaanse vriend staat. Ze zijn voor ons het composiet beeld dat zich kaleidoscopisch kan veranderen, maar waarbij de harmonie t.a.v. de aarde - voor zover in de beelden nog bevat - aanwezig blijft, zodat ik dan eigenlijk gelijktijdig contact zou hebben met Den Haag en met New York of een andere stad.

Op deze vreemde wijze is voor ons het leven in een sfeer, zolang wij vorm kennen, het voortdurend samenvoegen van beelden, die elk op zich vaak een harmonie ten opzichte van de aarde betekenen. Aanvaard ik het beeld zoals het in de geest wordt geprojecteerd, dan aanvaard ik de daaraan inherente harmonische mogelijkheden op uw wereld.

Wat de tijd betreft, is het wat moeilijker om u duidelijk te maken hoe het bij ons is.

Rome wordt op dit moment in de sferen juist opgebouwd en ergens anders is men nog stenen aan het bakken voor de hoge zigurat van Babel.

Van al deze gebeurtenissen bestaan herinneringen. Elke herinnering is een band, ook met de tijd (de volledigheid) waarin het geheel zich afspeelt. Dit klinkt u waarschijnlijk onvoorstelbaar. Het is de mogelijkheid om terug te keren naar een verleden. Maar als er een beeld is van dat verleden, kan het verleden worden herschapen, worden herbeleefd.

Degenen onder ons, die zich regelmatig met uw wereld bezighouden, doen dit over het algemeen niet of slechts zeer beperkt. Wij zouden door ons met het verleden bezig te houden de binding verliezen met de tijd, waarin wij het voor ons toch ook belangrijke contact met uw aarde kunnen opnemen.

Als u in onze wereld komt, dan zult u ook deze zonderlinge discrepanties ontmoeten. Dan zult u misschien ook iemand vinden, die met een drakenboot aankomt, terwijl een ander juist per spoetnik het rendez-vous denkt te bereiken, want het beeldvervoer bestaat in de vormkennende sferen wel degelijk.

In uw dromen zult u verder nog wel eens kennis maken met het meest zonderlinge verschijnsel dat - juist in verband met ruimte en tijd - in onze sferen mogelijk is. U kunt converseren met één persoon in drie of meer gedaanten.

Er bestaat een oude anecdote van een man, die drie schedels had. Hij bood deze ten verkoop aan. Onder elk stond een kaartje "Schedel van Napoleon." Iemand zei toen tot hem: "Maar Napoleon had toch maar één schedel." "Ho, ho, mijnheer," zei hij "deze schedel is van Napoleon als kind, deze is van Napoleon als luitenant en deze is van Napoleon als Empereur."

Dat is natuurlijk voor u ondenkbaar. Bij ons is het mogelijk, dat je in verschillende delen van je bestaan eigenlijk een ander mens bent geweest. De composiet die je bent van alle ervaringen kun je beeldend niet altijd helemaal uitdrukken. Je kunt je dan openbaren als drie, vier of meer personen zelfs, mits het onderscheid tussen dezen voldoende groot is. In het begin voor mensen vaak een ontstellende gebeurtenis! Als ze pas zijn overgegaan en een dergelijk geval ontmoeten, denken ze vaak dat ze toch nog dromen. Maar het is iets dat feitelijk mogelijk is. Want elk moment, dat ik in tijd heb bestaan, is een moment dat deel is van een eeuwigheid. Het is dus één facet van de volledigheid, die ik ben. En daar vele facetten gelijktijdig kunnen worden gemanifesteerd, is het dus ook voor een gewoon mens mogelijk om zich als een drie-, vier-, vijf-vuldigheid te manifesteren in de sferen.

Bij een terugkeer naar de aarde speelt dit facet eveneens een rol. Soms zult u iemand, die is overgegaan ontmoeten in zijn oude vorm. De persoon drukt zich uit, zoals hij was kort vóór zijn dood. En indien hij of zij wordt waargenomen, is dat ook inderdaad de gestalte, de figuur van eens. Maar het komt ook voor dat iemand terugkeert en vele jaren verjongd lijkt. De manier van uitdrukken is jeugdiger, en helderziend waargenomen is de gestalte eveneens jeugdig. Kennelijk is zo iemand teruggegaan naar een ander facet van zijn stoffelijk bestaan en gebruikt dit als het beste middel om op aarde harmonisch tot uiting te komen. Dergelijke voor de mens verwarrende verschijnselen zijn normaal, althans voor de geest. Indien u zichzelf zoudt tegenkomen, zoudt u waarschijnlijk onmiddellijk een psychiatrisch onderzoek aanvragen. Kom ik mijzelf of een vorm van mijzelf tegen, dan zeg ik alleen: Hallo, wat doen wij samen? En dat impliceert, dat verscheidene deel van één persoon onafhankelijk van elkaar gelijktijdig actief kunnen zijn, mits daarmee het principe (dus de harmonische waarde van de gehele persoonlijkheid) door beiden wordt uitgedrukt.

Wij zijn over het algemeen nog niet zo ver. U moogt van mij nog niet verwachten dat ik gelijktijdig hier tot u zit te spreken, elders misschien iemand help om gemakkelijker te sterven en bovendien dan nog een geleerde

of een schrijver inspireer. Mijn inspiraties zouden in dat geval, vrees ik, in een ambtelijke sfeer liggen. De theoretische mogelijkheid bestaat dus wel voor mij, maar ik ben mij nog te zeer bewust van mijn ego als één vorm. En dat is bepalend voor de wijze waarop ik mij kan manifesteren.

De geschiedenis van de tijd houdt ook nog iets anders in. Als wij ons op één moment - onverschillig welk - bewust worden van de wereld en haar samenhangen, zo ligt daarin niet alleen - zoals u bekend zal zijn - de uitwerking van het verleden (dus een samen-treffen van de oorzaak-en-gevolgwerkingen die reeds bestonden), maar wordt gelijktijdig de gerichtheid (de oorzaak-en-gevolgverhouding van de toekomst) duidelijk. Dat is natuurlijk geen volkomen reële wereld. Het is een soort projectie; een mogelijkheid op grond van het nu bestaande. Zo ontstaan er zelfs een aantal parallelle mogelijkheden, die elk afzonderlijk voor de geest te betreden en te beleven zijn. Zoals ook bij de projectie naar het verleden toe verschillende mogelijkheden aanwezig blijken te zijn, waarbij echter de hoofdlijn (de door ons als feitelijk erkende reeks gebeurtenissen) dermate domineert dat wij maar zelden in die nevenlijnen afdalen.

Wij kunnen echter de toekomst binnengaan. Als de geest dit doet, terwijl zij nog enigszins vormkennend en ik-behoudend is ingesteld, dan zal zij nimmer de juiste toekomst kunnen voorzien. Zij kan een waarschijnlijke toekomst voorzien, inderdaad. En naarmate haar eigen harmonie met het moment nu op aarde juist is, zal haar projectie en de daarin gekozen lijn dichter bij de werkelijkheid liggen. Maar het is niet zo, dat de toekomst en wat de geest als zodanig voor zich ziet noodzakelijkerwijze identiek zijn. Er kunnen daarbij zeer sterke afwijkende factoren een rol spelen.

Ik maak u dit duidelijk, omdat de geest - en ook wij in de Orde kennen deze kwaal - graag wel eens vooruit loopt op de nu bestaande ontwikkelingen. Wat wordt gegeven zal in de meeste gevallen een mate van juistheid bezitten. Hoe groot die mate van juistheid is, is sterk afhankelijk van de manier waarop men de huidige mens begrijpt en niet alleen maar de oorzaak-en-gevolgwerkingen overziet. Want slechts door een begrip van de mens of de mensheid kun je die lijn kiezen, die ook door de mens zal worden waargemaakt; en zelfs daar zijn incongruenties denkbaar.

Heeft men als geest het stadium bereikt (dat overigens nog niet het mijne is), waarin het "ik" niet meer wordt beseft als een in vorm, in kracht of in besef begrensde uitdrukbare waarde, dan is de tijd een overzienbare factor geworden. Men kan dan terecht stellen: de tijd is een meetbare en overzienbare dimensie, waarin het punt "nu" slechts één punt is op het geheel van een te overziene lijn. In een dergelijk geval kunnen dus inderdaad predicties worden gedaan, die feitelijk en onveranderlijk juist zijn.

Soms kun je als beperkte geest en zelfs ook wel als uitgetreden mens een deel van die lijn overzien. Maar wij kunnen de lijn niet volledig zien en haar niet geheel volgen. Wij zijn dan wel in staat om kleine delen van de toekomst juist te omschrijven, maar de samenhangen die daartoe leiden zijn ons niet bekend. De verdere ontwikkelingen evenmin. Hier blijkt dus alweer, dat er beperkingen zijn in het vermogen van de geest om de toekomst voor u te duiden.

Ofschoon niet geheel passend bij de door mij gestelde titel, zou ik u graag ook erop willen wijzen dat wij niet altijd met mensen voldoende harmonisch zijn om het geheel van die mens (zijn beweegredenen en zijn noodzaken) te beseffen. In een dergelijk geval reageer je op bekende fei-

ten, maar niet op de persoon. Raadgevingen vanuit de geest kunnen in dat geval voor die geest volkomen juist en goed zijn, zonder dat ze daarom ook voor u het best en het meest passend zijn. Ook hier weer de vreemde verandering van toestand, die de mens dood noemt, als een soort vervreemding van de menselijke werkelijkheid.

Wij zijn misschien ergens meer meester van ruimte en tijd, gelijktijdig zijn wij veel sterker onderworpen aan onze persoonlijkheidsinhoud. Wij voorzien mogelijk beter dan u en wij kunnen het verleden terugvolgen, inderdaad, maar wij zijn gebonden door onze eigen harmonieën. Buiten deze vinden wij geen mogelijkheden.

Indien ik zou willen terugkeren tot b.v. het ogenblik van Jezus' geboorte, zo is dit voor mij mogelijk, mits ik eerst geestelijke harmonieën vind met personen, die een voldoende besef van die tijd of van die gebeurtenis bezitten. Heb ik die tijd bereikt, dan kan ik mij waarschijnlijk ook wel op die plaats oriënteren en waarnemen. Maar het is niet zo, dat ik zonder meer kan zeggen: Kom, ik heb toch niets te doen, laat mij eens kijken wat nu toch die vrucht was, die Eva aan Adam aanbod. Daarvoor heb ik nog wel heel wat andere dingen nodig.

Op dezelfde wijze zijn wij natuurlijk ook niet beperkt in de ruimte, uw kosmische ruimte. In uw ruimte zijn onmetelijk veel planeten. Maar niet alle van die planeten zijn bewoond. Zijn ze echter bewoond en bestaat er op één van die planeten een denkbeeld, zoals het in mij of in één van mijn collegae bestaat, dan kunnen wij met die planeet in contact treden. En mits wij niet te sterk onze visie aan de ander opleggen, kunnen wij die planeet leren kennen. Wij kunnen dan bij wijze van spreken naar Canopus gaan of iets dergelijks en daar rustig op een planeet contact hebben, zoals wij dit ook op aarde met u hebben.

Ook hier is geen ruimtelijke beperking, alleen maar instelling. Er is ook geen kwestie van lichtjaren. Als wij daar heengaan, dan is dat een kwestie van besef. Zolang ik nodig heb om de gebeurtenis te verwerken, dus het contact in mijzelf tot iets concreets te maken, verloopt de tijd. Maar dan kan ik ook op hetzelfde ogenblik terugkeren naar - laat ons zeggen - Den Haag en daar vertellen wat er op Canopus aan de hand is.

Ik ben ervan overtuigd, dat de mens op den duur ook voor zijn eigen geest deze aspecten zal leren ontwikkelen. Hij zal dan ongetwijfeld met vreugde constateren dat de menselijke geest over grote afstanden kan communiceren zonder tijdverlies, zodat iemand die op de maan zit zonder vertraging kan spreken met iemand die op aarde is, maar evenzeer zonder vertraging met iemand die b.v. op Antares bezig is. Ik meen, dat juist de tijdloosheid van deze communicatie en de aspecten, die voor ons in de geest werkelijkheid bepalend zijn, maar die voor u als geest in de stof wel degelijk bestaan, ontwikkeld en gebruikt zullen worden. Ik ben daarvan overtuigd, omdat er mensen zijn geweest en nu zelfs nog zijn op deze wereld, die dergelijke contacten wel kunnen leggen. Zij leggen deze over het algemeen weliswaar met andere werelden, maar de wijze waarop zij wat ze telepathische projectie noemen hanteren, impliceert de bekwaamheid om dit ook te doen over desnoods afstanden als de gehele Melkweg. De geest is niet gebonden aan tijd. Uw eigen geest kan onder omstandigheden zeer veel waarnemen en beleven in de tijd dat u eenmaal met de ogen knipt. Want ook voor uw geest bestaat de onbeperkteheid van tijd, de persoonsgebondenheid voor tijdsbesef, niet te verbinden met een stoffelijk tijdsgevoel. Ik meen, dat daarvan ook door u gebruik zal kunnen worden gemaakt.. Want zoals nu reeds uitgetreden bij ons een langdurige studie volbrengen in de tijd dat zij misschien 10 minuten slapen, zo neem ik aan dat eens de mens geestelijk kennis tot zich zal nemen en deze naar het bewustzijn, mogelijk via het onderbewustzijn, zal projecteren, waarbij uren en zelfs jaren van studie kunnen worden gecomprimeerd in een korte rusttijd. In u leeft een geest, daarom kunt u aan deze realiteit van de geest deelhebben en haar leren gebruiken.

Abonnementen: f 25,- p. 10 nummers
(v. leden f 17.50 (v. buitenland f 3.50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Graaf Willem de Rijkelaan 15
Leidschendam Tel: 01761-5154

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

NOVEMBER 1972.

18e jaargang.
Nummer 2.

KOSMISCHE LERINGEN

De Meesters en hun volgelingen

CI/ 17

De basis van alle filosofie

CI/ 26

Leven

CI/ 29

DE MENS EN DE GEEST

Werk in uitvoering

CII/ 13

Perikelen voor een geest

CII/ 22

Toegift

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

CII/ 28

KOSMISCHE LERINGEN

HOOFDSTUK II.

DE MEESTERS EN HUN VOLGELINGEN.

Als je spreekt over een Wereldleraar, een Wereldmeester, over de grote Meesters als Jezus, de Boeddha, eventueel Mohammed, Esir en al die anderen, dan denkt de mens eigenlijk in termen van: de grote Meester die een wijsheid brengt op aarde. Wat men meestal vergeet is dat die wijsheid eigenlijk op aarde bestaat zolang die Meesters er zelf zijn. Na hun dood begint ze te veranderen. De zaak fermenteert a.h.w., wordt meer menselijk en op den duur is er maar heel weinig van over.

Ik heb deze avond voor u enkele voorbeelden uitgezocht; slechts enkele uit zeer vele, waarmee ik zal trachten aan te tonen wat er gebeurt, als wij met een grote lering te maken krijgen.

Esir, later ook wel Osiris genoemd, was vorst in het latere beneden-Egyptische rijk. Hij was een soort stamhoofd en om zijn gezag te vestigen noemde hij zich de zoon van de God, die men toen aanbad. De mensen waren daar toen vuur- en zon-aanbidgers. Vandaar dat hij later ook als zoon van Rê wordt aangesproken.

Zijn lering was eigenlijk heel eenvoudig. Zij betekende:

Mensen, al datgene wat gij met werken zelf kunt doen in uw eigen omgeving, geeft u voorrecht en voordeel boven al datgene wat gij uit de wereld zonder arbeid tracht te verwerven.

Hij vertelde daarnaast:

Wees rechtvaardig tegen uw buurman, want gij weet nooit wanneer ge hem nodig kunt hebben.

Dan zei hij:

Indien de ziel van de mens na de dood een geschikt voertuig vindt, dan zal deze ziel voortbestaan in een wereld, waarin alle dingen zijn zoals op aarde, maar waarin hij naar zijn verdienste het goede zal kunnen vinden.

Dit zijn de leringen van Esir. Laten wij nu kijken wat daarvan terecht is gekomen.

De volgelingen zeiden al heel snel:

Het is je plicht te werken op de plaats, die je wordt aangewezen door de bevoegde instanties. (Daarmee bedoelden zij natuurlijk zichzelf. Want als iemand het heeft over "je plicht", dan beschouwt hij zichzelf meestal als de "bevoegde instantie".)

Het is je taak om onderdanig te zijn tegenover je meerderen en om eerlijk te zijn tegenover je naaste. (De meerderen waren zichzelf.)

De ziel kan na de dood voortleven en gelukkig zijn, indien zij beantwoordt aan de eisen, die de priesters stellen.

En daarmee ontstond, zoals u waarschijnlijk weet, een godendienst (oorspronkelijk in de buurt van Memphis, later over geheel Egypte verbreed), waarbij de priesters de macht hadden en de mensen vertelden wat zij moesten doen en daaruit de nodige revenuen wisten te verwerven. Hier is van een systeem van leven een staatsstelsel gemaakt. Degene die in de Egyptische geschiedenis thuis is, weet heel goed dat de pharao praktisch niet kon regeren zonder de priesters. Er was er één, die het heeft geprobeerd: de pharao, die zichzelf noemde "de zoon van Aton (Ichnaton)."

Als wij kijken naar Jezus, dan valt ons ook weer op: wat hij doet, is de mensen leren hoe te leven. Hij komt niet met geboden en verboden aandragen, maar zegt tegen de mensen: Je moogt je niet hechten aan bezit, want alleen zo ben je vrij om de werkelijkheid en God en het Koninkrijk Gods in je te ervaren.

Jezus zegt tegen de mensen: Heb God lief boven alle dingen, maar je naaste gelijk jezelf.

Hij zegt tegen de mensen: Verkondig de boodschap en als ze niet luisteren, ga verder.

Ik neem waar meer enkele punten uit het geheel. Wat hebben de leerlingen daarvan gemaakt? Zij zeggen:

Je moet je bezit aan ons geven, want daardoor kun je je ont-hechten. Hij, die zijn bezit aan ons overdraagt, zal verdienste krijgen in de ogen van God. (Ik weet niet, of dat verdienste is in de ogen van God, maar het is op deze manier zeker verdiensten voor de kerk.)

Heb God lief boven alle dingen. Daar is de kerk het onmiddellijk mee eens, maar zegt erbij: Heb God lief boven alle dingen zoals Hij wordt vertegenwoordigd door ons. Heb uw naasten lief gelijk uzelf, maar bedenk wel, dat de een meer uw naaste is dan de ander, want degene die gelooft zoals gij gelooft is uw naaste.

Op deze manier wordt dus eigenlijk langzaam maar zeker weer een hiërarchie, een machtsstructuur, opgebouwd waarin de leer niet meer een wijze van leven is, maar een systeem van denken wordt met een hoop filosofieën erbij plus het leven onder het gezag van een uitverkoren Clan.

Denk niet dat dit alleen bij Jezus zo is. Neem de Gautama Boeddha Siddharta. Als deze zijn leerlingen vertelt dat zij zich moeten onthechten, dat zij geen bezit mogen hebben, dat zij eigenlijk moeten leven volgens de regels van verdienste, eerlijkheid en wijsheid, dan zegt iedereen: Ja, dat moet ge doen. Maar onthoud wel één ding: Deze Meester is méér dan gij zijt en als hij u zegt welke wijsheden voor u belangrijk zijn, dan zult gij hem daarin volgen. Totdat er weer een systeem is ontstaan waarin eigenlijk datgene wat de Boeddha zelf heeft gebracht (de onverschilligheid voor wereldlijk bezit, wereldlijke macht en daar tegenover het medegevoel voor de mens) langzaam maar zeker begraven is. Ik zou zo kunnen doorgaan.

De volgelingen hebben altijd weer de neiging om de leer van de Meester te gebruiken om hun eigen belangrijkheid te onderstrepen. Zij doen dat met opofferingen en heel vaak oprecht, maar dat neemt niet weg dat wat een Meester brengt (de kosmische wijsheid) in de handen van leerlingen al heel gauw een menselijk gewrocht wordt, waarin men anderen probeert te vangen. Om een van onze vrienden te citeren: Op het ogenblik, dat de mens overgaat tot de exegese (uitleg), blijft er van de waarheid niets over. Want waar de mens uitlegt, daar is de werkelijkheid niet meer.

De kritiek die wij kunnen hebben op b.v. moslims, islamieten is ook al van dezelfde soort.

Wat Mohammed, de zoon van Abdallah de kameeldrijver, de mensen heeft geleerd is in de eerste plaats een zekere eerlijkheid, een zichzelf beperken, het erkennen van verplichtingen tegenover God maar ook tegenover de medemens. Maar hij heeft zijn volgelingen nooit gezegd dat zij nu maar alle heidenen de kop moesten inslaan. Hij is nog niet weg of onder zijn volgelingen begint de strijd. Ze vertellen dat Mohammed het wel zo heeft gezegd, maar het anders had bedoeld.

Kort na zijn dood is er al strijd tussen Ali en Hoessein; twee richtingen, die elk op hun manier zeggen: Wij zijn de ware vertegenwoordigers van de profeet. Wat bouwen zij op? In feite een politieke macht, waarbij het godsdienstige gebaar eigenlijk een onderwerping betekent aan de machtsdrang van bepaalde personen. Als u wilt weten hoe ver dat gaat, denkt u dan maar aan de Groot-Moefti die op het ogenblik staat achter de terreurgroepen, die zogenaamd vechten voor een vrij Palestina, maar die in feite worden gebruikt als een machtsmiddel om een bepaalde denkwijze in de islâm op te leggen niet alleen aan Palestina dat moet worden bevrijd, maar aan alle Israëlieten. Intrigues, onrechtvaardigheden te over. Ook hier weer een beeld van de leerling, die zijn leermeester niet begrijpt.

Waarom en wanneer? Dat zijn twee vragen, die onmiddellijk rijzen. Waarom begrijpt een leerling zijn Meester niet? Ik geloof, dat een leerling zijn Meester niet meer begrijpt op het ogenblik dat de Meester hem niets belooft. Zolang de Meester hem een vergoeding biedt - hetzij in macht, hetzij in aanzien, hetzij desnoods in geestelijke verdienste voor hetgeen hij achter zich laat - is de mens wel bereid om die offers te brengen. Maar als de Meester eenvoudig kosmische eisen stelt en zegt: "Je moet beantwoorden aan een kosmische harmonie," gaat het die mens te ver. Hij kan daar niet op reageren; en doordat hij daarin niet meer kan leven, probeert hij het om te buigen naar iets wat voor hem wel betekenis heeft.

De reden? De leerling kan de Meester niet volgen op het ogenblik dat zijn eigen belang - op welke wijze dan ook - niet meer wordt gediend door het opvolgen van de lering van de Meester.

Wanneer begint de leerling dan de zaak te verschuiven en om te buigen?

Menigeen zal zeggen: Dat gebeurt natuurlijk pas nadat de Meester weg is. Dat is helemaal niet waar. Wij weten uit verschillende overleveringen dat zowel in Egypte, in Arabië als ook in Palestina en later in Rome de mensen eigenlijk, terwijl de Meester nog leeft, reeds beginnen er iets anders van te maken; er komt dan al een zeker sectarisme.

In de Handelingen der Apostelen leest u over Simon de Tovenaar (Simon Magus). Wat er niet bij staat is, dat deze Simon ook een volgeling van Jezus was. Een volgeling, die de macht die Jezus aan zijn leerlingen gaf, gebruikte. Hij deed wonderen. Hij was ook koorddanser, zeker. Maar bovenal was hij iemand, die practisch wonderen deed en die de leer eigenlijk zag als iets dat er maar achteraan hing.

Zo zijn er mensen geweest, die in Jezus' tijd zijn lering hebben verstaan en die zijn uitgegaan en duivelen hebben uitgedreven, mensen hebben genezen, die wonderen hebben gedaan in de naam van Jezus en de Vader. Als u het niet gelooft, de Apostelen klagen erover tegen Jezus. Het staat in de Schrift: "Heer, er zijn anderen (dan wij bedoelen zij) die duivelen uitdrijven en genezen in uw naam," alsof zij willen zeggen: Mensenkinderen, daar wordt ons monopolie aangetast!

Als wij kijken naar de reactie van Judas Ischariot, dan valt ons onmiddellijk op dat Judas eigenlijk niet zo gemeen is. Nee, maar Judas wil eindelijk eens resultaten zien. En als de Meester dan zelf de situatie niet creëert of geen gebruik maakt van de situatie, dan zal Judas er wel een creëren.

Datzelfde zien wij ook bij de Boeddha. Als de Boeddha vertoeft op dat stukje grond dat later het eerste klooster wordt, het Klooster van de Drie Bomen, dan bevindt zich onder zijn leerlingen onder meer Anakananda. Dan komt er een oproep van een hof. Daar wil men die vreemde filosofie wel eens ontmoeten. Anakananda vraagt zijn Meester, zijn Goeroe: "Ga daar nu alstublieft naar toe. Doe het dan." Dan zegt de Meester: "Nee, ik ga wanneer het mijn tijd is, niet wanneer zij mij roepen." Dan gaat Anakananda. Hij gaat daar dan de leer verkondigen en de excuses aanbieden voor zijn Meester, die belangrijker geestelijke taken heeft.

Ik geloof, dat daaruit wel blijkt, dat de leerling eigenlijk in de tijd, dat de Meester er nog is, reeds probeert iets van hem te maken, omdat hij niet tevreden is met wat de Meester zelf is.

Dit zal ook verhelderend werken, als wij worden geconfronteerd met de geheimzinnigheid waarmee een Wereldleraar en een Wereldmeester zijn omgeven. Er wordt weinig gezegd over de streek waarin zij geboren zijn, hoe zij heten, hoe zij optreden. Niemand vertelt je wat. Je hoort alleen zo nu en dan iets over die leer. Waarom is dat zo?

Wel, dat is heel eenvoudig, omdat de Meester zelf een zekere mate van anonimiteit nodig heeft, wil hij in staat zijn althans iets van zijn ideeën en tendensen duidelijk te maken.

De tijd, dat je apostelen zocht, leerlingen die de gehele tijd bij je bleven, is nu zo'n beetje voorbij. Oja, zeker, Jezus heeft het gedaan, de Boeddha heeft het gedaan en ook Mohammed had zijn getrouwen rond zich. Maar de modernere Meesters hebben met volgelingen nogal onaangename ervaringen gehad. Dat blijkt b.v. uit een openbaring, die zo ongeveer omstreeks 1850 werd gegeven en die a.h.w. werd geëxploiteerd. Geëxploiteerd door de leerlingen, niet door de leraar.

Dit kan blijken uit de ontwikkeling van b.v. de theosofie, waarin wij ook al met dezelfde moeilijkheid te maken hebben. De leerlingen nemen het heft in handen. Zij gaan er iets van maken. Totdat men te maken krijgt met figuren als een Annie Besant, die een Meester a.h.w. willen creëren, willen dwingen in het kader van hun eigen groepje, van hun eigen beweging. Dat een grote ziel zich daaraan onttrekt (Krishnamurti heeft dat inderdaad gedaan) heeft eigenlijk alleen maar aanleiding gegeven tot nieuwe bewegingen, die desondanks deze figuur toch tot Meester willen maken en willen blijven volgen op hun manier.

Is het een wonder, dat een modern Meester eerder denkt in de termen van een soort practicum, een korte scholing waarmee hij aan zijn leerlingen vooral praktische wenken meegeeft dan dat hij denkt in de termen van een volgelingen-schap, waarmee hij rondtrekt met een vaste groep om zich heen en daaraan voortdurend lering geeft. Maar toch in het bijzonder aan die groep. Het is duidelijk: daar krijg je alleen maar mensen mee, die denken dat zij teveel zijn. Maar als je de mensen een praktische mogelijkheid geeft, dan kunnen zij misschien wat bereiken.

Er rijzen natuurlijk nog wel meer vragen. Bijvoorbeeld:

Hoe komt men er eigenlijk toe het primaat van Rome te stellen? Wat in het christendom - zoals u weet - een heel belangrijke zaak is geweest. Gaan wij dat na, dan berust het eigenlijk helemaal op een verklaring van een paar apostelen. Een verklaring, die - vreemd genoeg - oorspronkelijk niet in alle Evangelieën is opgenomen, maar die later wel erin wordt geschreven. Het is vooral omstreeks 800 na Chr. dat die verandering begint. In die verklaring wordt gezegd, dat Jezus verschijnt, wanneer de leerlingen bij het meer van Genesareth zijn en daar tegen Petrus zou hebben gezegd: "Tu es Petrus." Waarbij in aanmerking moet worden genomen dat Jezus natuurlijk Aramees sprak en geen Latijn. Maar dat wordt er dan niet bij verteld. Er wordt ook niet verteld, dat steenrots ook nog anders zou kunnen worden vertaald. Als we die uitspraak namelijk

omzetten in het oorspronkelijke Aramees, dan zou ze met evenveel reden kunnen luiden: Jij bent een keiharde en ik zie dat je nog eens een kerk gaat bouwen. Een klein verschil in betekenis misschien, maar essentieel in dit geval. En is het Petrus zelf die zegt: Ik ben de primus inter pares (de eerste onder de gelijken, de leerlingen)? Neen, helemaal niet. Hij is een van de nederigste. Het zijn degenen die later op zijn plaats zitten, die zich op grond van wat Petrus niet wilde een primaat toekennen en daarmee een leergezag. Als wij zien hoe de zaak zich verder ontwikkelt, dan is dat bijna ontstellend.

De Apostelen en ook de eerste christenen doen wonderen. Zij genezen, zij drijven duivelen uit, zij profeteren, enfin, zij doen dus verschillende dingen, die op het ogenblik niet meer in de kerk te vinden zijn maar hoogstens in bepaalde spiritistische groeperingen.

Zodra de kerk dus machtig wordt - dat begint vooral in Byzantium - is dat afgelopen. Er wordt niet meer geprofeteerd, er worden ook geen zieken meer genezen, er worden nog wel duivelen uitgedreven, maar alleen indien die duivelen zich kennelijk tegen de kerk richten. Langzaam maar zeker wordt de praxis verwaarloosd en in de plaats daarvan komt een leergezag, dat zich voortdurend uitbreidt tot op het ogenblik dat het - weer eens aangevochten - probeert zich zeker te stellen door de onfeilbaarheid van leergezag te postuleren en te zeggen: Indien je dat niet gelooft, ben je geen christen.

Deze ontwikkeling maakt duidelijk wat leerlingen maken van het werk van een Meester. Indien het gezag dat Jezus aan zijn apostelen had gegeven werkelijk was overgeleverd, dan zouden de verkondigers van het Woord ook nu nog met wonderen hun waarheid en waardigheid bewijzen. Dan zouden zij, zoals de apostelen, de volgelingen van Jezus hebben gedaan en ook de anderen die vergeten zijn, omdat zij geen christelijke figuren zijn volgens de structuur, die de paus heeft opgetrokken, wonderen hebben gedaan.

Als wij de Handelingen van de Apostelen lezen, dan horen wij dat ook daar wonderen worden gedaan. Met andere woorden: onverklaarbare genezingen en dergelijke worden tot stand gebracht. Denkt u niet, dat een werkelijk opvolger ook niet datzelfde zbu moeten kunnen doen? Dat een werkelijk opvolger in staat moet zijn zichzelf te blijven ondanks alles. Dat betekent, dat van het hele christendom eigenlijk alleen nog maar de schil over is; een lege hul waarin de kern (de goddelijke Kracht) steeds meer schijnt te ontbreken.

Ik weet, dat dit een ernstige kritiek is en dat velen, die christelijk zijn opgevoed dit hier en daar toch wel met een beetje onrust zullen verwerken. Maar is het dan geen feit?

Neem de Boeddha. Zijn leer is onthechting. Hij spreekt met iedereen. Het is van hem bekend, dat hij op een keer ergens moet preken, maar hij komt niet. Als ze dan gaan kijken, dan zit hij daar bij een courtisane op een soort waranda een kopje thee te drinken. De leerlingen vragen dan, of hij dat wel kan doen. En Boeddha zegt: Waarom? Het is toch ook een mens. Maar diezelfde leerlingen maken later wel uit wat goed en kwaad is. En hun gedrag is zeker niet dat van degenen die niet in macht of machtsverhoudingen geïnteresseerd zijn, maar alleen in het welzijn en in de ontwikkeling van de mens.

De leerlingen worden een machtsgroepering. Het wordt zelfs ergens een soort regering. Denk maar eens aan Tibet. Daar is ook het boeddhisme. Hoe wonderlijk is dat daar, dat je met een levende incarnatie, die als vorst over het land regeert en geestelijk hoofd is te maken krijgt. Dat is iets wat de Boeddha nooit heeft verteld. Hij heeft ook nooit gezegd, dat dat mogelijk was. De mensen maken dat ervan.

De nieuwe Wereldleraar ging uit van het standpunt: de mens heeft gaven en die moet hij gebruiken. De mens heeft een lichaam en dat moet hij ook gebruiken. Misschien mag ik hier één van zijn opmerkingen citeren,

die voor sommige mensen wel een weinig ontnuchterend is. Hij zei namelijk eens tegen iemand, die erg vergeestelijk wilde doen:

"Als het de bedoeling was dat je op aarde zou leven als een geest, zou men je geen lichaam hebben gegeven."

Dat is natuurlijk erg vervelend. Maar hij zegt dat zo en maakt het duidelijk. Op een ander ogenblik zegt hij tegen iemand:

"Als u niet in uzelf vertrouwt, hoe zal dan iemand vertrouwen in u kunnen hebben? Als u niet in God vertrouwt, hoe zal God ooit iets waar kunnen maken voor u?"

De Wereldleraar zegt doodgewoon: je moet vertrouwen hebben.

En wat maken zijn leerlingen daarvan? Er zijn er al een paar, die denken dat je het kunt gebruiken om de een of andere politieke of religieuze richting te stichten.

Opvallend is het commune-principe, dat wij bijna bij elke Meester aantreffen. De Meester gaat uit van het standpunt: wat wij nodig hebben, dat gebruiken wij. En of dat nu van de een is of van de ander, dat doet niets ter zake, zolang wij tezamen leven is het in orde.

Maar dat is natuurlijk niets voor de leerlingen. De communes lopen elke keer stuk op het feit, dat de een meer wil hebben dan de ander; of dat iemand zegt: Maar het is op dit moment mijn schaap. (Dit is uit een islamietische geschiedenis. Iemand zegt op een gegeven ogenblik tegen de profeet: maar als het mijn schaap is dat gegeten wordt, zal ik ook uitmaken wie de ogen krijgt. De ogen zijn een lekkernij voor een Arabier.) Nu ja, dat is natuurlijk kolder! Als je iets gezamenlijk hebt, dan heeft niemand er iets over te zeggen. Maar de mensen nemen dat niet aan.

Nu zegt de Wereldleraar eveneens:

"Alleen datgene wat gij werkelijk nodig hebt voor uw persoonlijk bestaan en uw instandhouding is waarlijk uw eigendom. Al het andere is een onnodige belasting, die eerst verdwijnt, indien gij haar weet te delen met anderen."

Daaruit worden natuurlijk weer de nodige conclusies getrokken.

"Maar," zeggen de leerlingen nu, "dat betekent dat wij ons bezit moeten weggeven? Wel neen. Er is wel een stelletje dat daarover heeft gedacht: Nou, dan moeten wij maar een sleutelclub beginnen. Maar om hun bezit of hun zakelijke invloeden te gaan delen, daar voelen zij niets voor. Daardoor is ook de Wereldmeester eigenlijk al van het begin af aan afgesloten geweest. Hij heeft geen leerlingen gezocht, die bij hem blijven. Er is uit de aard der zaak een aantal geïncarneerden, dat moet dienen om zijn werk mogelijk te maken. Zijn werkelijke leerlingen zijn mensen, die hij voor een korte tijd ontmoet en aan wie hij iets meegeeft; een gave, een slagzin, meer niet. Hij weet: als ik hun alles geef, dan maken zij er toch een potje van. Maar als ik hun een klein stukje geef, dat zullen zij eerder waarmaken, omdat zij dan niet worden overdonderd door de eisen, die het geheel stelt. Laat hen erin opgroeien."

Ook de Wereldleraar heeft dit aardig in de gaten, wanneer hij op een gegeven ogenblik tegen iemand zegt: "Waarom wil je alle geheimen weten? Je bent als iemand, die de grootste boeken van wijsheid wil lezen, terwijl hij de letters nog niet kan onderscheiden. Leer eerst spelen, mijn vriend."

De Wereldmeester brengt dat, geloof ik, erg in praktijk. Het is, alsof hij geen volgelingen wil hebben. Hij wil wel leerlingen hebben, mensen die iets van hem leren. De gehele wereld moet iets van hem leren, maar hij wil niet een centrale figuur zijn met een klik daar omheen. Hij wil gewoon zijn als iemand, die door het land trekt en overal de mogelijkheid van een latere bloei veroorzaakt. Dat is typerend - meen ik - voor deze moderne tijd. Het verleden heeft trouwens duidelijk gemaakt, dat wij voor een geestelijke bewustwording eenvoudig niet kunnen werken

met een gezagsysteem. Want als een systeem uitgaat van een bepaald gezag dat gedefinieerd is en in wetten wordt uitgedrukt, dan zijn er onmiddellijk mensen, die zich daarvan meester maken.

Dat is even typerend voor de ontwikkeling van het jodendom. God geeft zijn Wet op Sinaï. Ik wil er niet over praten hoe dat nu precies is gebeurd, of het werkelijk God was. God geeft zijn Wet op Sinaï. Het is een priesterlijke wet, laten wij dat niet vergeten. Het is het begin van een theocratische ordening. Als het volk verder trekt door de woestijn en lange tijd hier en daar verblijft (er zijn oases waar de joden jarenlang hebben vertoefd, totdat ze eindelijk kunnen binnentrekken in het beloofde land), dan is dat wel de Wet, want Mozes was er bij. Maar nu is zijn directe opvolger (de geestelijke opvolger) Aaron. Maar wie is degene die de macht in handen neemt en de uitvoering van de Wet volgens zijn inzichten regelt zodra zij in het beloofde land binnentrekken? Jozua, de generaal. Het is de generaal, die zijn macht baseert op de Tien Geboden en daarbij gelijktijdig vele handelingen pleegt die direct ingaan tegen het goddelijke gebod zoals het op de Tafelen staat gegraveerd volgens de overlevering.

Ook hier weer: zolang Mozes er is als leider van zijn volk gaat het wel. Het volk mort wel eens tegen hem en hij heeft wel eens moeilijkheden, maar dan kan hij tenminste de Wet laten gelden, zoals zij is: een manier van leven. Maar zodra Mozes verdwijnt, zien wij ineens een priesterlijke hiërarchie ontstaan. Wij zien een generaal, die door middel van de priesters de zaak probeert te regeren. Wij zien een heel systeem ontstaan dat eigenlijk pas weer wegvalt, wanneer het volk een tijd van vrede heeft gekend en daardoor van wanorde. Daarna krijgen wij weer te maken met de profeten. Dat zijn dan meestal de kleine plaatselijke profeten, die wat leerlingen rond zich verzamelen en dan op grond van hun profetieën proberen macht uit te oefenen. Maar wat heeft dat te maken met een wijze van leven, zoals Mozes eigenlijk wilde brengen?

Er zijn ook Meesters geweest waarvan men nooit heeft gehoord. En er zijn heel wat volgelingen geweest, die daaruit de dwaasheden hebben gemaakt waarvan u waarschijnlijk wel heeft gehoord.

Het denkbeeld, dat de ziel een woning moet hebben heeft b.v. bij de Egyptenaren gevoerd tot het maken van afbeeldingen. Het grote beeld van een pharao was niet alleen maar een beeld. Neen, dat was ook een rustplaats voor de Bâ, zijn astraal voertuig.

Mummificatie was precies hetzelfde. Oorspronkelijk, zoals het in het geloof is ontstaan (dus zoals het van Esir afkomstig is), is die helemaal niet belangrijk, want je vindt de woning in je daden. Later wordt in vroege versies van het Dodenboek zelfs gezegd, dat als je bent gewogen door de veertig Rechters en kunt gaan door de Hallen der Herinnering, je zult treden in het land waar je woning is gebouwd uit je daden. In latere versies is dat weggelaten. Het was nog teveel een soort "eigen prestatie", daar had men geen belang bij.

Maar vraag u dan eens af, of het redelijk is aan te nemen dat een leermeester, een gezondene, zeker in deze periode en in deze tijd volgelingen met zich meesleept en in een betrekkelijk kleine kring een compacte leer geeft. U zult het op grond van het voorgaande toch wel met mij eens zijn, dat dat eigenlijk roepen om moeilijkheden betekent. Het is gewoon vragen om versplintering, om machtsstrijd tussen de volgelingen. Maar als je een leerling een beperkte gave geeft en je leert hem daarmee te werken, al is het alleen maar de gave van genezing of van inspiratief ontvangen, dan kun je door de wijze waarop je die gave geeft de mens brengen tot een harmonie met het kosmisch geheel. En dan kunnen wij uit de woorden van de Wereldmeester citeren:

"Daar waar wij in onszelve de verbondenheid bereiken met het Grote (met het Al), zal het Al zich door ons vervullen, niet al-

leen daar waar wij de harmonie bereikten, maar de harmonie zal ons vervullen en ons veranderen totdat wij leven uit het Grote."

Dat is nu eigenlijk het punt waar het mij om gaat in dit betoog: Leerling zijn is goed, als dit leerling-zijn betekent dat je een vaardigheid, een bekwaamheid vindt. Het is niet goed, als daardoor je hoofd alleen wordt gevuld met allerhande mooie theorieën. Op het ogenblik, dat je jezelf de meerdere gaat achten van een ander, word je in feite steeds minder. Op het ogenblik echter, dat je beseft de gelijke te zijn van allen en in allen de kracht te mogen uiten door jouw speciaal talent, die voor allen bestaat, maak je jezelf meer deel van de totaliteit, maar vooral ook van de kosmische kracht, die mede in die anderen vertegenwoordigd is. Dit is het punt, waarop wij altijd weer zullen moeten terugkeren.

"Niemand kan u de zaligheid geven," zo sprak een van de kerkvaders, "doch indien gij de weg gaat (hij bedoelde de weg van Jezus) die hij u is voorgegaan, zo zult gij vinden de innerlijke verlichting en kracht, het deelgenootschap (in het Koninkrijk Gods), waardoor gij zult zijn uit al in al één met de Vader."

Het was maar een gewone kerkvader. Een man, die overigens al heel gauw van wege schisma is uitgewezen. U weet hoe dat gaat. Als een leerling macht heeft verworven en een ander zal uit die leer de waarheid verkondigen, dan zegt hij, gauw: "Anathema! Dit is strijdig met God, dit is gevaarlijk voor de mensheid, verwerpt haar! En dat verwerpen gaat dan meestal erg hardhandig, als zij daartoe de kans krijgen.

De gehele ontwikkeling heeft ons laten zien dat de leerling eerst dan werkelijk belangrijk is, indien hij leert datgene wat zijn Meester hem overbrengt te zien als een waarde, die in hemzelf bestaat, niet als een waarde, die hij alleen ontleent aan de Meester. Dat is een van de belangrijkste punten, die elke keer weer en bij elke Meester op de voorgrond treedt.

Jezus zegt niet tegen de leerlingen: Ik zal jullie wel helpen. Hij zegt: Ga uit en genees! Hij zegt niet tegen zijn leerlingen: Nu ga ik een wonder doen. Hij zegt: Laten wij uitdelen. En dan krijgen we de wonderbaarlijke vermenigvuldiging van brood en vis. Die overigens niet zo wonderlijk was als men tegenwoordig schijnt te denken. Het was een oneindige multiplicatie van enkele dingen. Het was eenvoudig het vrijmaken van de mens, opdat hij zijn gebondenheid aan zijn verborgen bezit even vergat en dit ook wilde delen met anderen.

Altijd weer: als je een Meester hebt, dan geeft hij je de kans om jezelf te zijn. Je begint natuurlijk als leerling. Maar als hij een werkelijke Meester is, dan is zijn bedoeling niet dat je leerling en volgeling blijft. Dan is zijn bedoeling dat je zelf tot meesterschap komt. Hier faalt de mens voortdurend weer door de hele geschiedenis heen. Hij is niet bereid zichzelf prijs te geven aan het Grotere om zo in eenheid met het Grotere de waarheid te kunnen dragen en vertegenwoordigen in de wereld waarin hij leeft. De mens wil graag wetten waarmee hij anderen kan beperken. Hij wil offers brengen, zelfs kostbare offers ook voor hemzelf, opdat hij daardoor het gevoel krijgt dat hij een recht heeft tegenover God of tegenover een Meester.

Als wij iets doen als oefening, dan kan dat goed zijn. Als b.v. in bepaalde lamaïstische scholen de leerling op een gegeven ogenblik 's nacht de eenzaamheid in wordt gezonden met een tamboerijntje en een doodsbeen om daarop te roffelen of soms ook met een fluit, ook uit een doodsbeen gemaakt, om daarmee de geesten op te roepen en te zeggen: Hier, demonen, neem mij maar, eet mij maar! Dan kan dat goed zijn als het overwinnen van de angst voor het demonische. Maar op het ogenblik, dat het een ritueel wordt waardoor jij je ingewijd-zijn gaat bewijzen, is het

zinloos geworden. Indien wij iemand aan de hand van dergelijke proeven gaan beoordelen - en dat gebeurt meestal - dan beoordelen wij hem naar uiterlijkheden en vertoon, niet naar de kracht die in hem is. Jezus heeft daarover in de Kleine Lering (Hij heeft enkele leerlingengroepen gehad waar hij wel eens wat meer zei en zelfs bepaalde magische dingen heeft gedaan) gezegd:

"Wanneer ik roep tot alle krachten in het Al en zij gehoorzamen mij, zo roep ik niet tot krachten, die zichzelf zijn, maar ik vorm mij het beeld van de Oneindige dat in mij bestaat en druk het uit in de wereld waarin ik leef."

En de Wereldmeester, die op het ogenblik actief is, stelt:

"Gij kunt u op niets beroepen en niets beheersen zolang gij uzelve wilt zijn in de ogen van anderen."

Dit is zeker heel belangrijk. Dus als het je wat kan schelen wat een ander van je denkt, dan ben je eigenlijk al geen goede leerling; dan kun je niet volgen. De mensen willen juist graag iemand hebben, die hun allerhande voorschriften geeft.

Mag ik om te eindigen u enkele, voor de doorsnee-gelovige en de doorsnee-leerling typerende punten opnoemen?

Men vraagt, dat God een wet geeft, die voor een ieder geldt. Men is bereid zich eraan te houden zolang men van andere hetzelfde kan eisen.

Men vraagt een vaste leer, opdat men niet zelf behoeft te denken en verbiedt anderen zelf te denken.

Men stelt eenvoudig krachten, die nimmer praktisch worden bewezen en op grond daarvan eist men onderwerping van anderen.

Men zoekt zijn zekerheid in het behoren tot een uitverkoren groep, terwijl de uitverkorenheid niet wordt bewezen en de juistheid van de leer niet is bewezen, kortom niets is bewezen behalve dit: dat de groep je vertelt dat je beter bent, dat je goed bent en dat het je goed zal gaan.

Is het niet krankzinnig dat er mensen zijn in deze tijd, waarin de mensheid veel meer weet, veel meer wetenschappelijk kan nagaan, kan lezen, kortom kennis kan nemen van vele meningen en vele feiten, dat er nog mensen zijn die weigeren om zelfs maar te begrijpen dat een interpretatie van een spreuk niet hetzelfde is als de spreuk. Daarop is een heel grote beweging opgebouwd. Is het niet krankzinnig dat er in uw tijd, waarin men zoveel weet over de mens en datgene wat hem beweegt, wat hem tot zijn daden brengt, nog altijd mensen zijn die niet naar de mens willen zien, doch alleen maar naar wat zij noemen de harde goddelijke Wet, waaraan zij zichzelf onderwerpen, maar die zij gelijktijdig slaafs ook aan anderen opleggen. Dat zijn nu de leerlingen. Een Meester maakt geen slaven; hij bevrijdt. De werkelijke leerling wordt op den duur zelf tot Meester. Maar zij, die zich leerlingen noemen en pretenderen dit voortdurend te blijven, zij zijn meestal degenen, die de woorden en lering van de Meesters trachten te gebruiken om anderen te ketenen en zichzelf te verheffen.

:--:

DE BASIS VAN ALLE FILOSOFIE.

"Een filosoof is een denker, die zich baseert op de werkelijkheid om haar dan snel uit het oog te verliezen. Hij stijgt op de vleugels van zijn verbeelding als een leeuwerik naar de zon en laat hoogstens zijn vuil naar de aarde vallen."

Een zinsnede, die - ofschoon vrij vertaald - zeker niet van mij stamt.

Als wij filosoferen, dan gaan wij uit van wat wij zien van de wereld en van de wenselijkheden, die wij in de wereld veronderstellen. Indien alle filosofen de mogelijkheid kregen hun denkbeelden op deze wereld geheel te verwezenlijken, dan zou de wereld geen mensen dragen; dan zouden er alleen nog maar dieren of misschien geen enkel leven meer zijn. Er is een filosoof die zegt:

"De mens wordt geboren - geleid door zijn karma of noodlot - op een plaats in de wereld, die hij dient te vervullen. Het is zijn taak daarmee verder te gaan tot het einde van zijn dagen. Want ziet, dit is voor hem bestemd. Eerst als een ieder zijn eigen taak vervult en niets ander verlangt, zal de wereld een perfecte ordening kennen, die gelijk is aan die van de hemel."

Wat betekent, mijne vrienden, als wij het goed ontleden, dat de mens die op de wereld komt en begint met drinken en het tegendeel daarvan dit tot het einde van zijn dagen zal moeten voortzetten. Indien wij aannemen dat er een sociale ordening is die onveranderd moet blijven, dan moeten wij ook aannemen dat de mens niet moet denken, maar alleen moet leven uit gewoonte.

Als wij een andere filosoof horen stellen, dat de mens slechts de innerlijke waarden moet beseffen en alleen deze tot uitdrukking moet brengen in de wereld, zo vraag ik mij af, in hoeverre die innerlijke waarden voedzaam zouden kunnen zijn? Ik vrees, dat indien de mens alleen zijn innerlijke waarden tot uiting brengt, de wereld zou verhongeren. Maar de filosoof houdt zich daarmee niet bezig. Hij zegt eenvoudig: Volgens mij zou dat goed zijn. Als hij zegt: Alleen de permanente revolutie kan de maatschappij leefbaar maken, dan vraagt hij zich niet af, of tegen zijn filosofie ook niet een revolutie mogelijk zou zijn. Hij meent, dat dat onmogelijk is. Hij zoekt in de voortdurende fluiditeit van gebeuren als enige vaste maatstaf zijn eigen gedachten te plaatsen en daarmee faalt hij evenzeer.

Wij, die zoeken naar de waarheid, ook bij de Grootmeesters in de geest en de Grootmeesters die op aarde worden geboren, wij dienen ons te realiseren dat filosofie op zich nutteloos is. Zij kan dienen als vermaak, zij kan dienen als een poging je een ogenblik andere mogelijkheden te realiseren, maar zij kan nimmer de basis zijn van je leven. De basis van het leven is de werkelijkheid.

De werkelijkheid kun je echter niet nemen met enkele grammen. Toch lijkt mij voor de opbouw van een filosofie het volgende recept te gelden: Men neme 2 gram werkelijkheid, 10 gram verlangen, 500 gram fantasie en meng deze met wetenschappelijke gegevens, totdat er een aanvaardbaar geheel ontstaat, dat licht verteerbaar kan zijn. Maar hebben wij daar wat aan? Laat mij enkele voorbeelden geven van de verwarring, die kan ontstaan:

De basis van de magische filosofie is een aantal veronderstellingen omtrent het heelal. Op grond van die veronderstellingen is een rituele magie ontstaan, die een zeer groot aantal plechtigheden en vereiste handelingen naar voren brengt. Voor bepaalde vormen van magie wordt b.v. gevraagd naar de hersenen van een witte ekster. Je moet dat maar weten te vinden! Daarmee is de uitvoering van het recept onmogelijk

geworden. Maar dan zegt de magiër volgens zijn filosofie: Dit is noodzakelijk, omdat als wij alles toegankelijk maken, een ieder de magie zou kunnen beoefenen. Maar daarmee heeft hij gelijktijdig zichzelf de beoefening van de magie onmogelijk gemaakt. Hij heeft de magie gemaakt tot iets wat geen wetenschap meer is, maar een krankzinnig mengsel van werkelijkheid en fantasie.

Het denkbeeld, dat wij de wereld moeten hervormen is ook iets dat bij menige filosofie een rol speelt. Of wij nu Nietzsche zien met zijn poging om de Uebermensch uit te beelden als een wezen dat eerst in de eenzaamheid zijn werkelijkheid moet vinden om dan bezeten door zijn meerwaardigheid terug te keren, of dat wij ons bezighouden met andere denkers, misschien Schopenhauer of als u dat liever heeft Sartre, wij komen altijd weer tot de conclusie: zij gaan uit van een veronderstelling; zij gaan niet uit van de feiten.

Er zijn geen super-mensen. Er zijn geen mogelijkheden tot innerlijke, religieuze onthullingen waarbij de werkelijkheid wordt weggevaagd. Er is geen mogelijkheid om door ontkenning van de zin van het bestaan te komen tot een gelukkig leven. De mens is niet besloten in zichzelf. De mens leeft in een wereld. Die wereld bouwt hij voor een deel misschien zelf, maar zij bevat voldoende waarden waarmee hij wordt geconfronteerd. Indien men zegt, dat de mens zijn hel zelf bouwt, zegt men iets dat niet waar is. Men kan hoogstens zeggen dat de mens - en ook de geest - de hel vormt (het is dus) waarin hij of zij denkt te leven.

Daar waar wij feiten kennen, kunnen wij op grond van die feiten bepaalde conclusies trekken; maar die conclusies zijn zonder meer nog geen filosofie. Pas indien wij daaraan een aantal zeer vergezochte conclusies gaan verbinden of bepaalde ideële waarden, komen wij tot filosofie. Filosofie is een werkelijkheidsvervreemding, die zich baseert op een klein deel der werkelijkheid. Het is een poging de mens te onttrekken aan de werkelijkheid waarin hij leeft.

Een groot gedeelte van de godsdiensten wordt door dergelijke filosofen gedragen. Maar al zegt de filosoof dat God tot ons kan spreken, zo is het voor ons toch belangrijk of Hij het doet. Als de filosoof zegt, dat wij vrij kunnen zijn, dan is de vraag niet of het voor ons mogelijk is belangrijk, maar of het voor ons mogelijk is, of wij een vrijheid kunnen vinden. Als iemand zegt, dat het geluk te vinden is, dan is het niet de vraag, of dat ergens mogelijk is voor iemand, maar of het voor ons mogelijk is. Een filosofie heeft pas betekenis, als wij haar herleiden tot het voor ons belangrijke en het voor ons mogelijke en dat enten op onze werkelijkheid, niet op onze dromen.

Vermoedelijk heeft u zich hier en daar wel met filosofie beziggehouden. U zou u kunnen afvragen, waarom de filosoof altijd weer het ideaal-beeld tekent. Ik meen, dat dit een vorm van narcisme is, van zelfverheerlijking, als de filosoof het ideaal-beeld tekent waarin hij zelf volmaakt denkt te kunnen zijn. Hij zal nooit iets tekenen waarin de mens ideaal kan zijn, maar waarin hij ideaal kan zijn.

Een groot gedeelte van het utopisme is in feite slechts de uitdrukking van de mens die denkt, die filosofeert. Ik weet wel, dat men bepaalde denkwijzen en filosofieën beschouwt als prognoses. Er zijn ook nu nog Bellamy's die met spanning wachten op het jaar 2000 waarin de mensheid volmaakt zal zijn. Het is voor hen gelukkig, dat zij nog enige jaren hun illusies kunnen koesteren. Er zijn Orwellianen, die geloven aan de krankzinnige machtsbezetenheid waarin een ieder tot slaaf wordt gemaakt. Ik geloof, dat ook zij verkeerd dromen en vrezen. Voor hen is het gelukkig, dat het tijdstip van hun droom dichterbij ligt.

Zodra wij mensen beschrijven, kunnen wij - ook in de filosofie - iets duidelijk maken. Ik noemde u Orwell. Deze heeft één van de mooiste spreuken geschreven in zijn "Animal Farm" toen hij zei: "Allen zijn gelijk, maar

sommigen zijn méér gelijk dan anderen." Hij heeft daarmee duidelijk gemaakt dat de gelijkheid, die de mens nastreeft of zegt na te streven, altijd een illusie is. Maar welke filosoof is bereid toe te geven dat hij slechts het onmogelijk beschrijft? En vooral welke filosoof is bereid toe te geven dat op z'n best zijn gehele denken een werkhypothese vormt, die aan de werkelijkheid getoetst dient te worden en zich zal moeten wijzigen? Dit ligt ten grondslag aan alle filosofie. Dit is de kern, waarmee wij altijd worden geconfronteerd.

Het zou mij niet moeilijk vallen ook hier zeer filosofische uitspraken te berde te brengen. Filosoferen is geen kunst. De kunst is het om de filosofie voor anderen aanvaardbaar te maken. Degenen die dit verstaan, worden in de ogen van anderen tot grote leiders en leermeesters. En zij veroorzaken dwaasheden!

Marx is in feite een sociaal-filosoof. Zijn denken heeft ertoe geleid dat landbouwstaten zich zijn gaan omvormen tot industriestaten, terwijl ze als landbouwstaten beter hadden kunnen bestaan met minder kosten en met minder inspanning. Het heeft ertoe geleid dat er vele orde-filosofen zijn ontstaan, die uitgaan van het recht om alle mensen gelijk te schakelen, terwijl het mens-zijn en de menselijkheid juist is gelegen in de mogelijkheid anders te zijn dan anderen. Want het is het contrast waarin de mens groot wordt, niet de gelijkheid.

Er zijn filosofen, die u vertellen hoe u de beste steden moet bouwen. Hun filosofieën zijn goed, alleen in hun steden kunnen slechts termieten wonen, geen mensen. Op het ogenblik, dat de filosoof zich baseert op enkele feiten en niet op het totaal van de hem bekende feiten en ertoe overgaat ontwikkelingen of mogelijkheden te postuleren, begint hij een netwerk van onwaarheden te vlechten. Toch zal de filosofie soms nut hebben. Zij kan ons helpen aan gelijkenissen. Als wij denken aan b.v. de Levensboom, zo worden wij geconfronteerd met iets dat niet werkelijk is en kan zijn, maar ons een vergelijking geeft voor een aantal processen, die wij wel kunnen begrijpen en die wij voor een deel daadwerkelijk doormaken.

In de filosofie van de bewustwording zullen wij zowel in de yogafilosofie als elders vele onjuiste gegevens aantreffen; voorstellingen, die niet reëel zijn, maar die als gelijkenis voor de werkelijkheid kunnen dienen en daardoor misschien het onbegrijpelijk iets begrijpelijker kunnen maken. Maar de filosofie op zich wordt daardoor niet méér waar, zij wordt slechts in delen meer bruikbaar.

De grote filosofen, ook op het gebied van natuurwetenschappen hebben zich een wereld opgebouwd. Er zijn filosofen geweest, die vertelden dat er 49 sferen zijn, 49 koepels met sterren en andere krachten die tezamen alles omringen waarop de mens woont. In hun tijd waren zij verlichte figuren. Toch weten wij nu dat alles wat zij zagen onzin is, dat hun beelden hoogstens ongelukkige verklaringen waren voor enkele verschijnselen. Datzelfde kunnen wij dadelijk constateren, als wij worden geconfronteerd met de filosofie over ruimte en tijd van deze periode. Men zal ontdekken dat die anders is en een geheel nieuwe inhoud kan hebben. Als wij zien wat er tegenwoordig omtrent het atoom wordt verteld, zo zullen wij ontdekken dat een deel daarvan een filosofische opbouw is, die nu gebruikt kan worden om het atoom te benaderen en te hanteren, maar die niet meer gebruikt kan worden wanneer de wetenschap verder gaat, want dan blijken de eigenschappen totaal te verschillen van al wat men heeft gedacht en de mogelijkheden evenzeer. Hier ligt het grote gevaar van de filosofie. Wij nemen aan dat zij met haar opbouw, omdat zij redelijk schijnt te beantwoorden aan hetgeen wij zoeken, de totale waarheid zal bevatten, dat zij altijd waar zal blijven. Waarheid bestaat niet. Er bestaat slechts de voortdurende ontwikkeling waarin nieuw besef de oude waarheid tot onvolledig verklaart en dan een nieuwe waarheid postuleert als de enige. Eens zal er misschien een waarheid

zijn waar wij niets tegenover kunnen stellen, dat finaal is en volledig. Maar dan is ook het einde van alle leven en bestaan bereikt.

Dit is een filosofie. Maar het is een filosofie, die rekening houdt met zovele feiten dat zij als uitgangspunt bruikbaar is.

Indien u in uw leven zoekt naar een levensrechtvaardiging, zo vraag ik u: Zijt gij gelukkig? Maakt ge anderen gelukkig? Hebt gij betekenis voor anderen. Zo ja, dan is uw leven goed. Er is geen andere rechtvaardiging voor het bestaan nodig dan het bestaan zelve. Voor u zal de waarde van het bestaan afhankelijk zijn van wat u bent, wat u beleeft.

Als er zo dadelijk een hiernamaals is - wat in zekere zin voor u ook filosofie is omdat het voor een groot gedeelte onbewijsbaar is - dan zal datgene wat ge nu zijt bepalend zijn voor wat ge later zult zijn. Ik geloof, dat wij deze dingen goed moeten beseffen.

Als wij zelf willen filosoferen, laat ons dan uitgaan van de feiten, niet van de verklaring, die voor de feiten mogelijk is. Laten wij uitgaan van de resultaten, die er werkelijk zijn, niet van wat als mogelijk resultaat wordt gepostuleerd. Dan eerst zullen wij de filosofie zien in haar ware betekenis.

Wij zullen haar zien als een denkwijze, die wij kunnen gebruiken om ons te oriënteren ten aanzien van het bestaande om voor onszelf een richting te kiezen voor een eventuele ontwikkeling, zonder dat daarmee ooit een volledige rechtvaardiging voor onze daden kan worden gegeven, zonder dat daarmee ooit een volledige waarheid kan worden uitgedrukt.

Eerst als wij het geheel van de filosofie, dus het werk van alle filosofen, leren beschouwen als een werkhypothese, die wij voortdurend aan ons eigen bestaan en beleven moeten toetsen, zullen wij verder komen. Dan is de basis van de filosofie voor ons geworden een mogelijkheid om onszelf te realiseren en in- en vanuit onszelf te beproeven in de wereld.

:--:--:

LEVEN.

Leven is deel-zijn van. Leven kun je alleen, indien je deel bent van de wereld. Als er geen wereld is, beseef je geen leven, dan is het bestaan zonder kennen dood.

Bewustzijn kan alleen ontstaan uit het conflict tussen ons en dat wat we als niet-deel van onszelf erkennen. Het conflict, dat wij kunnen oplossen door te beseffen dat wij op dit ogenblik anders zijn, zonder te stellen dat wij altijd anders zullen zijn.

In de wereld zijn er vele dingen, die de mens zichzelf en anderen pleegt te verbieden of aan te bevelen. Maar als je iets van ganser harte doet, dan leef je ook werkelijk. Als je van ganser harte geeft of ontvangt, als je van ganser harte speelt of met algehele overgave werkt, dan leef je pas.

Leven is wat je bent tegenover een wereld. Leven is de toets, die de wereld jou voortdurend doet ondergaan en het antwoord dat je daarop geeft. Wij leven alleen, indien wij innerlijk voortdurend activiteit kennen, indien wij delen met de wereld, indien wij niet bang zijn om uit die wereld te ontvangen.

Leven is het erkennen van tegenstellingen en het vinden van het juiste, het harmonische antwoord in onszelf.

Er komt een ogenblik, dat uiterlijke verschijnselen veranderen. De mensen spreken dan van dood. Maar ik zeg u: gij zult verder beseffen en gij zult een wereld kennen en daarom zult ge leven.

Altijd weer blijven er contrasten bestaan. In die contrasten moeten wij voortdurend waarmaken dat wij leven, dat wij zijn. Al wat daartoe bijdraagt, is goed voor ons. Al hetgeen ons terugdringt uit het besef te leven, is verkeerd.

Wij kunnen alle wijsheid uit de kosmos bezitten, maar als wij geen harmonie kennen met die kosmos, is het nutteloos.

Wij kunnen dwaas zijn en niets beseffen van de wereld, maar er gelukkig in zijn en voortdurend spontaan reageren op wat er buiten ons bestaat. En wij zullen dan niet slechts leven, maar ons leven zal steeds meer van de wereld en de kosmos bevatten, totdat wij werkelijk alle dingen kunnen zijn en leven, de tegenstellingen in ons erkennen als iets waaruit een voortdurende harmonie en geluk weer wordt geboren.

Het leven is de confrontatie met het andere. Maar die confrontatie met het andere betekent ook verandering van het "ik": de manier, waarop je reageert, het jezelf schenken aan de wereld. Alleen daarin hernieuwt, als een phoenix in de as van het verterend vuur, de mens zichzelf voortdurend als een levend wezen dat kan opwieken tot de oneindigheid. Ik wens u een goed en gelukkig leven.

Ik zou u nog dit willen zeggen:

Wat ik in de laatste overweging heb gezegd is een ervaring, die ik zelf in vele jaren heb opgedaan in de geest en in de stof. Er zijn heel wat levens nodig geweest om deze waarheid voor mijzelf te beseffen. Ik kan haar u niet overdragen. Ik kan haar u alleen voorleggen in de hoop, dat ook u zult komen tot een werkelijk leven met de hele wereld, met alle geest, met alle krachten, opdat u daarin uzelf moogt vinden. Want dan ben je buitengewoon gelukkig. Dat kan ik u met de hand op het hart verzekeren.

:--:~:

DE MENS EN DE GEEST

HOOFDSTUK II.

WERK IN UITVOERING.

Als je de aarde uit de verte zou kunnen bezien, dan zie je vele geesten aan het werk en daarbij een enorm bord waarop staat: Werk in uitvoering. En dat is ook begrijpelijk. Er zijn zeer veel grote entiteiten, die elk voor zich bezig zijn om op deze wereld nog iets in stand te houden, iets te redden of rassen te helpen zich verder te ontwikkelen. Er zijn ook entiteiten bezig om verschijnselen af te remmen of te stimuleren. Het is er een drukte van je welste.

Nu zijn er naast de heel hoge geesten altijd weer groepen kleine geesten, die eveneens aan het werk zijn met medeweten van of onder leiding van een der hogere entiteiten. En dan komen wij bij clubjes als de onze of als wij het wat hogerop zoeken bij de Witte Broederschap. Ook over de activiteiten en de indeling van de grotere groepen zal ik u natuurlijk inlichten. Maar een redelijke opbouw vergt toch ook wel dat ik u een inzicht geef in datgene wat door een eenvoudige geest wordt gedaan voor de aarde.

Wanneer je overgaat, begin je eigenlijk eerst te leren. De geest maakt dus een ontwikkelingsfase door. Voor sommigen duurt dat kort, voor anderen lang. Je moet in ieder geval eerst leren wat je als geest bent, hoe je bepaalde harmonieën en daardoor bepaalde contacten kunt handhaven. Pas dan kun je eventueel teruggrijpen naar de wereld en daar je acties beginnen.

Nu is er bij een overgegang altijd een zekere nieuwsgierigheid ten aanzien van de wereld. U moet ons dat niet kwalijk nemen; wij hebben toch ook zoveel achtergelaten. En de voorstelling van het laatste leven domineert je in de sferen vooral in het begin zeer sterk. Je wilt dan gewoon eens even kijken hoe het gaat met Piet, met Mies, met Oom Jan en hoe kleine Willempje het maakt. Daarvoor probeer je terug te komen.

Nu zijn die waarnemingen over het algemeen niet zo eenvoudig. Een geest, die iets gade slaat heeft te maken met waarnemingen, die niet meer zuiver visueel zijn. Het is in het begin wat ontstellend, als je daar een lichtvlekje ziet rondlopen en dat is kleine Willem! Pas als je leert daar bij te voegen wat je aan gedachtenbeelden ontvangt en ook het "ik"-besef van de persoon zelf leert benaderen, is het mogelijk de omgeving waar te nemen.

De eerste verschijnselen van waarneming zijn wat wonderlijk. Je zou kunnen zeggen: het is net een verlicht toneeltje waarop mensen staan, vaak bijna verstaand als tanagra-beeldjes van terracotta. Wij hebben nl. ook nog een eigen tijdsverloop. Vooral in het begin heb je als geest wel eens haast. Je zou het allemaal vlugger willen laten gaan, maar de

aarde heeft een eigen levensritme en daarmee moet je in harmonie komen. Aanvankelijk is het een stelletje verstarde momentopnamen of in enkele andere gevallen een waanzinnig druk heen en weer razen dat in een ouderwets filmpje nog te snel zou zijn. Maar dan komt het ogenblik, dat je een synchroniciteit bereikt en je dus kunt zien wat de mensen doen. Dan zou je ze willen laten weten dat jij er bent en dat is nu juist erg moeilijk.

De geest bouwt in dergelijke gevallen met zijn beperkte kennis kleine krachtvelden op. Ja, en dan kraakt er wel eens iets. Soms zijn er spiritisten bij en die zeggen dan: Dat is Ome Toon. Soms zijn dat niet-spiritisten en zij zeggen: Het hout werkt. Misschien zijn de aanwezigen wat bijgelovig en zeggen: Het spookt. Maar om precies duidelijk te maken wie en wat je bent, is moeilijk.

De volgende fase: je leert, dat je dergelijke velden met korte, heftige stoten tot stand kunt brengen en weer ontladen. Het resultaat kennen de mensen onder de naam "rappings" ofwel klop geluiden. Er zijn entiteiten, die een tijd bezig zijn om op deze manier aandacht te vragen; echte klopgeesten. Zij wensen eigenlijk niets anders dan aandacht. In de eerste plaats zullen zij natuurlijk gedurende een lange tijd dergelijke verschijnselen als klop geluiden en kraak geluiden blijven produceren. Maar daarnaast, als zij eenmaal andere contactmogelijkheden krijgen, gaat het hen helemaal niet om een werkelijk contact met de mens, het gaat alleen om het verkrijgen van aandacht en in bepaalde gevallen bovendien nog om het verkrijgen van enige kracht van de mens. Dat laatste komt voornamelijk voor bij hen, die nog in het duister leven of die nog aardgebonden zijn. Dergelijke entiteiten worden dan spotgeesten genoemd.

Nu denkt u misschien: ach, dat is allemaal maar speels. Neen, het is wel degelijk werk. Om namelijk een kraak geluidje te veroorzaken moet je een hoeveelheid energie gebruiken, die vergelijkbaar met een prestatie op aarde ongeveer gelijk komt met het tillen van 100 kilo! Een behoorlijk gewicht dus. Als je "rappings" veroorzaakt, dan moet je korte, maar hevige krachtinspanningen leveren, die gelijk komen aan punchings, maar met een doorslagkracht van ongeveer 50 kg. Omdat het korte stoten zijn, kun je dus het momentum gebruiken met minder eigenlijke kracht om in het materiaal zelf spanningen tot stand te brengen.

Ga je nog verder en probeer je andere verschijnselen te veroorzaken, dan zijn die in verhouding zwaarder. Het klinkt misschien krankzinnig, maar als iemand, die niet behoort tot een hogere orde (dus geen kracht uit hogere sferen zonder meer kan gebruiken en niet de beschikking heeft over menselijk ectoplasma) één bloem één centimeter wil verplaatsen, dan komt dit overeen met een arbeidsprestatie voor het verplaatsen van ongeveer 2500 kg in dezelfde tijd en over dezelfde afstand. U kunt begrijpen, dat iets dergelijks zeer uitputtend is. Wij moeten dan ook niet zonder meer aannemen, dat een dergelijke geest omdat hij voor de mens eigenlijk niets belangrijks oplevert ook niets presteert. Hij presteert wel degelijk iets, maar hij doet dat ondeskundig.

Iets anders wordt het als je hebt geleerd bepaalde harmonieën te scheppen. Om u weer een vergelijkend voorbeeld te geven:

Ik bedien op dit ogenblik een medium. Er worden op dit moment over de gehele wereld een kleine 70.000 mediums gebruikt; van verschillende aard natuurlijk. De prestatie, die ik persoonlijk lever, mag worden vergeleken met de gemiddelde prestatie die alle andere inspirerende, sprekende enz. geesten leveren. Deze prestatie komt overeen met het in grote concentratie in één minuut uit het hoofd leren van b.v. een gedicht van tien strofen. Dus in een enorme concentratie fotografisch in je opnemen. Dat is niet zo eenvoudig als het lijkt, maar omdat wij werken met bepaalde harmonieën kunnen wij dat. Wij hebben nl. een tijd, die wij daar-

voor kunnen gebruiken. U kunt wel uitrekenen dat ik de energie, die ik per minuut spreektijd nodig heb, kan uitsmeren over een recuperatietijd, die onnoemelijk veel langer is. Ik kan één ogenblik van uw tijd gebruiken om daarin 10 minuten adem te halen, vergelijkenderwijs gesproken natuurlijk, en dat doen dan ook de meesten.

Indien een geest inspirerend optreedt of in bezit neemt, dan ziet de mens dat als een continue vereenzelving. Dat is waar voor zover het het voorstellingsleven van die entiteit betreft. Het is niet waar voor zover het de lichamelijke (als je als geest tenminste daarover kunt spreken) van deze entiteit betreft. Deze lichamelijke zal per minuut gemiddeld ongeveer $8 \frac{1}{100}$ sec. afwezig zijn. Dat is niet veel, maar dat zijn dan momenten van gemiddeld $\frac{1}{100}$ sec. Indien wij daarmee trager zouden zijn - en dat gebeurt wel eens - dan krijgen we vertraging van het spreekvermogen, zoals een aflopende grammofoonplaat. Wij kunnen dan niet in normaal tempo en met normale intensiteit werken. De tussenpozen worden dan ongeveer $\frac{1}{20}$ sec en nemen dus in aantal toe. Dit is misschien voor u wel aardig te weten, omdat u daardoor een zekere maatstaf heeft.

Een entiteit, die op aarde goed kan doorkomen, behoort tot een sfeer, die zeker boven het duister ligt, zo aan de bovengrens van Zomerland. Zo'n entiteit kan vlot spreken. Ook hogere geesten kunnen dat doen, indien zij geen intermediair gebruiken. (Daarop kom ik dadelijk nog terug.) Een entiteit echter, die om welke reden dan ook harmonisch gebonden is (b.v. iemand, die in een eigen hemeltje of in een beperkt eigen wereldje leeft, waarin de mogelijk nog niet bestaat om energie e.d. op te nemen), spreekt trager. Het spreektempo is zeker niet alleen bepalend, dat zeg ik meteen erbij. Er zijn nu eenmaal onderwerpen waarbij je wat langzamer moet spreken. Maar toch, als iemand zich langzaam en stamelend uitdrukt, dan kunt u wel aannemen dat het iemand is, die harmonisch beperkt is.

Nu kun je niet altijd vanuit een sfeer in een mens doorkomen. Er zijn mensen die dat kunnen verdragen. Er zijn bovendien mensen, waarin een voldoende uitdrukkingsvermogen aanwezig is. Gewoonlijk echter moet je proberen toch terug te keren tot een wat menselijker persoonlijkheid. Dat kun je niet doen in een vormloze sfeer. Nu kun je zelf een lichaam opbouwen en dus a.h.w. stapje voor stapje in elke sfeer weer volgens de wetten en krachten daarvan je een voertuig aanmeten, totdat je ook een astraal voertuig hebt; en dan kun je een medium zonder meer bespelen.

Maar je kunt het ook anders doen. Je kunt een of meer voertuigen weglaten. Indien je dat doet, dan betekent dat dat je op een andere manier moet werken. Werk ik met een astraal voertuig, dan kan ik het gehele lichaam volledig beheersen en aanpassen aan dat wat ik zelf ben en wil zijn. Voor een permanente inbeslagname - iets wat overigens niet door lichtende geesten wordt gedaan - is een astraal voertuig noodzakelijk en onvermijdelijk.

Het afbreken van een dergelijk voertuig vergt dan ook wel enige overgang.

Nu kan ik vanuit midden- tot hoog-Zomerland dit medium bereiken. Dat is een kwestie van harmonie en ingespeeld-zijn. Maar nu kan er een entiteit zijn, die uit een wereld komt waarin alleen nog maar licht is. Deze moet eerst ofwel naar een vormwereld gaan en zich daar a.h.w. bevoertuigen en instellen op de daar heersende wetten en harmonieën, dan wel hij kan een ander verzoeken - misschien iemand uit laag-Zomerland zelfs - om het medium in beslag te nemen en als een soort transformator te dienen. Die hogere entiteit kan dus zijn boodschappen uitzenden en de lagere entiteit herhaalt ze. Daar zitten echter enkele bezwaren aan vast. Er kan wel eens een misverstand ontstaan. De uitdrukkingswijze

is meestal ook wat trager, omdat de bezitnemende geest niet zichzelf uitdrukt en dus niet onmiddellijk impulsen doorgeeft, maar steeds moet afwachten welke impulsen hij krijgt en hoe hij die kan omzetten en hoe hij daarbij moet reageren. Daardoor kan er inderdaad een zekere traagheid optreden. Maar dat is dan ook wel de enige vorm van traagheid waarvan wij moeten zeggen: dit is geen bewijs, dat wij te maken hebben met een minder rijpe geest.

De sprekers, de inspirerende geesten, de geesten die van zenuwtrekkingen in een menselijk lichaam gebruik weten te maken (het hantieren van een planchette, het automatisch schrijven, tekenen, schilderen) hebben natuurlijk ook allerlei moeilijkheden. Wat zij doen, is inhaken op het zenuwstelsel. Dat kan bij de een beter dan bij de ander.

Er zijn wel methoden waardoor je de bezwaren enigszins kunt omgaan. Daar is b.v. de mogelijkheid om gebruik te maken van een medium (een heel gekke situatie) dat een behoorlijke hoeveelheid ectoplasma kan produceren. Dan moet je vanuit dat medium kracht nemen en met die kracht een dwang uitoefenen op een ander, en dan moet die ander ook maar willen volgen. De resultaten, die je daarmee krijgt, zijn over het algemeen niet om over naar huis te schrijven. Als u het mij vraagt, ziet zoiets er meestal uit als een wild geworden grafiek, niet als leesbaar schrift.

Ga je op het zenuwstelsel zelf inspelen, dan moet je dat doen via een van de zenuwknooppunten. Over het algemeen ga je daarbij uit van een van de z.g. lichtpunten in het levenslichaam (chakra's). Hier ga je signalen geven en daardoor ontstaan er niet beheerste, dus spontane bewegingen. Die spontane bewegingen kun je dan met enige training gebruiken om een leesbaar schrift te produceren, te tekenen, te schilderen, eventueel zelfs te musiceren en dat soort dingen. Ook hier is het nog altijd een entiteit, die zichzelf wil uitdrukken en die op de een of andere manier toch ook wel bezig is zijn belangrijkheid te bewijzen hetzij aan zichzelf, hetzij aan de wereld.

U zult zich afvragen, of ik daarmee ook mijzelf bedoel? Ja. Dat ik voor deze wereld werk, dat ik mij daarmee verbonden gevoel, is een emotionele kwestie, ongetwijfeld. Maar dat ik juist op deze wijze graag werk, dat betekent dat ik een soort contact wil hebben, dat ik iets tegen u wil kunnen zeggen, dat ik van u een antwoord wil hebben, dus dat ik een zekere mate van belangrijkheid ambieer; niet zelfzuchtig misschien, maar ik ambieer die dan toch maar. Dat zijn dingen, die wij niet over het hoofd moeten zien. Want er zijn zo enorm veel geesten aan het werk.

Heel gauw komt de mens ertoe te zeggen: Die geest spreekt altijd zo mooi; of: die is zo plichtsgetrouw; of: op hem kun je precies aan; of: die tekent zo mooi, dat is een hoge geest. Neen, helemaal niet. Dat zegt niets! Het zegt alleen maar dat die geest zich met de wereld bezighoudt en dat zijn poging om te werken op aarde ook mede betekent dat hij voor zichzelf er ook iets uit krijgt. Laat u dus alstublieft niets wijsmaken. Een geest doet iets ook niet zonder motief. De motieven kunnen misschien erg edel zijn in uw ogen, maar zij hebben toch altijd iets te maken met jezelf, het waarmaken van jezelf. Ook voor de geest is het stellen van een daad in zekere zin: een stem tegen een weerkaatsende muur laten klinken, opdat hij uit de echo iets beter wordt, dat hij er iets uit terugkrijgt. De eenvoudige geesten werken dus op die manier.

Dan komt er op een gegeven ogenblik een groep als de onze. Ik neem de Orde als voorbeeld, omdat het voor u misschien gemakkelijker is om uit te gaan van het bekende. U kent ons zo'n beetje: een aantal regelmatige leden en sprekers, een aantal geheel of ten dele harmonische figuren, die vaak als gastsprekers optreden, soms van hogere orde, soms - nu ja, laat ons eerlijk zijn - niet eens zo ver van uw wereld verwijderd. Hier moeten wij ons dan afvragen: hoe komt het dat deze groep als groep functioneert?

Wel, wij hebben allemaal onze eigen emotionele achtergronden. Wij hebben onze eigen behoefte aan bepaalde ervaringen, maar wij hebben ook allen een instelling; dat wil zeggen: een relatie tussen onszelf en het andere, in casu de menselijke wereld. Indien wij allemaal het gevoel hebben dat iets op een bepaalde manier het best kan gebeuren, dan is het weer duidelijk dat wij tezamen meer kunnen doen dan één alleen. Dat de Orde optreedt, betekent:

- 1e dat zij een aantal mediums regelmatig en tamelijk behoorlijk kan beschermen;
- 2e dat zij, indien het nodig is, betrekkelijk grote hoeveelheden kracht kan opbrengen, wat een eenling niet zo gemakkelijk zal kunnen doen;
- 3e dat, omdat wij het eens zijn over een aantal punten, onze actie niet meer afhankelijk is van hetgeen wij zelf kunnen doen. Er ontstaat een continuïteit doordat de inspanning van vele entiteiten het mogelijk maakt alle facetten van een bepaalde taak of een bepaald doel te bestrijken.

U moet ook niet denken dat een Orde of een Broederschap of een groep in de geest een vast organisme is. Naar buiten toe heeft het die vorm, zeker. Maar in wezen is het een soort belangengemeenschap, waarin men door samen te werken gezamenlijk en volgens het inzicht van alle leden toch op aanvaardbare wijze meer tot stand brengt dan men alleen zou kunnen doen.

Nu werkt de O.D.V. reeds een hele tijd; wij zijn al erg lang bezig. Wij proberen daarbij verschillende dingen te doen. Wij hebben sprekers. Ik ben er tegenwoordig gelukkig één van. Wij hebben een afhaaldienst. Ik heb daar ook toe behoord. U weet wat de afhaaldienst doet? Dat zijn degenen die overgeganen opvangen. Het spijt mij soms wel dat er bij ons geen uitgevers zijn die kleine verzamelwerkjes publiceren, anders zou ik er ongetwijfeld één uitgeven onder de titel: "De geest, de griebels en de gossiemijne." Indien u het mij toestaat, wil ik dat even verklaren:

Wij krijgen iemand over uit de Jordaan. Deze persoon realiseerde zich niet dat zij dood was en de eerste reactie was: "Gut, wat zijn julie 'n griebels! Wat zeg ie? Ben ik dood? Ben ik werkelijk gossiemijne?" Zo kom ik aan die titel.

Wij hebben heel wat ervaringen opgedaan. Zo herinner ik mij een zeer geestelijk geschoold heer, die bij ons kwam en de eerste Zomerlandsfeer praktisch meteen kon pakken, er rondkeek en zei: "Hier deugt iets niet," waarna hij verdween. Het heeft een lange tijd geduurd, voordat wij hem weer hebben zien opduiken. U ziet dat deze afhaaldienst, al doe ik het niet meer regelmatig, nog steeds mijn belangstelling heeft.

Daarnaast inspireert de Orde. Zij probeert op bepaalde gebieden kracht te geven. Zij probeert tevens hulp te verlenen aan degenen die in het duister vertoeven; d.w.z.: degenen die zich nog geïsoleerd hebben trachten zij te bereiken. Daarvoor moet een enorme hoeveelheid werk worden gedaan. Toch komt er een ogenblik dat je zegt: Die wereld is zo aan het veranderen en er gebeuren daarin zoveel dingen, die buiten onze capaciteiten vallen, dat wij er iets aan zouden moeten doen. Waar kunnen wij die kracht vinden? Hoe kunnen wij voorkomen dat bepaalde feiten gebeuren? Ja, dan kom je als groep van de O.D.V. en de verschillende andere groepen haast automatisch terecht bij een van de grotere groepen, die proberen de wereld en vooral de ontwikkeling van de mens te leiden. Een daarvan is de Witte Broederschap.

Ook de Witte Broederschap zit heel eigenaardig in elkaar. Op het eerste gezicht is het eigenlijk een soort hiërarchische maatschappij. Ze doen een beetje denken aan wat de Chinezen dachten van de Hemelse

Keizer en wijze waarop zijn hofhouding was ingedeeld, alleen met dit verschil dat er eigenlijk geen vaste rangen bestaan, maar dat er een vaste wil is. Die vaste wil wordt bijzonder bevestigd door contacten met de hoogste krachten. U kent dat dan als Wessac-bijeenkomsten, maar in feite gaat het hier om een verbondenheid met hoge krachten, waardoor je wordt gesterkt in je eigen harmonie. Wat wij vertellen over de besluiten van de grote of de kleine Raad, daar hebben wij eigenlijk te maken met het selecteren van de taken, die men denkt te kunnen of te willen vervullen op basis van hetgeen men in veel grotere omvang, met veel grotere diversiteit vanuit een hogere kracht heeft gekregen. Op deze wijze ontstaan dan samenwerkingen van groepen, die op het eerste gezicht weinig met elkaar gemeen hebben. Als ik u vertel, dat er zelfs nog magisch-orgiastisch werkende groepen in de geest zijn, die op aarde hun volgelingen hebben en die toch tot de Witte Broederschap behoren, terwijl daarnaast ook Leger-des-Heils-achtige groepen bij de Broederschap zijn aangesloten, dan begrijpt u wel hoe groot de scala van mensen of entiteiten is die daarbetrokken zijn.

Al deze entiteiten werken in de eerste plaats op hun eigen manier met hun eigen maatstaven, met hun eigen middelen. Maar omdat zij begrijpen dat die maatstaven en die middelen zinloos zijn, tenzij er in de wereld een mogelijkheid tot continuïteit, tot verdere ontwikkeling wordt gegeven, stellen zij zich in zekere mate onder het gezag van die Witte Broederschap. Een gemeenschap, die niet zózeer let op de individuele ontwikkeling van de mens, maar die eerst uitgaat van de ontwikkeling van de mensheid als geheel en elk exponent daarvan beoordeelt naar de mogelijkheden, die deze heeft voor het totaal van de mensheid. Ook hier wordt dus heel druk gesleuteld en gewerkt aan uw wereld.

Als ik nog wat verder omhoog kijk, word ik geconfronteerd met entiteiten, die een z.g. relatie-binding met uw wereld hebben. Dat wil zeggen, dat zij in enigerlei tijd en op enigerlei wijze daden hebben gesteld op de wereld - meestal in stoffelijke vorm - waardoor zij een reeks ontwikkelingen op die wereld onstuitbaar tot stand hebben gebracht. Zij hebben dus dingen veroorzaakt, die niemand meer helemaal kon veranderen of wegnemen; daardoor ontstaat er een aansprakelijkheid. Dat begrijpt u als mens waarschijnlijk minder, maar als u iets doet, dan bent u ook aansprakelijk voor hetgeen u doet; niet alleen voor de bedoelde gevolgen maar ook voor de niet-bedoelde consequenties. Je bent aansprakelijk voor het geheel.

Die aansprakelijkheid kun je vaak op een bepaalde wijze sublimeren, zodat zij op een andere wijze kan worden afgehandeld. Je kunt in sommige gevallen die aansprakelijkheid a.h.w. overdragen aan een ander, maar je zit er toch maar mee.

Een werkelijk hoge entiteit heeft niet de behoefte dat te doen, nl het afschuiven van aansprakelijkheid. Als ik u een paar mag noemen, die u zeker kent: Jezus, Gautama Siddharta, de Boeddha, Mohammed, zoon van Abdallah, tot zelfs Osir of Esir, een Pharao heel aan het begin der tijden met Atlantische achtergronden. Al deze figuren hebben iets op aarde tot stand gebracht. En zolang die ontwikkeling niet voltooid is, zijn ze aansprakelijk voor die ontwikkeling. Dat betekent, dat zij op hun wijze zich met die wereld bezighouden, maar niet zoals wij.

Jezus b.v. zal niet proberen om aan enkele mensen lering te geven. Neen, hij zal trachten een soort sfeer van tegenwoordigheid te creëren, waarin harmonie mogelijk wordt, zodat een ieder, die in harmonie komt met de kracht Jezus - en daarmee ook met een bepaald facet van het Goddelijke, van de kosmos - daaruit verschijnselen (openbaringen) en krachten ontvangt. Het is dus niet zo, dat zo'n persoon een werkelijke lering krijgt. Hij realiseert zich bepaalde kosmische waarheden. Dat komt eigenlijk wel een beetje op hetzelfde neer, meen ik.

Die grote entiteiten doen op hun manier ook weer alles wat zij kunnen. Ze zijn een alomtegenwoordigheid. Het is een uitstraling, die niet beperkt is tot één persoon, maar die de gehele wereld waarbij zij betrokken zijn omvaamt. Dat betekent, dat zij dus ook zitting hebben in b.v. de Witte Broederschap. Het betekent ook, dat zij - als kracht althans - tegenwoordig zijn, wanneer wij aan het werk zijn. Zolang wij harmonisch zijn met Jezus, met de Boeddha of met die Grootmeesters, Leraren etc., zijn zij tegenwoordig. Ze zijn dus niet lijfelijk tegenwoordig, maar ze zijn vertegenwoordigd in ons werk. Hun kracht speelt er ook een rol in. Ik meen, dat ik u daarmee toch wel een wat gewijzigd beeld heb gegeven van datgene wat er met uw wereld gebeurt.

Ik weet, dat de mensen het vaak onmogelijk vinden dat de geest van die gekke dingen doet. Nu doen geesten vaak gekke dingen, zeker vanuit menselijk standpunt. Dat moet u hen ook niet kwalijk nemen, want de geest ziet de dingen anders.

Als de geest zegt: "Het is beter dat dit volk wordt uitgeroeid," dan zegt de mens: "Hoe kun je dat doen! Dat mag je toch niet." Nu ja, als mens mag je het ook niet. Maar vergeet één ding niet: Indien de geest daaraan werkt, dan is zij daarvoor ook verantwoordelijk. De entiteiten die overgaan zullen zeer bijzondere vormen van bijstand ontvangen. Zij krijgen kracht, zij worden geholpen. Zelfs als zij niet bewust genoeg zijn en dus weer moeten incarneren, worden ze bij de incarnatie geholpen. Het is dan niet zo: een, twee, drie, afgehandeld. Zoiets van: de Witte Broederschap heeft maar weer een paar oorlogen gedecreteerd. Helemaal niet. De Witte Broederschap heeft een noodzaak gezien voor de ontwikkeling van de mensheid. Zij draagt daarvoor de aansprakelijkheid voor zover deze behoort tot haar competentie.

Op deze manier doet de geest heel veel dingen waarvan je je wel eens afvraagt, of het redelijk is. Een natuurramp b.v. kun je vooraf laten gaan door een waarschuwing en dan zijn er weinig slachtoffers. Je kunt die waarschuwing achterwege laten: veel slachtoffers. Wat is het nu wat zo'n geest, die aan uw wereld werkt, daartoe brengt?

Het is vaak belangrijk om bepaalde groepen mensen tijdelijk of voor goed uit te schakelen. Je kunt dat direct doen door ze te doden. Je kunt ook zeggen: Het is beter, indien dat natuurlijk verloopt. Dan kan een uitbarsting van een vulkaan op een gegeven ogenblik een stad wegvagen (dat is in het verleden meermalen gebeurd), maar daarmee ook vele handelsrelaties, invloeden die werkzaam zijn geweest, invloeden die de verkeerde kant uit dreigden te gaan. Dan zeggen wij: Wat is er eigenlijk teloor gegaan? Niets. Het leven gaat verder. Een geest is iemand, die de geest heeft gegeven en die daardoor pas werkelijk tot leven komt. Het is dus werkelijk een kwestie van de geest, die aansprakelijk is en die aansprakelijkheid draagt. Dat moet u heel goed beseffen.

Wij hebben het over mooie, lichte geesten gehad. Zijn er geen andere? Natuurlijk. Dacht u dat er alleen maar een lichte hiërarchie was op te bouwen? Als wij in het duister gaan kijken, dan bestaan daar machtsverhoudingen, zodat daar een veel strakkere hiërarchische verhouding zou kunnen worden getekend dan t.a.v. de sfeer van licht. Want waar duister is, daar is hij die sterk is degene die anderen beheerst, want dat is voor hem een noodzaak, omdat hij op die manier alleen nog zichzelf kan waarmaken. Het is zijn vreugde om voortdurend te bewijzen dat hij de meerdere van de anderen is. Of hij dat nu doet door de anderen te kwellen, door hun taken te geven of door hen zinloze dingen te laten doen, dat doet niet ter zake.

In die duistere werelden zijn er inderdaad ook heel veel entiteiten, die proberen iets met de wereld te doen. Zij kunnen dat echter niet doen zoals wij vanuit een zekere harmonie. Voor degene die uit het duister

werkt is een relatie noodzakelijk, die een disharmonie is. Laten we zeggen: een harmonie in haat. Dat is misschien de juiste term.

Als een mens iets in zichzelf veracht en een geest uit het duister kan hem helpen om dat meer te doen, dan zal hij daardoor aan die geest onderworpen zijn. Als een duistere geest iemand zomaar aanvalt (dat gebeurt wel eens, vooral als er magie bij te pas komt) dan moet u niet denken dat die geest werkelijk veel kan. Zij kan bang maken; maar dat is precies alles wat zij kan doen. Het is een pad, die zich probeert op te blazen om op een levensgevaarlijke vechtstier te lijken, maar het is en blijft een pad. Tenzij u gelooft dat het een stier is!

Hier zien wij dan een heel eigenaardig aspect. Het enige machtsmiddel dat een duistere entiteit op deze wereld kan gebruiken wil zij u beheersen is angst. Waar angst nog niet te wekken is, kan men misschien een begeerte prikkelen waardoor angst zou kunnen ontstaan.

Er zijn mensen, die denken dat een geest uit het duister iemand is, die de mens voortdurend aanmoedigt om alle wetten en zedenwetten maar overboord te gooien. Doe maar precies zoals je wilt. Er is niets minder waar dan dit! Een geest uit het duister, die van grote betekenis is, heeft er juist heel graag de wind onder. Deze geest vraagt, als het erop aan komt, meer ascese dan een geest uit het licht. Hij vraagt meer een absolute en onvoorwaardelijke gehoorzaamheid dan een geest uit het licht ooit zou kunnen doen. Als hij u aanvalt en met zijn angstbeelden komt, dan is het maar de vraag: onderwerpt u zich eraan? Bent u bang? Indien u begrijpt dat het een aanval is en u bent er niet bang voor, dan is het net alsof er een klein kereltje met een kindersabeltje tegen u staat te zwaaien "ik steek je dood" en u weet: hij kan nog niet eens door uw huid heen komen. Maar stelt u zich voor dat het een reus wordt, dan geeft u hem van uw eigen kracht.

De geest uit het licht beschikt over voldoende kracht om de mens iets te geven; en dat wil zeggen, dat zij de mens ook gemakkelijk kan benaderen. De geest uit het duister echter - zelfs de sterkste - kan de mens alleen beroeren, indien de mens die entiteit daartoe de kracht verleent. Het is misschien heel goed om dat te onthouden, als u denkt dat de Boze u achtervolgt. De Boze kan u alleen vervolgen, indien u hem de kracht geeft om dat te doen, door er bang voor te zijn, door ermee bezig te zijn.

Als zwart-magische krachten op u worden afgezonden, dan bent u daar alleen kwetsbaar voor, indien u daarin gelooft, indien u er bang voor bent, indien u ze niet als een "quantité négligeable" weet te behandelen. En hier is weer een praktisch punt, dat in elke les eigenlijk moet voorkomen:

Als een lichte geest zich met u bemoeit, dan kunt u dat weigeren en die geest zal zich bescheiden terugtrekken. Hij zal u nooit iets opdringen. Maar als die geest zijn gang gaat en u denkt: nu ja, wat kan mij gebeuren, dan kunt u er hoogstens beter van worden. Als u eenzelfde houding aanneemt t.a.v. een geest uit het duister, dan bent u onkwetsbaar, zelfs als u zegt: Ga je gang maar, wat kan mij gebeuren. Tenzij u op enigerlei wijze iets aanvaardt van die duistere geest.

Er bestaat een aardig verhaal daarover dat ik graag zou willen citeren. Als je afdaalt naar een duistere sfeer (dat kan een mens ook doen, die is uitgetreden), dan bestaan er enkele regels.

U kunt daar alles geven, maar u moogt niets aanvaarden. Als u komt in bepaalde duistere Zomerlandsferen (dus vormkende sferen, die toch duister zijn en waar groepen verblijven), dan is één van de dingen waarvoor u het meest moet oppassen, dat u vooral niets nuttigt. Dit klinkt krankzinnig; een geest eet niet en drinkt niet. Maar als u in het voor-

stellingsleven van die entiteiten treedt en zij eten en drinken wel, dan zal wat u in die vorm normaal als verteringstijd voor die spijs beschouwt uw gevangen/in die duistere sfeer voor diezelfde tijd betekenen. U kunt zich niet meer losmaken. Als u een stukje van dat duister in u opneemt, bent u daaraan gebonden, totdat dat stukje duister weer is uitgedreven. /zijn

Dit is een enigszins op een gelijkenis berustend verhaal; het is niet helemaal juist. Maar het maakt voldoende duidelijk waar je eigenlijk de grote moeilijkheid kunt verwachten.

Als een eenvoudige kleine geest uit het duister komt en hij geeft u raad zomaar, dan kunt u dat aannemen of u kunt het nalaten. Maar zodra hij u iets belooft - b.v. dat u iets zult verwerven - dan moet u heel erg uitkijken, want indien dat gebeurt, bent u voor de periode, waarin hetgeen u heeft verworven een rol in uw leven speelt en daarop invloedt heeft (dus dat gehele aspect van uw leven) onderworpen aan die entiteit. Vergeet niet: het duister is gebaseerd op machtsverhoudingen. Daar wordt nog wel eens misbruik van gemaakt.

Nu zijn er bepaalde leringen (waarop wij later ongetwijfeld nog verder op zullen ingaan), die uit de geest komen, maar die niet bij die geest hun oorsprong vinden. Daar zou ik ook nog even op willen wijzen.

Er zijn bepaalde kosmische wetten en kosmische krachten, die soms door een geest worden omgezet in termen of in verschijnselen. Er zijn boodschappen, die uit het onbekende komen. Zeg maar dat ze van God komen. Ze komen uit het onbekende licht. De geest geeft daaraan vorm en gestalte, als zij deze kracht ontmoet en geeft haar door. Die geest kan daarvoor echter alleen aansprakelijk zijn voor zover het zijn eigen begrip betreft. Dat betekent, dat ook een lichte geest soms wel in moeilijkheden kan komen.

Er zijn bepaalde dingen, die ons kosmisch worden geleerd; dingen waar je als geest ook wel achter zou willen staan en waarvan je gelijktijdig beseft dat zij op aarde niet haalbaar zijn. Neemt u b.v. dit: dat de mens leeft voor de vreugde; voor de vreugde van het leven, voor de ervaring. En dat het belangrijker is te ervaren dan om te bespiegelen en te overdenken. Die dingen zijn waar; dat komt uit de kosmos. Maar als je dat als geest een beetje onvoorzichtig zou doorgeven aan de mens, dan ontstaan er voor die mens verwickelingen, omdat hij eenvoudig een dergelijk standpunt niet kan verwerken.

Er zijn bepaalde wetten in de kosmos, die soms in brandpunt komen. Dat wil zeggen, dat zij in focus komen op een bepaald deel van het heelal. Dit moet u heel goed begrijpen: niet alle kosmische wetten werken overall in het Al op hetzelfde ogenblik even sterk. Zij zijn er wel, maar vaak zijn ze bijna latent, totdat er ergens spanningen optreden en dan pas worden de wetten kenbaar. Als die wetten nu kenbaar gaan worden, dan betekent dat voor de geest de noodzaak om ze te verklaren. Maar wat moet je nu zeggen? Moet je tegen een mens zeggen: Je lot is onontkoombaar geworden? Dat is alleen maar waar voor een beperkt gebeuren, niet voor het geheel. Of moet je zeggen: Je bent helemaal vrij. Dan geef je de mens de indruk dat hij voor alles aansprakelijk is en dat alles zijn verdienste is. In beide gevallen is dat voor de mens niet goed.

Zo zijn er in uw wereld bepaalde ontwikkelingen, waarvan je weet dat ze bijna onvermijdelijk zijn. Over die ontwikkelingen zwijg je dan, omdat de mensen ze niet zouden kunnen begrijpen. Indien je daarover spreekt, dan kun je dat alleen doen in een profetische vorm. Ik kan b.v. tegen u zeggen, dat binnen enkele jaren een vreemde invloed merkbaar wordt, waardoor o.m. sterke sociale en politieke omwentelingen zullen plaatsvinden. Dat kan ik gemakkelijk zeggen. Dat is waar. Maar het is niet iets dat van de mensen afkomt of van ruimtevaarders. Het is doodgewoon iets dat tot

stand komt, omdat in uw wereld bepaalde spanningen een zodanige sterkte hebben bereikt, dat hierdoor kosmische wetten actief zijn geworden. Die kosmische wetten, die geactiveerd zijn (in totaal zijn er vier à vijf), gaan dan samenwerken. Wij zouden op grond daarvan kunnen zeggen: Er zijn dingen waarbij je niet anders kunt handelen. Maar de mens heeft zelf nog voldoende vrijheid, daarom kun je niet zeggen: U bent gepredestineerd.

Wij proberen altijd wel iets van die kosmische krachten weer te geven, maar niet altijd mag dat. Soms lopen wij tegen een muur. Wij weten: als wij dat doen, dan aanvaarden wij aansprakelijkheden, die wij op dit moment en onder deze omstandigheden niet zouden kunnen dragen, zelfs niet als groep. Dat kunnen wij alleen doen, indien er veel meer achter ons staan. Dat is b.v. een van de redenen waarom onze zeer actieve pogingen om de leer van de nieuwe Wereldleraar te verbreiden eigenlijk zijn afgezwakt. Er zitten consequenties aan vast van een dermate grote omvang, dat wij de aansprakelijkheid daarvoor niet alleen kunnen dragen. Dat geldt dus voor de Orde.

Op deze manier zoek je als geest voortdurend een harmonie te vinden, waarin je gelukkig bent. Dat geluk is dan inderdaad heel vaak alleen maar te vinden, als je werkt voor anderen. Niet alleen in een absolute onzelfzuchtigheid misschien, maar omdat dit de vervulling van je wezen is. Vandaar dat, als u uit de kosmos in de geestelijke sferen zoudt kunnen kijken en uw aarde zou zien, uw ongetwijfeld een bordje zou opmerken, waarop staat: "Voorzichtig! Geest aan het werk. Werk in uitvoering."

:--:~

PERIKELEN VOOR EEN GEEST.

U heeft in de eerste helft van deze cursus veel gehoord over al wat er wordt gedaan door de geest en ook over al wat je als geest probeert te doen, als je een medium in beslag neemt, als je doorkomt op een séance. Nu zult u begrijpen, dat de geest deze dingen wat anders beziet dan u. Ik hoop, dat u mij zult toestaan om daarvan enkele voorbeelden te geven.

Ik kwam eens door op een bijeenkomst. Ik was mij op dat ogenblik zeer goed van mijn toestand bewust. Ik verkeerde in het licht en ik mocht daar doorkomen om mij enigszins te oefenen. Het was een séance waar men ook gevallen zielen placht te redden.

Daar begon iemand - ik meen dat het een heer was - tegen mij te oreren van "vriend, je bent dood." Dat prikkelde mij wat en ik zei tegen hem: "Ik ben springlevend, maar wel overleden." Hij begon daarop een heel zwaarwichtig betoog over God en het Licht en over de geest, die mij zou komen afhalen. Ik heb tegen de man gezegd, dat het niet nodig was om zich zo aan te stellen. Daarop begon hij allerlei godsnamen aan te roepen om mij als demonische spotgeest uit te drijven. Kennelijk werd mijn demonisch karakter bepaald door de gekrenktheid dat hij mij niet kon redden. Dergelijke dingen maak je heel veel mee.

Het beheersen van een medium is eveneens in vele gevallen een wat moeilijke zaak. Ik herinner mij dat ik op een gegeven ogenblik door een

medium wilde zeggen: kom toch! waarmee ik bedoelde: nou, nou!
Maar het medium had kennelijk een andere vocabulaire, andere associaties en er kwam uit: verrek!. Dit gebeurde in een zeer vrome gemeenschap; ik durf die niet met u te vergelijken. De grote moeilijkheid is namelijk niet alleen om iets te zeggen, maar ook om het zo te zeggen dat de mensen het ook willen aanhoren. De mooiste ervaring, die ik op dit terrein heb gehad, was op een ochtendbijeenkomst op een zondag.

U kent die sfeer wel, zeer vrome gezangen. Er was een spreker geweest, die had gesproken over het Heilige Land en dat soort dingen. Ik mocht toen doorkomen om daar uit te drukken dat de geest blij kan zijn. Ik zei dus tegen die mensen: Ach, mensen, het is helemaal niet nodig om je zo enorm vroom aan te stellen en om zulke lange gezichten te trekken. Kijk eens naar elkaar, wees eens vriendelijk tegen elkaar en trek je toch van de zaak niet zoveel aan.

Ik meende deze mensen een zeer gezonde raad te geven. Maar helaas, ook daar begon men iets te mompelen. Mijn begeleiders, die ik - zoals menig entiteit - een lange tijd heb meegekregen om te zorgen dat ik geen ongelukken maakte, hebben mij onmiddellijk gezegd: overschakelen op een predicatie of anders weggaan. Ik heb toen maar gepredikt over: gij zult niet oordelen. Maar het heeft kennelijk niet veel uitgehaald.

Deze zaken zijn op zichzelf natuurlijk vermakelijk. Maar het is altijd weer moeilijk om door te komen. Ik heb nu de kunst geleerd; het is ook een vaardigheid. Maar vooral in het begin grijp je er nog wel eens naast.

Ik dacht mij een keer goed te hebben ingesteld op een medium. In dit geval een jonge dame. Ik had mij er zelfs al over verheugd om voor het eerst in een andere toestand dan mijn "vroegere lichamelijkeheid" te ervaren. Ik grijp uit....en ik grijp mis. Ik grijp een verkeerde aura, zodat een heer met een kaal hoofd op de tweede rij opstond en het een en ander begon te vertellen. Maar deze man was, helaas, niet iemand die gewend was in meer geestelijke termen te spreken. Wat ik in deze bijeenkomst wilde zeggen (in opdracht in die tijd) over de noodzaak de naaste lief te hebben, kwam er ongeveer uit als een reclame voor een nieuw soort zeepoeder! Het is dus mogelijk, dat je door de afstemming niet nauwkeurig te kiezen een verkeerde aura te pakken krijgt, die bijna gelijk is.

In het begin denk je als geest: iemand, die medium is, moet een hoogstaand mens zijn. Er zijn inderdaad mensen bij, die hoge hakken dragen, maar verder zijn het vaak heel normale mensen. En als zij abnormaal zijn, dan is hun abnormaliteit zelden in de richting van heiligheid gelegen. Daardoor zul je je in het begin teveel instellen op wat jij ziet als het kenteken van openstaan, van mediumschap. Maar al snel ontdek je, dat zeer veel mensen openstaan voor de geest. De moeilijkheid is echter, dat de meesten niet in staat zijn om die geest weer te geven, tenzij onder zeer bijzondere omstandigheden.

Dan kun je ook nog moeilijkheden krijgen met een medium dat je niet geheel kunt beheersen. Ik heb een geval gehad, dat ik iemand probeerde te laten spreken over de noodzaak van de mens om zich tot de naaste te richten. U zoudt zeggen: de noodzaak van communicatiemogelijkheid. Maar ja, dit medium had een afspraak en verliet op de vastgestelde tijd, terwijl ik nog bezig was, het podium en marcheerde naar een tram. U weet wel, zo'n ouderwetse met een balkon. En daar stond ik verder te praten, voordat ik in de gaten had, dat ik een ander publiek had gekregen.

U lacht hierom. Maar hoe vaak gebeurt het niet dat een entiteit met goede bedoelingen probeert van iemandskwaliteit als medium gebruik te maken en door een dergelijke splitsing (het automatisch uitvoeren van voorgenomen plannen) alles in de war loopt. Een aantal ervaringen, die zoals ik u reeds zei, niet altijd even aangenaam zijn.

Een aangename ervaring heb ik gehad, toen ik een persoon (het was in Zuid-Azië) in beslag mocht nemen om daarmee bepaalde spreuken, die men mij had verteld, naar voren te brengen. De geest van het medium was namelijk minstens zo verlicht als ik en omdat er een andere entiteit na mij kwam, hebben wij elkaar ontmoet. Ik heb van de wijsheid van deze mens als geest zeer veel geleerd.

Mijn ervaringen zijn natuurlijk niet kenmerkend voor alles wat de geest doormaakt en ook voor wat elke geest doormaakt. Een ieder zal het wel op een andere manier hebben ondervonden. Mijn nadelen zijn b.v. dat ik nogal wat traag kan zijn in mijn reactie. Een vriend van mij is weer - laten we zeggen - nog te sterk georiënteerd op zijn vroeger bestaan, waarin hij geruime tijd had gewijd, zoals hij het uitdrukt, aan het bewonderen van rondingen. Zo heeft ieder zijn eigen problematiek.

Als je uit de geest probeert iemand te helpen, die op aarde vast verstrikt is geraakt in een andere aura, dan zijn daar eveneens de meest eigenaardige verschijnselen mogelijk.

Wij hebben in een kliniek in Engeland geprobeerd met behulp van een medium iemand te bevrijden, die verstrikt zat in een aura. Wij hebben hem eerst overgeloodst naar het medium, maar hij bleef zich aan de aura vastklampen, zelfs toen er door het medium met hem werd gecommuniceerd. Toen hebben wij getracht de verbinding los te maken en dat is gelukt. Maar deze entiteit was zo onzelfstandig, dat ik toen zelf met een aanhechting zat. De oplossing daarvan was betrekkelijk eenvoudig. Ik moest teruggaan naar mijn eigen sfeer en daar werd voor die entiteit zo'n groot aantal ervaringen en mogelijkheden ontplooid, dat hij zich losmaakte; en hij is inderdaad tot verdere ontwikkeling gekomen. Maar het gevoel van gevangen te zijn, niet meer helemaal jezelf te zijn, heeft mij toch wel enige tijd achtervolgd.

De ervaringen, die ik u vertel, hebben alle misschien een licht humoristische achtergrond. Want over de tragiek, die je in de geest eveneens meemaakt, daarover kun je vaak weinig zeggen, omdat de mensen deze tragiek, zoals deze bestaat, niet zullen begrijpen. Een enkel voorbeeld zou ik u willen geven, waarbij ik dan ook persoonlijk betrokken ben geweest.

Een moeder ging over. Zij verwachtte dat haar zoon, die vóór haar was overgegaan, een soort heilige zou zijn. Zij verwachtte dus dat hij zou komen en haar in de hemel binnengeleiden. Helaas was de zoon niet dermate bewust als de moeder veronderstelde. Men mag wel zeggen, dat zij zich volledig onbewust is geweest van hetgeen haar zoon deed; wat bij meer moeders voorkomt. Nu wilde zij die zoon zien. En zij zag in mij (toeval, het had een ander kunnen zijn) die zoon. Zij wilde toen met mij het persoonlijk emotionele contact moeder-zoon opnemen, dat voor mij in mijn toenmalige conditie niet bereikbaar was. Het gevolg was, dat ik door haar eisende liefde a.h.w. moest worstelen om te ontkomen aan wat zij mij wilde opleggen. Haar zoon verdween dus voor haar ogen en een vreemde kwam ervoor in de plaats.

Deze moeder heeft een heel lange tijd door haar verwachtingen grote moeilijkheden ervaren, voordat zij het licht kon aanvaarden. Dat kunt u misschien nog begrijpen. Er zijn vaak heel onbelangrijke dingen, waardoor eveneens een aanvaarding of een afwijzing van licht wordt beslist.

Mijn leven in de geest heeft zich de laatste dertig jaren nogal goed ontwikkeld. Voor die tijd heb ik zelf moeten dolen in Schaduwweld, waar ik in mensentijd anderhalf jaar (het leek mij wel duizend) vertoefde. Ik heb daar dus begrip voor. Ik weet, hoe men zich gevoelt en wat men zoekt. Maar ik weet misschien beter dan menigeen hoezeer je geneigd bent om elk willekeurig licht te volgen. Maar als dat licht dan niet

aan je verwachting tegemoet komt, weiger je eenvoudig dat licht te aanvaarden. Zo zijn er entiteiten, die misschien wel eeuwenlang voortdurend denken: daar heb ik een uitweg, een licht. Maar dan is het niet wat zij verwachten en zij keren terug naar een ander licht dat ook niet is wat zij zoeken. En zo trekken zij radeloos heen en weer.

Ik heb nu geleerd om daaraan iets te doen. Het is een van de taken, die ik in de geest - naar mijn bescheiden inzicht - nog wel het best volbreng, namelijk: als zij komen, dan laat ik aan hen hun eigen spiegelbeeld zien. Ik doe, alsof ik een spiegel ben, ik reflecteer. In deze reflex komt dan vaak een zekere ontsteltenis. Deze ontsteltenis betekent een wegvallen van het dominerende beeld van "dit of dat wil ik, moet ik bereiken of wil ik zijn". Van dat ogenblik van verrassing kun je dan gebruik maken om hen te bereiken. En dan moet je niet proberen om hen meteen in het licht te brengen zonder meer. Laat hen in de schaduw. Maar nu hebben zij iemand waarmee ze kunnen praten en dan is vaak in heel korte tijd het probleem opgelost. Omdat zij contact hebben, kunnen zij het licht betreden.

Dit zijn ervaringen, die in de geest vaak wat erg moeizaam zijn. Het is vermoeiend om b.v. een lange tijd contact te houden met iemand, die in wezen wat egomaan is en voortdurend de gedachten terug te stralen, waardoor hij zich aan zichzelf ontmaskert zonder dat hij kan beseffen: hier is een ander. Op het ogenblik, dat hij zich afvraagt "wat ben ik dan?" kun je antwoord geven. Die procedure is echter dermate uitputtend, dat als je je zeg 24 uur in uw tijd (voor ons is dat soms erg lang, soms erg kort) daarmee bezig houdt, je dan werkelijk enkele dagen - in verhouding dus - nodig hebt om de energie te verzamelen, waarmee je iets dergelijks weer kunt doen.

Dat kan soms ook het geval zijn met séances. Ik heb een séance meegemaakt in het zuiden van Europa, waar ik ben doorgekomen om deze mensen iets duidelijk te maken en een paar vragen te beantwoorden. Dat ging allemaal erg goed. Maar deze mensen maakten mij haast een gevangene. Zij waren zo blij dat zij deze openbaring - zo zagen zij dit - hadden ontvangen, dat zij mij in het beeld van een zich openbarende heilige wilden stellen en mij met gebeden, wierook en dergelijke probeerden te binden. De emoties, die bij die mensen loskomen, stormen dan op je af en je moet ze verwerken. Ook dat is uitputtend, omdat je lang niet altijd harmonisch kunt zijn met de emoties die de mensen hebben.

Voor u zijn deze dingen op dit ogenblik misschien nog niet zo heel erg belangrijk. U zit hier in de wereld. De geest is een vage zekerheid en alles wat later komt, dat zult u later wel zien. Maar een feit is het, dat u in het contact met de geest ook vaak met emoties reageert, dat ook u vaak een zekere vasthoudendheid toont t.a.v. een enkele spreker en een afwijzing t.a.v. een andere. Hierdoor kunt u soms grote moeilijkheden veroorzaken. Dit is op een avond als deze met een redelijk harmonisch gezelschap niet belangrijk, maar op een openbare bijeenkomst kan zoiets al heel erg belangrijk zijn.

Stel, dat er op een bijeenkomst vijf afzonderlijke groepen mensen zijn. Enkelen aanvaarden een bepaalde uitspraak emotioneel bijzonder fel, anderen verwerpen die even fel. De mogelijkheid is, dat de spreker een telepathische binding met de aanvaardende groep heeft, waardoor het hem practisch onmogelijk wordt gemaakt nog juist te reageren op de andere groepen. Dat houdt dan weer in, dat de geest de schuld krijgt dat zij geen aandacht geeft aan een groep of dat die geest eenzijdige voorlichting geeft, want zo ziet men dat dan. Men realiseert zich niet, dat in een séance de wisselwerking tussen de geest, het medium en de aanwezigen erg sterk is.

Nu houden mensen vaak séances onder heel eigenaardige condities. Misschien heeft u wel eens meegemaakt dat mensen een kopje koffie, een kop thee of een borreltje nemen en 's avonds nog even een séance gaan houden. Misschien komt dit bij u niet voor, maar elders gebeurt dat wel. Ik herinner mij een dergelijk geval waar ik persoonlijk bij betrokken ben geweest, al was ik niet de hoofd-leeddragende.

In deze séance ontstond er een sterke mentaliteit van grappenmakerij. Ik ben even door geweest. Een collega van mij, een Nederlander van origine, een tuinman, kwam na mij door en werd a.h.w. geprikkeld om een grap te maken. Deze grap gaf associaties aan iemand, die daar enorm op inging en voordat onze goede tuinman het in de gatén had, zat hij grappen en grollen te vertellen van een kwaliteit, die men in uw dagen waarschijnlijk in een sex-boetiek vindt. De gehele avond werd nu dus voor besmet verklaard. De geesten deugden niet en de séance moest onderbroken worden. Toch was de geest in dit geval zeker niet schuldig. Ik weet het heel zeker, ik was er bij. De schuld lag in een zo sterke telepathische beïnvloeding door een persoon en daarna door de reactie van twee personen uit een groep van negen, dat hierdoor de doorkomende geest niet meer in staat was om vrij te reageren, zodat hij a.h.w. gevangen werd door de te sterke gedachtenstromen van deze beide personen. De geest krijgt zo gauw de schuld. De geest is lang niet altijd schuldig.

Als men de geest vraagt om te helpen bij b.v. genezing, dan krijgen wij ook vaak grote moeilijkheden. Ik heb ook aan genezing meegewerkt en doe dat soms nog.

Stel u nu voor dat iemand een patient heeft. Het geval waarop ik doel was er een van zeer zware rheuma: de vingers waren gekromd tot "klauwtjes". Men vroeg ons deze los te maken. Wij konden dit doen, wij hadden de mogelijkheid daartoe. We moesten inzetten bij de ruggegraat, want daar begonnen de zenuwen waardoor de verkramping en de contacttekorten waren ontstaan. Wij probeerden daar aan te zetten, maar de leider van die groep was helderziend. Hij begon in gedachten te zeggen: Dat is verkeerd, je moet de handen hebben. Wij hebben niets kunnen doen aan de handen! Onze voorganger of leider of hoe men zo iemand noemt, zei toen zeer treurig: "Vanavond was de geest niet sterk genoeg." De geest was sterk genoeg, maar door de scherpe concentratie, die van deze man uitging, was het practisch onmogelijk geworden om de taak (het leggen van secundaire zenuw-signalen naar de handen, omdat de primaire waren onderbroken) te kunnen uitvoeren. Ook hier is het dus belangrijk: indien u iets aan de geest vraagt, laat hem a.u.b. op zijn eigen manier werken.

De geest kan natuurlijk ook wel leuke dingen meemaken.

Wij werden een keer gevraagd in een genezingsbijeenkomst: een dame had last van een opgezette maag. Of u die even wilde genezen, Broeders? Ja, ja. Hoe genees je iemand van een tweeling!? Verkeerd inzicht. Wij hebben geprobeerd dat door te geven. Ik geloof niet, dat het onmiddellijk begrepen is. Later wel, hoop ik.

U lacht om deze ervaring, maar u moet één ding goed begrijpen: Als de geest doorkomt - op welke manier en met welke bezigheden en opdrachten dan ook - dan kan hij die opdrachten alleen uitvoeren, indien u harmonisch bent. Waar er een disharmonie bestaat tussen de geest en de mensen die aanwezig zijn, zelfs als het een goed bedoelde poging is om die geest ergens op te richten, dan kan dat alle contacten verbreken of het kan totaal andere gevolgen tot stand brengen dan die welke de geest en de aanwezigen misschien wensen.

In uw leven zal dat precies hetzelfde zijn. Als u de geest om hulp vraagt, laat het dan aan die geest over hoe hij wil helpen. Zeg tegen

die geest wat voor hulp u nodig heeft, niet wat eraan gedaan moet worden. Als u zegt wat eraan gedaan moet worden, dan moet u niet één punt maar alle punten goed opgeven, wil de geest nog de mogelijkheid hebben - mits hij harmonisch kan zijn met deze gedétailleerde opdracht - om het doel te bereiken.

In uw contacten zult u ook heel vaak worden geconfronteerd met entiteiten, die plotseling overgaan tot schijnbaar niets betekenende woorden. Lege frasen, zegt men dan. Indien u niet kunt reageren op de werkelijke intentie van de geest en hij toch wil proberen contact met u te houden, dan tracht hij te ontdekken waarop u reageert. Als die reacties dan sterk verschillen, dan ontstaan er allerlei lege leuzen en frasen achtereen, die vaak zelfs niet eens een behoorlijke samenhang hebben.

U bent bij elke vorm van contact met de geest erg belangrijk; en wel door uw eigen manier van zijn, van denken, uw innerlijke harmonie, maar evengoed door de wijze waarop u die geest a.h.w. de ruimte geeft om zijn taak goed en naar behoren te vervullen.

De geest werkt zeer veel op uw wereld. Hij helpt soms kinderen om snel bewust te worden. Hij helpt volwassenen om hun taak beter te verichten. Hij houdt zich zeker niet alleen bezig met toespraken als deze of het genezen van een enkele ziekte. De geest probeert de mens overal te helpen, maar hij kan de mens alleen helpen, indien deze zich laat helpen.

Als de geest tegen u zegt: "Neem vandaag eens een andere weg naar uw kantoor of naar de plaats waar u moet zijn" en u zegt: "Ja, ik heb dat gevoel wel, maar laat mij maar de oude gewende weg gaan," dan komt u terecht bij die opstopping of bij dat ongeval waarvoor de geest u wilde helpen om het te vermijden.

Als de geest weer eens zegt: "Probeer dit" en het lukt niet, dan zegt u: "De geest heeft gefaald." Dat is niet waar. De geest heeft u een richtlijn gegeven en gezegd: "Die kant kunt u uitgaan, probeer er wat mee te doen." Maar dan moet u niet verwachten dat de geest alle arbeid voor u verricht.

U heeft in u grote geestelijke vermogens. U bent ook geest, net zo goed als wij. U heeft alleen een lichaam en dat hebben wij gelukkig niet meer. Maar alles wat in u leeft, kunt u geestelijk uitdrukken. En bent u een mens, die intensief leeft, die dus sterke gevoelens kent, dan beschikt u ook over krachten, die juist in verband met stoffelijke zaken voor menige geest te sterk zijn. Mijn ervaring is, dat dit in vele gevallen juist dan voorkomt, als de geest probeert iemand een klein beetje verder te helpen. Niemand kan van u verlangen dat u de gehele dag met de geest leeft. Dat zou erg vervelend zijn; er zijn interessantere dingen om mee te leven. Maar u zult misschien wel kunnen zeggen:

De impulsen die in mij opkomen, de krachten die ik soms in mij voel, moet ik gebruiken zoals zij komen. Ik moet deze impulsen zien voor wat ze zijn: aanduidingen, die ook mij van nut kunnen zijn.

Indien de mens in de séances meer zou zoeken naar de intentie en minder naar de uiterlijkheid, dan zou de geest in vele gevallen - niet hier misschien, maar elders dan toch wel - veel meer kunnen zeggen en uitdrukken.

Als de mensen van de geest hulp verwachten, dan moeten zij die hulp nemen zoals de geest die kan geven. Vaak komt de mens naar de geest als iemand, die naar een groenteboer gaat om een kilo kopspijkertjes te kopen. Zij komen iets vragen wat je niet kunt geven, wat je niet eens hebt. Je probeert dan iets te geven waaraan zij wel iets hebben. En vaak worden zo kostbare gaven weggegooid. Ik heb dit persoonlijk beleefd en betreurd dit. Aan de andere kant mogen wij de mensen toch ook wel dankbaar zijn,

omdat zij soms ook op een onverwachte wijze reageren op wat wij zijn en op wat wij denken. Het zou misschien goed zijn, als u zich ook dit zou realiseren.

Wij lezen veel van uw gedachten af. En uw gedachten kunnen ons soms een stimulans zijn, een vreugde. Soms kan uw afwijzing voor ons een remming zijn. Indien u b.v. meent, dat mijn wijze van betogen niet goed is of dit anders had kunnen zijn, dan moet u ook zeggen waarom. Ik zal dan daarvan leven. Dan geeft u mij iets. U kunt ook alleen maar zeggen: het is slecht. Dan ontnemt u mij iets. U kunt zeggen: dat is allemaal mooi. Maar u kunt ook zeggen: dat is juist. Als ik ontdek wat voor u begrijpelijk is, zal ik een volgende keer exacter en begrijpelijker kunnen zijn. Dat is voor de geest van groot belang. Wij tezamen - mens en geest - bepalen tenslotte wat de geest op aarde kan zijn, kan doen en wat u als mens uit de geest en van de geest kunt verwerven of wat u altijd ontnomen blijft.

--:-

T O E G I F T .

Toegift: datgene waarop je geen recht hebt en dat je toch zo vaak wordt gegeven. Want altijd weer, als je ontvangt en je ontvangt spontaan, krijg je meer dan waarop je recht denkt te hebben. Vele mensen eisen alles en krijgen daarom niets. Maar zij, die slechts verwachten te verkrijgen naar hun verdienste, zij krijgen altijd meer dan zij verwacht hebben.

Een toegift is iets wat de musicus geeft aan zijn publiek. Het is datgene wat het leven geeft aan de mens, die in zichzelf harmonisch leert zijn. Dus datgene wat de geestelijke sferen geven aan de mens, die zichzelf aanvaardt: de toegift van waarheid en nieuwe ontplooiing.

Overall is er een méér, dat ons wordt gegeven ten goede of ten kwade, omdat wat wij zijn een antwoord wekt in de kosmos, dat de waarden bevat die wij zelf hebben uitgezonden plus het antwoord daarop uit de oneindige werkelijkheid. Zo zal uw leven menige toegift kennen, indien gij niet eist, maar zijt. Zo zal uw geestelijk bestaan menige toegift kennen, indien gij niet het onmogelijke vraagt van anderen, maar tracht zelf het mogelijke tot stand te brengen.

Een ieder wordt datgene wat hij waarlijk tracht te zijn zonder daarbij eisen te stellen aan de wereld.

Een ieder verwerft datgene wat hij bereid is te schenken aan de wereld zonder daarbij voor zichzelf teruggave te eisen.

Een ieder bereikt datgene in de oneindigheid wat hij kan aanvaarden in zijn wezen zonder ook maar een deel daarvan te beperken of te verwerpen.

:--:-:

Abonnementen: f 25,- p. 10 nummers
(v. leden f 17,50 (v. buitenland f 3,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Graaf Willem de Rijkelaan 15
Leidschendam Tel: 01761-5154

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

DECEMBER 1972.

18e jaargang.
Nummer 3.

KOSMISCHE LERINGEN

Inwijdingen in de geest

Godsdienst en oorlog

Oorlog aan de oorlog

CI/31

CI/40

CI/44

DE MENS EN DE GEEST

De menselijke geest aan het werk

Maatschappij-kritiek

CII/29

CII/37

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

KOSMISCHE LERINGEN

HOOFDSTUK III.

INWIJDINGEN IN DE GEEST.

Als wij al het voorgaande nog eens overdenken, dan komen we we tot de conclusie dat de volgelingen van de Meesters vaak er maar een potje van hebben gemaakt. Maar als we hun systemen nagaan, dan komt het steeds weer neer op een wijze van leven, een wijze van denken. Er is geen sprake van een reële verlossingsleer, ofschoon men dat altijd weer pretendeert. Er is gewoon sprake van het aantonen van een wijze van leven waardoor de mens zelf verder kan komen.

De Boeddha leert de mens natuurlijk wel wat er zo aan de hand is. Hij vertelt hun hoe ze moeten leven, hoe ze moeten denken. Maar dan komt er een ogenblik dat hij zegt: Je moet het zelf doen. Je moet zelf proberen je eenheid met de oneindigheid te vinden.

Jezus heeft het steeds weer over het Koninkrijk Gods in ons dat we moeten binnengaan. Zelfs Mohammed duidt aan dat de werkelijkheid van Allah is gelegen in de mens en dat de mens in zich de verbondenheid met zijn God moet vinden. Dan is hij a.h.w. onkwetsbaar, dan kan hij alleen nog maar naar het Paradijs gaan.

De geest heeft uit de aard der zaak in al deze dingen een rol gespeeld. Als u hoort over de geboorte van Jezus, dan hoort u over engelen en allerlei verschijnselen. Over de Boeddha: precies hetzelfde. Over bepaalde grote figuren: soortgelijke verhalen. Altijd weer is er ergens iets bijzonders aan de hand. Er zijn invloeden, die van bovennatuurlijke aard schijnen te zijn. En op het gevaar af dat het ontluisterend werkt, als je tegen Kerstmis ont- kent dat er engelen in witte soepjurken met demonstratiebordjes boven de een of andere houten stal hebben gezweefd, wat er werkelijk gebeurde was dat een grote geest, die naar de wereld ging, werd begeleid. Hij ging niet alleen. Er zijn altijd vele geestelijke krachten, die met zo'n persoonlijkheid in harmonie zijn en die a.h.w. zijn werk vanuit de geest proberen voort te zetten. De geest is dan ook vaak de belangrijke factor, als een Meester is heengegaan.

De invloed van de nieuwe Wereldleraar b.v. betreft de wijze van leven en denken; precies zoals bij alle andere Meesters. Ook hij heeft een groot aantal geestelijke krachten met zich meegebracht en hierdoor wordt er in de geest een bepaalde werking geboren. Die werking is niet de openbaring. Het is niet het bekend maken van een bepaald systeem, maar het is de hulp aan een ieder, die - in harmonie gekomen door een juiste wijze van leven en denken - klaar is om een persoonlijke ontwikkeling, een persoonlijke inwijding door te maken.

Hoe deze inwijdingen gezien moeten worden, daar kan men veel over praten. Het zal u duidelijk zijn, dat een religieus systeem een zodanig brede omvang van mogelijkheden heeft, dat daarin geen toegespitste inwijdingsmogelijkheid is gelegen. Het zal u eveneens duidelijk zijn dat ook de weg, die door de leraren

wordt getoond een weg is die een ieder op zijn manier moet en kan gaan. Er is geen nauwkeurige definitie mogelijk vanwaar de inwijding komt en hoe ze zal plaatsvinden. Wel echter staat vast dat degene die op zo'n wijze heeft geleefd, gestreefd en leren denken in bepaalde harmonische trillingen, daardoor a.h.w. rijp is voor een verdere persoonlijke ontwikkeling. De inwijdingen, die aan de hand van de leringen van de Meesters tot stand komen, zijn in wezen persoonlijk. Het zijn vooral deze persoonlijke inwijdingen waarbij de geest een grote rol kan spelen. Ik wil in het volgende betoog proberen u daarvan het een en ander te doen beseffen.

Een geest heeft een eigen harmonische kring. Dat kunt u een sfeer of een groep noemen. De Orde b.v. is als zodanig een in zich harmonische kring. Men is het niet over alle punten eens. Er zijn evenveel verschillen denkbaar als bij u op aarde in de een of andere gemeenschap. Maar er is een factor, die ons allen tezamen bindt, waardoor we elkaar verstaan, elkaar steunen en waardoor we kunnen putten uit een en dezelfde geestelijke kracht. Zo zijn er zeer vele geestelijke kringen te vinden.

Een dergelijke kring - ongeacht het niveau van bewustzijn waarop die zich zou bewegen - is een harmonische kring. En uit die harmonische kring behoren we nog tot een straal of een licht. De laatste termen kunt u laten voor wat ze zijn. Ze geven alleen maar aan dat een harmonische kring niet helemaal op zichzelf staat. Hij is door zijn wijze van bestaan en van denken verbonden met hogere krachten met een groter weten en een grotere invloed. Dezen zullen weer met nog hogere krachten verbonden zijn. Het is een soort celsysteem waarbij de ene cel altijd verbonden is met alle hogere cellen, maar daarnaast vaak losstaat van de lagere cellen of alleen met die lagere cellen samenwerkt dank zij de coördinatie van een hogere cel.

De geest werkt nu als volgt: Wij kennen een zekere harmonie. Die harmonie is essentieel voor ons bestaan in het licht. Deze harmonie kan op aarde eveneens ontstaan. Maar als ze in de mens ontstaat, dan is daar altijd de moeilijkheid dat de mens met zoveel vaste waarden rekening heeft te houden. Hij heeft te rekenen met voorstellingen, die wij niet kennen. Hij is geconditioneerd door zijn omgeving. Wij kunnen dus alleen op één punt die harmonie aanvaarden; dat is wat in die mens het beste is. Maar willen wij die harmonie vergroten, dan zullen wij moeten proberen de denkwijze of de vastgeroeste ideeën of gewoonten te wijzigen.

In een inwijding gebeurt dat door wat men noemt beproevingen. In de persoonlijke inwijding bestaat hetzelfde denkbeeld.

Wij horen dat Boeddha in meditatie neerzit onder de Boboom en dat hij zich richt op het oneindige. Hij wordt dan geconfronteerd met wat men noemt de drie aspecten van Māra: de Bittere, de duivel. Hier komt eerst de macht in het geding. Het is een kwestie van macht, van gezag. De Boeddha kan overwinnen, maar hij reageert niet en door zijn niet-reageren is hij machtiger. Het aspect verdwijnt.

Nu zou een ieder geneigd zijn te zeggen: Nu, dat zijn allemaal duiveltjes die doodsbenuwd zijn dat die goede Boeddha daar de eeuwige waarheid gaat vinden. Dat is helemaal niet waar. De Boeddha draagt in zich (en dat is door zijn afkomst ook begrijpelijk) nog allerlei aspecten van macht. Hij komt uit een vorstenfamilie en moet eerst geconfronteerd zijn met macht en geweld, voordat hij ze ook in zichzelf terzijde kan schuiven. Het leger van Māra is eigenlijk niets anders - laten we het maar eerlijk zeggen - dan de inhoud van de Boeddha zelf, gepersonifieerd, verscherpt uitgedrukt door de geest, die meewerkt.

Daarna krijgen we het meer sensuele aspect: de verleidingsscene door de dochters van Māra. Ook heel begrijpelijk. In die mens zijn er allerlei drijfveren, vaak ook erg sensuele. Als de sensualiteit hem overmeesterd, sluit hij zich meestal af voor het lichtere. Hij moet leren begrijpen dat het niet belangrijk is in de zin van Boeddha's harmonie; dat de stoffelijke liefde meer een nevenverschijnsel is. En zo blijft Boeddha doof. Hij reageert niet meer op

dit aspect, omdat hij ziet wat de mogelijkheden zijn. En voor het eerst erkent hij voor zichzelf: ik word er wel door aangetrokken, maar die aantrekkingskracht is niets t.a.v. mijn doelbewustzijn. En daardoor is er weer een factor geschapen waardoor er een grotere harmonische mogelijkheid ontstaat.

Dan komt Māra (de duivel) zelf en probeert eveneens allerhande trucjes. Ook daarop wordt niet gereageerd. Het is niet de duivel, het is alles wat er in het onderbewustzijn van die mens leeft, wat hem gevormd heeft: de resultaten van zijn leertijd bij een fakir en bij een magiër. Al die dingen worden tezamen genomen, want die mens moet de doelloosheid van een groot gedeelte van zijn verleden erkennen. Hij moet zichzelf losmaken van wat eromheen staat en dan pas kan hij in een hogere harmonie opgaan.

Nu is dat van de Boeddha natuurlijk een fantastisch voorbeeld. Bij de Boeddha is dat allemaal een soort nevenverschijnsel. Het doet ons denken aan Jezus in de woestijn. U weet hoe hij werd bekoord. Jezus had honger. Hij was een betrekkelijk gewoon mens al was hij uit een redelijk welvarende familie. Als je nu zegt: "Die stenen worden brood," dan worden ze brood. Jezus realiseert het zich wel, maar hij realiseert zich ook: indien ik mijn kracht daarvoor gebruik, dan bind ik mijn kracht aan de materie; en daarmee overwint hij de honger.

Dan is Jezus uit het joodse volk. Daarover is hij ergens nogal trots, vooral in die tijd was hij erg trots. Jezus wil erkenning hebben. Dat kun je demonstreren. "Werp jezelf van de tinnen van de tempel en de engelen zullen komen om je op te vangen." Dan weet de gehele tempel en het gehele joodse volk wie je bent: een uitverkorene. De Geltungsdrang zou de Duitser zeggen. Jezus realiseert zich dat het kan, maar hij schuift het weer opzij. En dan het laatste aspect: "Kijk naar de wereld. Al wat je aan je voeten ziet, die gehele wereld, kan ik je geven, indien je knielt en mij aanbidt." Maar wie is dat?

In het verhaal is het de duivel. Maar is het niet eerder de geestelijke macht, maar ook de materiële macht, de bezetenheid van het lagere die je moet ontkennen? En als je in een onderdrukt land woont en het word je daar aangeboden, dan is het toch ook heel vervelend om ook dit terzijde te stellen.

Dit zijn uit de aard der zaak voorbeelden. Wij weten niet, of het zich allemaal zo heeft afgespeeld. Opvallend is wel, dat wij in de Latijnse vertaling Jezus horen zeggen: "Vade retro, Satanas". Ga achter mij, Satan. Niet: wijk terug, zoals het wel eens is vertaald. Met andere woorden: Ik ga je voorbij. Deze dingen kunnen mij niets meer doen. En daar begint dan de perfecte harmonie. Vanaf dat ogenblik is Jezus werkelijk de drager van de Christus, niet voordien.

Denkt u nu werkelijk, dat er duivels rondlopen, die dergelijke dingen doen? De duivel zou toch wel wat beters weten te doen dan Jezus op die manier te verzoeken, zo kinderlijk! Maar als men uitgaat van het standpunt dat hier een geestelijke kracht aan het werk is, een kracht die het mogelijk moet maken om harmonie te scheppen, dan is ook duidelijk dat dat alleen kan gebeuren door de mens zichzelf te laten overwinnen, door hem te confronteren met zijn eigen zwakheden, zijn eigen geneigdheden en er dan voor te zorgen dat hij verder kan gaan. Het is ook niet zo, dat je hoort dat de duivel blijft aandringen. Een echte duivel zou toch met alle geweld proberen hem daartoe te brengen. Die gaat niet gewoon weg. Hij probeert het elke keer weer. Het zijn verschijnselen uit de geest. En vaak is dat een lagere harmonische kring, die voor het doen van dergelijke beproevingen in aanmerking komt.

Als een mens geestelijk werkelijk verdergaat, dan komt er een ogenblik dat hij het gevoel heeft: ik kan vrij zijn, ik kan God aanvaarden. Maar dat is een gevoel, het is geen werkelijkheid, omdat die mens aan zichzelf gebonden is. En ook deze binding moet je verliezen, voordat je werkelijk in God kunt opgaan, werkelijk harmonie kunt kennen.

Als een dergelijke rijpheid is bereikt, dan moet er dus iemand zijn die helpt, die optreedt. We kunnen dat dan een engel noemen, we kunnen het ook

een geest noemen. Zeker is, dat een aantal persoonlijkheden dan proberen om die mens a.h.w. los te maken van zichzelf. Kan hij dat niet, dan behoeft hij alleen maar te aanvaarden wat er in zijn onderbewustzijn zit en zal hij ongetwijfeld zijn grotere mogelijkheden ook verder kunnen waarmaken. Aan de andere kant kan hij natuurlijk zeggen: Ik ben er bang voor. Ik durf dit niet accepteren, maar ik wil ook niet van mijn weg afgaan. En dan blijft hij stilstaan.

Een aardig voorbeeld daarvan is het verhaal van de pastoor van Ars, de goede man die altijd door duivels werd achtervolgd. Zijn bed brandde onder hem af en al die dingen meer. Dan schep je een situatie waarin de beproeving zich blijft herhalen. Dat komt omdat er een tijdloos effect is. Die geest heeft in die harmonische kring rijpheid erkend en dat wil zeggen, dat de mens nu wordt beproefd.

In deze beproeving wordt hij ook gesteund. Hij krijgt hulp overal waar hij die nodig heeft, maar hij moet leren "neen" zeggen. Hij moet voor zich een bewuste keuze maken, bewust de belangrijkheid ervan stipuleren en erkennen wat er in hem is en wat er niets mee te maken heeft. Eerst dan is er een hogere harmonie mogelijk. En dan komt de kleine harmonische kring, die aan het begin staat weer waarschijnlijk a.h.w. contacten doorgeven. Die mens kan misschien met de allerhoogste krachten verbonden zijn, maar het begint altijd weer precies zo.

Als ik tot titel kies "de inwijding in de geest", dan is het niet omdat dat een paar keer is gebeurd bij heel grote mensen. Het is eerder, omdat het een deel is van de taak, die de geest op zich heeft genomen. Wij moeten proberen de mens te beproeven. Niet dat we de mens in het verderf willen storten. Integendeel, indien er gevaar is, dan zullen we proberen hem te helpen. Zelfs in de beproeving zullen wij alles doen om er voor te zorgen dat de beproeving nooit fataal kan zijn, dat de mens nog altijd een kans heeft om terug te komen.

Elke keer, als een mens op het punt staat een zekere harmonie te bereiken, is het noodzakelijk dat hij wordt geholpen om zichzelf te zien; en dat kan alleen door hem te confronteren met aspecten van zijn eigen bewustzijn. Dat kun je doen in zijn eigen leven: b.v. iemand voor de keuze stellen om directeur van een bedrijf te worden of in een veel eenvoudiger functie verder te gaan met geestelijk werk. Je kunt iemand ook voor de keuze stellen om armoede en ziekte te moeten verdragen of in redelijke welvaart te leven, maar alleen indien hij bepaalde principes overboord zet. Al deze dingen behoren gewoon bij het spel; het is een inwijdingsformule.

Je wordt geconfronteerd met opdrachten, die je net niet waar kunt maken. Toch kun je ze verwezenlijken, maar alleen indien je jezelf verlaagt en dan ook zeggen: Wat ik ben en mijn relatie met God zijn belangrijker dan al het andere. Dat is de enige weg daaruit.

Dan moet u niet denken dat de geest ergens op een silkeneurig, moralistisch standpunt staat. Helemaal niet. Het gaat er helemaal niet om wat die mens heeft gedaan. Hij kan net zo goed een moordenaar of een rover zijn als een heel deugdzaam priester. Hij kan net zo goed putjesschepper zijn als minister-president; wat overigens een gradueel verschil is. Het maakt niet uit wat je bent en wat je doet. Het maakt wel uit welke harmonie je kunt bereiken.

Nu zult u begrijpen dat niet iedereen met dezelfde geestelijke kring harmonisch kan zijn. Zoals er heel veel mensen zijn, die de Orde niet kunnen accepteren doorgewoon door hetgeen ze is en door de manier waarop ze optreedt, terwijl zij weer andere verschijnselen, die soms een veel minder redelijke basis hebben, wel kunnen accepteren. Het is helemaal niet belangrijk dat u bij de Orde hoort, dat u kerkelijk bent of dat u in een bepaald genootschap zit. Het is alleen belangrijk dat u op een gegeven ogenblik leert om op de weg waarop u zich bevindt alle dingen, die uit uzelf voortkomen opzij te zetten en daarvoor in de plaats iets te aanvaarden wat een hogere werkelijkheid is.

Het is natuurlijk moeilijk om een uitvoerend orgaan te worden van het Hogere in plaats van een persoonlijkheid te zijn, die zelf iets betekent.

Maar de geest met al zijn verschillende groepen en kringen, met ontzettend veel persoonlijkheden die net de aarde hebben verlaten, met persoonlijkheden die misschien nooit de aarde hebben betreden zelfs, maar die toch tot die harmonie behoren, is altijd weer in staat om voor elke persoon - en dat is het belangrijke! - de juiste harmonie te erkennen en het juiste inwijdingsprobleem te scheppen.

Misschien interesseert het u te horen hoe het bij ons gaat. Laten we zeggen: er is een volgeling van de nieuwe Wereldleraar. Er zijn er nog niet veel, maar we hebben kort geleden zo'n geval gehad. Deze mens heeft geleerd heel erg vrij te denken. Vrij van heel veel termen van moraal, ideaal etc. Hij heeft dus gewoon geleerd om de kern van de zaak te beschouwen. Deze man staat voor de keuze om in een bepaald land (het zuiden van Azië) een heel belangrijke functie te bekleden of zich terug te trekken op het plateland en daar een combinatie van half dokter, half ingenieur en onderwijzer te spelen. Nu was het in dit geval voor ons gemakkelijk, want de tendens van de persoonlijkheid was inderdaad: we moeten helderheid brengen, we moeten naar de verbondenheid van de mens toe (dat is een deel van de leer van de nieuwe Meester) en we moeten daarin de geestelijke aspecten zich vrij laten ontplooiën. De geest heeft zich daarmee bemoeid en we hebben als volgt gehandeld:

Wij hebben eerst gezorgd dat er een aantal mensen kwam om hem te vragen, of hij alsjeblieft zou willen meedoen om een ministerszetel te bezetten. Toen hebben wij hem laten zien wat er zou gebeuren; we hebben hem een paar dromen gegeven. Hij zei: Neen. Dat was dan heel mooi. Dan moesten we ook zien, of hij het op een andere manier zou doen. Er kwam toen een groot zakenconcern. Daar hadden ze ook iemand nodig. We hebben er toen voor gezorgd dat deze mensen attent werden op deze zeer kundige en hoogstaande figuur en dat zij hem een enorm aanbod deden. Bij dat aanbod behoorde ook o.m. het stichten van een ziekenhuis en het geven van technische hulp aan een dorp waaraan hij zich verbonden had. Wij hebben hem ook laten zien dat daardoor zijn persoonlijke invloed zou wegvallen. Dat hebben wij gedaan door hem in contact te brengen met een paar mensen van dit probleemgebied op een zuiver persoonlijke basis. Zijn keuze was wederom: Neen. Broederschap is belangrijk. Ik kan dit niet doen, want dan verloochen ik mijzelf. Toen hebben we gezorgd dat de hele streek hem kwam huldigen. Dat is gemakkelijk genoeg in dat land. Ze zijn daar erg blij, als ze weer iemand hebben waar ze achteraan kunnen lopen. We hebben hem verheven tot een soort goeroe in de ogen van de mensen. Toen moest hij zich dit leraarschap ook ontszeggen. Hij mocht zelfs de verering niet aanvaarden. Hij ging zich vervolgens realiseren: indien ik de mensen als gelijke benader, werken en denken ze met mij mee. Maar op het ogenblik dat ik met gezag spreek, doen ze alleen letterlijk wat ik zeg. Wij hebben hem inderdaad in zo'n situatie iets laten vergeten waardoor wat hij zei op zichzelf wel zinnig was, maar door de ontbrekende details toch tot onzinnige resultaten voerde. Dat hebben we rustig tot stand laten komen. Toen heeft hij gezegd: Ik ben ook geen leraar. Ik kan alleen mijzelf zijn.

Dit is een geval dat de Orde bij de hand heeft gehad. Er zijn andere groepen, die dergelijke gevallen misschien bij honderden hebben. Toen hebben wij hem overgegeven aan wat je kunt noemen: de hogere instanties en die hebben hem bepaalde krachten gegeven. Chakra's zijn daardoor tot ontplooiing gekomen. Daardoor kan hij de mensen beter doorzien, hij weet beter wat er te wachten is. Nu moet hij proberen om daarmee de mensen niet alleen technisch te helpen, maar hen ook meer bewust te maken van elkaar. Als hij daarin slaagt, dan hebben wij er een groot ingewijde bij. Maar dat valt natuurlijk buiten mijn bevoegdheid, dat begrijpt u wel. Dat speelt zich - in uw termen gezegd - nog wel een sfeer of drie, vier hoger af.

De manier waarop dus wordt gewerkt is voor de geest: suggereren, beïnvloeden. Kun je het niet direct doen met de mens zelf, dan kun je het doen met droombeelden, met illusies. Je moet hem confronteren met de mogelijkheid.

De mens moet zelf bewust kiezen en hij moet weten waarom hij het doet. Want als je gewoon maar kiest zonder te weten waarom, dan zijn de resultaten nil. Dit is nu een geslaagd geval, maar hoeveel gevallen hebben we niet, die we proberen te bereiken op een heel andere manier.

Daar zijn b.v. de eenvoudigen van geest, zoals u misschien zoudt zeggen. Er zijn mensen die ons aanroepen, zoals ze vroeger de heilige Anthonius aanriepen. Die aanroepingen op zichzelf daar geven we antwoord op als het kan. Maar nu komt er een ogenblik, dat die mens zich moet realiseren: ik ben het wel niet alleen, maar ik kan zelf toch ook wel verder. Dan ga je tot zo iemand zeggen: Kijk, nu kun je kiezen. Je kunt die hulp en steun krijgen. Je kunt groot doen tegenover anderen en redelijk bewust leven of je kunt een probleem gaan oplossen.

Dat probleem proberen we in de omgeving te stellen. Is dat niet mogelijk, dan kunnen we de persoon vaak door suggesties confronteren met een probleem ergens op de wereld dat belangrijk is. Hij gaat zich dan ermee bezighouden, maar de manier waarop hij dat doet is bepalend. Zolang zo iemand denkt: het ligt in het probleem, is hij fout. Zodra hij zegt: ik moet het zoeken in mijzelf en vanuit dit standpunt alleen kan ik op zuiver persoonlijke basis op het probleem reageren, dan is hij weer een stap verder gekomen. We komen dan weer met verdere scholinkjes en zorgen ervoor dat zo iemand de kennis krijgt.

Dit is gemakkelijk. Je inspireert iemand in de buurt en in plaats van dat hij normaal flauwe praatjes verkoopt, zegt hij opeens drie woorden, die voor de persoon in kwestie betekenis hebben.

Of: je laat hem per ongeluk tegen een blaadje oplopen waarvan de inhoud hem tot nadenken brengt.

Of: je zorgt dat hij zich in een zekere richting gaat bekwamen.

Zo werkt de geest dan mee aan heel wat inwijdingen en inwijdingjes. Maar elke inwijding - en dat is het beroerde voor de mens - impliceert ergens een soort zelfverloochening. Het is niet alleen maar uitvoeren wat je wordt gezegd; dat denk je in het begin. Neen, het is: vinden in jezelf hoe en waar je trouw kunt zijn, trouw ook aan hetgeen je als hoogste ziet, zonder daarbij het probleem op zichzelf af te wijzen. Het probleem moet je wel oplossen, maar je bent niet gedwongen de omstandigheden waaronder het probleem zich aan jou presenteert te aanvaarden.

Hetzelfde is met Jezus het geval. Jezus heeft wonderen gedaan. Hij heeft wel geen stenen in brood veranderd, maar toch wel water in wijn. En hij heeft zichzelf misschien niet van de tempel afgegooid, maar hij heeft dan toch wel veel mensen genezen, die ongeneeslijk waren. Hij is misschien geen koning der aarde geworden, maar hij heeft wel degelijk zijn stempel gezet op een heel tijdperk. U moet dus niet vergeten: al die dingen gebeuren wel ergens, maar ze gebeuren niet in de zin waarin dat persoonlijk aanvaardbaar is en beantwoordt aan wat je zelf zo graag zou willen.

De geest heeft daarmee dus werkelijk wel wat te doen. Naast de gewone inleidingen, zoals we ze hier houden, hebben we de taak om bepaalde inwijdingsmogelijkheden te scheppen. Soms kunnen we daarvoor van mogelijkheden als deze gebruikmaken. We spreken vaak in sleutels.

Nu zult u zich afvragen: Hoe zit het dan met b.v. de nieuwe Wereldleraar? Wat voor inwijding moeten we daarvan verwachten?

De inwijding, die je daarvan moet verwachten, is precies dezelfde inwijding als van elke andere grote Meester. Er is een systeem, er is een denkwijze. Die denkwijze kun je je eigen maken, of je de Meester kent of niet. Dit is een heel belangrijk punt! Zoals je de essentie van Jezus' weg wel degelijk kunt erkennen en voor jezelf kunt waarmaken zonder ooit christen te zijn of de bijbel te lezen. Je bent niet gebonden aan de uiterlijkheden, vergeet dat niet!

Bij de nieuwe Wereldleraar is dit eveneens het geval. Ook hier zijn invloeden, ook hier zijn krachten. Als je dat allemaal samenvoegt, dan weet je: ook hier worden de mensen beïnvloed in een zekere richting. Maar wat gaan dezen

nu doen? Gaan ze protesteren tegen het onrecht in de wereld? Daarmee bereiken ze weinig, want ze zullen daardoor onrecht tegenover anderen plegen. Dat moet je hun ook voorhouden. Of ze het aannemen, dat is hun zaak. Op die manier ontstaat het proces van bewustwording dat bij de geestelijke waarden steeds meer de nadruk krijgt.

Nu denkt u waarschijnlijk: dat is altijd voor de oudjes. Geestelijk is dat vaak ook zo. Als het op inwijding aankomt, heb je zo de neiging te zeggen: De oudjes doen het nog best, die hebben er de tijd voor. Ja. Maar de grote ingewijden zijn meestal allenaal jong! Dat klinkt gek. Maar om zo iets te bereiken moet je veel achterlaten en hoe ouder je wordt des te moeilijker het is. Vandaar dat de geest voor de inwijding dan ook zoekt naar jongeren, de jeugd.

Bij de nieuwe Wereldleraar is dat ook gemakkelijk, want zijn gevoelens van broederschap, zijn ontkenning van de persoonlijke macht, gepaard gaande met de aanvaarding van een moderne maatschappij met al haar facetten en met het besef van eigen innerlijke krachten waardoor je meer kunt zijn, meer kunt doen, zijn voor veel jongeren aanvaardbaar. Helaas voornamelijk in theorie. Maar altijd weer zullen wij er één kunnen bereiken, die zegt: Het gaat er niet om wat wij aan de wereld verkondigen, het gaat erom wat wij in de wereld zijn. En zo iemand kun je dan verder helpen.

Nu heeft u een beetje achter de schermen gekken. U zult zich waarschijnlijk de vraag stellen: Maar als alle geesten en geestelijke kringen dat doen, waarvoor zijn dan al die entiteiten met zo'n Meester mee op aarde gekomen? Ook dat is begrijpelijk.

Kijk eens, het zijn allemaal hoge entiteiten. Een Meester kan nooit uit een lagere sfeer komen, ook niet uit een lage lightsfeer. Om dit meesterschap op aarde te kunnen manifesteren moet je behoren tot een van de hoogste lightsferen. En dat betekent een harmonie met bepaalde Meesters van Licht, bepaalde Heren van de Stralen enz. Daardoor bestaat er bij zo'n Meester een gerichtheid. En deze gerichtheid kunnen we dan bepalen ongeveer als een soort verwantschap met een bepaald actief deel van de scheppende Kracht en de openbaringswijze die daaruit voortvloeit.

Als een dergelijke entiteit zich naar beneden begeeft, dan zullen velen, die hem zijn taak eigenlijk zelfs een beetje benijden, meegaan. En zo krijgen we dus een soort staartster-effect. In elke sfeer zijn er weer die zeggen: Hier gaat iets gebeuren, daar wil ik bij zijn. Maar de grootsten onder hen zeggen dan: Denk erom, dit moet harmonisch blijven.

Er ontstaan dus groeperingen, die zijn opgebouwd uit entiteiten van verschillende sferen, waarbij de entiteiten in die sferen nog tot verschillende kringen kunnen behoren; ze zijn gezamenlijk aangetrokken. Omdat zij direct deelhebben aan het werk van die Meester en in de periode van leven meestal in zijn omgeving blijven, althans voortdurend contact met hem houden, zijn zij degenen die aan alle geesten die daarmee harmonie kennen gegevens kunnen doorgeven, die duidelijk maken welke ontwikkeling te volgen is. Zij zijn het die a.h.w. het criterium stellen waaronder bij een nieuwe Meester een inwijding mogelijk is in een bepaalde richting, onder een bepaalde straal enz. De entiteiten, die erbij zijn zou je dus kunnen beschouwen als vertegenwoordigers van de kracht van de Meester in de gemeenschappen waartoe zij geestelijk behoren. En het vreemd is, dat zij vaak ook een langere tijd dienend werkzaam zijn.

Nu denkt u misschien: Jezus liep daar rond en deed de wonderen in z'n eentje. Er is dus nog wel meer voor nodig, dat begrijpt u nu ook wel! Er zijn inderdaad geesten geweest die hem hielpen; engelen kunt u ook zeggen, als u dat liever doet.

En zo was het ook bij de Boeddha. Daar gebeurden ook allerlei vreemde, bijna bovennatuurlijke dingen. Ook daar waren geestelijke helpers bij de hand. Door dit voortdurend werken met de kracht stijgen zij zelf ook een graadje. Ik zal een voorbeeld geven: Ik behoor tot een bepaalde kring in de Orde der Verdraagzamen. Stel, één van ons is gezelschap geweest van de Wereldleraar. Hij was

voortdurend in diens nabijheid, hij heeft geprobeerd de sfeer te vatten, de lering op te doen, maar ook het werk te verrichten. Wanneer hij terugkomt, dan is hij méér dan wij zijn. Maar zijn ontwikkeling is niet zodanig dat hij daardoor komt los te staan van ons, want hij blijft wel degelijk zichzelf. Hij heeft alleen iets meer gekregen; en wel de directe harmonie met een Heer van Licht, die Heer van de Straal waaruit deze openbaring, deze manifestatie plaatsvindt. Hij kan dus die kracht aan de gehele kring geven, indien dat nodig is. Hij kan aan die kring gegevens verstrekken, maar hij kan ook de kring helpen om zijn doel te kiezen, wanneer het gaat om een inwijding. Dergelijke entiteiten zijn dus nadat de Meester weer is heengegaan een soort representanten geworden in hun eigen sfeer, waarbij hun ontwikkeling redelijk normaal verloopt. Zij zijn het vooral, die zorgen dat inwijdingsmogelijkheden voor bepaalde personen worden ontdekt. U zoudt kunnen zeggen: ze zijn de speurhonden, die nagaan waar een is die een zodanige rijpheid heeft bereikt, dat je hem kunt confronteren met problemen en hem kunt inwijden in een hogere wereld.

Hiermee zijn we dan aan een volgend deel van dit betoog gekomen.

U zult begrijpen, dat de inwijding vanuit de geest ook openbaringen inhoudt. Het zijn wel geen openbaringen in de zin van een mooi boekje waarin alles is vastgelegd. U moet zich niet voorstellen, dat er ergens in de geest iemand zit en een boekje als dat van Mao schrijft en dat uitreikt aan iedereen die het goed weet. Die is dan voortaan de grote ingewijde, die kan alles. Het is eerder een ontwikkelingsproces.

Iemand, die wordt ingewijd, zal tijdens die inwijding niet worden geconfronteerd met zijn volledige persoonlijkheid, want hij krijgt die inwijding vanuit de mens. Die volledige persoonlijkheid kan hij pas aanvaarden, indien ze a.h.w. stuk voor stuk wordt gemanifesteerd. De geesten, die daaraan deelnemen, hebben tot taak hem a.h.w. voorzichtig en met kleine brokjes, zodat hij het net kan verteren, te confronteren met wat hij werkelijk is. En als de adept (adeptus minor ben je dan wel, als het zover komt) dit allemaal heeft aanvaard, dan komen er meestal hogere geesten die de inwijding voortzetten. Zij zeggen dan: Kijk, dit zijn je bekwaamheden. Dat alles heb je geweten. Dat was je geestelijke bestemming. Zo wordt dus de mens weer met zichzelf geconfronteerd. Maar nu kan hij zijn krachten zien.

Waar het vroeger voor hem het bovennatuurlijke was, is het nu een natuurlijk deel van hem geworden. Waar vroeger een bepaalde kennis als met een flard kwam en hij zei: Hoe kom ik eraan, dat is inspiratie, kan hij nu zeggen: Dat komt uit de relatie met die sfeer, of: dat komt uit het leven dat ik toen heb geleid. En zo kan hij zichzelf dus vollediger gaan ontwikkelen. Er is nog steeds geen gebruiksaanwijzing bij gegeven, maar hij is nu in staat zichzelf te aanvaarden zoals hij is, om zijn eigen krachten en mogelijkheden te gebruiken. Hij is daarmee dus gekomen tot de status, die wij Adeptus Mayor noemen, de vol-ingewijde.

De vol-ingewijde zal - doordat hij zijn totale "ik" heeft leren aanvaarden - ook harmonisch zijn met krachten, die heel ver boven het stoffelijke, het vormbepaalde bestaan uitreiken. In deze harmonieën nu, zoekt hij zelf naar datgene waar hij bij hoort. Ook een ingewijde behoort ergens bij; hij staat niet alleen. En in het zoeken naar die harmonie wordt hij deel van wat men een geestelijke kring zou kunnen noemen: een aantal entiteiten met vergelijkbare macht en instelling. Met hen tezamen komt dan zijn actie. Hij wordt daardoor nog nauwkeuriger bepaald in wat op aarde wel het best zou zijn. Daarmee zijn alle lagere beschouwingen omtrent vorm, persoonlijk welzijn en dergelijke voorbij. De ingewijde heeft nu in de eerste plaats de kracht. Of hij kan - zoals ik reeds heb gezegd - uit zijn kring alle krachten putten, indien dat nodig is. Hij is dus sterker dan als hij alleen zou zijn. Hij kan op die kring rekenen om hem te helpen en te beschermen, indien dat noodzakelijk is, of indien hij bepaalde beproevingen nog moet overwinnen. En dank zij deze kring kan hij veel hogere krachten harmonisch in zich verdragen dan zonder dat mogelijk zou zijn. Het is dus weer niet een for-

nule of het openbaren van een geheim. Je zou kunnen zeggen:

De werkelijke inwijding is altijd een zelfopenbaring. Maar een zelfopenbaring waarbij je wordt geholpen door entiteiten uit de geest. Elke inwijding in de stof waarbij je met theorieën e.d. wordt geconfronteerd is hoogstens een heel zwakke afschaduwing van de inwijdingswerkelijkheid.

De geest zelf zoekt natuurlijk ook naar inwijding. Zo is het mogelijk, dat je als geest van een bepaalde kring evolueert naar een veel hogere sfeer en daar een andere harmonie vindt. Er geldt voor de geest echter één regel: Elke uitbreiding van bewustzijn omvat het vorige bewustzijn. Er is dus geen vernieuwing, er is alleen uitbreiding. Dit geldt ook voor harmonie. De geest, die hoger is gestegen, zal in de kring waartoe hij behoort altijd een invloed blijven. Hij zal die kring begrijpen en vanuit die kring en door die kring kan er een beroep op hem worden gedaan.

Voor ons in de geest is het ook: geconfronteerd worden met jezelf, illusies kwijtraken, leren aanvaarden wat je bent, wat je kunt en wat je niet kunt. Het is een langzaam maar zeker zoeken naar je werkelijke mogelijkheden en je werkelijke bestemming net zoals voor de mens, die dat alles doormaakt. Maar onze bestemming wordt bepaald boven alle Heren, boven alle Machten, boven alle Meesters. Ze wordt bepaald door het scheppend Principe zelf. En eerst als we harmonisch juist in dat scheppend Principe deelhebben, zijn we met iedereen harmonisch. Dan is het niet meer nodig tot een kring of een straal te behoren. Wij staan dan daarboven. En zelfs dan zullen wij ons nog voortdurend openbaren daar waar dat noodzakelijk is.

Zoals dat voor ons geldt, geldt dat natuurlijk ook voor de ingewijden op aarde. De geest met haar eigen inwijding, haar eigen problematiek, haar eigen harmonieën, eigen kringen en groepen, weet dit wel. Maar zoals het de mens gaat die weet wat inwijding is maar haar nog niet kan bereiken, zo gaat het ook ons. Wij moeten voortdurend voldoen aan de taak, die ons nu is gesteld.

Een deel van die taak is anderen helpen zich bewust te worden van zichzelf. Dank zij de nieuwe Wereldleraar is er een methode of een weg, waarvoor de Orde zelf ook zeer gevoelig is, waarmee ze erg harmonisch is. Een weg, die past in deze tijd. Een weg, die enerzijds durft en kan breken met vele gewoonten uit het verleden van de mensheid, die durft breken met allerlei denkbeelden omtrent heilig en niet-heilig, die durft breken met denkbeelden omtrent noodzakelijke maatschappelijke orden en al die dingen meer. Een weg echter, die alleen begaanbaar is voor degene die zichzelf in waarheid erkent en zichzelf daarbij een zekere dienstbaarheid oplegt ten aanzien van anderen; die zijn harmonie niet alleen maar ziet als een prettige ervaring, maar als een verplichting, een taak die hem is opgelegd.

In dit verband werkt de geest mee aan een inwijding, die in de komende tijd voor heel veel mensen mogelijk zal zijn. Een persoonlijke inwijding, omdat de systemen, die tot nu toe die mogelijkheid in zich hebben geborgen, langzaam maar zeker zijn vastgelopen in een dogmatisme; omdat de mensen, die daartoe behoren, niet meer in staat zijn zich los te schudden van de vooropgezette stellingen en denkbeelden omtrent zichzelf en de wereld. Zij willen een regel hebben waarmee God nenselijk kan worden omschreven. Maar zodra zij dat overwinnen, dan is ook voor hen de inwijding weer mogelijk.

Voorlopig echter zal het vooral de kracht zijn van de nieuwe Wereldleraar, de nieuwe Meester, die deze aarde zijn krachten geeft nede waardoor inwijdingen in de toekomst zullen toenemen. En voor zover ik het kan zien, is het de geest, die daarbij een zeer belangrijke rol gaat spelen, zoals hij dat in het verleden ook vaak heeft gedaan.

Gezamenlijk zullen mens en geest zoeken naar een sleutel tot de werkelijkheid. Vooral de werkelijkheid van het eigen wezen. Want wie eerst zijn eigen werkelijkheid kan aanvaarden en waarmaken, is in staat God te aanvaarden en Hem te aanschouwen.

GODSDIENST EN OORLOG.

Als wij de geschiedenis van de mensheid nagaan, zo valt het op dat vele van de grote oorlogen in het verleden en zelfs ook nog in deze tijd in feite worden veroorzaakt door een verschil in denken en geloven, een verschil in godsdienst.

Elke mens gelooft in vrede op aarde, maar alleen indien iedereen het eens is met hetgeen hij de waarheid noemt. Dit is een jammerlijk verschijnsel en daarom moeten wij proberen na te gaan wat hiervan de oorzaak kan zijn. Ik heb getracht een aantal argumenten - uit de aard der zaak niet alle - hier in kort bestek bijeen te brengen.

1. De mens, die gelooft, stelt aan zichzelf eisen waaraan hij neent niet te kunnen beantwoorden. Hierdoor twijfelt hij innerlijk aan de werkelijke betekenis en waarde van zijn geloof. Een ieder, buiten zijn eigen wereld en omgeving, die het dus niet eens is met zijn stellingen, ziet hij als een directe bedreiging van zijn zekerheid. Hij heeft a.h.w. de godsdienst gemaakt tot een eigen territorium, dat alleen door onderdanigen mag worden betreden en hij projecteert dit op de wereld. De mens zal agressiever zijn tegenover andersdenkenden naarmate hij minder zeker is van zijn eigen waarde en geloof.
2. Godsdiensten en wijsgerige en zelfs sociale systemen zijn over het algemeen betrekkelijk abstract. Dit betekent, dat de stellingen daarvan weliswaar aanvaard kunnen worden, maar dat het niet noodzakelijk is ze zonder meer in praktijk te brengen. Niemand zal daarop enige kritiek hebben. Juist daardoor zal men deze abstracte systemen kunnen gebruiken om de mensen tot strijd te voeren, als men de werkelijke redenen daarvoor wil verbergen.
3. Elke godsdienst gaat uit van een openbaring. Elke godsdienst weigert verdere openbaringen te erkennen. Het is duidelijk, dat elke waarheid - op welk terrein dan ook - die elders wordt geopenbaard door de godsdienst als vijandig aan eigen wezen zal worden beschouwd. De godsdienst - veelal een hiërarchische structuur - zal daarom haar eigen dogmata verdedigen tegen een ieder, die juistere of betere waarden schijnt te brengen.
4. Oorlog is altijd een conflict tussen gemeenschappen en zal feller optreden naarmate de gemeenschappen elkaar minder kennen. De godsdienst is in het verleden en wordt ook in deze tijd nog gebruikt om vervreemding te veroorzaken tussen mensen. Hierdoor is het gemakkelijker bepaalde groepen tegen elkaar uit te spelen. Het is opvallend dat degenen, die profiteren van oorlogen, pretenderen een diep geloof te bezitten, terwijl ze in wezen ongelovig zijn.

Met deze vier punten heb ik reeds veel gezegd omtrent de mens, omtrent het geloof en omtrent de godsdienst. Maar we moeten nog iets verder doordringen in de feiten willen wij begrijpen waarom de godsdienst zo'n bijzonder sterke invloed heeft juist als het gaat om strijd.

De godsdienst brengt een systeem, dat gebaseerd is op een zekere moraal, een zedenleer. Deze zedenleer maakt hij tot basis van elke samenleving, waarin hij een overwegende invloed heeft. Hierdoor legt hij dus het gedragspatroon vast, niet alleen van de gelovigen maar ook van de andere leden in de gemeenschap, die niet gelovig zijn. Dit gedragspatroon betekent dan ook een ontkenning van dit gezag; en gezag impliceert machtslust. De godsdiensten worden steeds weer door een machtslust gemotiveerd, die zij zelf ten onrechte zedingsdrang plegen te noemen. De kracht van een geloof is gelegen in de innerlijke

bronnen, die daardoor bij de gelovigen worden ontsloten.

Het is in het verleden en naar ik meen in deze tijd steeds weer gebleken dat een mens met een werkelijk geloof - onverschillig welk geloof dat ook zij - hieruit kracht en zekerheid weet te putten en tot prestaties komt, die voor een niet-gelovige ondenkbaar zijn. We moeten goed begrijpen, dat dit een persoonlijke reactie op het geloof is. Het geloof echter als godsdienst maakt voor zichzelf aanspraak op elke bijzondere prestatie van een gelovige en ziet dit als een bevestiging van zijn eigen waarde. Men vergeet daarbij vaak dat deze waarde is ontstaan doordat de persoon in kwestie afweek van het geloof. In de katholieke Kerk zijn er enkele heiligen, die heilig verklaard zijn, omdat zij zich onzedelijk hebben gedragen volgens de normen van diezelfde kerk. Vragen wij ons af: waarom, dan blijkt dat zij dit hebben gedaan om gehoorzaam te kunnen zijn aan hun Overste. Waaruit wel blijkt, dat die kerk gehoorzaamheid meer op prijs stelt dan een leven volgens de morele maatstaven, die zij pretenderen te verkondigen.

Dit is nu een denkwijze, die wij overal vinden waar mensen zich verwijderen van de werkelijkheid. Indien wij naast een kerk met haar priesters, haar hiërarchische opbouw, haar eigen rechtspraak etc., nu eens een leger stellen, dan wordt ons duidelijk dat we ook hier te maken krijgen met een maatschappij die in feite buiten de gemeenschap staat, maar zich gelijktijdig terecht of ten onrechte als enig juiste verdedigster of beschermster en in feite ook arbiter beschouwt in die maatschappij.

Kijken wij naar de karakteristiek van de mensen die in het leger gaan, zo blijkt dat velen van hen zekerheid zoeken door te leven in een milieu met vaste regels waarbij de eigen aansprakelijkheid tot een minimum beperkt blijft en gelijktijdig de mogelijkheid tot gezagsuitoefening voortdurend groter kan worden. In de kerken blijken soortgelijke typen zich veelal geroepen te voelen tot kerkelijke posities. Men beseft dit zelf niet. Dus mag men dit de mensen niet verwijten. Maar het is duidelijk, dat zo goed als een leger altijd zal proberen zijn eigen structuur te verstevigen, zichzelf tegen omwentelingen en vernieuwingen te beschermen en zijn invloed op de samenleving te behouden, ook de kerk ditzelfde doet.

Nu zijn echter godsdiensten supra-nationaal. Een leger behoort tot één bepaalde gemeenschap: een natie. De kerk omvat vele naties. Dit houdt in, dat problemen van de kerk een veel grotere diversiteit hebben en dat de dreigingen, de onzekerhedeneveneens in veel groter mate kunnen optreden. Het leger zal tevreden zijn, als het zijn situatie en toestand kan handhaven binnen de samenleving waarvan het deel uitmaakt. De kerk maakt geen werkelijk deel uit van de samenleving en probeert dus in feite een rijk te scheppen dat niet door grenzen of naties wordt beperkt. Hierdoor zal de eigen agressiviteit veel groter worden en is ook de neiging groter om elke invloed, die schadelijk zou kunnen zijn voor een algehele dominantie van het geloof, uit te schakelen. Wij kunnen hiervan voorbeelden zien in de christelijke kerken, maar wij kunnen ze evengoed aantreffen in het gedrag van de moslims in de laatste tijd.

Het zal u misschien bekend zijn dat er in de moslimwereld op dit ogenblik een conflict broeit tussen twee afzonderlijke groepen. Hierbij gaat het in wezen niet meer om het winnen of herwinnen van een bepaalde status in de gewone wereld. Het gaat hier om het gezag binnen de moslingemeenschap hetzij voor een orthodoxe groepering, hetzij voor een wat meer liberaal denkende groep, die een mogelijkheid tot contact en zelfs samenwerking met andere godsdiensten wel ziet. Hier worden dus oorlogen veroorzaakt. Hier wordt terreur uitgeoefend, ook in uw dagen. Hier worden moorden gepleegd in naam van een godsdienst. En degene, die dat niet gelooft, moet de moderne geschiedenis maar eens nagaan. Hij kan in de laatste jaren steeds weer zien hoe het optreden van bepaalde groeperingen door een zekere Groot-Moefti wordt geleid en hoe deze door op een handige wijze overal twist te zaaien - ook tussen de rechtgelovigen zelf - zijn eigen machtspositie en daarmee de machtspositie van een orthodoxe groepering tracht te vergroten.

Als we zeggen, dat godsdiensten voor vele oorlogen aansprakelijk zijn dan is dat zeker geen ledig woord. Het is integendeel een vaststelling, gebaseerd op het wezen van elke structuur, die zich door het dogmatisch handhaven van één bepaalde orde en het stellen van een grote onderlinge afhankelijkheid en gehoorzaamheid plus een onfeilbare wet, probeert te stellen boven mens en menselijkheid.

U zult nu misschien menen dat ik overdrijf. Mag ik u eraan herinneren dat b.v. de 80-jarige oorlog is voortgekomen uit een religieus conflict? De 30-jarige oorlog in Duitsland was een conflict tussen Protestanten en Katholieken, althans uiterlijk. In feite was het een conflict tussen arme vorsten, die kloosters wilden plunderen en rijke vorsten, die voorlopig deze schatten nog even wilden bewaren tot zij die nodig hadden.

Als wij kijken naar de Eerste Wereldoorlog, dan zijn we geneigd aan te nemen dat hier dan toch de godsdienst geen rol heeft gespeeld. Mag ik u erop wijzen dat ook hier wel degelijk een fanatiek aanhangen van een bepaalde ideologie, waarin geloofswaarden mede een rol speelden, zowel de oorzaak (de moord op Aartshertog Franz Ferdinand) tot stand bracht als ook de daaropvolgende reeksen oorlogsverklaringen. Zelfs de revolutie, zoals deze zich in Rusland heeft voltrokken, blijkt voort te komen uit het geloof aan een bepaald aantal theoretische stellingen, zonder dat deze ooit bewezen zijn en - we mogen daar nog bijvoegen - zonder dat ze volgens mij in feite bewijsbaar zijn, tenzij door een absolute dwang en het scheppen van een absoluut vaste orthodoxe en zichzelf steeds handhavende hiërarchie.

Ook in de Tweede Wereldoorlog zien wij hetzelfde conflict. Ook hier is het een filosofie, een geloof, dat op de achtergrond zit. Ook hier is het enerzijds het denkbeeld aan de verheven roeping van een volk met op de achtergrond een aantal mystieke en zelfs magische belevingen tegenover de behoefte zichzelf te handhaven in het oude denken en het oude systeem bij de andere landen. Wie zich bezighoudt met de gebeurtenissen in de jaren 1937-'38-'39 kan dit mijns inziens zonder meer constateren.

Mogelijk vindt u dat ik het begrip godsdienst hier wat te wijds heb geïnterpreteerd. Maar ik heb u al gezegd: sociale systemen zijn de neerslag van het geloof waarop ze zijn gebaseerd; en hun grondslag bezit altijd een grote mate van onredelijkheid. Dit geldt zowel voor z.g. democratieën, socialistische democratieën, dictaturen als voor welke andere staatsvorm ook die u kunt bedenken. Er is altijd een filosofie op de achtergrond. Er is altijd het onbewezene waaraan men gelooft. Zolang de mens meent dat hij zijn onzekerheden kan verdrijven door anderen te dwingen zich aan zijn normen en waarden te conformeren, zullen er oorlogen blijven bestaan.

Een mens hoeft niet bang te zijn veel te verliezen, want de meerderheid der mensen kan eigenlijk niet veel verliezen. En degenen, die wat zouden verliezen, verliezen over het algemeen zaken die in wezen van zeer weinig belang zijn. Het is de illusie, die men verliest.

Een arbeider zou onder elk systeem een zekere beloning kunnen verwerven. En bij een samenwerking tussen de arbeiders zou die beloning t.a.v. het geheel van de gemeenschap ongeveer gelijk blijven. Of dat nu een Sovjet-blok is, een democratische staat, een liberaal-democratische of socialistisch-democratische staat of een dictatuur dat maakt in feite weinig verschil uit. Zolang de mensen zich op een bepaalde wijze weten te gedragen - wat een persoonlijke kwestie is - zullen zij datgene wat zij werkelijk van node hebben ook wel verkrijgen. Maar de mens is bang, omdat hij ideeën denkt te verliezen.

In uw wereld zijn oorlogen gevoerd alleen om de valsheid van eigen verklaringen en tactiek te bemantelen, om eigen feilbaarheid a.h.w. teniet te doen. U kent daarvan misschien enkele voorbeelden, zoals de opstand in Hongarije, die typerend weergeeft wat er gebeurt, wanneer systemen die zich niet op de werkelijkheid baseren een ontwikkeling zien, die in conflict is met hun stellingen. De vrije wereld riep alleen maar moed te houden en door te zetten en liet het sterven onder de Russische tanks. De Russische tanks kwamen om

vrijheid te brengen en herstelden daarmee de oude keten en de oude hiërarchie. In andere landen heeft dit zich herhaald.

Geloof mij, huichelarij is er overal. De huichelarij van een Westen, dat zich weet in te zetten of denkt in te zetten voor de onderontwikkelde landen en gelijktijdig de eigen welvaart baseert voor een deel op de exploitatie ervan. De onderontwikkelde landen, die het niet aan hun eigen gebrek aan doorzettingsvermogen en opofferingsbereidheid wijten dat ze niet verder zijn gekomen, maar die menen dat de schuld ligt bij de anderen, die meer hebben.

De mensen zijn dwazen. En omdat ze dwazen zijn voeren zij oorlogen. Omdat zij dwazen zijn produceren zij niet wat noodzakelijk is, maar datgene waarmee zij een ander kunnen schaden.

De achtergrond van dit alles ligt steeds weer in het geloof van de mens, aan zijn behoefte aan een zekerheid die niet in feiten is om te zetten. Als een zekere Amin voortdurend meer mensen zijn land uitwijst en anderen afslacht, dan is dat een bewijs van zijn onzekerheid. Hij wil zichzelf bewijzen, dat hij even goed is als ieder ander; dat zijn volk even goed is als elk ander volk. En hij is bereid dat volk en zichzelf op te offeren, desnoods de gehele wereld op te offeren, om dit denkbeeld te kunnen handhaven.

Een mens, die geestelijke waarheid zoekt, die in de leringen van de grote Meesters van deze aarde tracht nieuwe inzichten en voor zich een steun te vinden, zal moeten begrijpen dat zekerheid alleen in jezelf kan worden gevonden, nooit daarbuiten.

Hij zal moeten beseffen, dat de werkelijke bewustwording van de mens niet een kwestie is van een zekere eruditie, maar van het bereiken van een innerlijke stabiliteit, waardoor hij de wereld realistisch en toch met inzet van zijn werkelijke persoonlijkheid kan benaderen.

De naam van God is vaak misbruikt om geweld te rechtvaardigen. En als God niet voldoende was, waren er altijd wel andere leuzen, die daarvoor in de plaats konden komen. Ze zijn alle ledig gebleken. Vervuld zijn alleen die punten waar mensen zichzelf en zichzelf volledig erkennen; de hebben ingezet om de waarheid van hun innerlijk geloof te manifesteren; en dit op een zuiver persoonlijke basis.

Als godsdienst verandert in persoonlijk geloof en je innerlijk het geloof kunt beleven, dan zal er vrede zijn op aarde. Zolang men nog ledige leuzen predikt, hiërarchische structuren opbouwt, die niet vast gesteund worden door een werkelijkheid, kan er alleen maar oorlog ontstaan, waardoor de mens de mens vernietigt om zo zijn eigen falen tegenover zichzelf te bemantelen.

OORLOG AAN DE OORLOG.

Hoe dwaas is een leuze waarmee men denkt met strijd de strijd te kunnen delgen! Wie strijd bestrijdt, brengt strijd in het leven. Hij, die weigert te strijden, doet de strijd sterven. Mogelijk gaat hij zelf ten onder, maar hij maakt geweld steeds meer onmogelijk.

Wie oorlog wil bestrijden, moet niet strijden. Hij moet werken en leven voor de vrede. Hij moet niet trachten het geweld met geweld tegen te gaan, maar hij moet trachten zichzelf te zijn en in zichzelf een voortdurend begrip, een voortdurende naastenliefde voort te brengen, waarin hij anderen kan ontvangen.

Waarlijk, daar waar de liefde is, vervalt de strijd. Maar waar men slechts de strijd haat, zal men strijdende de strijd versterken.

Als het kwaad met kwaad wordt bestreden, verandert het kwaad dat heerst, niet de toestand.

Als wij in Gods naam God bestrijden, verandert God niet, alleen zijn naam - en mensen gaan craan ten onder.

Laat ons daarom niet zeggen: oorlog aan de oorlog, maar laat ons zeggen: in ons is de vrede en de voortdurende wil tot vrede, waarbij wij liever sterven dan te strijden.

Zo alleen kan er een einde komen aan de strijd. Zo alleen kunnen wij de goddelijke harmonie, die innerlijke werkelijkheid, waarmaken en vanuit onszelf manifesteren in elke wereld waarin wij bestaan.

:--:~:

DE MENS EN DE GEEST

HOOFDSTUK III.

DE MENSELIJKE GEEST AAN HET WERK.

De mens beschouwt vaak zijn mentale compositie als geest. En dan lopen er zo gezien inderdaad heel wat eigenaardige geesten rond. Maar de praktijk wijst uit dat er in de mens een geest steekt. Ik weet niet hoe deze er precies in komt, maar ongetwijfeld is er een bewustzijn dat ook vroegere levensfasen omvat en vroegere ervaringen. Deze incarnatiewaarde speelt een rol in het gehele menselijke bestaan. Als men mij dat vroeger had gezegd, had ik het niet geloofd, maar achteraf bekeken blijkt dat die stelling toch wel juist is.

Nu zijn er allerhande moeizame processen, waardoor de mens tenslotte wordt tot wat hij uiterlijk schijnt te zijn. Ik wil daar niet teveel op in gaan, vooral niet omdat ik in dat geval een groot gedeelte van de tijd zeker aan maatschappij-kritische beschouwingen zou wijden. En dat lijkt mij voor u zelfs zonder Kabinet, o arm berooid volk, een moeizame en niet te verdragen lezing. Daarom zou ik eerder willen ingaan op het aspect van de invloed dat dit verleden heeft op de mens en zijn gedragingen en u iets duidelijk willen maken over de wijze, waarop dit verleden en deze geest geestelijke contacten leggen - bewust of onbewust - en daarmee voor de mens vaak wat onverklaarbare en zelfs wel moeilijke situaties in het leven roepen. Wat dit laatste betreft, moge het u bespaard worden. Achteraf gezien, heb ik daar in mijn leven zwaar aan gelaboreerd.

Door incarnaties, door het leven in de sferen ontstaat er een bewustzijn. Dit geestelijk bewustzijn houdt in: bekwaamheden, vaardigheden en daarnaast gerichtheden. Hierop wil ik eerst ingaan.

Bekwaamheden.

Als u in het verleden kunstzinnig van aanleg bent geweest, dan kunt u een zeker inzicht hebben verkregen in de materie, in de wijze waarop u die hanteert en zo een bekwaamheid hebben verworven. Deze bekwaamheid zult u doorgaans naar volgende incarnaties overbrengen.

Vaardigheden.

Deze zijn weer iets anders. Als wij kunst als voorbeeld nemen, dan is de bekwaamheid die een componist bezit de vaardigheid die de reproducerende kunstenaar bezit. Vele kunstenaars reproduceren veel, zelfs zichzelf.

Gerichtheid.

Deze is misschien de belangrijkste factor. Als je een paar keer je hebt gebrand aan een vuur, kies je voortaan een weg daaromheen. Als je ervaringen hebt opgedaan die onaanvaardbaar waren, dan bestaat de neiging om die ervaringen in het vervolg te vermijden. Zo kiest u uit de mogelijkheden van incarnaties, maar ook uit de verschillende mogelijkheden die uw bestaan u biedt een weg, die u zo ver mogelijk verwijderd zal houden van wat u scheen te schaden.

Dit is een punt, dat men zich meestal niet realiseert. Indien u echter na-gaat hoe vaak u dingen vermijdt, omdat u dit impulsief als noodzaak aanvoelt en later, wanneer blijkt dat u ten aanzien van anderen gelijk heeft gehad, dit gezond verstand noemt, dan zult u mij toegeven: een ingebouwde gericht-heid is voor de mens een feit.

Met deze kwaliteiten gaat u het leven in. Maar die kwaliteiten be-rusten in uw geest. Wat het lichaam daarvan overneemt kan hoogstens worden beschouwd als een afschaduwing daarvan. Op het ogenblik, dat een mens in zijn stoffelijk leven een daad stelt die perfect harmonisch is met een ge-richtheid, een bekwaamheid of een waardigheid die in de geest bestaat, zal dit deel van zijn stoffelijk bestaan dus sneller en veel verder worden over-gedragen dan bij andere zaken het geval is.

Wij hebben daarover wat onderricht gehad. De geest, die in de stof leeft, is pre-selectief geöriënteerd t.a.v. een verrijking, die direct in contact staat met vorige situaties of bereikingen. Van deze formulering heb ik dan verder afgeleid:

- a: dat een mens elke keer, als hij een ervaring opdoet die harmoniëert met de eigenschappen van zijn geest, hij hierdoor in die geest intenser kan reageren;
- b: dat daardoor ook zijn geestelijke capaciteiten en eigenschappen in de stof een grotere rol gaan spelen;
- c: dat de kwaliteit van de daad of de beleving ervan weer wordt vastge-legd in de geest.

U kunt begrijpen, dat indien dat gebeurt, die geest in zich niet helemaal alleen is. Ik b.v. ben een geest en ik voel nog voortdurend de zielenver-wantschappen met entiteiten in en buiten de stof, die - laten we zeggen - mijn vroegere ervaringsscala ook zelf zeer op prijs stellen.

Als u - om bij de kunstenaar te blijven - componeert op grond van een in u gelegen vaardigheid, dan zult u het gehele proces van componeren niet alleen stoffelijk en misschien ook in uw eigen geest beleven, maar u straalt het tevens in de geest uit. En dan gaan andere geesten wie dit iets zegt daarop reageren. Ik heb overigens met enige verwondering geconstateerd, dat een werkelijke compositie vanuit geestelijk standpunt eigenlijk een soort ver-zamelwerk is. Het zijn allerlei inspiratieve en intuïtieve bijdragen van vele entiteiten, opgenomen middels de geest van de geconcentreerde componist en vertaald in de termen van zijn trant, zijn methodiek.

Als wij dit zeggen over een componist, dan neemt iedereen dat graag aan. Als iemand een mooi lied componeert, dan zegt men: Hij heeft de engel-tjes horen zingen of de kosmische muziek geregistreerd met beperkte mense-delijk middelen. Ik zou alleen graag willen weten, waaraan deze mensen dan het ontstaan van bepaalde vormen van beat-muziek en atonale muziek zouden willen wijten. Het zouden dan - volgens mij - toch geen engeltjes kunnen zijn, die je hoort zingen; misschien horen ze de duvel donderen!

Nu zult u zich misschien kunnen voorstellen, dat voor een geest een werkelijke harmonie met een ander, die tot directe conclusies leidt, eigen-lijk alleen maar mogelijk is op een terrein, waarop in beiden een gelijke waar-de aanwezig is. Althans, dat zoudt u naar ik aanneem uit de vorige hoofdstuk-ken van deze reeks lessen wel kunnen constateren.

Alles wat dus aanwezig is in de mens en in diens geest is mede gere-presenteerd, vindt zijn weerkaatsing in de sferen. Hier is geen sprake van een bewuste overdracht van geestelijke waarden (trouwens de meeste mensen zouden daar toch geen raad mee weten, dunkt mij), er is gewoon sprake van een aanvulling via de eigen geest welke in de materie als een normaal deel van de eigen functie kan worden verwerkt. Vandaar dat de meeste mensen, die denken zichzelf te kennen, steeds weer tot de conclusie komen dat zij zichzelf niet begrijpen. Maar dat is dan volgens mij wel het summum van zelfkennis.

De consequenties voor de relatie mens-geest zijn uit de aard der zaak vele. Het kan ook een harmonie zijn die op minder edole principes is gebaseerd.

Als ik terugdenk aan mijn laatste aards bestaan, moet ik toegeven dat voor mij harmonieën mogelijk zijn gebaseerd op feiten, die men op aarde in die vorm niet zeer op prijs stelt.

Stel nu - het is maar een stelling - dat één van u geestelijk een aantal gerichtheden, vaardigheden of bekwaamheden bezit, die negatief zijn, die op chaos gericht zijn in plaats van op oprechtheid en zelferkenning. Dan is het toch wel duidelijk, dat indien zo iemand tot een daad komt die overeenstemt met hetgeen er in hem leeft, hij een enorme versterking van deze factor krijgt uit de geest. Als je begint met een tikje chaos, dan wordt het meer chaos. Misschien is de eenvoudigste manier om dit stoffelijk uit te beelden wel: de driftbuien waaraan de mens over het algemeen lijdt zo nu en dan. Altijd zeer gerechtvaardigd natuurlijk zeker als het van de aanwezigen komt, maar desalniettemin een onredelijke reactie gebaseerd vaak op een op zich eigenlijk niet eens belangrijk feit. Het is dan een verwerping van b.v. een persoonlijke waarde waarover u zich opwindt of een krenking van uw waardigheid, een aantasting van uw gevestigd recht. Normalerweise zoudt u even opvlammen en zeggen: Ach, laat maar rusten.

Stel nu, dat dit een ervaring is die in de geest is verankerd; iets wat meewerkt in uw gerichtheid en mogelijk daarbij een bekwaamheid is om u op een bepaalde wijze te verweren. Wat gebeurt er dan? Dan zal deze eenvoudige stoffelijke situatie resulteren in een enorm contact met lagere entiteiten, die met dezelfde intentie, dezelfde impulsen en krachten geladen zijn. Dan versterkt uw drift zich op onredelijke wijze; en wat meer is, u begint dan door de drift geregeerd tegen uw aard in te handelen en op te treden.

Het is begrijpelijk, dat iemand driftig wordt en een bord kapot slaat; dat vind ik heel normaal. Dat komt voor en is ook gunstig voor de porceleinvervaardigers; daar kun je niets op tegen hebben. Maar zodra je een hoofd gaat inslaan, wordt het wel wat anders. Dat is voor de meeste mensen tegen hun normale karakteristiek in. Mensen, die naar een mes grijpen, terwijl zij altijd erg vreedzaam zijn en in de driftbui zover komen dat zij een ander doodsteken. Hoe vaak komt dat niet voor? Dan hebben wij hier te maken met een versterkingsfactor waarbij het onredelijke domineert.

Meestal gaat dat wel weer voorbij. Maar het kan natuurlijk ook zijn, dat je een dergelijke harmonie dermate sterk maakt, dat de emoties die in die geesten leven in je eigen geest een hoofdrol gaan spelen. Je zou het een soort "feed back" kunnen noemen (het terugvoeren van het resultaat naar de zendende factor waardoor het versterkt opnieuw terugkeert enz.; een soort vergeestelijke "Mexicaanse hond"). In dat geval ontstaat er wat men noemt een monomane vorm van bezetenheid. Dan zal die persoon in het vervolg op elke soortgelijke situatie met een onmiddellijke onredelijkheid reageren, die helemaal niet meer kan worden afgemeten aan zijn gedragingen.

Ik heb mij laten vertellen, dat men tegenwoordig nogal wat last heeft van z.g. psychopaten. Een heel mooie naam, waarmee alleen maar wordt aangegeven dat deze mensen niet normaal zijn. Als wij die psychopaten nagaan, dan komen wij heel vaak tot de conclusie dat zij onder normale condities als mens redelijk aanvaardbaar optreden, maar dat zij op bepaalde punten absoluut abnormaal reageren en vaak gewelddadig. Er zijn natuurlijk dingen waarin een primaire drang een rol speelt. Daar zijn de verkrachters, de rovers, daar zijn de mensen die zich gewoon gedwongen gevoelen om gekke dingen te doen, al is het maar een verkeersagent op zijn hoofd te timmeren of iets dergelijks. Als je die mensen nu onder behandeling stelt en je weet waar de oorzaak ongeveer ligt, kun je die oorzaak wegnemen. Die mensen gaan dan normaal functioneren of reageren tot op het ogenblik, dat die impuls weer optreedt. En op dat moment, als die eerste aanleiding er weer is, treedt dezelfde onbeheerstheid op. De eenmaal geschapen harmonie kan slechts moeilijk worden verstoord. U zult zich waarschijnlijk afvragen: waarom?

Indien het negatieve factoren zijn, dan heb je meestal wel te maken met minder verlichte geesten. Ik wil niet zeggen, dat wij, die in een lichte wereld

leven, nu geheel vrij zijn van dergelijke effecten, maar wij reageren daarop zeker niet fel en negatief. Die entiteiten zullen dus genieten van de emotie, van de herbeleving van iets wat hun bestaan heeft gedomineerd. Voor hen is dus de band belangrijk. De eenmaal bestaande harmonie wordt door de andere entiteiten uit een soort behoefte in stand gehouden. Het is wel eens mogelijk om die te verbreken, maar dan moet je de persoon eerst ertoe brengen om het tegenovergestelde te beleven - emotioneel en praktisch - van wat hij normalerwijze doet. Er volgt dan een verbreking van die harmonie, want dan komt er iets wat voor die entiteiten onaanvaardbaar is. U ziet, het is een rare situatie.

Een van de andere dingen waarmee je ook heel sterk rekening moet houden, is de eigen geestelijke structuur, de z.g. bezetenheid. Nu zien de meeste mensen bezetenheid als een soort inbeslagname zonder meer. Dat is meestal niet zo. Een bezetenheid is gebaseerd op een harmonie. Dat kan niet anders, want waar geen harmonie bestaat, daar kan geen bezetenheid ontstaan. Dus de mens, die wordt bezeten, moet grondeigenschappen hebben, die altijd mede in de geest aanwezig zijn. De geest heeft de incarnatie gezocht. De geest heeft haar indrukken, haar gerichtheden en degelijke vastgelegd. Dus is hier de geest ook weer mede aansprakelijk.

Het is een beetje vervelend tegen de mensen te zeggen: Als u in beslag wordt genomen, dan bent u zelf mede schuldig. Maar het is werkelijk een feit. Want zonder uw instelling, uw vorm van harmonie met anderen, is het niet mogelijk dat andere geesten een dermate groot gezag krijgen, een dermate sterke greep op u krijgen, dat zij uw reacties en impulsen gaan domineren. En dat is in wezen toch bezetenheid.

Er zijn natuurlijk heel veel meer van die zaken, want een bezetenheid voert tot wat men noemt geestesziekte.

Wij kennen ook de aanhechting. Daar zult u ook wel wat over gehoord hebben. De aanhechting kan ook leiden tot onaangename nevenverschijnselen, al dan niet bedoeld. Maar die nevenverschijnselen zijn dan naar buiten toe het sterkst kenbaar waar er een zekere parallel bestaat tussen de instelling van degene in wiens aura de aanhaking plaatsvindt en de entiteit, die daarin gevangen zit. Het is nooit een kwestie van alleen maar strijdigheden. Ik zou op grond hiervan willen stellen:

- 1e. Voor een groot deel van uw directe contacten en mogelijkheden ten aanzien van de geest bent u afhankelijk van de structuur van uw eigen geest.
- 2e. Zoals uw gedrag en uw ervaringen voor een deel zeker door uw geest worden bepaald, zo zullen ook de harmonische punten voor uw geest mede bepalend zijn voor een versterking van belevingen en mogelijkheden.
- 3e. Een mens kan vaak het onmogelijke presteren - althans vanuit menselijk standpunt - op het ogenblik, dat hij geestelijk a.h.w. volledig kan opgaan in de stoffelijke situatie en daardoor krachten verkrijgt niet alleen uit het eigen ego, maar ook uit de omringende sfeer, uit alles waarmee dit ego in de sferen harmonisch is.

Het wordt nog veel interessanter, als wij gaan kijken naar bepaalde paranormale effecten daarbij.

Ik heb ook zo hier en daar wat genezers aan het werk gezien in mijn tijd, ofschoon dat meestal meer "Coué-achtig" ging. Wat wij daarvan kunnen constateren is heel vaak, dat de kwaliteit van de genezing sterk afhankelijk is van de kwaliteit van de genezer en vooral van diens geestelijke kwaliteit. Het klinkt misschien gek, maar ik wil proberen ook dit te verduidelijken.

Iemand wil een ander genezen. Hij doet dat, omdat hij daardoor zelf aanzien wil gewinnen. Dan zal hij op grond van die zelfzucht (het is een zelfzuchtige gerichtheid) waarschijnlijk wel bepaalde harmonieën met de geest kunnen verkrijgen, maar dan gaat het om het effect van de genezer en niet om de

feitelijke genezing. Dat zal zich in de resultaten die hij bereikt ongetwijfeld weerspiegelen. Hij zal vele mensen tijdelijk genezen, maar weinigen werkelijk genezen.

Stel daar nu iemand tegenover, die feitelijk uitgaat van harmonie, iemand die werkelijk de behoefte heeft om een ander nu eens uit de zorgen te helpen. Dan zal zo iemand dus niet zelfzuchtig gemotiveerd zijn. Hij grijpt direct naar een hoger deel van zijn ego uit; dus naar een harmonie op een veel hoger peil. Als u nu even verder nadenkt, dan zult u zich realiseren dat er dan een kracht zal ontstaan, die veel zuiverder is. Het effect zal misschien niet spectaculair zijn, maar het zal wel van blijvende aard zijn. Want hier is een kracht, die doorwerkt en op geestelijk en op stoffelijk niveau, zonder dat daar verder een beperking buiten de genezingswil aan te pas komt. En dat hebben wij ook met mensen, die anderen proberen te helpen. Een aardig voorbeeld:

In mijn tijd had je heel wat koffiediklezers, astrologen en al dat soort mensen. Nu is mij dit opgevallen: Er waren mensen bij, die dat eigenlijk alleen maar deden om je uit de zorgen te helpen, om je even een beetje adem te geven. Die mensen hadden het meestal bij het rechte eind, toch deugde er van hun astrologische berekeningen niet veel. En het koffiedik, daar keken ze wel naar, maar daar was ook niet veel in te zien, meestal trouwens niet. Deze mensen echter kwamen tot juistere voorspellingen, juistere aanwijzingen dan degenen, die het hoofdzakelijk deden om er beter van te worden. Zij hadden misschien een betere techniek, maar het eindresultaat was meestal van mindere kwaliteit.

Het klinkt krankzinnig, tenzij je je weer gaat realiseren: indien je je bezighoudt met astrologie, dan hou je je wel bezig met iets wat als een soort wetenschap mag worden beschouwd, maar om dat juist aan te voelen en juist te interpreteren heb je een geestelijke gevoeligheid nodig. Als je nu alleen maar denkt aan wat het oplevert, dan kom je tot een stoffelijke interpretatie, waarbij geen rekening wordt gehouden met de werkelijke feiten die vanuit de geest bekend zijn. Aan de andere kant, als je dat doet om iemand te helpen, dan is dat eigenlijk ook een afstemmen op de geest en daardoor verkrijgt je een intuïtief inzicht waardoor je interpretatie beter wordt en waardoor dus ook dat wat je zegt beter klopt. Het zijn heel curieuze zaken.

Als de menselijke geest aan het werk is, dan zijn de verschijnselen daarvan voor een mens niet altijd even aanvaardbaar. Als u op aarde iets ziet wat u heel erg leuk vindt en u gaat daar achter aan, dan kan het heel goed zijn dat uw geestelijk ego erkent: dit is niet juist. Dit is zodanig tegengesteld aan mijn gerichtheid, dat het daardoor weer een soort harmonie vormt. Uw geest werkt dus corrigerend in. Dat kan allemaal heel aardig worden verklaard.

Als u een dergelijke impuls heeft, dan zoekt u zich onbewust te frustreren; u zoekt dus zelf die dingen op waardoor het onmogelijk wordt om datgene te doen wat u denkt te willen doen. De kwestie waardoor wij onszelf tegenwerken, wordt dan heel vaak teruggebracht tot freudiaanse impulsen. Je bent op je moeder verliefd geweest en daarom geef je de ander een pak slaag, opdat hij - omdat hij sterker is - jou een pak slaag kan geven of iets dergelijks. Ik vind het tamelijk gezocht.

Maar uw eigen geest kan voortdurend actief ingrijpen. Dat wil zeggen: zij kan uw leven niet helemaal domineren, maar zij kan u ertoe brengen om uzelf a.h.w. te frustreren en te bestraffen, doordat uw wil te veel op één punt is gericht en daarmee de rest gemakkelijker is te beïnvloeden. Op dezelfde manier kan uw geest u ook stimuleren. Wat dat betreft, zijn er ook heel vreemde zaken.

Er zijn mensen, die menen dat zij werkelijk wel redelijk gelukkig en prettig leven. En dan, zonder enige aanwijsbare reden, ontstaat er onrust. Dan denk je: nu ja, dat zal zijn tijd wel duren. Maar het wordt steeds sterker. Op een gegeven ogenblik is er een kritieke periode en knapt de zaak af. Dan gooi je ineens deze manier van leven overboord en je begint aan iets anders, terwijl je het eigenlijk niet eens aandurft.

Maar op dat moment word je zodanig door impulsen overspoeld dat het eenvoudig gebeurt. Dan kun je zeggen: Dat is dom of: dat is erg verstandig. Neen, in feite was dat weer uw eigen geest, die aan het werk was en die een niet aanvaardbare reeks ontwikkelingen afkapt.

Zo kunnen we doorgaan. Er zijn altijd wel van die dingen en het is erg moeilijk om daarvan precies te zeggen of het uit de geest komt of ergens anders vandaan.

Maar als wij de geest aan het werk zien, terwijl de mens slaapt, dan zien wij weer heel iets anders. De geest is dan veel vrijer. Wij kennen natuurlijk de uittredingsverschijnselen en dat soort dingen. Maar wat de meeste mensen over het hoofd zien is: terwijl je slaapt, is er voor de geest de mogelijkheid om het onderbewustzijn opnieuw te arrangeren en te organiseren. Er is niet alleen sprake van een stimuleren van dat onderbewustzijn, het is tevens mogelijk om in dat onderbewustzijn bepaalde op de voorgrond tredende verlangens, verschijnselen of angsten te verplaatsen naar een ander gebied; en dat gebeurt dan. Zo blijkt vaak dat een mens zijn gedrag na enkele diepe slaaperioden op één punt aanmerkelijk wijzigt. Hij weet zelf misschien niet eens waarom. Hij zoekt er achteraf wel een verklaring voor. Ga je na wat er is gebeurd, dan blijkt dat in het onderbewustzijn een manipulatie heeft plaatsgevonden. En door die manipulatie verandert de mens. Dat heeft dan de eigen geest van deze mens gedaan.

In bepaalde gevallen is het ook mogelijk dat er een soort zending plaatsvindt. Ook daarin speelt de slaaperiode meestal een belangrijke rol. In die periode van rust en ontspanning wordt een dwangbeeld opgelegd. Dit beeld is beperkt, zoals de mens dat later beleeft. Misschien betekent het: ik moet voortaan beter rechts houden of iets dergelijks. Maar de praktijk daarvan is, dat je in het leven je situatie verandert en daarmee de contacten, die je met anderen maakt. Een waarde, die je normaal niet zoveel aan anderen hebt overgedragen, kan daardoor beter worden gebruikt.

Nu zijn er in onze contreien een hele hoop groepjes en grote groepen, die alle wel zoeken naar iemand die zij kunnen gebruiken. Als zij zien, dat er in een mens de mogelijkheid schuilt om b.v. mensen op andere gedachten te brengen of om mensen te helpen in een bepaalde richting die voor hen belangrijk is, dan gaan zij de geest van die mens beïnvloeden. Zij zeggen dan tegen die geest: Kijk eens, dat is jouw gerichtheid, dat is jouw bekwaamheid. Dat klopt allemaal mooi. Daarvan kun je toch gebruikmaken en bovendien heb je de vaardigheid ook nog. Waarom zouden wij niet gezamenlijk daaraan iets doen?

Zo komt er een concentratie in de geest van deze mens, waardoor ze over de krachten beschikt van andere entiteiten. Dat alles begint dan eerst flink te roeren in het onderbewustzijn, zodat uw reactievermogen een beetje verandert en daarna schuiven zij u voorzichtig a.h.w. van mens tot mens, van boek tot boek, van plaats tot plaats, totdat u precies datgene doet wat in overeenstemming is met uw wezen en uw geest en wat ook nog voor een bepaalde geestelijke groep belangrijk is. Als dat gebeurt, dan zijn er zoveel factoren aan het werk dat u het zuiver mentaal niet afkunt, zodat de geest gaat ingrijpen. Wij krijgen dan tijdens de zending een voortdurend domineren van het geestelijke deel van het ego over het materiële deel. Dan zeg je dingen zonder te weten waarom. Dan doe je dingen zonder te weten waarom. De mens zal dan voor zich misschien een vrome verklaring zoeken en zeggen: ik word geleid. Inderdaad, u wordt geleid door een deel van de persoonlijkheid dat bij de mens doorgaans niet zeer in aanzien staat. Maar die leiding is aanwezig.

Op deze wijze kun je dus ook mensen, die geestelijk geschikt zijn voor een taak, maar die om bepaalde redenen nog niet een stoffelijke inwijding kunnen doorstaan, waarbij zij zich van alles helemaal bewust zijn, toch helpen die taak te volbrengen. En elke verdienste die zij verkrijgen door die manier van handelen wordt als ervaring in de geest vastgelegd. Na de overgang zal men dus over het geheel van de feiten kunnen beschikken. Men wordt a.h.w. in de geest ingewijd, ook als dat om stoffelijke redenen hier op aarde nog niet mogelijk was.

Zo werkt de geest van de mens noest en nijver voortdurend aan het stimuleren van zijn lichaam en probeert daarin het maximum aan ervaringen, maar ook het maximum aan uiting te bereiken. Dat de geest van de mens nog wel eens wat vrije tijd overhoudt, zal u ondertussen wel gesnapt hebben. Want als u slaapt en uw geest is niet druk met u bezig, dan heeft zij een paar uurtjes vrijaf. En dan gaat zij misschien wel buurten bij anderen; dat is heel begrijpelijk. Dat is net als iemand die jonge kinderen heeft: nu slapen zij en kun je even met de burens gaan praten. Op deze manier ontstaan er contacten van geest tot geest. Maar ook heel vaak mogelijkheden om te helpen.

Misschien realiseert u het zich niet, maar er zijn mensen die uitgetreden en dan uitgetreden zijn helpen bij de overgang van mensen. Zij staan er veel dichterbij. Zij kunnen hen gemakkelijker bereiken en kunnen dan bij de overgang assisteren. Wij noemen hen vaak de Grauwe Broeders, omdat zij zich meestal manifesteren in een niet geheel wit kleed.

Zo kunt u uitgetreden tijdens uw lichamelijke slaap actief zijn. U kunt anderen helpen. Maar het is ook wel mogelijk dat u door wat u heeft beleefd, wat u heeft gedaan uzelf problemen heeft opgegeven, ook geestelijke problemen. Normaal is de geest aan de stof gebonden en moet zij werken met haar eigen inhoud. Maar nu is de geest even vrij en dat lichaam ligt daar, snurkt en reinigt zichzelf. De geest kan nu kijken, of er misschien een harmonische mogelijkheid bestaat. Is die aanwezig, dan kun je ook nog geestelijk onderricht ontvangen, terwijl het lichaam rust. De verworven kennis moet in die geest eerst weer worden verwerkt. Zo is a.h.w. een toevoeging aan een bekwaamheid, een vaardigheid of gerichtheid en komt eerst in daarop volgende perioden (dat duurt meestal 2 weken tot een jaar) steeds duidelijker tot uiting, ook in de menselijke reactie. Dan kan het gebruikt worden om het onderbewustzijn te hergroeperen, om inspiraties tot stand te doen komen, om kracht te verhogen en wat dies meer zij.

Misschien begint u zich nu langzaam maar zeker af te vragen, of er geen CAO bestaat waardoor uw geest voor deze overuren beloond zou kunnen worden. Tenminste de gemiddelde mentaliteit op aarde van "voor wat hoort wat" zou wel in die richting wijzen. Maar ja, u bent natuurlijk niet zo!

Harmonie wordt menselijk vertaald als geluk. Een klein beetje harmonie zou je kunnen vertalen als een meevaller of een gelukje. Naarmate de geest en de stof een juistere harmonie vinden en dus door de stof ook de geest tot uitdrukking komt, is er meer harmonie met de wereld van de geest. Maar via de wereld van de geest ook met de materie, zelfs met de lagere delen daarvan: de beestjes, de plantjes, de steentjes en weet ik wat nog meer. Dan krijgt u dus haast automatisch meevallers, die moeilijk te begrijpen zijn. Laat mij u een voorbeeld geven:

Iemand heeft een auto. Als een ander daarmee rijdt, dan doet "het kreng" het steeds niet. De eigenaar zelf zit erin en die auto rijdt als of het een nieuwe Cadillac is. Men zegt dan: Het ligt aan de chauffeur. Maar niet alleen aan zijn vaardigheid, het ligt ook niet aan de gewinning, maar het ligt wel er aan dat de chauffeur misschien beter in harmonie is met het voertuig en die harmonie ook uitdrukt in de motor, waardoor kleine afwijkingen daarin niet de kans krijgen om storend te worden.

Een ander voorbeeld: U bent in harmonie. Laten we zeggen: het is een betrekkelijk geringe harmonie, maar ze is er. U heeft iets uit de geest uitgedrukt; er bestaat op dit moment een relatie. Nu komt u bij een wegwakruizing en u weet waarachtig niet (u weet wel waarheen u wilt gaan) welke weg u moet nemen. U denkt niet eens na en u kiest automatisch de goede weg. Morgen bent u niet in harmonie. U staat op datzelfde kruispunt en u zegt: "Verhijpt, dat was één van deze wegen, maar welke!" En u rijdt misschien verkeerd. Zo typerend is deze invloed. Zij maakt uit, of u kleine meevallers heeft of tegenvallers. Zij beslist a.h.w. voor een deel over dat extra wat u kunt doen en wat u kunt bereiken.

O zeker, indien u een geestelijke taak heeft en het is nodig dat u daarvoor even een extra kopje thee drinkt, dan wordt ervoor gezorgd dat u net bij een medelijdende ziel komt, die u een kopje thee aanbiedt, natuurlijk. Maar dan is het weer een kracht, die een doel heeft. Ook voor uzelf; zonder dat u zegt: daar zit een bepaalde bedoeling of geestelijke gerichtheid achter, krijgt u dat geluk, dat meevallertje. En wordt uw harmonie groter en groter, dan ontstaat er nog iets anders: de innerlijke gloed, die men geluk noemt, waardoor u a.h.w. de disharmonieën om u heen domineert of van u afwijst. Het gaat allemaal veel gemakkelijker. U kan het gemakkelijker verwerken. U kiest juister. Een gelukkig mens is meestal een mens, die uit zijn vele mogelijkheden steeds die ene weet te kiezen, die het best past bij zijn wezen en zijn behoefte. Ook dat doet de menselijke geest.

U moet niet denken, dat als u hier leeft die geest dan in u wordt geduwd ongeveer als een duveltje in een flesje om dan voorlopig daadloos in dat lichaam rond te gaan, hoogstens hier en daar de feiten registrerend. Het is soms te betreuren dat dit niet gebeurt. Stel u voor, als ik een geest had gehad, die al mijn stoffelijke daden werkelijk had geregistreerd, dan zou dat een wonderbaarlijke schelmenroman zijn geworden! Maar aan de andere kant misschien ook overbodig.

Wat u bent, is een combinatie van een stoffelijk voertuig waarin de geest zich grotendeels concentreert en manifesteert en een geest, die vanuit het stoffelijk lichaam uitgrijpt naar die onstoffelijke wereld (het z.g. hiernaamaals) dat er altijd is en daar door harmonieën en disharmonieën, door het verwerven van begrippen en het gebruiken van eigenschappen u stoffelijk helpt en impulsen geeft. Gelijktijdig echter zorgt zij ervoor dat wat u bent en wat u bereikt op aarde in overeenstemming is met de noodzaken en behoeften van de geest en van het harmonisch geheel waartoe deze geest gevoelt te behoren. Daarom kunt u altijd waar mensen zijn de menselijke geest aan het werk zien, niet alleen stoffelijk, mentaal of psychisch, maar ook supranaturaal soms in vele sferen gelijktijdig.

Als u vanuit uw denken en uw bestaan meent dat het u vaak tegenzit, dan moet u zich eens afvragen, of u misschien een andere gerichtheid bezit dan de praxis dagelijks kan verwerken. Vraag u af in hoeverre u misschien anders kunt zijn en anders kunt denken. Als u dan wat geluk vindt, wat tevredenheid, dan heeft u het bewijs dat u het goed doet. Want al zegt men vaak dat God eerst beloont na de dood (een heerlijke uitvlucht voor degenen die zien dat er hier niets van terecht komt, ook al doet iedereen wat hij zegt te doen), de feitelijke werkelijkheid is, dat het leven in zichzelf, zelfs ondanks ervaringen die anderen misschien ongeluk noemen, u voortdurend beloont voor elke harmonie met geluk, met tevredenheid, met begrip van bereiking.

Als u daaraan denkt, kunt u misschien uzelf gelukkiger maken, maar u kunt daarmee vooral ook uw persoonlijke betekenis geestelijke en stoffelijk in de wereld veranderen.

:--:

MAATSCHAPPIJ-KRITIEK.

Ik zou willen zeggen, dat er zoveel maatschappij-kritiek is in uw dagen, dat er door al die kritiek maar weinig maatschappelijks overblijft. Dat is een van de verschijnselen die kan worden verklaard door de grote geestelijke omwenteling waarin de wereld zich op dit ogenblik bevindt. De wereld bevindt zich in de overgang van het ene tijdperk naar het andere. Zij bevindt zich in de overgang van het ene teken naar het andere. Bovendien bevinden de mensen zich nog in de overgang van een schijn-welvaart naar een meer reële armoede. Deze verschijnselen bij elkaar verklaren dus wat er op dit ogenblik gebeurt.

Als wij denken over b.v. de oplossing van problemen, dan moeten wij ons realiseren: de problemen zijn niet op te lossen, omdat zij niet gesteld zijn in de termen van de tijd.

Geestelijk weten wij nu heel goed wat er aan de hand is. Wij kunnen b.v. zeggen, dat het nadeel van de omwenteling, die in uw dagen plaatsvindt, gelegen is in het feit dat een ieder tracht zo sterk op zijn gelijk te staan. Men komt niet meer tot een afwegen van verantwoordelijkheden. Men gaat uit van de juistheid van de theorie. En er zijn vele theorieën, die zedelijk juist zijn dat ze toegepast de patient een overlijden hebben bezorgd.

Het is misschien zielig om het zo te zeggen, maar als ik uw maatschappelijke ontwikkeling zie, dan vraag ik mij altijd af: hoe komt het toch dat de ene mens altijd de behoefte heeft meer te zijn dan de andere mens? Terwijl beiden door hun positie veel minder mens zijn dan zij zouden kunnen zijn. En indien zij waarlijk mens zouden zijn, zij een veel menswaardiger wereld zouden kunnen opbouwen, waarin beiden hun menselijkheid zouden kunnen gebruiken om tot hogere waarden te komen. Maar ja, kom daar maar eens op. Dat gaat zo gemakkelijk niet.

U zult zich afvragen wat dat nu te maken heeft met een lezing over mens en geest. Per slot van rekening u bent mens en ik ben geest; en daarmee hebben wij al een aardig punt bereikt. Het is een dialoog. Een dialoog tussen de mens en de geest zal een oplossing kunnen geven voor een groot gedeelte van uw maatschappelijke problemen in deze tijd. Wij zouden b.v. duidelijk kunnen maken, dat het veel belangrijker is dat je iets doet dan iets weet. De meeste mensen in deze tijd weten heel veel, maar zij doen weinig. Als alle mensen net zoveel zouden doen als zij nu menen te weten, dan zou er ongetwijfeld een werkelijke overvloed op de gehele wereld kunnen bestaan; en op een zuiver vreedzame basis.

De problematiek, die wij zich zien ontwikkelen op deze manier, houdt b.v. in de opbouw en uitbouw van legers. Als u nagaat hoe vreemd het is dat de mensen, omdat zij over ontwapening confereren nog snel overgaan tot een vernieuwing van de bewapening, dan kunt u ook nagaan hoe irreëel het gehele proces is. Alleen mensen, die weten dat hun denkbeelden en hun werkelijke leefwijze niet overtuigend zijn, grijpen naar de wapens om daarmee andere te kunnen overtuigen of zichzelf te kunnen verdedigen.

Als iemand een ijzeren gordijn optrekt, dan is dat geen teken van sterkte maar van zwakte. En als iemand probeert de waarheid voortdurend weg te houden van de mensen, dan is dat ook geen teken van sterkte maar van zwakte. Uw wereld hangt van zwakheden aan elkaar. Geestelijk gezien zouden wij zeggen: Juist wanneer de zwakheden op maatschappelijk, godsdienstig en geestelijk terrein duidelijk worden, zal men in staat zijn daaraan iets te veranderen; dan is er een ontwikkeling mogelijk. Maar als ik kijk naar de manier waarop men tegenwoordig de ontwikkeling probeert te behandelen, dan doet het mij denken aan iemand die zegt: Ik ga kuikens telen, dus zet ik mijn eieren in de koelcel. Men probeert eenvoudig niet de zaken juist tot stand te brengen.

Dan komt de geest daar natuurlijk ook bij te pas. Ja, indien de geest daar niet bij te pas kwan, zou het misschien nog zieliger zijn, wie weet. De geest komt en laat iets uitlekken. Het gaat hier hoofdzakelijk om het duidelijk maken van bepaalde punten.

Bijvoorbeeld: Het is heel vreemd dat er in Rusland (het land dat zo zwaar beheerst wordt door geheimhouding en stricte discipline) de laatste tijd een aantal manipulaties van hooggeplaatsten zijn uitgelekt en schandaal hebben verwekt bij de bevolking. Het is zelfs al zover, dat zelfs de Pravda daaraan reeds drie regels heeft gewijd. En als u weet hoe lang het duurt, voordat de Pravda enige regels wijdt aan de fouten van hooggeplaatsten, dan zult u weten dat althans de geest zich door dit uitlekken niets te verwijten heeft, omdat zij een versnelling van het proces van realisatie tot stand heeft gebracht.

De geest doet natuurlijk wel eens aan politiek; dat kan haast niet anders. Niet omdat de geest van politiek houdt, maar omdat de enige manier om bepaalde dingen uit te drukken eigenlijk een gebruikmaken van de politiek betekent. Zoals je de mensen heel veel waarheden niet kunt zeggen, als je deze ernstig zegt. Maar als je ze op een clowneske wijze voordraagt, dan zijn ze ineens acceptabel. Zoals menig schrijver, die een directe kritiek op een bepaalde toestand niet aandurft, een science-fiction romannetje schrijft of iets dergelijks, waarmee hij iets in de toekomst of in het verre verleden projecteert; en dan is die kritiek ineens wel aanvaardbaar.

De geest kan het zeker niet direct doen, maar zij kan ertoe bijdragen. Wij proberen de laatste tijd een stuntje met gevleugelde woorden. U zult zeggen: Wat heb je daar aan? Ach, het helpt soms een beetje, als je zo'n gevleugeld woord onder de mensen brengt.

Bijvoorbeeld: "Nixon gekozen, de welvaart verloren." Het is een slagzin, die we in de USA gebruiken. En binnenkort misschien: "Als je wat verwacht van de Tweede Kamer, ga dan op het dak zitten." Iets voor Nederland. Of: "Als je christendom verwacht van de kerk, bidt dan God dat Hij je verlicht in je verstand."

Dat zijn van die leuzen, die wel een beetje bitter zijn, maar die aanslaan. In Rusland is er op het ogenblik een slogan, die het heel aardig doet: "Nu ja, hij is niet redelijk, want hij is lid van de Partij." En aangezien het altijd persoonlijk wordt gebruikt, doen ze daar niet veel tegen, tot nu toe. Op deze manier kun je dus wel wat tot stand brengen.

De geest probeert werkelijk in uw maatschappij beweging te brengen. Maar wat is moeilijker in beweging te brengen dan de menselijke maatschappij? De aarde zelf, indien je geen hefboom hebt. Hoe kan de aarde in beweging komen? Wel heel eenvoudig: Als de mensen leren dat uiterlijkheden over het algemeen slechts hinderpalen zijn voor het werkelijke leven, dan zijn ze al een stap verder.

Als de mensen tot de conclusie komen, dat je langer leeft wanneer je loopt, zou dat misschien ook bijdragen tot de gezondheid van de maatschappij en een vermindering van de luchtvervuiling.

Als je de mensen duidelijk kunt maken dat het niet zo belangrijk is om met atomen te goochelen als wel om menselijk gelijk te bewaren, dan zou je ook een eind verder komen. En dergelijke denkbeelden zal je de maatschappij dan ook geven.

Er zijn zo van die kranzinnige dingen van deze tijd. Zo hebben zij een denkbeeld, dat de mens steeds meer onderwijs moet hebben. Maar het blijkt, dat bij de uitbreiding van het onderwijs de wijsheid steeds meer eronder door gaat. Onderwijs blijkt vaak pretensies te scheppen, die niet gehonoreerd kunnen worden en zullen worden en bovendien een verwaandheid bevorderen waardoor men zijn werkelijke mogelijkheden niet eens meer gebruikt. Dat is natuurlijk een dwaze situatie. Ik zou zeggen: onderwijs moet doelmatig zijn. En doelmatig onderwijs betekent voor mij, dat het voor de mens helemaal niet belangrijk is te weten wanneer Karel de Kale heeft geloeft en wat Karel de Stoute

allemaal voor stouts heeft uitgahaald. Het is ook helemaal niet zo belangrijk dat zij weten hoe de hele wereld in elkaar zit. Dat beetje aardrijkskunde kunnen ze altijd wel uit de krant leren. Maar het is wel belangrijk, dat zij weten wat hun medemensen van hen verwachten. En dat leren zij niet!

De mensen worden opgeleid tot belangrijke leden van het "establishment" en zij mogen dan als student natuurlijk een tijdlang provoceren, dat hoort erbij, voordat zij aan hun groot salaris kunnen beginnen. Maar wat men zich niet realiseert, is dat studeren op zichzelf niet belangrijk is. Belangrijk is, dat men zich geroepen voelt, dat men zelfs offers wil brengen, om te bereiken, want alleen dan zal men het bereikte ook goed gebruiken. Alles wat men voor niets krijgt, gooit men weg. Alleen datgene wat men heeft verworven of wat de uitdrukking is van iets wat men verwerft, dat zal men respecteren. Dat geldt ook voor uw leven, uw bestaan, uw persoonlijke mogelijkheden. Naarmate men minder afhankelijk is van zijn prestaties, is men minder geneigd om te presteren. Naarmate we minder geneigd zijn te kijken naar wat ons werkelijk interesseert, naar wat wij werkelijk willen zijn en bereiken, zullen wij meer uiterlijkheden bereiken en in feite werkelijk minder betekenen.

Is het eigenlijk niet krankzinnig dat nu politiek een carrière kan zijn, dat religie een carrière kan zijn? Op het ogenblik, dat politiek een carrière wordt, wordt het een spel dat wordt gespeeld om een rangorde en is het niet meer de uitdrukking van een maatschappelijk geheel. Op het ogenblik, dat carrière een kerk gaat beheersen, gaat het niet meer om de mogelijkheid van het werkelijke geloof, maar om de handhaving van de geloofsorde waarin verder carrière wordt gemaakt. Als je dat gaat begrijpen, dan moet je dat ook veranderen.

De geest is er druk mee bezig. Wij doen het aan alle kanten. Soms stoten wij onze neus. Maar aangezien onze neus niet stoffelijk is, valt dat mee. Soms ook hebben wij resultaat. Op het ogenblik zijn wij in Nederland bezig - ik mag dat rustig zeggen - met een actie waar heel veel mensen steil van achterover zullen slaan, als ze slaagt. Wij zijn namelijk bezig te proberen het gehele ambtelijke apparaat op efficiency te laten doorlichten. Eens kijken of het niet beter kan. Nu als dat gebeurt, dan ben ik ervan overtuigd dat het voor veel mensen een aardbeving is. Maar het betekent gelijktijdig dat het geheel van een bureaucratische maatschappij wordt teruggebracht tot een maatschappelijke werkelijkheid en niet tot een op zichzelf bestaand lichaam, dat in feite niets meer met de maatschappij te maken heeft en dat alleen ten aanzien van die maatschappij nog functioneel zal zijn zo nu en dan, maar dat op zich geen doel meer is van die maatschappij.

Al deze dingen houden natuurlijk in, dat de geest op aarde steeds weer inspirerend optreedt op punten waar die inspiratie niet erg wordt gewaardeerd. Als ik denk aan wat ik de laatste tijd zelf heb gedaan. Hoeveel gemene dingen ik heb geïnspireerd - niet om gemeen te zijn, maar doodgewoon om eens een balletje aan het rollen te brengen hier en daar - dan zou u heel verbaasd kijken. Ik vind dat niet leuk. Ik zou veel liever gewoon een grapje maken en verder gaan. Maar het kan niet anders. Wij moeten steeds weer proberen iets te doen aan de mensheid, omdat zij in een maatschappij, die steeds meer probeert zichzelf vast te zetten in een soort imaginaire welvaart-orthodoxie, op een gegeven ogenblik alle geestelijk en stoffelijke ontwikkeling zou kunnen stilzetten.

Het is voor de geest belangrijk, dat deze wereld ook een school blijft, vanwaaruit de mens verder kan gaan.

Nu zit men zich af te vragen wat voor gemene dingen ik wel gedaan zou hebben. Ik kan dat begrijpen. Een mens hoort graag van ongelukken, niet van dagen dat er niets gebeurt. Wat ik gedaan heb, is onder meer dit:

Ik heb een generaal ertoe gebracht een aantal blunders te maken in het bijzijn van zijn ondergeschikten. Niet dat dat zo moeilijk is, maar in dit geval was het noodzakelijk.

Ik heb een belangrijk leider van een bijna misdadige groepering ertoe gebracht

enkele maatregelen te nemen, die hem in conflict hebben gebracht met de gemeenschap waarin hij handelend optreedt. Dat was ergens in Europa. Daarmee hoop ik te bereiken dat ook het werk van vele anderen, die daaraan meedoen, ertoe leidt dat deze ondergrondse machtsconcentratie wordt ontmaskerd, dat de mensen gaan begrijpen wie er in feite het een en ander heeft te zeggen

Dan heb ik bovendien in Nederland een paar defensie-technische zaken laten uitlekken. Daarna ben ik ook bezig geweest in Engeland. Alleen maar omdat hier over het leven van de mensen wordt beschikt zonder dat zij er zelf iets vanaf weten. Ik heb nog een paar dingen gedaan, maar dit is wel genoeg, vind ik.

Waarom is dat nu zo belangrijk? Het is belangrijk, omdat de mensen moeten begrijpen dat zij zelf verantwoordelijkheid moeten dragen, dat zij niet zonder meer alle aansprakelijkheid kunnen delegeren. Dat de mensen zelf het slachtoffer worden van de laksheid waarmee zij reageren op anderen.

Er worden door andere entiteiten over deze wereld op het ogenblik heel wat ongelukken en dergelijke geproduceerd waarbij overigens menselijk weinig schade geschiedt, alleen maar om duidelijk te maken aan welke gevaren de mensheid zich blootstelt. Men wil de mensen wakker schudden voor een maatschappij, die langzaam maar zeker de strop wordt, waarin de mensheid wordt gewurgd. Dat wil niet zeggen, dat die verandering in een of twee jaren komt.

Als ik denk aan het doorlichten van de Nederlandse ministeries, dan denk ik dat voordat er een rapport uitkomt het dan ongeveer 1980 is. Voordat ze er iets mee doen (het gaat twee keer de ijskast in) wordt het wel 1988. Voordat het resultaat heeft zal het misschien het jaar 2000 zijn. Ja, de politieke ijskast is meestal diepvries.

Indien wij het geheel van uw maatschappij kritisch bezien, dan komen wij tot de conclusie, dat - terwijl de mens langzaam maar zeker de mogelijkheid krijgt om meer mens te worden - er gelijktijdig in het milieu steeds meer factoren optreden, die hem een werkelijk hanteren van zijn menselijkheid en een werkelijk besef van zijn menselijke verantwoordelijkheid zoals van zijn waardigheid onmogelijk maken. Wij geloven dat wij kunnen bijdragen tot die verandering.

Er zijn in uw wereld heel veel dingen die goed zijn, die mooi zijn. Daar komen wij niet aan. Integendeel, die beschermen wij en we zullen ze bewaren. Daarvoor zullen wij alles doen wat mogelijk is. Zoals u binnenkort wel zult horen dat er bij een aardbeving wonderbaarlijk genoeg één oudere kerk praktisch gespaard is gebleven, terwijl er rondom ruïnes zijn. Dat hebben we gedaan om iets te handhaven: een sfeer en een schoonheid die daar bestaan.

Wij houden ons met uw wereld bezig. Maar het belangrijkste voor ons is toch wel: het in beweging brengen van de mens. De overtuiging is bij ons: de mens kan in deze tijd slechts bewuster worden, indien hij zich niet afwendt van de wereld, maar als deel van de wereld zich meer bewust wordt van zijn eigen kracht, zijn eigen mogelijkheid en zijn verantwoordelijkheid voor zijn daden en voor de mogelijkheden, die hij anderen biedt.

:--:~:

Abonnementen: f 25,- p. 10 nummers
(v. leden f 17.50 (v. buitenland f 3.50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Graaf Willem de Rijkelaan 15
Leidschendam Tel: 01761-5164

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven

door de „Orde der Verdraagzamen”

te 's-Gravenhage

I N H O U D.

JANUARI 1973.

18e jaargang.
Nummer 4.

KOSMISCHE LERINGEN

Kosmische regels en gezond verstand

CI/45

Transcendentale meditatie

CI/49

Ironie

CI/52

DE MENS EN DE GEEST

De menselijke geest in de wereld

CII/41

De wereld op haar kop

CII/47

Overweging

CII/52

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

KOSMISCHE LERINGEN

HOOFDSTUK IV.

KOSMISCHE REGELS EN GEZOND VERSTAND.

Als wij ons op aarde bezighouden met kosmische leringen, dan krijgen we altijd zo het idee dat dat iets zweverigs is, iets wat heel ver weg is. Een soort ruimtewezen, dat ijl rond de aarde dartelt, zonder dat je het kunt vangen. En dat is toch zeker niet waar. Want de eigenschappen en de krachten van de kosmos zijn wel degelijk ook de eigenschappen en de krachten, die in uw eigen wereld tot uiting komen, zij het misschien op een beperkte wijze.

Als wij willen proberen iets te begrijpen van de leringen van een grote Meester, van een kosmisch element dat optreedt, dan zullen wij ons als vanzelf ook moeten oriënteren op onszelf en ons gezond verstand. Vanavond zou ik dat graag met enkele voorbeelden willen doen.

Als wij de Wereldmeester horen zeggen, dat de mensheid moet komen tot een werkelijke eenheid van gedrag, dan wordt daarmee bedoeld: harmonie. Daarmee wordt niet bedoeld: eenheid in de zin van gelijkvormigheid. Want zodra gelijkvormigheid optreedt, treedt bewust willen veel minder op. Waar geen bewust willen is, daar kan geen bewuste harmonie zijn en ook niet worden ervaren. Wij krijgen dan de mierenmens; en dat is nu niet de bedoeling van de Wereldleraar.

Als er wordt gezegd, dat oorzaak-en-gevolg een voortdurende opeenvolging van feiten zijn waarbij wij zelf betrokken zijn, maar die wij door onze oriëntatie in gerichtheid kunnen wijzigen, dan klinkt dat fantastisch mooi. Maar dan moeten wij ook weer aan ons gezond verstand vragen wat er eigenlijk aan de hand is. En dan komt het hierop neer:

Alles wat op dit ogenblik bestaat is het gevolg van al wat eraan vooraf is gegaan. Die gevolgen worden niet alleen door mij gefabriceerd, maar door iedereen. In het brandpunt van die gevolgen sta ik zelf; althans vanuit mijn standpunt. Ik kies nu uit de voor mij zichtbare mogelijkheden. Er zijn er vele. Maar ik kies één van de zichtbare mogelijkheden. Daardoor zal ik niet de werkelijke resultaten van de toekomst bepalen, maar wel de wijze waarop ik mij in die toekomst oriënteer en daarmee mijn relatie en mijn harmonische verhoudingen in de toekomst.

Ik meen, dat dit voorbeeld wel duidelijk genoeg is.

Op dezelfde wijze worden wij geconfronteerd met Meesters als Jezus. Bij Jezus is het ook een kwestie van: wat hebben de mensen ervan gemaakt.

Als Jezus zegt: "Vraagt en u zal gegeven worden", dan wordt dat door menigeen beschouwd als: ik heb God als een soort Sinterklaas daarboven zitten. Ik behoef maar te vragen en ik krijg het wel. God, geef mij even bewustzijn. God, geef mij even dit of dat.

Maar dat is niet de bedoeling. "Vraagt en u zal gegeven worden impliceert

iets heel anders. Het juiste vragen impliceert de kennis van hetgeen u wilt verkrijgen. Waar die kennis aanwezig is, is het verkrijgen impliciet.

"Klopt en u zult worden opengedaan" is ook zo'n spreuk, die ook altijd weer wordt mishandeld. Zeker, het is een kosmische wijsheid. Want om te kunnen kloppen moet je weten waar. Maar weet je waar je moet kloppen, dus waar je je eigen signaal moet geven aan de hogere krachten, dan is daarmee een harmonie ontstaan. Er is dan geen kwestie meer van iets wat afgesloten kan blijven; er is nu sprake van een open contact.

Wie zich met deze dingen bezighoudt, gaat zich al snel realiseren: de mensen maken er meestal maar een potje van. En toch, als u gewoon nuchter nadenkt, dan kunt u heel veel waarheden, kosmische en andere, voor uzelf nagaan. Ze zijn te verifiëren. Het is niet, dat een kosmische lering uit de aard der zaak een lering is, die veel te ver weg ligt voor het gewone menselijke verstand. Indien u in die misvatting verkeert, doet u er beter aan om u er niet mee bezig te houden.

Zodra men zegt: Gods raadsbesluiten zijn zo wonderbaarlijk, dat wij eenvoudige schepselen deze niet kunnen begrijpen, dan zeggen wij: Laten we ons niet druk maken, want wij hebben toch niets te zeggen. Maar waarom zou je dan nog bidden, waarom zou je nog iets doen, als je God niet kunt begrijpen? Dat is erg nuchter, erg menselijk. Maar aan de andere kant: Indien ik in God iets erken en ik reageer daarop, dan zal deze reactie op zichzelf bepalend zijn voor de relatie tussen God en mij. Dan moet men niet zeggen dat Gods raadsbesluiten onnaspeurlijk zijn. Ik kan hoogstens zeggen dat ik het er niet altijd mee eens ben. Maar dat is weer een andere kwestie. Er is altijd een duidelijk kenbare verhouding tussen hetgeen er gebeurt en hetgeen er gaat gebeuren. Er is een kenbare relatie tussen de mensen, die beslissend is voor een bepaald gebeuren en de ontwikkeling ervan.

Je kunt b.v. aan de hand van hetgeen degenen, die op dit ogenblik in het Pentagon regeren, degenen ook die als directe adviseurs naast Nixon staan, besluiten plus de karakteristiek van de man zelf nagaan wat het feitelijke vredesoverleg in Vietnam betekent. Dat is helemaal niet zo moeilijk, als je je realiseert dat je niet te maken hebt met iets abstracts dat volgens vaste regels werkt. Je hebt gewoon te maken met mensen, die gebruik maken van de middelen waarover zij beschikken. En deze mensen doen dat om voor zichzelf iets te bereiken. Of dat nu een zuiver persoonlijke kwestie is of misschien een meer ideële, dat doet niet ter zake. Zo kun je dus alles nagaan.

Maar als wij dat nu wel kunnen zeggen over Richard Nixon of Adolf Hitler, Winston Churchill en al die anderen en wij kunnen dus door de persoon en uit de situatie waarin deze zich bevindt concluderen wat de ontwikkeling zal zijn, dan moeten wij dat toch ook kunnen zeggen als het gaat om Boeddha, Mohammed, Jezus of om wie dan ook. Want ook hier is het niet zo, dat de wereld ver boven ons ligt, dat Gods raadsbesluiten en Jezus' kracht en wijsheid, Mohammeds inspiratie en de inzichten van de Boeddha te ver gaan voor de mensen. Helemaal niet, integendeel. Als deze kosmische leringen en krachten voor de mens van nut mochten zijn, dan moeten zij zich ook manifesteren op een wijze, die voor de mens begrijpelijk, aanvaardbaar en hanteerbaar is. En juist op een bijeenkomst als deze lijkt het mij wel eens goed om daarop de nadruk te leggen.

U bent zo gauw geneigd te zeggen: Dat is allemaal hoge lering. Nu is "hoog" voor vele mensen althans synoniem met onbegrijpelijk. (Vandaar ook de hogere politiek.) Hoog kan zijn: ver gaand in het aanvaarden van krachten en verhoudingen, maar het kan nooit onbegrijpelijk zijn. Op het ogenblik, dat u iets niet begrijpt, is het niet hoog, maar dan is het troebel. En als het troebel is, moet u het net zolang filtreren met uw gezond verstand, totdat er iets uitkomt wat u kunt gebruiken.

Zeker, er is verontreiniging, geestelijk zo goed als elders. Er zijn

vervalsingen van waarden. Er zijn verschillen van waardering voor een zekere uitdrukking waardoor ergens iets kan worden vertroebeld. Maar u heeft gezond verstand en dat moet u gebruiken. Dat verstand geeft u de mogelijkheid te begrijpen wat er wordt bedoeld.

Neem nu nog een uitspraak van Jezus: "Wat ge de minste dezer doet, dat hebt ge mij gedaan." Dat is een spreuk, die wordt gebruikt voor de missionering. En als je ziet wat de resultaten daarvan voor de volkeren zijn, dan vraag ik mij wel eens af, of die mensen begrijpen wat ze dan Jezus kennelijk aandoen.

Maar kan dat? Kan Jezus identiek zijn met iedereen? Als dat zo is, dan hebben wij geen pastoors, geen priesters en geen kerken meer nodig. Dan is Jezus met ons. Klaar. Afgelopen. Of het is niet zo. Maar dan moet er met die zin iets anders bedoeld zijn dan algemeen wordt uitgelegd: mensen doe vooral goed, want dat doet ge aan Jezus. Neen, dan moet er iets anders in zitten. Nu geloof ik dat je gewoon moet beginnen met de vertaling te bekijken: Wat ge aan deze mens doet, dat erken ik, dat voel ik als voor mij te zijn gedaan. Dan zijn we al heel ergens anders.

Jezus wil de harmonie, die in de daad ligt aanvaarden als deel van zijn eigen harmonie. Accoord, dat kan. Maar dat betekent niet dat je Jezus twee dubbeltjes geeft. Het betekent alleen: als je onzelfzuchtig een ander helpt, de harmonie waaruit het geven voortkomt, voor jou een verbondenheid met Jezus inhoudt. Ik geloof, dat je daarmee de kern treft van iets dat voor alle kosmische leringen, voor alle kosmische kracht waar is.

De dingen zijn er allemaal, zeker. Maar voor ons zijn ze pas werkelijk beleefbaar en werkelijk hanteerbare zaken op het ogenblik dat wij - waardoor dat doet niet ter zake - ermee harmonisch zijn. En dat ziet men wel eens over het hoofd.

Wij kunnen wel zeggen: God zal mij de kracht geven. Goed, God zal u die kracht waarschijnlijk wel geven, indien u

a.: gelooft in die kracht;

b.: gelooft in een God, Die reëel is, dus niet alleen in een projectie van uzelf zonder meer;

c.: aanvaardt dat deze kracht u alleen in staat stelt tot zelf streven en niet in de plaats komt van uw noodzaak tot streven.

Dan kan zoiets waar zijn. Dat zegt het gezonde verstand u.

Als gezond verstand zo goed bruikbaar is om bepaalde kosmische betekenissen en waarden na te gaan, dan mogen wij ook stellen: Het gezonde verstand van de mens is de toetssteen, waarmee hij zijn erkenningen t.a.v. de kosmos op de proef stelt en aan de hand waarvan hij bewust zijn harmonieën met de kosmos kan bepalen, zelfs indien daar delen van de kosmos bij betrokken zijn, die hij nog niet geheel kan begrijpen of beheersen.

Indien wij spreken over kosmische waarden en kosmische invloeden, dan hebben wij het altijd weer over krachten waarvan het ontstaan op zijn minst genomen duister is. Wij kunnen wel zeggen hoe ze ontstaan, maar niemand kan dat controleren. Het feit, dat ze er zijn kunnen wij echter niet terzijde schuiven. Laten we dat niet vergeten.

Als het mogelijk is te zeggen: Er is nu een rood-tendens (kijk naar de wereld en u zult inderdaad overal de resultaten ervan zien), dan gaat het er niet om of het een rood-tendens is, maar dan gaat het erom dat er een bepaalde fase wordt aangeduid, die feitelijk waar wordt. Als ik tegen u zeg, dat er over ongeveer 20 dagen opnieuw grote veranderingen zullen optreden en dat die o.a. voor Zuid-Europa nogal wat te betekenen kunnen hebben, dan kunt u zeggen: Dat vertelt hij nu. Best. Maar als het uitkomt - en dan behoeft het nog niet eens letterlijk uit te komen - maar als de tendens die ik aanduid zich waar toont, dan is er kennelijk iets aan de hand. Het feit: er zijn kosmische krachten, mogen wij niet over het hoofd zien, als wij bezig zijn met kosmische leringen. De kracht op zichzelf

en haar onschrijving is naar keuze. Maar het feit, dat ze er is, is onmiskenbaar.

Zo is het ook als wij te maken hebben met leringen waarin wordt gesproken over krachten, die op deze wereld zullen inwerken. Als dat wordt gezegd, dan moeten wij niet proberen dat te interpreteren als overdrachtelijk. Neen, dan gaat het over krachten, die hier zullen optreden. Dan gaat het niet om de naam van die kracht, maar om het erkennen van de essentie van die kracht.

Een zeer belangrijk deel van de christelijke mensheid houdt zich voortdurend bezig met de Openbaringen van Johannes. Dat is een bewijs, dat de mensen niet goed weten wat ze lezen. Men zoekt daarin een kosmische mededeling en men krijgt inderdaad de beschrijving van een visioen. Daar wordt o.a. gesproken over de Ruiters, die uitgaan over de wereld. Wat betekent dat? Zolang we niet weten wat ermede wordt bedoeld, weten we alleen dat het over invloeden gaat. Die invloeden worden beschreven: de oorlog, de pest, de hongersnood, de dood. Onder welke omstandigheden treden die zaken op? Dat kunnen we in de historie terugvinden en zeer waarschijnlijk ook terugvinden in onze eigen tijd. We kunnen zien waar de invloeden zitten waaruit dat voortkomt. Dan kunnen wij ook zeggen wanneer die omstandigheden, die gelijken op wat er in de Openbaringen wordt gezegd, zullen optreden. Wij hebben het dan niet nodig om geheimzinnige namen uit te rekenen en met allerlei gegoochel te bepalen op welk moment de wereld zal vergaan. Dan gaat het er doodgewoon om bepaalde tendensen te herkennen, te zien hoe ze optreden en misschien met welke regelmaat ze optreden en dan te zeggen: Kijk, die zijn er, ze zijn vergelijkbaar met dat deel van de Openbaringen, dus zullen deze factoren dan en dan weer in verschijning treden. Indien deze vier factoren gelijktijdig verschijnen, dan mogen we aannemen dat het geheel, dat daar mystiek wordt aangeduid, inderdaad ook zal kunnen voorkomen.

Het is natuurlijk aardig dat allemaal zo te stellen. Er zijn echter kosmische leringen gegeven, die dan wel niet zoals in de Openbaringen van Johannes het einde van de wereld aangeven, maar die toch ergens iets zeggen over de mens en de menselijke geest, zoals die na de dood voortbestaat. Eén van die leringen wil ik voor u citeren:

"Op het ogenblik, dat het "ik" zichzelf beseft en in een aanvaarding van datgene wat het in zich erkent de kosmos aanvaardt zoals deze zich uitdrukt, ontstaat de eerste harmonie waardoor de bewustwordingsmogelijkheid toeneemt."

Dit is niet van mij. Het is van een Meester.

Wat wordt daar letterlijk gezegd: Ik moet mijzelf aanvaarden.

Pas indien ik mijzelf aanvaard, zoals ik mijzelf ken en niet zoals de wereld mij zou moeten zien volgens mijn idee, kan ik ook de kosmos aanvaarden, zoals deze zich aan mij openbaart.

En daar zitten wij met de ellende. Want die voorwaarde lijkt wel zo licht en eenvoudig, maar ze is het niet. Ik moet niet alleen aanvaarden wat er is, maar ik moet ook nog tegeven wat ik ben. En pas als deze twee tezamen optreden, ontstaat het kosmische bewustzijn, de inwijding of hoe u dat noemen wilt.

Nu stel ik alleen maar dit: Als ik kijk naar de conflicten op uw wereld, dan blijkt steeds weer dat zij voornamelijk voortkomen uit de behoefte van de mens zichzelf te ontkennen zoals hij zichzelf wezenlijk kent. Een vervalsing dus van hetgeen je bent. Deze vervalsing - die heel vaak ook maatschappelijke aanpassing e.d. wordt genoemd - is aansprakelijk te stellen voor het grootste gedeelte van de menselijke agressie en zelfs ook voor het grootste gedeelte van de geestesziekten.

Als ik dat zo zie, dan is het duidelijk dat de vervulling van die voorwaarde niet zo gemakkelijk is. Gelukkig staat er niet, dat ik moet zeggen wie ik ben. Alleen: ik moet mijzelf aanvaarden, zoals ik ben. En daarin

ligt dan een tweede sleutel.

Mijn gezond verstand zegt: Indien ik mijzelf aanvaard zoals ik ben, dan moet ik het eerst maar eens toegeven. Maar dan wéét ik ook wat ik ben. En als ik nu begin te werken met dat wat ik weet te zijn, dan zal ik niet proberen te beantwoorden aan maatstaven waaraan ik tegenover de buitenwereld graag zou beantwoorden. Dan weet ik eenvoudig waar mijn grenzen liggen en kan ik op grond daarvan harmonie vinden. Maar mijn harmonie is - en dat gaat misschien iets verder dan alleen gezond verstand - niet alleen maar de harmonie met de waarheid, met mijzelf. Ze is mijn harmonie met de kosmos, met de straal waartoe ik behoor, met de kracht die zich in mij kan openbaren, kortom, elke harmonische fase waartoe het ego ook maar kan behoren.

Zodra ik mijzelf kan aanvaarden en dus niet meer aan de kosmos en aan de wereld bepaalde eisen opdring, kan ik in harmonie zijn. Ik kan de volledigheid van hetgeen ik ben openbaren. Die volledigheid openbaar ik dan niet alleen in mijzelf (de beperking van mijn eigen krachten), maar in het geheel van elke kracht waarmee ik verbonden ben. Ik heb dan de kosmische waarheid geopenbaard. Deze waarheid gaat door alle sferen heen en kan het gehele ruimtelijke bestel a.h.w. overspannen.

Maar wat moet ik dan nog doen met dingen als de Openbaringen van Johannes? Moet ik het doen met allerlei mystieke raadselgeschriften? Wat moet ik doen met de onnaspeurlijke voorspellingen van b.v. Nostradamus? Wat kun je daar nog mee doen? Niets. Omdat je op het ogenblik, dat je losbreekt uit de waan, uit de vervreemding van de werkelijkheid, die pas dan werkelijk het hogere moet zijn en terugkeert tot de realiteit van je gezonde verstand, in staat bent om elke kosmische lering, die voor jou aanvaardbaar is, te zien zoals ze is. Omdat je dan in staat bent niet alleen jezelf te aanvaarden zoals je bent, maar ook te reageren in harmonie met wat je bent en met wat je van jezelf terugvindt in de kosmos. En dan komt de volledige openbaring van het eigen "ik" als vanzelf naar voren en zal er uit deze openbaring de kosmische wijsheid ontspruiten waarmee je niet alleen maar de leringen van Meesters kunt verstaan, maar waardoor je in staat bent om metterdaad en eventueel ook met begrippen tot uitdrukking te brengen wat de werkelijkheid is die je leeft. En het uitdrukken van deze tijdloosheid in de tijd is mijns inziens wel de hoogste bereiking, die voor een mens en voor een geest denkbaar is.

:-:-:

TRANSCENDENTALE MEDITATIE.

Transcendentale meditatie is een meditatie waarbij de grenzen van de werkelijkheid worden overschreden. Het is een wat mystiek patroon dat uit het Oosten stamt en daar al lange tijd wordt beoefend. In de laatste tijd hebben sommige mensen er een systeem van gemaakt en dat verkopen ze nu als iets geheel nieuws. Het is eigenlijk een oud vehikel dat een beetje opgespoten is met nieuwe ideeën, maar waarvan de motor zeker niet méér trekkracht heeft dan voorheen. Ik hoop, dat men mij dit niet kwalijk neemt, als ik dat zo formuleer.

Wat is transcendentaal? Het is het uitkomen boven de werkelijkheid waarin je leeft. Nu wordt die werkelijkheid vaak volgens een bepaald systeem verdeeld. Eén deel ervan zou je, als we de vreemde woorden vermijden, kunnen onderscheiden in een geestelijke sfeer. Dat is gewoon de eerste geestelijke sfeer, die je kunt betreden. In het begin kun je die betreden met assistentie. Later kom je op een hoger vlak, dat je zonder assistentie af kunt; dan kun je het zelf doen. Daarboven komt dan - laten we zeggen - een gebied van zielekracht. Dat gebied kun je eerst ook alleen betreden met assistentie. Daarna kom je in het tweede gedeelte en daarin kun je werken zonder assistentie. Vandaar ga je naar de wereld van licht. Die kun je ook in het begin weer alleen betreden met assistentie en later zonder. Weer dezelfde indeling, waarbij de mens eindelijk kan opgaan in het totaal, wat dan God, Brahman, het Geheel of het Al wordt genoemd.

Die meditatie-techniek is eigenlijk terug te vinden aan het vroege begin van de yoga. Toen gebruikte men deze technieken reeds. Ze zijn op zichzelf betrekkelijk eenvoudig.

Breng jezelf in een vorm van half-trance of half-roes.

Dat kan gebeuren door dansen, door het voortdurend herhalen van bepaalde spreuken. De laatste tijd is "Hara Krishna" daarvoor nogal erg populair. Je kunt ook gebruik maken van bepaalde middelen.

Er is ook het contempleren van bepaalde vormen. Dit alles voert tot een gehele of gedeeltelijke zelf-hypnose. Deze zelf-hypnose wordt geleid door één denkbeeld, dat is afgestemd op de wereld, die je gaat betreden: b.v. de geestelijke wereld. Dan is de hulp die je krijgt de wijze waarop je in een toestand van grote suggestiviteit wordt gericht op één bepaald denkbeeld. Dat is in een massale samenwerking wat eenvoudiger, maar je kunt ook door een soort zelf-suggestie te gebruiken of te incorporeren in de methode die je gebruikt, jezelf suggereren dat je die wereld betreedt en daardoor leren in die wereld te handelen.

Dan kun je natuurlijk ook - want dat is aan alle meditaties eigen - daarbij elke relatie tussen jezelf en iets anders stellen. Je kunt nagaan hoe je je voelt als duif, als kastanjeboom, als eikel, als minister, als leeghoofd onz. Je kunt elke vorm kiezen, die denkbaar is en je kunt weten wat jij daarin zou zijn. Natuurlijk ook een suggestief geheel, maar omdat het via de geestelijke wereld gaat, is inderdaad een absorptie van feiten mogelijk.

Zo ontstaat er een rijping. Maar die rijping is nu weer niet uit te drukken in woorden. Vandaar dat wij kunnen zeggen dat transcendentale meditatie een verandering van innerlijke toestand teweeg brengt, die niet verstandelijk uitdrukbaar is.

Hiermede meen ik voldoende te hebben gezegd over deze manier om een andere werkelijkheid te betreden. Maar denkt u nu alstublieft niet dat dit de enige methode is. De mens, die spontaan uittreedt, maakt over het algemeen gelijksoortige dingen door als in een transcendentale meditatie bewust wordt opgezocht. De mens, die in geloofsbeleving tot mystieke verrukking komt, maakt innerlijk processen door die gelijk zijn aan hetgeen met transcendentale meditatie bereikbaar wordt. Waarom dan deze bijzondere nadruk op juist deze vorm van mediteren?

Er is een tijd geweest dat de mens wat nuchterder werd. Als iemand zei: "Ex oriënte lux", dan was er altijd wel iemand die zei: "Je bent gek. Dat komt niet uit de Oriënt, het komt uit de buurt van Vlaardingen en het wordt gemaakt door mijnheer Lever & Co. Tegenwoordig vlucht men weg voor de wereld waarin men leeft; en dat betekent dat het licht uit het Oosten komt. De werkelijkheid kunnen we vinden in de oosterse filosofie, die weer veel meer op de voorgrond komt. Gelijktijdig zien wij een verminderde deskundig-

heid bij degenen die zoeken naar de achtergronden van deze oosterse filosofie. Zij worden dan bewust of onbewust de slachtoffers van bepaalde maharishi's of hoe zij zich verder noemen. Leraren, die ongetwijfeld voor een oosterling wel een redelijke filosofie kunnen brengen, omdat die mens daarin is opgevoed, maar die voor een westerling absoluut onbegrijpelijk is.

De westerling gaat dan proberen om te zetten in een eigen dynamiek; iets wat voor hem past. En zo worden al die stellingen, die eigenlijk abstract zijn en in wezen terugrijpen naar sociale oerinstincten van de maatschappij waaruit die denkbeelden zijn voortgekomen, omgezet in directe praktijken.

En dan ontdekt zo'n maharishi dat het zeer winstgevend is. Deze geestelijke leidslieden gaan dan op rondreis. Zij worden buiten hun land vaak meer vereerd dan in hun eigen land. Ze krijgen aanhang en er ontstaan bewegingen. Zo'n beweging zou dan volgens de stichter eigenlijk helemaal niet agressief moeten zijn, integendeel. Maar de westerling is nu eenmaal ingesteld op een wijze, die agressie onvermijdelijk maakt. Het resultaat is, dat hij deze verdraagzame leringen aan een ander gaat opdringen. Hij gaat ermee demonstreren. Hij gaat ermee de straat op. Hij probeert het te verkopen, desnoods met lezingen met lichtbeelden en pornografische films na. Als hij het maar aan de man kan brengen. En daar krijgen we dan de vervalsing.

De vervalsing waarbij het transcendentale karakter van de meditatie eigenlijk plaatsmaakt voor een vorm van suggestieve zelfvervulling, waarbij niet meer de beleving van de kosmos de hoofdzaak is, maar de beleving van jezelf het eigenlijke doel wordt en dan nog niet eens een esoterisch verantwoord beleving. Het is alsof iemand probeert geestelijk twee extra handen te laten groeien, die hij voortaan kan gebruiken om zichzelf voortdurend ermee op de schouder te kloppen. Daarom zou ik u de raad willen geven:

Indien u zich wilt bezighouden met transcendentale meditatie en de vele technieken die daarvoor worden aanbevolen, doet u het a.u.b. niet in een te grote en te dodelijke ernst. Misschien is er voor u een methode om inderdaad tot een geestelijke wereld of hoger door te dringen. Maar als dat het geval is, dan kan dat niet dank zij de techniek. Dat kan alleen dank zij uw innerlijk vermogen waaraan de techniek hoogstens enige richting heeft gegeven. Probeer dus niet ten koste van alles de techniek aan te hangen, omdat er eens wel resultaat zal zijn. Beperk u hierin en u zult ontdekken, dat voor de westerling transcendentale meditatie zelden veel te zeggen heeft, maar dat als ze hem iets te zeggen heeft de resultaten daarvan sterk afwijken van hetgeen in de bakermat van deze vorm van overwegen ooit is gesteld.

- x Is er een meditatie die niet transcendentaal is?
- Transcendentaal is een term, die wij gebruiken om aan te geven dat
- de meditatie in haar belevingen en waarde zich boven het redelijke
- en zintuiglijke vlak zal verheffen. En dat is een meditatie niet al-
- tijd. Er zijn vele meditatievormen waarbij wij ons bewust beperken tot
- iets wat wij kennen, wat redelijk te bevatten is en waarbij wij het re-
- delijke beeld dan aanvullen door b.v. emotionele erkenning of gevoe-
- lens van eenheid. U kunt dan stellen, dat het eindresultaat even-
- eens transcendentaal zal zijn. Maar de praxis houdt in, dat hier het
- proces een bewuste en daarom redelijk hanteerbare conclusie achter-
- laat. Bij de transcendentale meditatie - zoals ze althans wordt aan-
- bevolen - is dat niet het geval.

I R O N I E.

Een zekere mate van ironie, een spot, een zelfspot is mijns inziens noodzakelijk voor elke mens, die zich wil bezighouden met de geestelijke ontwikkelingen en de hoog-geestelijke elementen waarmee hij in deze wereld in steeds toenemende mate en met steeds afnemend succes wordt geconfronteerd. Als wij ons realiseren hoe vaak wij ons aanstellen tegenover onszelf alleen maar om het idee te hebben dat wij geestelijk wat waard zijn, dan kunnen wij op zijn minst genomen licht ironiserend denken over onze geestelijke betekenis. Laten wij de betrekkelijkheid daarvan alstublieft niet uit het oog verliezen.

Als wij ons druk bezighouden met de intense waarheden die juist ons worden gegeven - en dat kan dan zijn in de kerk, in de Orde, in onze Loge of ergens anders - dan zouden wij ook hier een licht ironiserende opmerking erbij moeten plaatsen, tenminste in onze ogen. Want wij zijn het zelf, die de betekenis bepalen van hetgeen wij verkrijgen; en wat meer is: wij zijn het over het algemeen zelf die het waardeloze zodanig inlijsten, dat het waardevol lijkt, totdat wij vergeten dat er in de lijst zich slechts een vage imitatie bevindt. Menigeen doet mij denken aan een oude heer, die eens in zijn jeugd jaren een reproductie van een Rembrandt heeft ingelijst en steeds meer over zijn echte Rembrandt is gaan spreken, totdat hij gelooft dat zijn kapitaal aan de muur hangt.

Wij doen maar al te vaak hetzelfde. Wij zijn geneigd om iets wat op zichzelf helemaal niet waardevol is tijdelijk naar voren te schuiven, omdat ons dat beter uitkomt in ons contact met de wereld. Maar dan gaan wij dat zelf ook geloven. En het vreemde is, dat wij onze eigen leugens vaak intenser geloven dan degenen aan wie wij ze vertellen. Want wij liegen altijd in ons contact met de wereld, bewust of onbewust. We spelen komedie; we doen net alsof wij anders zijn. Dit op zichzelf zal ik niemand van u verwijten, want het is een zo algemene kwaal dat ze eerder als een primair menselijke eigenschap aangemerkt mag worden. Maar laten we ons dat dan tenminste realiseren! Laten we dat kleine beetje zelfspot behouden waardoor wij weten wat wij in wezen zijn en wat wij eigenlijk doen.

Het is niet zo belangrijk dat wij naar buiten toe veel komedie vertonen, maar het is wel belangrijk dat wij er zelf niet in geloven. Het is niet zo belangrijk dat wij veel minder waard zijn in het leven - geestelijk of anderszins - dan wij voorgeven te zijn, maar laten wij alsjeblieft niet denken dat de waarde, die wij anderen voortoveren, onze werkelijke waarde is.

Laten we proberen realistisch te blijven. Dan mag je met een lichte zelfspot rustig het spel van beschaving meespelen. Want beschaving is wederkerige zwendel, dat weet u ook wel.

Als u dat spel dan speelt met besef voor de belachelijkheid die er in schuilt, dan zult u meer gaan beseffen van uw werkelijke betekenis en waarde. Dan zult u achter de komedie, die u speelt, gaan zien wat u werkelijk beweegt. Wie dat weet, benadert eeuwige waarheden, omdat datgene wat ons werkelijk beweegt en motiveert voor ons de directe straling is van de kracht, waaruit wij zijn voortgekomen.

:--:~:

DE MENS EN DE GEEST

HOOFDSTUK IV.

DE MENSELIJKE GEEST IN DE WERELD.

De mens heeft een geest. De mens leeft stoffelijk in de wereld. Het gehele voorstellingsleven van de mens wordt bepaald door stoffelijke factoren. Zijn geest is aan deze stoffelijke voorstellingen gebonden, omdat ze de enige mogelijkheid zijn om een uiting tot stand te brengen, die voor het gehele menselijke wezen bereikbaar en aanvaardbaar is.

Nu weet u ook allemaal, dat de mens in de wereld vele dingen doet. Sommige mensen zijn sportief; ze doen aan wintersport, rijden scheve schaatsen. Anderen zijn weer meer mathematisch aangelegd en houden van een dubbele boekhouding en zo. Kortom, iedereen heeft zo zijn eigen methode om de wereld te benaderen en heeft dus ook eigen waarderingen, eigen referentietermen en daarmee een aantal beelden, welke voor die geest een betekenis hebben, die niet voor elke mens gelijk kan zijn. Dit is het eerste punt, dat wij vanavond willen stellen.

Er zijn dus speciale beelden of voorstellingen, welke van mens tot mens kunnen verschillen, maar die voor de geest bepalend zijn voor de uitdrukking van harmonie en van reactie. Het zal u duidelijk zijn, dat als je daarmee begint, je automatisch terecht komt bij het sterk persoonlijke karakter van het geestelijk leven in de stof. Het is eenvoudig niet mogelijk om b.v. een geloof te vinden dat voor een ieder gelijkkluidend is, voor een ieder een gelijke geestelijke inhoud en betekenis heeft en bovendien nog in gelijke termen in de wereld kan worden uitgedrukt. En omdat die mogelijkheid niet bestaat, moeten wij dus proberen de wijze waarop de menselijke geest werkt als zij in de stoffelijke wereld vertoeft wat nader te definiëren. Ik heb daarvoor een paar stellingen gekozen.

Ik stel:

Het geheel van een harmonisch complex - zoals dit in de kosmos bestaat - kan voor de menselijke geest worden uitgedrukt door één enkel beeld of door één enkele voorstelling, die aan de stof kan worden overgedragen, maar die als symbool de totale kosmische waarde voor deze geest en van deze geest betekent.

Dan zal u duidelijk zijn, dat wij dus, terwijl wij in de stof zijn, om God te bereiken of om een bepaald geestelijk niveau te bereiken niet met standaardvoorstellingen kunnen volstaan. Wij zullen zien, dat een klein jongetje de hemel bereikt in de geest, als hij droomt van een voetbal in de stof. Voor hem zijn deze dingen op dat moment identiek. Wij zien dat iemand zijn absolute machteloosheid, zoals hij die stoffelijk heeft aan gevoeld, vergeet en geestelijke inzichten en energieën verwerft eenvoudig door te denken aan b.v. een biefstuk of een gekookt ei. Dit alles klinkt een beetje vreemd. Maar het symbool, dat wij kennen in

de materie, is niet slechts een symbool van zuiver stoffelijke aard, doch het is de uitdrukking voor een toestand van het ego. Deze toestand wordt door de geest - tijdelijk - met dit beeld a.h.w. omschreven.

Nu is er in de psychologie heel veel te zeggen over de vele droom-symbolen van de mens.

Bijvoorbeeld: In het Freudiaans denken is iemand, die droomt van een bezemsteel niet iemand, die droomt van de grote schoonmaak, maar van een veel intiemere bezigheid. Hier is sprake volgens de psychiatrie en psychologie van een verdrongen stoffelijke impuls. Is dat wel zo? Is dat wel waar?

Gezien het eerste punt dat ik u heb beschreven, zou het ook zo kunnen zijn: Voor een mens kan een gevoel van eenheid alleen op lichamelijke wijze worden uitgedrukt, ofschoon hij dit maatschappelijk niet mag aanvaarden. Vandaar een beeld-verdringing. Dan kunnen wij zeggen, dat voor deze mens een sexuele eenwording in feite een kosmische eenwording representeert. De geest zal deze volgens de mensen minder nette beelden gebruiken om daarmee haar eenheid met de Godheid uit te drukken. Het is belangrijk, dat wij dit in de gaten houden. Niet de waarderingen zoals die op aarde bestaan, maar de innerlijke emotionele betekenis van bepaalde beelden is datgene wat de geest aan een uitdrukkingsmiddel helpt. Het geeft daarmee de geest ook de mogelijkheid om macht over te dragen aan de materie.

De geest, die in de stof leeft, beschikt over het geheel van haar geestelijke vermogens en krachten, die reiken tot het maximum van bewustwording dat in de geest ooit werd bereikt. Dit geldt ook voor een geest, die tijdelijk in een toestand van bekrompenheid of verduistering a.h.w. verkeert. Elk beeld, dat de geest in zich kan aanvaarden als representant van de hoogste bewustwording en de hoogste kracht, zal haar in staat stellen om de hoogste bewustwording en kracht ook aan de stof door te geven. Hierbij is dan echter het symbool a.h.w. het werktuig geworden waardoor deze kracht wordt geactiveerd.

Hier worden wij weer geconfronteerd met een eigenaardigheid van de geest in de stof, die men vaak over het hoofd ziet. Men denkt: ach, die geest leeft in het "ik" en als zij het in het "ik" maar netjes en goed doet, dan zal het wel een keer naar buiten komen. Maar dit is helemaal niet waar! Die geest kan uitdrukken wat zij in zich heeft, wat zij is door een beeld dat zij aan de stof heeft ontleend. Haar uiting van kracht in de materie is dan ook gebonden aan het herontstaan in de materie van dit beeld.

In de magie hebben we daarover veel gehoord. U kent allemaal de z.g. overdrachtelijke magie, waarmee wij op aarde iets doen in de hoop dat de hemel het ook zal doen. Dat lijkt dan wel heel erg primitief: Wij gooien een beetje water op de grond in de hoop, dat het gaat regenen. Hoe kun je zo stom zijn, zegt dan de redelijk denkende mens.

Als wij het nu eens anders stipuleren en zeggen: Dit geven van water aan de bodem die dat nodig heeft is een daadstelling. Dit water is de uitdrukking van leven en levenskracht. Indien voor de geest het symbool "water" identiek is met leven, dan zal het totaal van haar levenskracht op aarde gemanifesteerd kunnen worden dank zij het feit, dat men dat beetje water uitgiet. Dat gieten van water op zichzelf doet dus niets, maar het is voor de geest een middel om haar eigen krachten in de stoffelijke wereld tot ontplooiing te brengen op een zodanige wijze (daarbij spelen astrale factoren natuurlijk ook een rol), dat daar werkelijk veranderingen in het milieu tot stand kunnen worden gebracht.

Een punt waarover men over het algemeen ook niet teveel nadenkt is dit: De mens heeft een rede, die voor een groot gedeelte wordt misbruikt. De rede echter geeft aan: de samenhangen, die voor de mens in de materie volledig aanvaardbaar zijn. Anders gezegd: het schema volgens hetwelk zijn

wereld functioneert. De geest kan nooit tegen de rede in functioneren. Zolang er een strijdigheid is tussen het redelijkheidsbegrip van de mens en zijn geestelijke vermogens, zal hierdoor een beperking van de geestelijke vermogens tot stand komen.

Nu zult u zeggen: Dat is allemaal wel mooi, maar wat heb ik eraan! Weer een heel eenvoudig voorbeeld:

Als wij de theologie hanteren, dan bouwen wij een hele wetenschap op om daarmee aan één reële, redelijke vraag te ontkomen. De vraag: Is er een God? Die hebben wij a priori reeds beantwoord en wij doen nu alles om een verdere beantwoording vanuit ons standpunt te ontgaan. Het is duidelijk, dat een theoloog daardoor veel moeilijker dan iemand anders in staat zal zijn waarlijk goddelijke kracht op aarde te manifesteren, want hij weigert de in hem bestaande werkelijke problemen en regels te aanvaarden. Hij heeft zijn redelijkheid op een bepaalde wijze gericht, maar hij kan deze niet volledig aanvaarden. Dat blijkt wel uit zijn methode van argumenteren. Dan is het logisch, dat naarmate er meer theologen komen er minder wonderdoeners op aarde zijn. Dit klinkt nu even als een hatelijke stelling, maar het is volkomen waar.

Een wonder is niets anders dan een ontlading van kosmische krachten middels de menselijke geest en overgedragen aan het lichaam en via dit lichaam aan de stoffelijke wereld. Dat is het wonder!

Op het ogenblik, dat ik niet meer redelijk het ingrijpen van een dergelijke kracht kan aanvaarden, zal ik elke uiting van een soortgelijke kracht verwerpen, omdat zij mijn eigen stellingen in gevaar brengt. Een heel bekend gebed van een Kerkvader (Ambrosius) luidde:

"Ach, Here God, wij bidden en smeken U: geef ons de waarheid, maar wacht daarmee alstublieft totdat wij dood zijn,"

Toen zij hem zeiden dat hij daar met God spotte, zei hij: "Neen, want wij allen zijn bang voor de waarheid die in ons ligt. Zolang wij de waarheid niet kunnen aanvaarden, kunnen wij God niet aanvaarden. Als wij dus tot God bidden, moeten wij dat voorwaardelijk doen."

Een heel logische opvatting.

Als wij dus de rede gebruiken, dan moeten wij die hanteren op een zodanige wijze, dat ons innerlijk geloof past binnen het kader van de redelijkheid. Wij mogen van God geen bovenredelijkheid verwachten. Voor ons moet God iets zijn dat zich op een voor ons redelijke, kenbare wijze uitdrukt. Wat meer is: laten wij gewoon Hem maar als mysterie voortbestaan. Maar wij moeten eerst het contact hebben gelegd, want dan vinden wij de termen en de wetmatigheden in onszelf, die door de geest worden overgenomen en dan haar weer de mogelijkheid geven de krachten van God te openbaren in de wereld.

Dan denkt u: Wat moeten wij daarmee doen? Wel, er is nog een ander punt.

Het geheel van de kennis van de mens omvat het totaal van zijn herinneringen - ook de niet-bewuste - plus het totaal van zijn geestelijke herinneringen betreffende vorige levens zowel als van zijn verblijf in sferen. Hij kan dus uit dit geheel putten zolang hij beschikt over de termen, waarin deze begrippen kunnen worden weergegeven. U zegt: Dat is niet waar (dat is namelijk de eerste reactie die je krijgt, als je zo'n punt stelt), want wij vergeten zoveel. Ja, wij vergeten veel, natuurlijk. Maar dat komt, omdat wij niet tot een ontspannenheid komen, omdat wij de geest niet aan het woord laten. Op het ogenblik, dat een mens zichzelf vergeet en dus niet meer als mens wil functioneren en daarnaast misschien ergens nog geestelijke waarde hebben, maar zich gewoon geeft als één geheel, is zijn geest geheel ingeschakeld in datgene wat hij stoffelijk naar voren brengt. De termen, die hij gebruikt zullen uit de aard der zaak de termen zijn, die hij lichamen heeft leren kennen. De beelden, die hij gebruikt, zijn dus symbolen, die voor hem stoffelijk-lichamelijk belangrijk zijn geworden. Zijn redeneertrant zal aange-

past zijn aan de wijze waarop hij zich op aarde pleegt uit te drukken. Maar het feitenmateriaal dat hij binnen dit kader kan gebruiken omvat het geheel van zijn bestaan en niet slechts dat kleine beetje dat hij op aarde heeft geleerd en onthouden.

Wie zich wel eens heeft beziggehouden met die vreemde dingen zoals inspiratie en dergelijke, zal tot de conclusie komen dat, ofschoon de geest hierbij natuurlijk ook wel rol kan spelen (dat heb ik in een andere les duidelijk gemaakt) wel degelijk ook het eigen ego een rol speelt.

Ik zou hier even willen afwijken van het zuiver stoffelijk aspect en zeggen: Elke harmonie, die voor de geest mogelijk is, terwijl zij in de stof verkeert, zal voor haar alleen realiseerbaar zijn in de termen van haar stoffelijk bestaan.

Dat wil zeggen, dat hoge entiteiten u kunnen helpen om in en vanuit uzelf de juiste dingen te vinden, maar dat u zelfs dan in uw manier van uitdrukking sterk gebonden bent aan hetgeen er in u berust.

Een tegensputteraar zou hier onmiddellijk kunnen opmerken dat er toch veeltaligheid voorkomt, dus het gebruik van vreemde talen. Mijn antwoord daarop is: Als u tien keer heeft geleefd, dan heeft u tenminste tien talen leren gebruiken; waarschijnlijk echter meer. Er zijn mensen, die in één leven vier, vijf, zes talen redelijk beheersen en gebruiken. Het zal dan duidelijk zijn, dat de kleinste herinnering aan een taal in het lichaam voldoende is om de geest de mogelijkheid te geven zich in die taal ook verder uit te drukken, want dan is er de aanleiding.

U ziet, het is allemaal betrekkelijk eenvoudig zolang wij tenminste de geest, terwijl ze in de stof als mens actief is, niet willen belasten met taken die stoffelijk zijn.

Er is bij vele mensen de neiging te constateren om hun gehele leven of bepaalde aspecten daarvan over te hevelen naar het geestelijke. Nu zult u wel begrijpen, dat het voor een ingewijde mogelijk is om zich met geestelijk voedsel te verzadigen, ook lichamelijk. Maar de doorsneemens brengt het niet zover. Daarom moeten wij voor de doorsneemens stellen - hier zijn dus nog uitzonderingen mogelijk: Hij, die stoffelijk al datgene doet wat hij lichamelijk kan volbrengen, scheidt daarmee de meest perfecte basis voor zijn geest om tot aanvulling van de stoffelijke vermogens en mogelijkheden over te gaan vanuit geestelijke sferen.

Hier is het dus een kwestie van eerst zelf iets doen, eerst zelf iets presteren en dan pas kan er de bovennatuurlijke aanvulling zijn. Er zijn een hoop mensen, die dat juist het lastigst vinden, omdat zij graag zouden willen zitten wachten, vol geestelijke geladenheid, totdat de wereld rond hen verandert. Maar je moet tot het uiterste van je stoffelijk kunnen gaan, dan pas kun je de aanvulling verwachten. Om het nog duidelijker te zeggen: Als u niet alles doet wat lichamelijk mogelijk is en dus in uw stoffelijke wereld u beperkingen oplegt (de wegen doen er verder niet toe), dan is het duidelijk dat uw geest eveneens deze begrenzungen beleeft. Er kan geen absoluut vrije reactie van een geest zijn in een lichaam dat zichzelf begrenst om welke reden dan ook. Eerst als het lichaam tot het uiterste van zijn krachten gaat, ontstaat er een versmelting, een eenheid. En door deze eenheid kan de geest met haar vermogens en krachten aanvullen. Hier wordt dus in feite gesteld:

Vraag God om kracht, maar begin zelf. Dat is een leefregel, die menigeen tegenwoordig over het hoofd ziet.

Datgene wat moet geschieden, zal geschieden. Maar indien wij dit doen met volle inzet van onze persoonlijkheid, zal het gebeuren voor ons een aantal geestelijke nevenwaarden tot stand brengen, waardoor wij in onze wereld toch bereiken wat wij voelen als ons doel, onze eindbestemming.

Hier is het misschien ook goed om erop te wijzen dat elke mens door milieu, opvoeding en al die dingen meer een wat stoffelijk beeld krijgt van

de eindbestemming. Zeker, God is voor de meeste mensen vaag geworden, dat weet ik wel. Maar zij hebben toch nog steeds wel een bepaald denkbeeld van wat zij later na de dood zullen zijn of worden. Wij hebben dat nodig. Niet omdat het waar is, maar wij hebben deze beelden doodgewoon nodig, omdat het de enige mogelijkheid is de niet-stoffelijke waarden in het stoffelijk leven te integreren. Een heel eenvoudig voorbeeld:

U zit in een levensfase, die voor u een aantal moeilijkheden kent: gevoelens van stilstand, gevoelens van overbelast zijn en al deze dingen meer. Nu kunt u zeggen: Dat is niet aanvaardbaar, ik stop. Er gebeurt niets: alleen de toestand blijft voortbestaan, die verandert niet. U kunt ook zeggen: Ik kan deze belasting zo niet aanvaarden, maar ik wil proberen er het beste van te maken wat ik kan. Dan lijkt dat wat kinderachtig, vooral omdat u zo weinig bereikt, zo weinig presteert in uw eigen gedachten. U komt niet verder. Maar u heeft geestelijke krachten ingeschakeld en daardoor zal op het ogenblik, dat dit harmonisch mogelijk is, de omwenteling ook in uw leven plaatsvinden. Dan zal de invloed van de kosmos, van de sterren, de planeten, van allerhande sferen die rond u zijn, van goeroe's en weet ik wie nog meer, plotseling in een geheel nieuw kader tot uiting komen en voor u dan weer leefbaar en hanteerbaar worden.

Je kunt geen scheiding maken tussen wat je geestelijk en wat je lichamelijk doet. Je kunt geen scheiding maken tussen wat stoffelijk nu eenmaal onvermijdelijk is en wat geestelijk begeerlijk is en wat je dus innerlijk als zodanig voortdurend probeert te beleven. Wat je bent, ben je. Als u zich op aarde tegenover anderen een beetje als een schoftje gedraagt (niet dat u dat zult doen, maar het zou denkbaar kunnen zijn onder omstandigheden), dan kunt u niet zeggen: Dat is iets lichamelijks; dat heeft met de geest niets te maken. De geest echter is daar even intens bij betrokken. De geest neemt dezelfde eigenschappen en kwaliteiten over. Haar eigen harmonie wordt mede door dit stoffelijke gedrag bepaald. Daarom is het voor veel mensen maar gelukkig dat de maatstaven, die de wereld pleegt aan te leggen niet de maatstaven zijn, die gelden voor kosmische harmonieën en voor de harmonische mogelijkheden van de eigen geest, terwijl ze in de stof leeft.

Als alle mensen besluiten om morgen wit zwart te noemen, blijft het toch wit. De eigenschap blijft; de verandering van naam zegt niets. Als alle mensen morgen besluiten dat elk medegevoel voor de naaste slecht is, dan blijft het desalniettemin een uitdrukking van harmonie en zal als zodanig de harmonie voor een ieder, die medegevoelens heeft middels de geest doorwerken naar de materie. Dat mogen wij niet vergeten!

Er zijn op aarde zoveel dingen. Vandaag mag dit niet en morgen mag dat niet. U weet precies hoe dat gaat. Een tijdje geleden was het voor een vrouw zeer zondig een enkel te laten zien. Wat zij verder deed was niet zo belangrijk, maar in publiek liet je geen enkel zien. Tegenwoordig is het al zo, dat alleen jonge meisjes, die zich eigenlijk onbehoorlijk gedragen, enkel-lange rokken dragen. De oudere dames beginnen daar niet meer aan.

Er is een tijd geweest, dat het huwelijk zuiver een bezitskwestie was, een contractkwestie waar liefde niet bij te pas kwam. Er is een tijd geweest waarin men zei dat liefde de enige reden of noodzaak was voor het huwelijk, maar dat zonder dit sexualiteit mocht bestaan. En nu heeft men daar weer een scheiding tussen gemaakt.

Denkt u nu werkelijk, dat die dingen veranderen? Wat de mensen ervan zeggen verandert toch de zaak op zichzelf niet. Wij kunnen teruggaan tot Adam en Eva en wij kunnen vooruitlopen tot het jaar 2000, maar de waarden van harmonie, van liefde, van eenheidsgevoel, van egoïsme (want dat zit er ook wel degelijk in), het zoeken naar eigen bevrediging blijven bestaan. Het zijn deze waarden, die voor de geest tellen, ongeacht de waarderingen die de materie eraan geeft. Schuldgevoelens kunnen daarbij een mens vaak enigszins remmen in de ontplooiing van een geestelijke har-

monie, maar dat is dan een remming van de uiting. Die remming wordt over het algemeen later omgezet in een emotionele beleving, die dan weer een deel van de geestelijke belemmeringen wegvaagt.

De geest die in de stof leeft, de geest die als mens over de wereld trekt, is nu eenmaal gebonden aan het menselijk lichaam. Maar zij is niet gebonden aan de maatstaven en waarderingen, die willekeurig en zonder persoonlijke aanvaarding a.h.w. door de gemeenschap worden opgelegd. Als men morgen vertelt dat het zonde is om aardappelen te eten, dan zult u er heus geen geestelijke schade van ervaren, als u het toch doet. Dat moet u goed begrijpen.

Er zijn een aantal kosmische maatstaven, die ook in de materie hun weerslag hebben gevonden. Wij kunnen deze maatstaven in heel eenvoudige regels neerleggen.

Naastenliefde.

Het gevoel van verbondenheid met al het levende waarmede men in contact komt. Dit gevoel van verbondenheid en eenheid met het levende in de eigen wereld impliceert namelijk de aanvaarding van de volledige verbondenheid van de geest met alle werelden waartoe zij behoort; en als zodanig de mogelijkheid om goddelijke krachten binnen het ego te ervaren en eventueel vanuit het ego te manifesteren.

Zo is het niet goed iemand iets te ontnemen, tenzij dit een kwestie wordt van zelfbehoud. Dat geldt voor bezit zo goed als voor het leven. Als wij namelijk willekeurig van anderen nemen, dan scheppen wij hierdoor tussen onszelf en die anderen een grens. Wij begrenzen niet alleen ons stofelijk bestaan op die manier, maar daarnaast ook onze mogelijkheid tot geestelijke harmonie. De geestelijke krachten, die zullen worden geopenbaard, zullen minder zijn. De mogelijkheid om te putten uit de totaliteit van je persoonlijkheid wordt minder etc.

Het begrip zonde zullen wij heel weinig terugvinden, als wij zoeken naar de werkelijkheid. Maar er blijkt voor de mens wel een regel te gelden, die eigenlijk ontleend is aan de kosmische regels van evenwicht.

Ik kan slechts daar kwaad erkennen waar ik in dit kwaad ook het goede erken. Op het ogenblik, dat ik iets als absoluut beschouw - in welke richting dan ook - heb ik hierdoor mijzelf afgesloten voor kosmische harmonieën met betrekking tot dat punt of onderwerp.

U zult zeggen: Dat is krankzinnig. Natuurlijk. Maar als u nu zegt "kwaad", dan zegt u "hier is dus iets wat niet aanvaardbaar is, maar het heeft wel aanvaardbare waarden in zich. "

U kunt zeggen: Deze slang is uitermate gevaarlijk en giftig, maar zij is ook mooi. Als u dat kunt zeggen, dan heeft u daarmee de mogelijkheid tot harmonie opengelaten. Dat wil zeggen, dat je geestelijke krachten kunnen samenwerken, zelfs met die slang.

Een bekend verhaal dat van allerlei ingewijden wordt verteld, ook van de Boeddha en van vele andere heiligen is, dat zij verscheurende en gevaarlijke dieren bij zich hadden en dat deze dieren niets deden. Van de Boeddha wordt zelfs verteld dat hij in de zengende zon zat en dat er een grote koningscobra kwam, die zijn "hoed" (zijn kop) opzette of opblies en zo schaduw wierp op de Verlichte. Nu kan dit natuurlijk een sprookje zijn. Maar helemaal een sprookje behoeft het niet te zijn, omdat op het ogenblik, dat wij in het dier het goede en het kwade erkennen door deze erkenning harmonie mogelijk wordt; en harmonie is altijd positief. De gedragsnorm verandert dus in de richting van het meest positieve onder de huidige omstandigheden.

We kunnen zeggen, dat oorlog verkeerd is; dat is volkomen waar. Maar de oorlog heeft ook facetten, die toch schoonheid bezitten, die toch menselijke waarden en waardigheid naar voren brengen, ook deze moeten wij

erkennen. Dan vinden wij misschien een harmonie waardoor oorlog werkelijk overbodig wordt, omdat de verschijnselen van geweld dan niet meer noodzakelijk zijn om de gehele harmonische structuur tot uiting te brengen.

Ik zou nu willen besluiten met het volgende:

In deze les heb ik geprobeerd u te laten zien dat uw geest en uw stof een eenheid zijn; dat de waarde van de geest alleen door een eenheid, (dus een harmonie met de stof) tot uiting kan komen; dat deze onscheidbaar zijn. Ik heb mijn betoog verder doorgevoerd om duidelijk te maken, dat de aanvaarding van alle dingen noodzakelijk is. Ook indien wij bepaalde vormen verwerpen, moeten wij nog het goede erkennen dat daarin ook bestaat, omdat harmonie altijd weer is gebaseerd op een aanvaarding. Al datgene wat wij als goed erkennen op dit ogenblik en volgens ons huidig bewustzijn behoeft niet noodzakelijkerwijs kosmisch goed te zijn, maar het is zeker één aspect van iets wat behoort tot de totaliteit; en vanuit deze totaliteit zijn volledige en positieve waarde heeft.

Laten wij dan door de positiviteit van onze persoonlijke benadering materieel, redelijk en daardoor ook geestelijk voor onszelf de kosmische krachten en harmonieën voortdurend tot uitdrukking brengen. Laat ons niet zoeken naar die ene onveranderlijke waarheid waaraan wij ons kunnen vastketenen. Laten wij zoeken naar de positieve waarde in alle dingen, waardoor de geest toegang krijgt tot de totaliteit van haar eigen wezen en tot alle harmonieën uit de geest en de hoogste sferen en deze tot uitdrukking kan brengen in en door de stof, zodat het volledige "ik" zich voortdurend kan manifesteren ook in de geest en door de geest in de stof. En zo de geest, die in de mens leeft en in de menselijke wereld de vrijheid verschaffend om zichzelf te zijn en gelijktijdig de volheid te proeven van alle mogelijkheden tot ontwikkeling en erkenning, die in de stoffelijke wereld voor haar zijn gelegen.

:--:--:

DE WERELD OP HAAR KOP.

Als wij de wereld beschouwen, dan ziet het er wel eens naar uit, of alles op zijn kop staat. Als wij horen spreken over recht en rechtvaardigheid, dan blijkt over het algemeen dat de rechtvaardigheid bestaat in het handhaven van een recht, dat op zichzelf een onrecht is en dat op deze wijze het onrecht op de meest rechtvaardige wijze wordt verdeeld over al degenen, die niet in staat zijn zich voldoende te verweren tegen aantasting van hun werkelijk recht.

Dit is natuurlijk een politieke leuze, als men dat zo hoort, maar het is ook een droevige werkelijkheid. Want in uw wereld gaat men niet uit van datgene wat persoonlijk eerlijk en waar is, maar men gaat alleen uit van datgene wat waar zou moeten zijn. En datgene wat waar zou moeten zijn is over het algemeen datgene wat men nooit weet waar te maken. Vandaar dat men bij u leeft met twee waarheden. De waarheid, die daarbij bovendrijft, is eigenlijk een ideële waarheid waarop men zich eventueel zou moeten stoeien om te komen tot de werkelijke bereiking. In feite hangt men het ideaal boven en de rommel daaronder wordt dan met de mantel der liefde bedekt; en dat is overigens meestal de mantel der eigenliefde, zoals u weet.

Als ik kijk naar uw politiek, dan vraag ik mij af wat dit voor een spel is. Het wordt beschouwd als een soort spel met vaste spelregels. Maar ik vraag mij af hoe het dan komt dat de verliezers altijd ruim betaald worden. Dat komt in een spel - naar ik weet - niet voor. Is nu eigenlijk uw politiek wel werkelijk datgene wat zij pretendeert te zijn: een systeem van samenleving? Of is het misschien een systeem waarvan men omschrijvingen voor de samenleving vindt waardoor men die nolens volens aan anderen kan opleggen?

U ziet, als ik begin over uw wereld die op haar kop staat, dan heb ik geen ongelijk. Ik vind het b.v. krankzinnig dat men op een gegeven ogenblik religieus de zaak als volgt bekijkt:

Wij moeten allereerst het gezag van de kerk handhaven en dan mogen wij ook nog een keer aan God denken. Ik meen, dat God het begrip van een religie is. Maar ja, de zaak staat eenvoudig op haar kop!

En als wij dat allemaal zo bekijken, dan vragen we ons wel eens af: Wat is de wereld van de mensen vandaag aan de dag? Is het een kermistent met een groot vals front en binnen maar een heel erg magere voorstelling? Is het misschien een omgekeerde pyramide, die beweert tot aan de wolken te reiken en in feite in de diepte van het woestijnzand is begraven? Is het idealisme van de mens misschien het graf van de werkelijkheid van leven? Ik zou daaraan op mijn manier een paar commentaren willen verbinden.

De werkelijke vrijheid, die de mens kan vinden, is alleen een geestelijke vrijheid, omdat hij voor zijn gehele bestaan afhankelijk is van de samenwerking met andere mensen, wat een beperking van zijn directe handelingsvrijheid inhoudt.

De geestelijke vrijheid is dus dermate belangrijk, dat wij deze ten koste van alles moeten bereiken, moeten handhaven en voortdurend moeten bevorderen.

Geestelijke vrijheid is de vrijheid om in jezelf de hogere krachten te activeren en met deze krachten actief te zijn. Wie met geestelijke waarden werkt, behoeft zich niet tegen anderen te verzetten. Hij behoeft slechts te leven en anderen mee te betrekken in het licht dat hij zelf uitstraalt. Ondanks de vele lantarens op aarde lijkt het soms wel vanuit de geest gezien, alsof er een verduistering aan de gang is. Vermoedelijk omdat men geestelijke vrijheid het meest verwerpelijk vindt dat er bestaat. Ik kan mij dat wel voorstellen, want de geestelijke vrijheid impliceert een protestloos waardig en waar jezelf leven. En als je niet kunt protesteren, kun je een ander niet meer de schuld geven van de stomiteiten die je zelf uithaalt. Dan is het wel begrijpelijk!

Het feit, dat mij ook ontzettend heeft getroffen in de wereld, is dat een ieder menswaardig dient te kunnen leven. Wat is menswaardig? Ik meen, dat menswaardig niet kan worden uitgedrukt in goederen, niet kan worden uitgedrukt in een bepaalde vorm van welvaart of in het bezitten van bepaalde rechten, maar wel in een eigen houding tegenover het leven waardoor men voortdurend zichzelf kan aanvaarden zoals men leeft. Iemand die alles heeft, maar die het gevoel heeft dat hij zichzelf niet is, dat hij zelf geen beslissingen kan nemen, dat hij machteloos is, is iemand die niet menswaardig kan leven.

Men heeft mij eens gevraagd: Wat is de paus eigenlijk? Toen heb ik gezegd: Kijk, de paus is de beste remedie tegen het christendom. Daar zijn ze heel boos om geworden, want zij konden niet begrijpen dat christendom een samengaan in vrijheid betekent. Op het ogenblik, dat ik iemand een absoluut gezag geef, waaraan ik het christen-zijn verbind, maak ik het christen-zijn tot iets dat niet meer christelijk is. Zo krijg je een anti-christelijk christendom, dat zich op anti-christelijke wijze en soms zich

gedragende als anti-christ, zegt in te zetten voor de volledige waarheid van de Christus, waarbij echter de goddelijke liefde toch wel beperkt blijft tot de eigen gelovigen. En daarbij is het natuurlijk de vraag: welk van de gelovigen werkelijk gelooft wat hij zegt te geloven. De meeste mensen geloven niet wat zij zeggen te geloven, maar zij doen alsof zij geloven wat anderen willen dat zij het geloven, opdat zij - aanvaard als gelovigen - in vrijheid innerlijk zullen kunnen geloven wat zij voor zichzelf nog geloofwaardig vinden.

Ik zal nu op mijn manier een paar definities van begrippen geven.

Het geloof in de mens zal moeten uitgaan van het geloof, dat de mens zelf weet wat goed voor hem is, ook indien dit volgens u niet altijd het geval is. Waar echter het geloof in de mens is gebaseerd op het geloof, dat elke mens datgene moet hebben wat men voor hem nodig vindt, gelooft men niet in de mens, maar slechts in een structuur waarin de mens zelf verder geen rol speelt.

Samenwerking onder mensen. Samenwerking onder mensen is gebaseerd op het erkennen van de noodzaak tot samenwerking. Kortom, men moet van elkanders onmisbaarheid overtuigd zijn. Zodra dit niet het geval is, is er geen sprake van een samenwerking, maar van een samengaan waarbij een ieder probeert een ander het werk te laten doen. Dit is overigens een methode, die de laatste tijd meer in aanzien is gekomen.

Geestelijk bewust worden is iets wat elke mens schijnt te willen. Maar hij schijnt zijn geestelijk bewustwording vooral te baseren op aantallen van regels, die absoluut niet geestelijk zijn ofwel fantasieën, die mogelijk geestelijk zouden kunnen zijn, indien zij meer geestrijk waren opgesteld. Zij zijn echter over het algemeen van een dermate laag peil, dat de mens niet komt tot een werkelijk begrip van zijn innerlijke wereld; en dat is toch het voornaamste.

Veelzijdigheid is voor de mens een mogelijkheid en een noodzaak. Als de mens echter veelzijdig is, dan probeert hij dit te doen door oppervlakkig vele dingen af te doen zonder zich bezig te houden met de werkelijke structuur. Werkelijke veelzijdigheid betekent het willen beschouwen en aanvaarden van alle waarden die op je weg komen, daaruit kiezende volgens eigen begrip en vermogen en werkende volgens eigen inzicht in een voortdurend intenser wordende synthese van het totaal van je ervaringen.

De geest is voor vele mensen een doodoener, voor anderen een duivel in vermomming en voor nog anderen een "niets" dat de emotionele pretenties van bepaalde mensen bevredigt. De werkelijkheid van de geest op uw wereld is echter: een kracht, die nog zo dicht bij de begripswereld ligt waarin u bestaat, dat zij vandaaruit mede betrokken blijft in datgene wat u bent.

De geestelijkheid op deze wereld betstaat uit mensen, die pretenderen dat zij ondanks hun eigen onwaardigheid, die zij nederig plegen toe te geven, zoveel méér waard zijn dan alle anderen, dat zij al die anderen op hun onwaardigheid en onwaarheden mogen wijzen, waarbij zijzelf echter de waarheid en de wijsheid in pacht hebben. Daar er echter geen verpachting van waarheid en wijsheid heeft plaatsgevonden, kunnen wij over het algemeen zeggen, dat de geestelijkheid, ofschoon zij soms tot een zeer behoorlijk geestelijk leven komt, de werkelijke mogelijkheid van geestelijke ontplooiing voor velen pleegt te beperken.

Sociale verplichting.

Onder sociale verplichtingen verstaat men over het algemeen het anderen laten betalen voor de tekorten, die je zelf hebt. Dit heeft echter niets met sociale samenleving te maken. Een sociale samenleving is gebaseerd op onderling begrip, onderlinge waardering en respect voor de rechten van anderen.

Het is mij opgevallen dat naarmate de termen, die men gebruikt om uw maatschappelijke vormen aan te duiden meer met sociaal en socialistisch te maken hebben, er minder overblijft van het respect voor anderen. In feite wordt een dergelijke samenleving dus minder sociaal.

Ik vind ook dat zeer veel mensen zouden moeten begrijpen, dat in hen een waarheid berust, die - ook als zij deze niet volledig kunnen openbaren of overdragen aan anderen - voor henzelf de enig juiste basis is voor hun leven. De mens, die een innerlijke waarheid bezit, dient deze te leven. Op het ogenblik, dat hij zijn beleving van die waarheid - ook in de praktijk - om welke reden dan ook beperkt, geeft hij daarmee toe geen innerlijke waarheid te bezitten, doch alleen een lichtreclame die niet goed functioneert, maar die hij voor zichzelf tracht te gebruiken om zijn zelfverheffing te rechtvaardigen.

Dan wil ik u nog op het volgende wijzen:

In uw wereld heeft men het tegenwoordig over de derde wereld.

Zolang er wordt gesproken over de derde wereld, spreekt men over iets dat niet werkelijk bestaat. Er is namelijk maar één wereld. Zodra je een bepaalde macht ervan als een afzonderlijke wereld gaat beschouwen, geef je toe dat er geen eenheid bestaat en geen eenheid denkbaar is. Door het maken van dit onderscheid bereik je dus een steeds grotere antithese tussen datgene wat je wilt begrijpen en wat je waar maakt.

Er zijn derde wereld winkels. Daar proberen zij de derde wereld te verkopen als een recht-hebbende. Ik geloof, dat men de derde wereld niet zou moeten verkopen als een recht-hebbende, maar dat men de derde wereld eenvoudig haar rechten zou moeten geven. Over het algemeen geven de mensen echter alleen rechten aan diegenen die ze kunnen opeisen. Degenen, die ze niet kunnen opeisen, krijgen geen rechten, maar een kleine toelage, die hun niet rechtens toekomt en die ze dus met zeer veel dankbaarheid dienen te ontvangen, zodat zij door deze dankbaarheid hun eigen onrechtvaardigheid voortbestaan.

Nu wij het toch hebben over derde wereld en andere zaken, is het ook opvallend, dat men spreekt over afzonderlijke machtsblokken. Ik geloof niet, dat je mensen als blokken kunt beschouwen. Op het ogenblik, dat je dit toch doet, kun je dit alleen waar maken door de mensen geheel van elkaar te vervreemden door hen in plaats van de waarheid een voortdurend grotere hoeveelheid leugens voor te houden. Indien dit echter geschiedt, zal er een zodanige misinterpretatie van wereld en wereldtoestand ontstaan, dat daardoor de mensen geestelijk, moreel, mentaal en zuiver stoffelijk die situaties scheppen waaraan zijzelf te gronde gaan.

Wat misschien ook de moeite van het vermelden waard is, is de orde en het militaire gezag. Deze zijn nl. in uw wereld meer en meer identiek aan het worden. Daar waar orde is, zien wij doorgaans een aantal generaals, soms zelfs een sergeant, op de achtergrond. Deze mensen - uitgaande van datgene wat zij juist achten - scheppen orde door al diegenen te doden, die het niet met hen eens zijn, zonder te begrijpen dat zij daardoor een enorme geestelijke tegenstand te overwinnen krijgen. Misschien is het maar goed dat zij dat niet begrijpen, want daardoor zou een wereldrevolutie dichterbij komen dan door een meer rechtvaardige behandeling van de mensheid.

Amin: zo min, dat hij niet meer kan optellen en hij zichzelf door zijn rekenfouten als a prioriteit tot minoriteit veroordeelt. Deze minderjarigheid in politiek en ander opzicht zal zich ongetwijfeld wreken op zijn te grote lichamelijke structuur.

Nixon is iemand, die zijn tong over het algemeen achter zijn kiezen schijnt te houden, maar die door zijn kiezers gekozen is op een punt, dat hij onmiddellijk heeft verloochend. Daardoor heeft hij voor zichzelf een zodanige situatie geschapen, dat hij datgene wat hij wil niet meer kan waar maken. Dit brengt hem ertoe winst te nemen op elk terrein om zichzelf en de zijnen te bevorderen, hetwelk zal resulteren in een schandaal, dat voor hen zowel als voor vele anderen wel eens het einde van de huidige Amerikaanse staatsvorm zou kunnen betekenen. Het is goed te zien hoe degenen, die bouwen aan het onrecht daarmee het recht aan de kans helpen zich eindelijk te doen kennen en te manifesteren.

Nu hebben wij in Nederland wel een heel stel namen, maar je weet nog niet wie je daaruit moet halen.

Nederland is een dermate perfectionistisch land, dat men in de poging een goed Kabinet in elkaar te timmeren zoveel spaanders laat vallen, dat men geen hout over heeft om wat goeds in elkaar te zetten. Nu weet ik wel dat Nederland op dit moment nog een zeer belangrijk land is - in eigen ogen wel te verstaan. Dit zeer belangrijke land zal zeer belangrijke nadelen ondergaan in de zeer nabije toekomst, waardoor het wordt geconfronteerd met zijn eigen onmacht om datgene waar te maken wat men wil waar maken. Men zal dan tot de conclusie komen, dat de meeste bedrijven in Amerikaanse handen zijn, de meeste kantoren aan Engelse maatschappijen behoren en dat de meeste Nederlanders alleen dan kunnen werken, indien er gastarbeiders zijn om eerst het werk voor hen voor te bereiden. De overbodigheid van de Nederlanders zal daardoor dermate sterk tot uitdrukking komen, dat men zich zal afvragen, of het nog nodig is om Nederlander te zijn. Op dat ogenblik is het ontstaan van een werkelijk Nederlandse staat weer mogelijk.

Het is jammer, dat Den Haag geen Athene is. Er zijn een hoop mensen vandaag aan de dag die graag uilen naar Athene zouden willen dragen in dat geval. Heeft men in Den Haag dan geen Athene, lange tenen heeft men er wel. En deze lange tenen zullen via het CBS ongetwijfeld binnenkort op zeer duidelijke wijze manifesteren dat een regeringscentrum, zoals dat in uw stad is gevestigd, niet waarlijk regeert, maar wordt geregeerd door zijn behoefte zichzelf in de bestaande vorm te continueren.

Laten wij één ding niet vergeten: Wij zijn voortdurend bezig met geestelijke waarheid en wij moeten ons bezighouden met de geest en de mens. Maar ik vraag mij af, of de mens zich wel realiseert dat de geest zich met dergelijke dingen sons bezighoudt. Misschien zou de mens zich dan ook bezighouden met die aspecten van het geestelijke werken, die op aarde voortdurend duidelijk tot uiting komen, maar waar de mensen met een bochtje omheen lopen, omdat ze bang zijn dat het onnet, revolutionair, althans niet christelijk genoeg is. Waarbij ik met vreugde overigens mag constateren, dat Nederland als eerste land door middel van een christelijke omroep de naaktheid heeft gepropageerd! Men heeft er wel een servet voor gehangen, maar dat was geen voldoende bedekking. Ook dit lijkt mij een teken te zijn van wat er bij u tegenwoordig plaatsvindt.

De mensen willen geestelijk en stoffelijk in de eerste plaats anders zijn. Als zij nu eerst eens probeerden om beter te zijn, zou het waarschijnlijk anders worden. Maar zolang zij alleen maar proberen om anders te zijn wordt het nooit beter. Wie dat begrijpt, zal ook begrijpen waarom het noodzakelijk is dat men zijn eigen harmonieën en zijn eigen geestelijke krachten in toene-

~~Mede~~ de nate leert inzetten voor het geheel der ontwikkelingen, niet alleen in uw eigen land, maar in de gehele wereld. Want daar waar stof en geest op harmonische wijze kunnen samenwerken, daar is het mogelijk om tegen alle schijnbaar onveranderlijke situaties in een nieuw besef, een nieuw bewustzijn, maar ook een nieuwe praktijk van leven te doen ontstaan. En waar deze praktijk zich eenmaal vestigt, zullen de uiterlijke vormen zich vanzelf daaraan conformeren.

Ik wil hiermede besluiten. Men heeft mij nl. gezegd dat ik kort en krachtig moest zijn en dat ik gezien de situatie het niet al te zwaar moest maken. Ik heb daarom geprobeerd een lichtere toets te handhaven, zonder daar ook maar de lichte cavallerie bij te halen. Ik geloof trouwens dat de lichte cavallerie het erg zwaar krijgt in deze tijd, al is het maar dat zoveel mensen zo verlicht zijn dat zij lichter leven dan voor de lichte cavallerie goed is.

Onthoudt u één ding: de waarheid vindt u in uzelve. De juiste houding en de juiste actie vindt u uit uzelf en als u deze weet samen te vlechten tot een aanvaarding van uzelf en het gehele leven, zult u daardoor de aanvaardbaarheid van het leven en de mensheid aanmerkelijk vergroten.

-:-

O V E R W E G I N G .

Als je iets overweegt, dan is dat een soort samentrekking van een overzien (een beschouwen) en een afwegen; een waarden tegenover elkaar a.h.w. beschouwen. Een overweging is altijd weer een poging om een geheel te overzien en de relaties daarin te constateren.

Als wij een overweging hebben t.a.v. recht en rechtvaardigheid, dan moeten wij ons afvragen: Wat is recht? Wat is rechtvaardigheid? Wat is de werkelijkheid? In hoeverre is die werkelijkheid recht en wat is rechtvaardigheid in wezen? Dan komen wij er achter en dan weten wij ongeveer waar wij aan toe zijn. Zelfs als wij spreken over goddelijke liefde, dan moeten wij ons eerst proberen voor te stellen: wat zien wij dan als goddelijke liefde? Dan blijkt, dat het instandhoudend karakter te zijn, de voortdurende goddelijke aanvaarding van alle dingen. En als wij dan zien hoeveel er kapot gaat, hoe wreed de natuur is, hoe wreed de mens zelf is wat dat betreft, dan vragen wij ons meteen weer af: waar blijft dan hier die goddelijke liefde? Dan kunnen wij ons daaraan onttrekken door te zeggen: Die liefde laat ons vrij. Maar ik geloof niet, dat werkelijke liefde je helemaal zal vrijlaten. Dus moet je gaan afwegen wat die goddelijke liefde is en blijkt dat het een aanvaarding van je bestaan inhoudt. Niet echter een goedkeuren en bevorderen van dat wat je bent of wilt zijn. En zo kom je als vanzelf weer verder.

De overweging is dus a.h.w. geschapen voor de mens om zich een weg te banen door de chaos, de wildernis van onbegrepen gezegden en denkwijzen en daarvoor in de plaats terug te keren tot een overzien van hetgeen hij bedoelt met een bepaald begrip. Een afwegen van wat in zijn wereld wezenlijk is of kan zijn. En een op grond daarvan het trekken van een conclusie, die hij dan in zijn gedrag verwerkt.

Ik hoop, dat deze overweging voor u als voorbeeld kan dienen voor de verdere overwegingen, die u ongetwijfeld op velerlei terrein nog zult willen stellen.

:--:~:

Abonnementen: f 25,- p. 10 nummers
(v. leden f 17.50 (v. buitenland f 3.50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Graaf Willem de Rijkelaan 15
Leidschendam Tel: 01761-5154

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiëk ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

FEBRUARI 1973.

18e jaargang.
Nummer 5.

KOSMISCHE LERINGEN

Inwijding en inwijdingssymbolen	CI/53
De vrije wil	CI/62
Spontaniteit	CI/67
De drempel	CI/68

DE MENS EN DE GEEST

Structuren	CII/53
De mens en zijn bronnen	CII/62

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

KOSMISCHE LERINGEN

HOOFDSTUK V.

INWIJDING EN INWIJDINGSSYMBOLLEN.

DE RITEN.

Het belangrijke hierbij is, dat wij het verleden en het religieuze heden stellen tegenover de normale mensen en de normale mogelijkheden.

Als u wel eens heeft gehoord van de pelgrimstocht naar Mekka, dan zal het u opgevallen zijn dat de hele pelgrimage in haar hoogtepunt een soort uitbeelding is van het gebeuren van de eerste Hadj, de eerste heilig oorlog. De mensen gaan naar een bepaald dal toe, liggen daar in een tentenkamp en vasten. Vandaar beginnen ze een op- tocht, a.h.w. een symbolische strijd in de richting van Mekka en daar aangekomen eindigen ze met de bekende rondgang om de Kaäba en de meesten gaan dan meteen wat water halen uit de bron Zen-Zen (?) Dit is een ritueel, dat in zekere zin probeert de openbaring, die Mohammed heeft ontvangen te laten mede beleven door de mensen, die in hem geloven als de profeet van God.

In deze ritens, waarbij van alles en nog wat van pas komt, zijn natuurlijk allerlei prestige-objecten verweven. Zo wordt b.v. regelmatig het grote tapijt, dat speciaal door de een of ander wordt gegeven om de Kaäba in te hullen, naar Mekka gebracht. Er zijn bepaalde prestige-reglementen. Er zijn mensen, die met een autobus gaan, anderen gaan te voet of per ezel, maar er zijn ook nog mensen - en dat zijn de heel deftigen - die een heel stuk per vliegtuig gaan, ze landen bij Medina en vandaaruit gaan ze een eind met luxe wagens en dan met een karavaan. Want het waren de kameelruiters, die indertijd Mekka zijn binnengetrokken.

Nu zult u zich afvragen wat dit alles met inwijding te maken heeft. Wel, het is de poging om iets te doen herleven. Het belangrijkste van de hele islām is eigenlijk de openbaring die Mohammed heeft ontvangen. Maar die openbaring kon hij alleen ontvangen, omdat hij de eenzaamheid in trok. Hij was een belangrijk man geweest, maar op een gegeven moment trok hij zich in de eenzaamheid terug. Hij kwam daar tot de erkenning van Allah. Hij werd profeet. Hij werd herboren.

Nu is dat misschien een verhaal op zichzelf. Het doet hier en daar denken aan de verklaring van Lou de palingboer, die ook vertelde dat hij eenzaam in de modder stond ergens op een plaat in de Zuiderzee om vis te vangen of aal te steken, toen hij God hoorde die zei: Jij bent God. Nu ja, toen wist hij het. Zo is het kennelijk met Mohammed ook gegaan.

Voor de mensen, die in hem geloven is een groot aantal wetten, welke hij heeft gegeven de feitelijke leefregel geworden. Wij spreken in de eerste plaats altijd over de Korân. Daarin wordt duidelijk gemaakt hoe een mens.

heeft te leven om op de juiste voet te staan met God en later eventueel in te gaan in het hemelrijk. Wat dat betreft zien wij een vervorming, die in vele opzichten gelijk is met wat wij hebben gezien in het christendom.

Als men nu echter probeert om de wijze van denken na te gaan van de mensen, die hen ertoe brengt naar die heilige plaatsen te gaan, dan is het het zoeken naar de invloed waardoor Mohammed a.h.w. met God werd verbonden. Zij hopen op deze wijze een soort relatie, een harmonie met Mohammed te verkrijgen. Vandaar dat ook degene die de Hadj (de pelgrimstocht) heeft gemaakt (deze draagt meestal een bijzonder soort tulband en heeft meestal ook een miniatuur-koran om zijn hals hangen dat hij in Mekka heeft gekocht) wordt beschouwd als iets bijzonders, want hij is in Mekka geweest.

Dit zie je ook in het judaïsme. Het uitbeelden (denk aan het Loofhuttenfeest) van de verlatenheid in de woestijn. En altijd weer dat "tot wij elkaar zien in Jeruzalem". De terugkeer naar de heilig plaats. De plaats waar de Arke des Verbonds stond, waar de grote Tempel stond, de plaats waar God Zich openbaarde aan Zijn volk.

Het is een typische neiging, die wij ook kunnen vinden bij de boeddhisten. Bij de boeddhisten vinden wij mensen, die de heilige plaatsen opzoeken. Er zijn grote standbeelden opgericht op de plaatsen waar de Boedha eens geweest zou zijn. In vele gevallen is dat niet eens waar. Men gaat overleveringen na en probeert de voetstappen van de Gautama te volgen. En ook in die pelgrimage tracht men zich te vereenzelvigen met de profeet.

Wat hetkatholicisme betreft, dat wat dit aangaat althans wat dichterbij de inwijdingsgedachte staat dan vele meer protestantse richtingen, daar zien wij het misoffer. En kijken wij wat daar eigenlijk gebeurt, dan blijkt dat het een uitbeelding is van het Laatste Avondmaal; de periode waarin de apostelen door Jezus volgens de opvatting werden bevestigd en deel hadden aan zijn geest. Ook hier weer datzelfde inwijdingsdenken.

Bij de Hindoe's en de brahmanen bestaan ook heilige plaatsen waar ze naar toe trekken en waar ze bepaalde feesten vieren. Er zijn heilige stromen waarin de kracht van de Oneindige is en daarin moet je je baden. Denk aan de Ganges. Altijd weer hetzelfde motief: De mens, die zijn inwijding zoekt door het volgen van de voetsporen (dus de uiterlijkheden) hetzij symbolisch hetzij reëel van degenen die een grote leer hebben gebracht.

Als wij dat tegenover de hedendaagse wereld willen stellen, dan blijkt dat het heel vaak een prestige-object is. Er zijn mensen, die naar Mekka gaan omdat dat status betekent, zoals er mensen zijn die vinden dat je tenminste eens in je leven het Heilige Land moet hebben gezien, want dan heb je iets om over te praten. Dat wordt allemaal wel verhuld achter vrome sentimenten, maar ik meen dat de benadering toch heel erg zakelijk is. En tussen al die mensen schuilt steeds weer de enkeling die het wonder verwacht. De enkeling, die misschien naar het H. Graf gaat - en dan moet hij maar kiezen welke het juiste is - in de hoop dat hij daar iets zal vinden van de kracht van de engel, die indertijd aan de vrouwen moet hebben gezegd: "Weent niet, Uw Meester is heengegaan," enz.

Zo kun je ook in datzelfde Jeruzalem, in de grote Moskee (dat is ook een speciale moskee) moslims aantreffen, die proberen de belofte van God aan Abraham in zichzelf te herbeleven om daardoor gesterkt te worden.

In deze zeer rationele tijd bestaat er bij de mensen een magisch geloof dat uitdrukking geeft aan zijn behoefte om door te dringen in de geheimen van de geest. Nu kunnen wij dat allemaal wel heel mooi versieren. We kunnen er heel plechtige inwijdingsgeschiedenissen van maken. Er zijn zelfs de z.g. esoterische scholen, die examens afnemen compleet met meditatiëproeven en innerlijk schouwen die je dan later aan een Meester moet beschrijven. Maar in al deze gevallen blijf je ergens steken bij het uiterlijk, tenzij je iets in jezelf vindt. Want kenmerkend voor die hele relatie van de mens met de oneindigheid is zijn zoeken naar het symbool. Dat symbool is hem echter niet voldoende om er alleen maar naar te kijken; hij wil

er deel aan hebben.

U denkt misschien: ach, wij zijn te nuchter en te zakelijk voor dergelijke riten. Vergist u zich niet. Als er in de Tweede Kamer een stemming wordt gehouden voor bepaalde zaken, dan is dat een ritus, want het is heus al bekend wat eruit komt. Dat weet iedereen al. Maar door het op deze manier te doen, wordt er het stempel van democratie op gezet; van iets wat misschien niet eens reëel kan bestaan. Iets waarvan men droomt en dat nooit helemaal waar wordt.

Zo is ook de manier waarop men iemand begroet een ritus. Als je het sociale verkeer tussen de mensen ziet - zelfs tussen degenen die zeggen dat ze met al die dingen geen rekening meer willen houden - dan krijg je soms het idee van een gestyleerde dans, een soort pavane waarin ze wederkerig met gebaren, hoofdse buigingen en samengaan proberen het beeld van het mens-zijn tot uitdrukking te brengen. Er is iets in de mens wat hij naar buiten wil brengen; en dat wat hij buiten zich zoekt, kan hij niet vinden zonder dat hij zelf er iets voor maakt. De mens maakt voor zich dus een symboliek om zich daaraan vast te klampen. En als we dat in de praktijk omzetten, dan betekent dat dat heel veel dingen op zichzelf geen betekenis hebben. Het misoffer bij de katholieken; de doop, het Avondmaal bij andere christelijke richtingen; de bedevaart, de meditatie, de kloosterperiode bij de boeddhisten; de studie, het aanwezig zijn bij de verschillende Meesters bij de Hindoe's: de bedevaart, de lezingen van de Korân bij de moslims, ze zijn alle zinloos en zinledig, tenzij de mens daarin probeert uit te beelden wat hij in zich heeft.

En nu zien wij een vreemd verschijnsel, dat naar ik meen wel voor elke inwijding geldt:

Indien je buiten jezelf iets uitbeeldt en daarin zo intens gelooft dat je het van binnen waar maakt, dan schep je een innerlijke waarheid. Als die innerlijke waarheid verder reikt dan je normale wereld, dan schouw je daardoor in het onbekende. Er komen dingen, die voor de normale wereld verborgen zijn in je naar voren. En in deze openbaring - hoe wonderlijk geformuleerd misschien ook - is dan weer een sleutel verborgen voor grotere werelden, voor een verdere ontplooiing van het ego.

Denk niet, dat de inwijdingen van de oudheid zoveel verschilden van wat er tegenwoordig gebeurt. Alleen werd er in de oudheid toneel gespeeld. Daarbij vielen er soms echte slachtoffers. Het was een uitbeelding van het leven, die zo levensecht was, dat de spelers vaak vergaten wie ze waren en het hen enige tijd kostte om weer terug te keren tot hun normale persoonlijkheid.

Nu is het misschien zo, dat er in de Comedie Divine, die wordt gespeeld geen sprake meer is van iemand, die Osiris uitbeeldt. Misschien is het de perfecte revolutionair Cheguevara. Het symbool blijft hetzelfde. Men verbindt zichzelf zo intens met een droom, met een onwerkelijkheid dat men die als werkelijkheid gaat beleven. Men verandert zijn persoonlijkheid door die zodanig aan te passen aan een misschien alleen maar mythische figuur of persoonlijkheid, dat men daardoor een andere wereld kan binnentreden. En nu is het belangrijke daarbij niet dat je zoiets uitbeeldt. Het belangrijke is, dat je in iets gelooft dat groter is dan je zelf bent. Door dit geloof ontstaat inderdaad de mogelijkheid uit het totaal-bewustzijn van de mensheid en uit bepaalde geestelijke sferen denkbeelden, harmonieën, maar ook krachten af te tappen. Dat zijn geen geheimen, die kunnen worden overgeleverd. Het zijn geheimen, die alleen beleefbaar zijn. En als we zien waartoe dit voert, dan staan we ook weer heel erg verbaasd.

Als wij kijken naar b.v. het christendom, dan zult u tot de ontdekking komen dat men daar gevangen zit in leerstellingen. Bij het christendom heeft men de neiging om datgene wat men voor waar zou willen aannemen als een onomstotelijke waarheid aan anderen op te leggen.

Maar gaan we nu kijken bij de boeddhisten, dan blijkt dat daar juist degenen die het verst gevorderd zijn behoren tot een Orde, die geen antwoord

geeft op het onbekende, die de filosofie van het leven verkondigt en zegt: Het onbekende kan zich alleen in u manifesteren, indien ge goed leeft. Het heeft geen zin om over een hiernamaals te praten. Het heeft geen zin om over een hemel of een hel te praten. Het heeft alleen zin te spreken over wat ge zijt, over de harmonie die ge nu tot stand brengt. Als ge dat kunt doen, dan openbaart er zich in u een waarheid. En dan zeggen ze nog niet eens welke. Ze zeggen alleen: Dan vindt ge de waarheid, het ware pad.

Opvallend is, der er elders zoals b.v. in India Meesters zijn, die zeggen: Ach, mensen, het is allemaal niet belangrijk dat je de juiste leerstellingen kent, daar komt het helemaal niet op aan. Het is ook niet belangrijk dat je je bezighoudt met het juiste leven. Je moet je bezighouden met de juiste discipline. Je moet op die manier denken, op die manier ademen, op die manier eten en indien je dat regelmatig doet, dan komt de rest vanzelf.

Is nu de een beter dan de ander? Ik zou zeggen: neen. De een is niet beter of slechter dan de ander, want het zijn allemaal maar spelen. De mens speelt een inwijding. En indien hij voldoende in dat spel gelooft, vindt hij daarin een grote waarheid. Het enige dat hij dan meestal vergeet erbij te zeggen is, dat in die grotere waarheid de leer, het systeem, de discipline onbelangrijk is geworden.

U leeft in een moderne wereld en u heeft niet veel tijd voor inwijding. Maar u heeft soms dingen waarin u gelooft. De een gelooft in een edele mensheid. Hij zal daardoor zichzelf tot een edeler mens maken, maar gelijktijdig zal hij gaan beantwoorden aan bepaalde krachten en ideeën, die eigenlijk niet meer tot het menselijke behoren, die al boven de mens uitsteken en daaruit denkbeelden maar ook kracht ontvangen. Hij zal daaruit een mate van harmonie en vreugde kunnen putten. Dat kan iemand zijn, die de gehele dag loopt rond te sjokken, die 's avonds naar de televisie kijkt, die ook nog wel eens ruzie maakt en het verdomd lastig vindt zijn belastingbiljet in te vullen. Want degene die wordt ingewijd is geen bijzonder mens. Een inwijding is niet iets wat je cadeau krijgt. Het is iets wat je leeft en dat dan wel eens wordt bevestigd.

In de oudheid, een heel lange tijd geleden, was er een heksenvereniging. Het heette toen anders. De beroemde heks van Endor was er ook één van. Waarschijnlijk hebben ook de pythia's daartoe behoord. Zeker is wel dat bepaalde vrouwelijke monniken en heiligen in Perzië en India daartoe hebben behoord en dat het geheel waarschijnlijk ook nog terug te leiden is in de richting van de oude Isis-dienst en de hogepriesteressen daarvan. Hoe het ook zij, in deze groep leerde je a.h.w. te luisteren naar geesten, te voorspellen, geesten op te roepen en al die dingen meer. Dat waren de uiterlijkheden.

Als je echter die inwijding onderging, dan werd je gewoon leerling; d.w.z.: je ging gewoon meelevens hetzij met een klooster, hetzij met een heks. Dat kwam er niet op aan. Op die manier moest je de sfeer vatten. En als zij nu dachten: dat is iemand die er helemaal bij past, dan gaven ze je opdrachten. Ze zeiden: Probeer dat. En dan zaten ze met grote ogen te kijken of het ging. Het ging dan meestal wel. Dan zeiden ze: Kijk, dat is nu dat en dat. Zo'n inwijding was het geven van een stoffelijke of althans redelijk aanvaardbare verklaring voor effecten en aspecten van een werkelijkheid, die de inwijdeling zelf eigenlijk al had waar gemaakt. Het was niet zo, dat je eerst het geheim kreeg en dan moest presteren. Neen, je moest eerst presteren. Het geheim was alleen de verklaring van de prestatie.

Dit is een inwijdingsdenken dat in de moderne tijd ook wel past. Er zijn op het ogenblik in deze wereld een groot aantal inwijders (meestal halve en hele adepten), die bezig zijn de mensen te helpen. Nu doen ze dat niet, zoals u zoudt denken, door naar hen toe te gaan, geheimzinnig te fluisteren, de handen op te leggen en te zeggen: "Nu ben je ingewijd,"

maar door te zorgen dat de sleutelbegrippen, de verklaringen, die je nodig hebt op het juiste ogenblik ter beschikking zijn.

Je beleeft iets, je doet iets uit jezelf. Je kunt het niet verklaren en dan ineens vind je die zinsnede, dan hoor je het woord dat de verklaring is. Dat is hun methode.

In de moderne tijd wordt er helemaal niet geprobeerd om het in een religieuze sfeer te betrekken. Ik zou haast zeggen, dat de moderne inwijding in tegenstelling tot alle vroegere in wezen a-religieus is.

Ze gaat niet uit van de godsdiensten. Ze beschouwt God wel als een werkzame factor, maar die moet je maar in jezelf vinden. Het gaat nu om wat je zelf bent en wat je uit jezelf weet te puren.

Ook dat is heel begrijpelijk, want als wij kijken wat er is geworden van de moslim-inwijdingen b.v., dan komen we tot de ontdekking dat de mens, die het juiste gevoel heeft gevonden, als hij de Hady heeft gemaakt, zich dan ook inderdaad gaat voegen bij bepaalde monnikengroepen. En dan zie je daar mensen, die vanuit ons standpunt een beetje gek zijn. Die zich ritueel opzweepen en gifslangen de kop afbijten of die zich doorboren met dolken of die uren lang in een en dezelfde beweging dansen tot ze uitgeput in een soort trance neervallen. Dan zeg je: Is dat nu inwijding? Ja, dat hoort erbij. Ook dit is een van de rituelen: het jezelf verliezen in een onwerkelijkheid, iets wat anders is. En denkt u niet dat dat nu alleen daar voorkomt.

Er zijn in de christelijke wereld tegenwoordig ook bepaalde groepen waar men de heiligen aanroept en dan lopen ze b.v. door gloeiende sintels. Onder een andere aanroeping doen ze datzelfde ook in Perzië. Je kunt het ook hier en daar in India vinden. Zelfs op Ceylon is nog een groep die over vuur loopt. Die mensen doen dat om op deze manier iets waar te maken van een band met het bovennatuurlijke.

Het verschijnsel op zichzelf is heel gemakkelijk te verklaren. Het is gewoon een kwestie van een lichaam, dat tegen alle gewoonte in reageert op een zeer bijzondere toestand. De voetzolen worden omgeven met een laagje vocht waardoor het mogelijk is om door de sintels te lopen. Alleen als je er afstapt, moet je oppassen dat er geen sintels aan de zolen blijven kleven. Je moet even goed je voeten afstampen; en dat zie je ze dan ook allemaal doen. Dat is doodgewoon. Maar het feit, dat die mensen deze verandering tot stand kunnen brengen, dat is het bijzondere. Dat is iets wat ligt in de sfeer van een inwijding. Het is a.h.w. een ritus waardoor de mens zich onttrekt aan zijn alledaagsheid.

Ik meen, dat je zowel in de moslimwereld als elders die schijnbare excessen moet begrijpen als een ritueel dat ten doel heeft voor de mens de inwijding mogelijk te maken, voor hem het doorbreken van zijn beperkingen tot stand te brengen.

Nu weten we wel, dat er vele rituelen zijn, die absoluut niet goed werken. Er zijn bepaalde kloosters waar men zich regelmatig moet geselen. Soms staat het zelfs in de voorschriften dat men zich minstens eenmaal per week hevig moet geselen en tweemaal per week mag men het in mindere mate doen. Dan zijn er ijveraars, die het elke nacht doen. Zij denken dat ze er beter van worden, maar het zijn gewoon masochisten. Het is een vorm van zelfbevrediging door zichzelf lijden toe te voegen. Maar er zijn mensen bij, die door hetgeen ze doen het gevoel krijgen dat ze niet zichzelf bevredigen, maar dat ze van zichzelf loskomen, dat ze dichter staan bij Jezus of iets anders.

Het zijn allemaal gewoon beelden. Wat ze doen is een ritueel. Wat daaruit voortvloeit is in wezen een illusie. Een illusie in haar uitbeelding, maar niet in haar mogelijkheden. Want daardoor zijn figuren mogelijk (priesters) die juist dank zij deze zelfkastijdingen wonderbaarlijke zieners en genezers blijken te zijn. O, ik weet wel dat ze over het algemeen worden weggedrukt. Denk maar aan pater Pio. Maar ze zijn er dan toch.

Het vreemde hierbij is, dat aan de hand van de uiterlijke verschijnselen het haast niet mogelijk is uit te maken wie nu werkelijk een inwijding ondergaat en wie alleen maar in een soort hysterie een zuiver stoffelijke zelfvervulling probeert te bereiken. Aan de uiterlijke verschijnselen zie je het niet. Ik geloof niet dat het trouwens erg belangrijk is, want als je zou weten: deze of gene is veel verder dan ik, dan zou je er heen lopen en zeggen: Vertel het mij alsjeblieft ook. En dat kan niet.

Wij hebben ons ritueel nodig. Maar ons ritueel is de aanloop, die we nemen voor de sprong in het onbekende, het ondergaan van het andere. En of dat andere nu in een droom naar voren komt, in een enorme emotiestorm of op een andere wijze, dat doet niets ter zake. We gaan het onbekende in. Het onbekende vormt zich naar ons, maar wij vormen ons ook naar het onbekende. Er ontstaat een relatie, een harmonie. We kunnen gaan leven met het onbekende als een werkelijkheid en daardoor wordt het kenbaar. Dat is inwijding.

Er zijn een aantal voorschriften, die er altijd zijn geweest, voor wat je allemaal moest doen. Ik zou een paar daarvan willen zetten naast nuchtere raadgevingen voor deze tijd.

1. Egyptische inwijding.

Ga in eenzaamheid voor de God. Vast. Neem geen voedsel en drank tot u. Blijf geknield totdat hij tot u spreekt. Wanneer ge zijn stem hoort, is zijn woord uw inwijding en het begin van uw priesterlijke werkelijkheid.

2. Het vroege christendom.

Zo trek u terug in eenzaamheid en bid tot God, opdat Hij u verlichte. Ge zult de bekoringen of verleidingen overwinnen en dan zal een engel Gods tot u komen en u een naam geven. En in deze nieuwe naam zult ge Jezus' kracht uitdragen.
(Letterlijk. Dit is uit de 3e eeuw na Chr.)

3. De moslims. (Uit de rituelen van de dansende derwisjen.)

En zo gij de 5e maal gedanst hebt (ik weet niet waarom de 5e keer, maar zo staat het daar) en uzelf hebt verloren (m.a.w.: de 5e maal dat je bij de dans in trance bent geweest), zo zult ge u terugtrekken in eenzaamheid. Ge zult u onthouden van voedsel. Gij zult opzien naar de hemel en ge zult roepen tot de groten en Mohammed vragen Allah's kracht tot u te voeren. Zo zullen tot u komen over de brug de engelen en zij zullen tot u spreken. Zij zullen u noemen een naam en zij zullen u noemen een kracht en uit deze beide zult ge weten wat de wil is van Allah en zult ge de juistheid begrijpen van de openbaring van Mohammed onze profeet.

4. De boeddhisten.

Er bestaat een boeddhistische groep, die aan overwegingen doet. Ze hebben zelfs een klooster in Kandiri. Dezen hebben ook een soort inwijdingsritueel, een inwijdingsformule. Daarin staat:

En zo ge de juiste deugden in uzelf voortdurend bevestigt, indien ge de juiste paden gaat en onthecht zijt, zo zult ge u richten op het grote Niets (dit is de meest juiste omschrijving die je in een vertaling kunt geven) en zo het Niets over u komt, zult ge daaruit de betekenis der dingen leren kennen.

Dit komt ook op hetzelfde neer. Ik zou u nog twintig verschillende variaties kunnen geven zoals ze in India worden gebruikt, maar in al deze formulieren of voorschriften wordt gezegd: Je moet je afzonderen in eenzaamheid. Je moet daar wachten tot God tot je spreekt. In heel veel gevallen wordt aangeduid dat je iets verandert. Je krijgt een andere naam of een

machtwoord dat dan je eigenschap is: de sleutel tot je persoonlijkheid.

In de moderne tijd hebben we aan die woorden misschien niet veel. Een enkeling zal een nieuwe naam vinden, inderdaad. Maar als ik het voor de moderne mens zou moeten formuleren, dan zou ik alleen maar dit willen zeggen:

Probeer uw ontevredenheid met de wereld te vergeten. Vraag u af waar u faalt of heeft gefaald en - erkennende uw eigen onvolkomenheden - aanvaard de wereld zoals ze is en de krachten daarin als een werking, waaraan u zich niet meer wilt onttrekken. Aanvaard het geheel (dat kunt u vaak in een heel kort ogenblik doen) en zie dan welke denkbeelden er in u opkomen. Want dat is het eigenlijk.

Wij hebben toch al die illusies niet nodig. Wij hebben alle mooie rituelen, die werden gebruikt om aan iets een bepaalde Godsvorm te geven, niet nodig. Juist het niet-religieuze karakter van de inwijding maakt haar toegankelijker, ofschoon ze gelijktijdig minder specifiek een beroep doet op bepaalde emotionaliteiten in de mens. Wacht en u krijgt een denkbeeld. Gewoon een paar gedachten. U krijgt plotseling een klein inzicht; dan gaat het weer voorbij. Houd die kleine dingen vast en gebruik ze om uw wereld daarmee opnieuw te bezien. U zult tot uw verbazing ontdekken, dat uw inwijding veel gemakkelijker is, dat ze vaak veel meer inhoudt dan u had gedacht. Zo eenvoudig kan het dus zijn in deze tijd.

Een andere regel - ik zal ze nu niet meer van alle richtingen geven - staat in een brahmaans manuaal voor wat men noemde: de erkenning van verleden en toekomst. Dat betekende dat de mensen vroegere incarnaties beseften, de waarheid omtrent zichzelf in het heden en ze daardoor eigenlijk de toekomst konden beheersen. De incarnatie-cyclus was dus helemaal hun eigen beheersing. Zij konden de werkelijkheid van de wereld zien. In dat geschrift geven ze deze raad:

"Indien gij uzelf erkent zoals ge zijt en leest in de regels (de Upanishaden), zo zult ge soms als sluimerend vergeten wat ge leest. En dan komt in u het gevoel dat er andere woorden staan."

Ik kan het verder uitwerken. Ik kan u elders analogieën ervan geven, maar het belangrijke is hier dat je op een gegeven ogenblik in een meditatie of op een andere manier zo ver kan vervreemden van de werkelijkheid, dat je niet meer weet waar je aan toe bent, dat er ineens heel nieuwe dingen komen. Je leest iets, maar je leest niet wat er staat. Je ziet iets en je weet wat er staat, maar je ziet iets anders dan er staat. Je hoort iets en je weet wat je hoort en toch hoor je iets anders. Er zit een verandering in. Dan wordt hier gezegd:

"En deze verandering is de erkenning van de kracht waaruit wij leven en de weg, die wij gaan tot in de wereld der goden."

Heel mooi. Een beetje padvinderachtig: weest bereid en ga op weg, dan komt je in de wereld van de goden terecht. Maar voor ons is dit eigenlijk toch wel leerzaam.

Er is een vervreemdingseffect. Op het ogenblik, dat wij geloven in de waarden van ons eigen wezen en deze niet ideëel maken, maar gewoon beleven, verschuift er iets in de werkelijkheid. We gaan bepaalde dingen anders zien. We weten: het is niet zo, toch zien we het. Er is een droom, die a.h.w. over de werkelijkheid ligt. Indien dit optreedt, moeten we het waarmaken, want we moeten het voor onszelf bevestigen. En nu is het vreemde: Indien je niet handelt in overeenstemming met wat je feitelijk weet, maar met de droom die er bovenop ligt, dan verandert je besef van de mensen en van de wereld. Ook dat is een inwijding.

Waarom die daadwerkelijke beleving ervan, het op de proef stellen ervan nodig is, is ook weer een ritueel. Wij geloven namelijk niet in een werkelijkheid, voordat ze in onszelf bewezen is. En daarom moeten we elke werkelijkheid die we vinden, afwijkend van de norm, voor onszelf beproeven, waarmaken of uitbeelden op de een of andere manier om haar te kunnen aan-

vaarden. We moeten over de drempel heen van: maar dat speelt zich alleen in mij af; buiten mij bestaat het niet. Wij moeten het leren zien als een totaliteit.

Nu zult u zeggen: we hebben toch wel onze gaven en krachten. Ik ga u herinneren aan een heel vreemde Orde (het was eigenlijk ook nog een secte), die indertijd in de woestijn heeft bestaan. Het was wat men noemde: de volgelingen van Anubis, de gidsen in het onbekende land; dus eigenlijk in het land van de dood. Deze mensen stelden:

"Wanneer wij met de ziel gaan, zo treden onze voeten de woestijn, maar onze gedachten gaan op de treden. Zij spreken de woorden, ze gaan langs de zuilengalerijen etc. tot de Hof der Rechteren."

Deze mensen geloofden namelijk dat je door je zo sterk in te beelden dat je in het hiernamaals was en dat je die rituele gang van het Dodenboek maakte, je dat ook feitelijk deed. Het moet wel een krankzinnig gezicht zijn geweest om zo'n paar mensen, die misschien gehoord waren om een ziel de weg te wijzen, daar gewoon over de woestijn te zien schuifelen en ineens van die dansspasjes te zien maken (want ze gingen de trap op) en buigingen te maken tegen een niets. Maar dit ritueel was voor die mensen nodig om zich daarmee te vereenzelvigen. Ze probeerden op deze manier lichamelijk de wereld te ontvliesen door ook lichamelijk te handelen, alsof ze in een andere wereld leefden.

U zult ook wel eens in een situatie komen, waarin u zegt: Als ik nu volkomen reëel moet handelen, kan ik niets. Maar als u innerlijke een besef heeft, een kennis, een wetenschap of mijnentwege een godsdienstige leerstelling waarvan u volledig overtuigd bent en u gaat die uitbeelden zonder u af te vragen, of u voor gek staat of niet, dan zult u wonderlijk genoeg tot de erkenning komen dat u iets waar maakt wat op de wereld niet waar is, maar dat u de gevolgen van die waarheid kent en dat u die zelfs in uw eigen wereld kunt gebruiken. U kunt ze daar uitstralen. U kunt het manifesteren. Ook hier dus weer een heel typische ontwikkeling.

Nu zou ik u misschien moeten lastig vallen met allerlei formules, want die horen er eigenlijk bij. Maar ik vraag mij altijd af, of die superconcrete en exacte formuleringen, die zeer ingewikkelde zinnen wel zo buitengewoon nuttig zijn. Iedereen heeft zijn eigen visie daarop. Ik heb de mijne. Ik handel dus maar volgens de werkelijkheid, die ik veronderstel en geef het zo eenvoudig mogelijk weer. Voor een ieder, die een inwijding begeert, geldt:

Datgene wat ik met volle inzet van mijn persoonlijkheid en met volle overtuiging uitbeeld en desnoods alleen symbolisch of ritueel waar maak, is een innerlijke waarheid waardoor de harmonie, die ik met de rest van de kosmos kan krijgen, eigenlijk wordt bepaald. Doordat ik geloof in de schijnwereld die ik hanteer, kan ik de boodschappen uit de werkelijke wereld ontvangen.

(Dit is naar ik meen een heel belangrijk punt.)

Dan moet onmiddellijk daarop volgen:

De mens, die niet leeft naar datgene wat hij in zichzelf als waarheid beschouwt, zal er nooit in slagen verder te komen. Integendeel, hij maakt zijn waarheid - zelfs indien ze voor anderen bestaat - meer en meer tot een illusie.

Ik meen, dat dat duidelijk is. Als je om iemand de vrijheid te geven hem eerst tot slaaf maakt, kom je ook niet verder. Je moet gewoon proberen te leven wat je voor jezelf en in jezelf op dit ogenblik gelooft.

Dan is er verder een regel (eigenlijk is het een soort formule), die ik maar heel eenvoudig heb vertaald:

Indien ik consequent waar maak wat ik in mij als juist heb ervaren, ook als ik het in wezen niet begeert of niet zie als een noodzaak of mogelijkheid, dan zal ik door mijn visie op het zijn veranderen. Ik zal mijzelf

bevrijden van beperkingen, maar gelijktijdig een nieuwe scala van waarderungen vinden. De scala van waarderungen, die buiten het stoffelijke bestaat, kan stoffelijk worden geïnterpreteerd en zal daardoor de samenhang van het stoffelijke op een andere wijze doen blijken.

Degene, die het verst gaat in deze ontwikkeling, is in staat om de kleinste delen in hun loop te beseffen. Hij kan de electricische stroom dwingen te vloeien of te onderbreken. Hij kan de atomen zeggen zich te hergroeperen. Kortom, hij is meester van alle materie. Maar alleen omdat hij zichzelf niet meer beschouwt als een materieel wezen.

Dan -- en dit is naar ik meen, voor u allen heel erg bruikbaar:

Dat wat je volledig en intens kunt denken, moet je met een gebaar waar maken. (Dat gebaar is dan weer de verwezenlijking.)

Dan staat daar achter:

Het is niet nodig te beseffen wat je waar maakt, als je het maar aanvoelt. Het aangevoelde is even werkelijk en de bereiking daaruit voortvloeiend is volkomen gelijk aan datgene wat met volbewustzijn tot stand wordt gebracht, omdat het gehele wezen zich oriënteert op een andere wereld en daarmee deel heeft aan de krachten daarvan en het bewustzijn daarvan geniet.

Een laatste regel, die naar ik meen wel heel erg belangrijk is voor een ieder, die bezig is met inwijding en ziet hoe anderen ermee worstelen.

De mens, die probeert zijn wereld voor een ogenblik te vergeten, is een wijze. Wie probeert te leven alsof zijn wereld niet bestaat, is een dwaas. Wat je in jezelf bereikt, moet je vertalen in de termen van de wereld waarin je leeft, want eerst dan bewijs je vanuit en door jezelf de werkelijkheid van hetgeen je op geestelijk niveau erkent en hebt bereikt.

Dit is nu gewoon een lezen van de aren van het onmetelijke korenveld van de ritën, de inwijdingen etc. Indien u zelf een ritus nodig heeft, denk dan niet dat die zo ingewikkeld moet zijn. De kinderen in een klas hebben ook een zekere rite. Als Juf erg vervelend is, beginnen ze te wapperen; één of twee vingers de hoogte in. Het is een methode om duidelijk te maken: ik wil eruit. Wij kunnen dat ook doen. We kunnen met de handen een gebaar maken, we kunnen misschien, als we dat nog te opvallend vinden, met onze tong een figuurtje tekenen op het verhemelte. We kunnen met een onopvallend gebaar de relatie stellen tussen ons voorhoofd en ons achterhoofd. Die dingen betekenen op zichzelf niet zoveel. Maar het gebaar (de rite) is erg belangrijk, omdat ze voor ons het signaal is waarop we kunnen reageren.

Een mens, die wisselt tussen verschillende werkelijkheden, zal -- wil hij in zijn wereld bewust, nuttig en geestelijk groeiend kunnen leven -- een sleutelgebaar of een sleuteluitdrukking moeten gebruiken om uit die andere wereld naar zijn eigen wereld en uit zijn eigen wereld naar die andere wereld te gaan. Deze symbolische uitdrukking, misschien het ritueel maken van een gebaar, van enkele schreden of het spreken van een enkel woord, kan voldoende zijn om daardoor bewust en beheerst de krachten, die je anders halfbewust in je meesleept te manifesteren in je wereld. Die manifestatie op zichzelf is weer een stimulans tot een reëler aanvaarding van de geestelijke werkelijkheid waaruit je leeft.

Deze lezing is belangrijker dan u op het eerste gezicht beseft. Datgene wat ik over inwijding heb gezegd, zou ik als ik u was, nog eens goed nalezen en mij eens afvragen: slaat het misschien op mij? Kan ik er misschien iets aan doen? Want alle inwijdingen uit de oudheid zijn onbelangrijk, als je als een saffe steenezel in de materie blijft doorploeteren zonder te beseffen welke grote werkelijkheid er rond je bestaat en welke grote krachten er

in je leven.

NOOT.

Er is gevraagd: Hoe weet je nu of je met een inwijding bezig bent?

In de praktijk ben je altijd, als je geestelijk georiënteerd bent - hoe dan ook - wel bezig met een inwijding. De meeste mensen beseffen dat niet, maar op het ogenblik dat je belangstelling niet alleen naar de z.g. concrete zaken gaat, maar dat je uitgrijpt boven de werkelijkheid (en dat kan dus zelfs sociale politiek zijn), dan zoek je naar een inwijding en ben je er dus mee bezig. Het is goed om dat hier nog weer even te stipuleren.

Elke mens op aarde, die zich kan losmaken van het zuiver materiële en van het normale denken en doen van zijn omgeving, zoekt in wezen een inwijding. Het zoeken naar de inwijding, gebaseerd op een aanvaarding van jezelf zoals je bent met erkenning van het goede en het kwade dat er in je woont, is in feite een stap doen in de richting van de inwijding.

Dan krijgt u de droom, de gedachte van een mogelijkheid of een macht. Gelijkzeitig vindt u vaak daarnaast de ledigheid van uw wereld, omdat u die twee nog niet samen kunt brengen. Probeer dan de krachten terug te brengen, steeds sterker naar uw eigen wereld en u zult zien dat er zich nieuwe denkbeelden ontwikkelen. Dat is misschien geen schokkende verandering, maar het is wel een totale verandering van uw leven, uw mogelijkheden en vooral van uw geestelijk bestaan.

De harmonieën, die u op deze wijze tot stand brengt, zullen u helpen om steeds verder te gaan op het pad der inwijding. U zult daarbij uw eigen kleine ritzen haast automatisch ontwikkelen, omdat dit voor u de bevestiging is van hetgeen u bent. Vraag u dan niet af, of u meer ingewijd bent dan een ander, maar vraag u af, of u gebruik maakt van alle kracht, die u in u beseft en alle werkelijkheid, die u innerlijk beleeft, ook mede in uw wereld tot uitdrukking weet te brengen.

:--:~:

DE VRIJE WIL.

Een mens, die denkt dat zijn wil volledig vrij is, is een dwaas. De mens, die denkt dat zijn wil geen mogelijkheden bezit, is een nog groter dwaas. Een wijze is hij, die begrijpt dat zijn wil slechts vrij is in het kleine, terwijl hij in de grote lijnen van zijn bestaan voortdurend wordt bepaald door krachten, die hij nog niet kent en daardoor niet kan beheersen.

Het zal u bekend zijn, dat onkunde in vele gevallen de aanleiding is tot onvermogen. Ik herinner mij dit uit mijn jeugdijaren, toen de wil tot vrijen bij mij wel aanwezig was, maar ik deze wil toch niet in vrijheid kon uitleven. Hier was ik niet in staat te weten wat de essentie van deze overigens instinctief ingeschapen drang betekende. En daar in mijn dagen de voorlichting nog zeer beperkt was, heb ik daarmee enige worstelingen en verrassende ontdekkingen doorgemaakt.

Zo gaat het ook de mens. Als zijn bewustzijn groter wordt, zijn begrip voor de werkelijkheid intenser en meeromvattend, dan zal zijn wil meer betekenis krijgen. Want hij weet dan wat zijn keuze-mogelijkheden werkelijk inhouden

en hij beseft wat de consequenties daarvan zullen zijn.

Onze vrije wil is eigenlijk het sterkst gefrustreerd door ons gebrek aan inzicht. Op een bepaald moment handelen wij volgens datgene wat wij in onszelf als wil of als begeerte ervaren. Maar wij weten niet wat daarna komt en zo blijkt dat onze werkelijke begeerte, die meestal een zekere continuïteit inhoudt, door onze handelingen wordt gefrustreerd. Dit nu lijkt mij een punt waarvan wij zeer veel kunnen leren. Althans ik heb het gedaan en neem dus aan dat ook voor u die mogelijkheid bestaat.

Op het ogenblik, dat ik de consequenties van een daad kan overzien, kan ik ook werkelijk zeggen, of ik haar aanvaard of niet. Als ik dan handel, is dit volkomen bewust. En daar ik weet wat er gaat gebeuren, kan ik mij daarop prepareren. Ik ben in staat mij te verdedigen. Ik ben in staat om a.h.w. van tevoren de eenvoudigste oplossing te kiezen. Hierdoor bereik ik veel eerder het door mij gewenste resultaat; en ik bereik het bewust aan de hand van de mij besepte mogelijkheden. Op het moment echter, dat ik mij ga bezig houden met de een of andere daadstelling, die naar mijn begrip in een droom wel dit of dat zou kunnen worden, maar waarvan ik de werkelijke mogelijkheden en consequenties niet overzie - voor mijzelf niet en ook niet voor de wereld - dan word ik geconfronteerd met zaken waarop ik niet heb gerekend. Ik kan niet snel genoeg reageren. Ik kan geen uitweg zoeken uit een enorme drang misschien, die van buitenaf op mij wordt uitgeoefend en dan ben ik mijn vrijheid kwijt.

Ik heb in het verleden ongetwijfeld ruim gebruik gemaakt van mijn vrije mogelijkheid tot keuze. Maar altijd weer waren er omstandigheden, die ik niet had voorzien, naar ik meende. Achteraf bezien waren ze volkomen logisch en vloeiden geheel voort uit datgene wat ik zelf mede had veroorzaakt. Het was mijn niet inzien van samenhangen waardoor ik steeds weer werd gefrustreerd en mijn wil niet volledig tot werkelijkheid kon maken.

Dan moeten wij daaruit concluderen, dat de mens, die een volledig bewustzijn bezit een volledig vrije wil zal hebben, maar dat de beperking van het bewustzijn op zichzelf een beperking betekent van de vrijheid van wil.

Nu zijn er veel mensen, die een dergelijk onderwerp gaarne bezien in meer logische termen en dan kan men natuurlijk zeggen: Elke mens wordt begrensd door de mogelijkheden die hij bezit, door het milieu waarin hij zich beweegt, door de maatstaven die hij hanteert en last but not least door datgene wat men hem als waardevol voorlegt, zonder dat hij wijs genoeg is om te controleren of dat waar is. Wat dat betreft is het in de wereld slecht gesteld.

De wereld vertelt u b.v. dat gehoorzaamheid een deugd is.

Die gehoorzaamheid kan dan voeren tot de bombardementen van Vietnam!

Men vertelt u dat kuisheid een deugd is. Gelukkig geloven de mensen dat zelden of stappen ze over hun bezwaren heen, anders was de mensheid uitgestorven.

Men vertelt u dat het recht altijd zal zegevoeren. Nu, het onrecht viert over het algemeen meer overwinningen dan het recht en dat kan een ieder constateren. Maar wij willen beantwoorden aan wat die wereld ons voorhoudt. Wij geloven, dat wij alleen zalig kunnen worden in de juiste kerk.

Wij geloven, dat de liefde alleen beleefbaar is, indien wij aan bepaalde formaliteiten hebben voldaan. Wij geloven, dat ons mens-zijn afhankelijk is van de wijze waarop wij ons kleden. Kortom, wij geloven alles behalve één ding: dat wij eerst onszelf moeten zijn.

Wij weten wat de wereld is, die schijnwereld buiten ons en wij kunnen onze houding daar tegenover bepalen. Wij weten, dat in een absoluut conflict met de wereld wij altijd het onderspit zullen delven. Het is dus dwaas om een dergelijk conflict te beginnen, tenzij zeer grote en hoge geestelijke belangen op het spel staan. Maar in de praktijk kunnen wij altijd uitwijken.

Ik vind iemand, die probeert met twee vingers een losgebroken locomotief tot stilstand te dwingen een dwaas. Degene echter, die opzij springt

en zich afvraagt, of er misschien een wissel is over te halen waardoor dat ding in ieder geval geen grotere ravage veroorzaakt, noem ik een wijze. Zo is het ook met de vrije wil.

Wanneer de gemeenschap, de maatschappij, het leven waarin wij nu eenmaal zijn opgenomen, ons dreigt te overrompelen, dan moeten wij ons afvragen: kan ik mij uit de baan van het gevaar verwijderen? Zo niet: Kan ik het gevaar misschien afleiden in een richting waardoor zo weinig mogelijk onaangename en onaanvaardbare consequenties ontstaan? Dat is ook vrije wil.

Men heeft eens gezegd, dat de vrije wil alleen kan worden uitgeoefend door een diplomaat. Nu ben ik het daar niet helemaal mee eens. De vrije wil heeft weinig te maken met de voortdurende leugens. Toch zou ik willen zeggen: Iets wat de diplomaat heeft, moeten wij ook gebruiken; namelijk de methode om ons zo te bewegen en uit te drukken dat wij de waarheid zelf kunnen beleven en uiten, zonder dat zij aan anderen onmiddellijk aanstoet geeft. En dit lijkt mij voor de mens de oplossing voor vele van zijn wilsproblemen.

Daarnaast is er naar ik meen ook nog een verwarring tussen wil en wens. Heel veel mensen zeggen dat ze geen vrije wil hebben, omdat ze hun wensen niet kunnen verwezenlijken. Maar ze vergeten één ding: datgene wat zij wensen is niet afhankelijk van henzelf en hun eigen instelling en daden, maar veronderstelt een onderworpenheid aan of een daadkracht bij anderen, die mogelijk niet aanwezig is. Het is natuurlijk aardig te zeggen: Ik houd er niet van om bergen te beklimmen. Als die bergen nu een klein beetje opzij kunnen gaan, kan ik er langs lopen.

Heel veel mensen reageren zo in hun wens- en droomleven. Zij zouden graag alles opzij willen schuiven om op die manier de voor hen eenvoudigste weg te kunnen gaan. De praktijk is dat wij, indien wij naar de andere kant van de berg willen gaan, ook de consequenties van het klimmen en het afdalen moeten aanvaarden.

Er is een wet van oorzaak-en-gevolg; daaraan kunnen wij ons niet onttrekken. Onze keuze is een daadstelling. Dat brengt ontwikkelingen met zich mee waaraan wij ons zullen moeten aanpassen. Het is natuurlijk dwaas te veronderstellen dat je bal tegen een ruit kunt trappen, zonder dat het glas breekt, zonder dat er een boze buurman naar buiten komt en zonder dat het moeite kost om de bal terug te krijgen. Dat is een dwaze veronderstelling. En dan beginnen wij te redeneren: Ja, als dit niet en als dat niet; en als die nu eens anders was. Maar dat heeft niets meer te maken met vrije wil.

Vrije wil is wat ik zelf kan en zelf doe. Als ik zeg: Ik wil naar de noordpool gaan, dan kan ik dat doen. Zeker, het zal moeilijk zijn. Ik kan niet verwachten dat iemand mij er even heen brengt, zonder dat het mij inspanning kost. Maar ik kan gaan, ofschoon ik mij niet kan voorstellen waarom iemand daarheen zou willen gaan. Ik weet wel aangename plaatsen op de wereld. Maar als voorbeeld is het misschien bruikbaar.

Iedereen, die vanuit zijn droomleven probeert iets waar te maken, zal zich daarbij dienen te realiseren: Ik kan alleen datgene waar maken wat afhankelijk is van mijzelf. Ik kan mijn daden stellen in de richting van mijn doel. Dat is de vrijheid van willen en handelen die ik bezit. Maar ik kan nooit de zekerheid hebben dat die wereld dan ook volledig aan mij zal beantwoorden.

Er is nog een ander aspect van de vrije wil, dat mij de aandacht waard lijkt.

Als een mens intens denkt, dan straalt hij die gedachte uit. Indien de intensiteit van zijn wens en van zijn willen groot genoeg is, dan brengt hij daarmee de omstandigheden tot stand waarin de verwezenlijking gemakkelijker mogelijk is. Men vergeet dat vaak. Datgene wat wij uitstralen naar de wereld, bepaalt de wijze waarop de wereld ons benadert. En daarmee is aan de vrijheid van wil een nieuw aspect toegevoegd.

Het is niet voldoende te zeggen, dat ik iets wil. Ik moet het volledig willen, met mijn gehele wezen, met mijn gehele denken, zonder enig voorbehoud. Als ik het zo beleef, dan schept de wereld rond mij de condities

waardoor het waar kan worden. Ook dan zal ik waarschijnlijk zelf tot actie moeten overgaan. Ik zal altijd toch weer zelf een stap moeten doen, zelf ingrijpen. Maar dan zijn toch de mogelijkheden tot mij gekomen, die er zonder mijn denken niet zouden zijn.

Een ander punt in dit geval is wel het ongeduld van vele mensen. Het doet mij denken aan iemand, die in de volle zomer in Nederland op de boulevard plotseling stamelt: Ik wil zuurkool met spek. Als je ergens naar toe gaat en je wilt ervoor betalen en je wilt erop wachten, dan kun je zuurkool met spek krijgen. Maar als je verwacht dat het onmiddellijk ter tafel wordt gebracht of zelfs dat iemand het je gratis komt aanbieden, dan krijg je het niet.

Er zijn mensen, die iets willen bereiken wat een leven lang van streven moet kosten en ze verlangen dan dat dat binnen enkele dagen waar wordt. De kans, dat deze wil wordt verwezenlijkt, is niet groot. Want op het ogenblik, dat ze hun termijn - zoals ze die hebben gesteld - is verstreken, verwerpen ze wat ze hebben nagestreefd. Ze geven de wereld dus niet eens de mogelijkheid te beantwoorden aan hetgeen er in hen leeft. Je moet geduld kunnen hebben.

Er zijn dingen, die een heel leven vergen om ze waar te maken. Maar als je het wilt, kun je ze waar maken. Wie echter de kostprijs berekent van hetgeen hij wil bereiken, zal alleen hierdoor vaak beseffen dat er ook voor hem prioriteiten bestaan. Het ene is nu eenmaal belangrijker dan het andere en bovenal: het ene is gemakkelijker te bereiken dan het andere. Mij dunkt, dat menigeen vergeet de ene voet voor de andere te zetten, omdat hij zo graag 60 km verder wil zijn. En hij verbaast er zich dan over dat het niet waar wordt. Wie in kleine stappen probeert te bereiken, maar dan ook wel voortdurend aan de verwezenlijking van zijn ideaal of zijn denken werkt, bereikt veel. Zijn wil is vrij genoeg om een verwezenlijking mogelijk te maken, hoe beperkt misschien en hoezeer ook gebonden aan de eigen persoonlijkheid. Maar degene die alleen de grote dingen wenst, is eenvoudig niet in staat ze waar te maken. Hij heeft zelfs niet het vermogen zich juist voor te stellen wat hij in feite wenst.

Er zijn mensen, die zeggen dat het leven hen voortdurend teleurstelt. Ze hebben geen vrije wil, want alles wat ze hebben wilden, hebben ze niet gekregen. Maar als je nagaat wat ze wilden, dan hebben ze het meestal wel bereikt of wel gekregen maar op het ogenblik, dat ze iets anders verlangden.

Ik geloof, dat de inconsequentie van de mens sterk kan bijdragen tot de gebondenheid van zijn wil; de onvrijheid van zijn leven. Wij moeten in onszelf bewust en consequent zijn. Twee dingen die voor de doorsnee-mens erg moeilijk zijn, als ik mag oordelen naar hetgeen ik zelf ben geweest. Wanneer hij dit kan bereiken en hij overweegt bewust: dit is mijn wens, wat zijn de mogelijke gevolgen, ik aanvaard al die gevolgen om het gewenste waar te maken, dan is hij in staat alles te verwezenlijken. Dat gaat vanaf de hoogste inwijding bij wijze van spreken tot de vreemdste veranderingen van zijn persoonlijkheid toe. Maar je moet ook wel geloven dat het mogelijk is.

Als je iets wenst en je denkt dat het niet mogelijk is, verwerp je het zelf. Je zegt tegen de wereld: Dit kan niet, dus houd het van mij af. En gelijktijdig predik je tegen jezelf: maar ik wil dit en ik kan het niet waar maken, dus ik heb geen vrijheid van wil.

Ik meen, dat daarmee de meeste aspecten van de vrije wil reeds belicht zijn.

Natuurlijk speelt predestinatie bij de mens altijd een grote rol. Ik heb in mijn leven mensen leren kennen, die uitriepen: Dit is voorbeschikt, daaraan kunnen wij toch niets veranderen. Opvallend is dat ze dat meestal deden, als zij zich schuldig voelden. Ik heb enkele vriendinnen gehad, die het over predestinatie hadden toen we elkaar ontmoetten en toen wij elkaar verlieten. Ik geloof daar niet in. Uw moderne term zal misschien "karma" zijn, maar dat is precies hetzelfde. Wij doen alsof er iets is vastgelegd, omdat we niet willen toegeven dat wij zelf iets willen, waarvan we toch ergens het gevoel hebben dat het niet juist is. Wij verschuiven eenvoudig de

aansprakelijkheid door te zeggen dat wij gebonden, verplicht zijn; dat wij ons niet eraan kunnen onttrekken. Maar dat is geen pleidooi tegen de vrije wil. Het excuus van een predestinatie helpt weinig.

Ik heb vele gelovigen ontmoet - ook hier in onze sferen - die ervan overtuigd waren dat ze voor een bepaald lot waren voorbestemd en uitverkoren. Het vreemde is, dat allen meenden bij hun overgang uitverkoren te zijn voor het Koninkrijk der Hemelen. Ik heb nog nooit iemand ontmoet, die beweerde dat hij gepredestineerd was voor de hel. En ook dat zegt mij weer iets.

Men neemt dus aan dat andere machten de eindbestemming bepalen, omdat men daarmee zich zeker kan voelen van dingen, die men zelf niet denkt te kunnen verwezenlijken of bereiken. Neen, ik geloof dat dat in vele gevallen alleen maar een uitvlucht is.

Onder ons wordt natuurlijk ook wel eens over deze dingen gesproken. Er zijn bij ons heel veel hartstochtelijke wandelaars - dat neem ik althans aan - die het voortdurend hebben over de wegen, die je moet gaan en waarbij je links of rechts kunt lopen naar eigen believen. Mijn ervaringen zijn wel enigszins afwijkend en daarom ook mijn conclusies.

Ik meen namelijk, dat wij op die weg lopen, omdat wij denken dat het de juiste weg is, maar dat we heus nog wel eens een afstekertje kunnen maken. We kunnen zelfs een andere bestemming kiezen. Alleen, moeten wij die weg dan met al wat hij voor ons betekent aan zekerheid en gerichtheid terzijde stellen. Ik heb dat meermalen gedaan. En als ik zie wat het resultaat is van mijn leven met al zijn vreemde fratsen en farcen, dan moet ik zeggen: Die veranderingen hebben mij zeker teruggehouden van het vervullen van datgene waartoe ik leek voorbestemd, maar wat ik heb bereikt, is minstens even waardevol, zo niet meer waardevol.

Ook voor u zal dat gelden. Wij hebben de neiging een vaste weg te gaan. Natuurlijk omdat we te bang zijn om ons zonder kompas misschien in de een of andere wildernis te wagen en mogelijk verkeerd uit te komen. Maar de mens, die het avontuur aandurft, die zal in vele gevallen bereiken wat hij wil en niet alleen het doel waar de weg naartoe voert.

Ik kan u verzekeren dat het inderdaad in vele gevallen verkieselijker is om zo nu en dan de zijwegen in te slaan. Ik weet, dat mijn vrienden de rechte weg gingen omdat ze die het best kenden. Als hun evenwichtsgevoel en denkvermogen sterk waren gestoord, dan konden hun voeten toch de weg huiswaarts vinden. Ik maakte afstekertjes. Ik kwam o.a. terecht in de "Lapin qui rit", een heel aardige gelegenheid en daaraan heb ik enkele zeer zoete weken te danken, die ik - als ik de rechte weg alleen had willen volgen - zeker niet gevonden had. Het nadeel is natuurlijk, dat ik de weg huiswaarts niet kon vinden. Maar mijn gezellin wist de weg naar haar huis nog wel en het probleem was toen eenvoudig opgelost. Dit gebruik ik alleen als voorbeeld om u duidelijk te maken dat wij veel meer vrijheid hebben dan wij wel denken.

Aan de andere kant: Als je een lichaam hebt, ben je gebonden aan wat dat lichaam kan doen. Als je in een bepaald land leeft, dan is het vaak heel erg moeilijk om in een ander deel van de wereld terecht te komen dan waar je met alle geweld zou willen zijn. Het kan wel, maar het vraagt veel meer inspanning, opoffering, tijd, geduld dan de meeste mensen willen opbrengen. Je kunt zelfs aan je eigen lichaam soms wel het een en ander veranderen, maar niet al te veel. Hier schijnt de wil dus niet vrij te zijn. Je moet werken op basis van wat je hebt en dan kan de wil vrij zijn. Je kunt nooit uitgaan van wat je zou willen hebben. Dat is iets wat aan staatslieden is voorbehouden. Die gaan altijd uit van hetgeen ze willen hebben en nemen dan aan dat alle anderen graag bereid zijn om dat te hunnen koste natuurlijk waar te maken. Maar bij ons in het leven is dat anders.

Als ik een paar laatste conclusies mag trekken, zou ik willen zeggen:

De meeste mensen worden dermate verblind door hun illusies, dat ze hun werkelijke mogelijkheden van de verwezenlijking van het voor hen noodzake-

lijke, dus hun werkelijke mogelijkheden niet zien.

Heel veel mensen worden door hun vooroordelen teruggehouden van het verwezenlijken van wat voor hen nodig is; en zo zijn ze dus tegen zichzelf verdeeld. Als je zelf niet eens weet welke kant je wilt uit gaan, dan gedraag je je als een hond, die met de voorpoten naar voren en met de achterpoten naar achter wil. Je rekt je alleen maar uit, je krijgt pijn in het lijf en je komt nergens. En dat - zult u begrijpen - is zeer pijnlijk. En juist degenen die die pijn hebben, vragen zich dan af: Is er wel een vrije wil?

Leer je bewegen naar dat wat je bent. Leer één doel tegelijk na te streven en niet vele doeleinden. Maak iets waar met je hele wezen en met al je kracht. De wereld en de kosmos zullen aan je beantwoorden zolang je uitgaat van hetgeen je bent. En als je dan één doel hebt bereikt, kun je verdergaan naar het volgende. Maar als je vooruit loopt op een bereiking, die je nog niet hebt waargemaakt, dan kom je weer in de wereld van illusies. Dan kun je niet de juiste harmonieën vinden in de wereld. Dan vind je ook niet het uithoudingsvermogen en de kracht in jezelf, die je nodig hebt en stamel je maar weer dat de mens geen vrije wil heeft.

-:-

SPONTANITEIT.

Wanneer de impulsen in mij rijzen, voordat ze goed gedacht zijn, zijn ze waar gemaakt. Er staat geen schutting, geen heg, geen hek van voorbehoud der gedachten. Ik vervals de werkelijkheid, die in mij is door mij af te vragen, of ze redelijk is. Dat noemt men spontaan.

Het werkelijke gebeuren van het Al is spontaan. Er is geen lange voorbereiding. De goede God heeft geen architect aangetrokken om een arbeidsindeling voor Hem te maken en Hem te vertellen op welke wijze Hij het best de werelden zou kunnen scheppen. Hij heeft ze eenvoudig uit Zichzelf voortgebracht. En juist dit maakt Zijn creatie tot een groot wonder en geeft daaraan die wonderlijke eenheid, welk zou ontbreken, indien men plannen had gemaakt.

In het leven is het hetzelfde. In u spreekt vaak een veel groter kunnen en weten dan u uzelf redelijk kunt toegeven. Wanneer u spontaan reageert, gaat de gehele persoonlijkheid mee. Wat dan tot uiting komt is werkelijk, is waar en volledig. Maar op het ogenblik, dat u gaat nadenken, is de waarheid al verdwenen. Dan vlucht ze weg achter de redelijke argumenten, achter de beredeneringen en wordt de waarheid, die vanuit u mogelijk was tot een leugen waaraan u zichzelf bezeert.

Spontaniteit. Het lijkt misschien dwaas om aan een opwelling toe te geven. Dwaas om in vreugde iemand een kus te geven, gewoon midden op straat, ofschoon je hem niet kent. Vreemd en dwaas misschien om iemand eenvoudig aan te spreken of iemand hulp te bieden of hulp te vragen, omdat je voelt dat dat op dat ogenblik het juiste is. Maar daardoor veroorzaak je in jezelf geen spanningen. Er is geen strijdigheid tussen je gevoelsleven, je innerlijke geestelijke drijfveren en je redelijkheid en denkbeeld omtrent de mensen. Er staat geen theorie tussen jou en de scheppende Kracht, die door jou werkt. Dit alleen reeds maakt je vrijer, brengt je

dichter bij de werkelijkheid en doet je je wereld juist zien, omdat je niet meer probeert haar aan jezelf te verklaren, maar door haar te beleven haar in jezelf erkent.

Waarlijk, spontaniteit is een kostbaar goed, indien men haar gebruikt op de juiste wijze. Maar wie spontaniteit beschouwt als de mogelijkheid om maar te doen wat je op dat ogenblik invalt, waarbij in feite redeneringen en wensjes een veel grotere rol spelen en misschien ook de behoefte om aandacht te trekken of aan te trekken of af te weren dan de werkelijkheid in jezelf, is ze schadelijk, want dan wordt ze een soort comedia dell'arte, waarbij je gelijktijdig Pierrot en Bombasto wilt spelen. En wie zo dwaas is, slaat voortdurend zichzelf, lijdt onder zichzelf en kan zichzelf nooit zijn meerwaardigheid bewijzen.

Daarom, indien iets werkelijk in u opwelt aan woord, aan begrip of aan reactie, geeft daar uiting aan. Maar op het ogenblik, dat u voor uzelf een rol wilt gaan spelen en gewoon alleen maar wilt reageren, omdat het leuk is, beperk uzelf dan wel. Want de ware spontaniteit omvat geest, gevoel en mogelijkheid en is niet een tijdelijke verschuiving van de werkelijkheid, die daarna weer in haar normale vorm zou moeten terugkeren.

-:-

DE DREMPEL.

De drempel is niet veel: een scheidslijn, soms denkbeeldig tussen het een en het ander. De drempel is iets wat wij in onze gedachten maken tot iets groots en bijna onoverkomelijks, ofschoon het in werkelijkheid niets is. Wij stellen drempels van mogelijkheid. Wij stellen drempels van waarschijnlijkheid. Wij stellen drempels in gedrag en zeggen dat je die niet mag overschrijden. Of zo je ze al overschrijdt, dit slechts mag doen in het licht van waarheid en eeuwigheid in de openbaring aan de mens gegeven, in het juist geïnterpreteerd worden door hen, die van het interpreteren leven en zo de waarheid - naar zij zeggen - kennen.

Maar is er wel een drempel? Er is geen drempel tussen leven en dood voor de geest, die erkent: ik sta er voor. Er is geen drempel tussen uw wereld en de onze voor de mens, die innerlijk hoort en luisteren wil naar een stem, die tot hem spreekt, naar een kracht die hem stil beroert. Er is geen grens tussen een eenvoudig mens en een adept dan slechts het besef. Wie beseft, verheft zichzelf niet, maar treedt slechts een werkelijkheid in - geen drempel, moeilijk te overschrijden - indien het begin maar is gemaakt van de realisatie: ik ben niet beperkt zoals ik denk te zijn.

Drempels gebouwd door het menselijk fatsoen zijn dwaasheden. De mensen zullen altijd weer dat doen wat ze voor zich erkennen als begeerlijk of goed. En als je je dan bindt aan wat een ander zegt dat moet, dan bereik je de werkelijkheid niet; dan leef je je leven niet; dan wordt je wereld klein en word je bevangen door een drempelvrees. Zo gevangen wordt het leven niets, een nietigheid. Maar wie beseft, zo er al drempels zijn, het zijn de reinen slechts. Waar het "ik" die overschrijdt, daar is de werkelijkheid opnieuw en groter soms en met een ander nieuw bestaan en nieuw ervaren ondergaan, waaruit ik leer en zelve word tot meer bewuste kracht.

Dan heeft de mens eindelijk beseft wat leven is. Dan is zijn leven volbracht. Dan treedt hij zonder grens of drempel te ervaren een andere wereld in en vindt de eenheid van het bestaan in elk leven weer. Dan is hij niet slechts mens of geest, maar méér: een wezen dat de eeuwigheid beleeft, ook in een breukdeel van de tijd.

:--:

DE MENS EN DE GEEST

HOOFDSTUK V.

S T R U C T U R E N.

De mens, bezien vanuit de stof, is een bouwwerk waarin verschillende strata van bestaan op een bepaalde wijze zijn samengevoegd. Anders gezegd: de mens op aarde is een structuur, waarin kosmische krachten en mogelijkheden van verschillende aard en origine samenvloeien en tezamen het menselijk leven uitmaken. Als men dat zo zegt, dan klinkt dat erg gewichtig, maar in de praktijk is het wat eenvoudiger.

Een mens is een biologisch organisme. Daarin leeft een kracht (levensenergie), die grotendeels mede wordt bepaald door een levenslichaam waarvan de lading een pseudo-magnetisch veld kan worden genoemd, dat zich openbaart in lijnen en waarvan de organen worden gevormd door versterkte knooppunten. Stel u maar gewoon voor, dat er in de buurt van uw zenuwstelsel allerlei lichtende lijntjes lopen en dat daar op bepaalde punten lichtvlekken zitten; dit is dan uw levenslichaam.

Dat levenslichaam blijkt op een aantal plaatsen gebonden te zijn aan het stoflichaam. Er zijn dus vele verbindingen. De belangrijkste verbinding vinden we ongeveer ter hoogte van het kruin-chakra, dan vinden we er één in de buurt van het stuit-chakra en nog één in de buurt van het middenrif. Daarnaast zijn er z.g. secundaire of dunne lijnen, die vanuit het levenslichaam naar bepaalde organen in het menselijk lichaam gaan.

Deze levensenergie zouden we kunnen omschrijven te zijn van een orde van grootte als de straling in de kosmos. Dit is niet helemaal juist, omdat we daarin verschillende soorten straling kennen en van verschillende hardheid, maar vergelijkbaar is het toch wel. Er is hier nl. sprake van een soort stralingsenergie, die wordt omgezet in een vorm van kosmisch licht of als u het anders wilt zeggen: een vorm van lichtende electriciteit; een soort statisch effect.

Als u ooit een levenslichaam zoudt zien functioneren, dan doet dat een beetje denken aan een mengeling tussen St. Elmsvuur en een computer. Een computer, omdat er verschillende lichtjes afwisselend gaan branden; St. Elmsvuur, omdat het doet denken aan een blauwachtig, soms ook wit, in een enkel geval ook geel vlammetje, dat heen en weer loopt langs lijnen, die je dan net niet helemaal kunt zien. Dit levenslichaam bevat een energie, die ook bruikbaar is op astraal niveau.

Het astrale vlak waarop de mens leeft, brengt de mogelijkheid mee om vorm te dupliceren; en dat gebeurt dan ook. De vorm is eigenlijk incidenteel. Ze is niet een werkelijke voorwaarde voor het astraal aanwezig zijn. De astrale aanwezigheid kunnen we het best uitdrukken als een bewustzijns-trilling, die in staat is in de omringende omgeving losse materiedeeltjes samen te voegen in een instabiel spanningsveld. Het komt er op neer, dat de vorm of zelfs de begrenzing, die astraal wordt opgebouwd geen permanente is. Ze is niet blijvend. Ze kan op elk ogenblik veranderen of in elkaar

storten en elders misschien weer verrijzen. Vandaar dat instabiel.

Deze drie factoren samen bepalen voor de mens een groot gedeelte van zijn bestaan. De geestelijke voertuigen en de geestelijke krachten die er zijn, worden samengebundeld als een soort bewustzijn. Het is een drangverschijnsel dat in de mens leeft. De mens zelf is zich echter van de oorzaken en de inhoud ervan maar zelden geheel bewust. Dit bewustzijn is echter wel bepalend, en zelfs voor een groot gedeelte, voor hetgeen er op astraal vlak mogelijk is. Het astraalniveau wordt daardoor dus mede bepaald.

De geest is verbonden met het astrale vlak en daardoor ook met het levensvlak en via deze beide uit de aard der zaak natuurlijk met de mens, met zijn zenuwstelsel en de rest.

Als je dat zo beziet, komt je tot de conclusie dat er eigenlijk een soort kosmische opbouw moet zijn, waarin die mens als een brandpunt functioneert. Nu klinkt dat erg verwaand "als brandpunt functioneren van de verschillende kosmische ruimten". Maar in de praktijk lijkt het mij toch wel de meest juiste uitdrukking. Je kunt wel zeggen: de mens is het hoogste levende wezen in de schepping; en dan spreek je over veel dingen die je niet weet. Maar als je zegt, dat de mens een ontmoetingspunt, een brandpunt is waarin verschillende kosmische krachten, ruimten en sferen samen-treffen, dan heb je volgens mij alleen maar iets gezegd dat in de praktijk voortdurend weer blijkt.

Wij weten, dat de mens onder omstandigheden helderziend is in ruimte en tijd. Dat wil dus zeggen, dat hij niet gebonden is aan zijn eigen milieu, maar daarvan op een geheel andere wijze kennis kan nemen. En dat kan alleen, indien kosmische krachten, die niet gebonden zijn aan stoffelijke verschijnselen, in die mens tot uiting komen.

We weten, dat de mens - althans voor een deel - wordt gedomineerd en gestimuleerd door krachten, die wij in de astrologie omschrijven als de waarden van planeten b.v., ofschoon het hier gaat om stralingslichamen en niet om de planeet zelf.

Als ik een horoscoop kan maken, die eigenschappen en gebeurtenissen weergeeft (wat in een progressieve horoscoop die goed berekend is inderdaad het geval is), dan duid ik daarmee aan dat er kosmische invloeden zijn, die in dat menselijk voertuig tot uiting komen, die daarop invloed hebben, die daarvoor zelfs beslissend kunnen zijn. Toch zijn dat invloeden, die helemaal niet op zuiver stoffelijk niveau liggen, die zelfs zuiver materialistisch gezien niet bestaan, die we alleen proefondervindelijk kunnen aanwijzen.

Dan weten we verder dat mensen uittredingen doen. Ze komen dus in andere sferen. Die mensen hebben allerlei belevingen. Waar komt dat allemaal vandaan? Dat kan alleen maar, indien er in die mens op de een of andere manier iets verankerd kan worden dat eigenlijk tot een andere wereld behoort. Het is dus helemaal niet zo dwaas te zeggen, dat de mens het brandpunt is van verschillende kosmische krachten. En daarin verschilt hij niet zo erg veel van de geest, zij het dan dat de nadruk bij de mens op een andere uiting valt dan bij de geest. Het is interessant om dat eens te beschouwen.

Wanneer ik in de geest leef en werk, dan vloeien bij mij ook invloeden uit hogere sferen samen met invloeden uit lagere sferen. En onder de lagere sferen behoren o.m. de astrale wereld en de stoffelijke wereld. Ergens kunnen ze mij beïnvloeden. Ze kunnen bij mij impulsen wakker maken. Ze kunnen mij een zeker bewustzijn bijbrengen. En als ik nog een stapje verder ga:

De loop der sterren, die zuiver stoffelijk natuurlijk van zeer grote invloed is, heeft toch ook wel enige invloed op de geest. Ze bepaalt o.m. de mogelijkheden waaronder je je op aarde kunt manifesteren. Ze bepaalt de energie waarover je kunt beschikken op astraal vlak. Ook daar zijn we dus niet zo ongevoelig voor. Ons besef ligt anders, dat is een feit. Maar ik geloof, dat ook wij als geest ergens een brandpunt van verschillende kosmische krachten en invloeden zijn.

En als wij dat stellen, dan lijkt het mij ook logisch te zeggen: Wat doen die kosmische krachten en invloeden? Welke belangrijkheid moeten

wij ze toekennen? Dan kun je daarover ontzettend vervelend gaan discussiëren. Maar laten we de dingen gewoon zeggen zoals ik ze zie in de hoop, dat u daarin vergelijkingsmateriaal vindt voor uw eigen voorstelling, uw eigen denkwijze.

Het levenslichaam.

Voor mij is het levenslichaam te vergelijken met een netwerk van krachtlijnen, waarbij echter sommige lijnen onderbroken kunnen zijn of on-evenwichtigheden in de spanningen op de verschillende lijnen kunnen voorkomen. Als wij tot geestelijke genezing komen, dan zal in heel veel gevallen de eerste activiteit zijn het weer in orde brengen van de normale krachtverhouding; dus voorkomen dat er ergens kortsluiting is, dat ergens een verbinding helemaal wordt verbroken. Deze kwestie blijkt dus door allerlei vormen van energie te regelen te zijn. De mens kan dat. Hij heeft een zeker fluïde, een uitstraling en die kan hij aan anderen overdragen. Indien hij dat op de juiste manier doet, dan herstelt hij in de eerste plaats de normale relaties in dat levenslichaam. Hierdoor ontstaat de beïnvloeding van het menselijk zenuwstelsel en worden er verder genezingsprocessen gestimuleerd (dat doet het zenuwstelsel) en mogelijk gemaakt (dat doet het levenslichaam).

Aan de ander kant kan de geest datzelfde doen. Zij kan ook haar energie daarheen projecteren. Het is mogelijk een mengeling daarvan te gebruiken. Wij hebben zelfs ervaring opgedaan dat het levenslichaam van de mens en de activiteiten ervan beperkt verandert of tijdelijk zelfs onderbroken kan worden door bepaalde astrale invloeden. Hier is dus sprake van iets wat vanuit de kosmos wordt beïnvloed.

Vraag ik mij af wat die levenskracht is, dan kan ik alleen zeggen: Het is op zich geen agens, geen werkzame stof of invloed, die wordt geprojecteerd. Het is eerder iets wat een werkzaamheid mogelijk maakt. Je zou kunnen zeggen, dat de geleidbaarheid kan worden bepaald door vele kosmische invloeden.

Ga ik nu zien wat de sterren daarbij doen, dan kom ik tot de conclusie dat ook de maan daarbij een rol speelt.

De maan-invloed is niet voor iedereen even sterk, maar bij heel veel mensen wordt door de omloop van de maan een pulsatie in het levenslichaam veroorzaakt en daardoor ontstaan er perioden van grote lichamelijke energie en perioden van verminderde lichamelijke energie. Ik zou dit verder kunnen uitwerken, want er zijn astrologisch veel meer invloeden te noemen, die op dat levenslichaam betrekking hebben, maar ik noem hier maar de meest kenmerkende.

Dan ga ik verder eens na: Wat doet het astraal eigenlijk?

Een astrale wereld is een fijn-stoffelijke wereld. Ze kan energie opslaan. Dat is een belangrijk punt! Ze kan energie vanuit zich ontladen. Ook een belangrijk punt! Ze draagt in zich geen energie met een zodanig groot potentiaal, dat daardoor mens of geest direct kan worden beroerd. Dit kan alleen, indien in een begrenzing binnen de astrale sfeer een dergelijke energie tot stand is gebracht.

Wat doe je nu hiermee? Wel, vanuit de mens gezien is het tamelijk eenvoudig. Een astraal wezen kan alleen van belang zijn:

- a. indien het over energie beschikt;
- b. indien die energie harmonisch is met de persoon waarop ze is gericht. Daaruit blijkt reeds dat hier geen sprake is van gewone energie. Het is eerder iets wat je kunt vergelijken met b.v. radio. Er moet een zekere afstemming zijn tussen zender en ontvanger, anders is er geen effect.

In de astrale wereld zelf blijkt dit in veel mindere mate te bestaan. Alleen kunnen we hier zeggen, dat een absolute ontkenning van harmonie betekent: een weerkaatsing van energie naar haar oorsprong. Dus als u ooit in een astrale wereld bent en daar komt een duivel met een hels cocktailvorkje staart zwiepend op u af, dan moet u niet zeggen: O, mijn God, wat gebeurt er! en wegvlugten als de naagd voor de sater (er wordt tenminste

verteld dat ze is weggevlucht) en in angst er tussenuit trekken. U moet gewoon zeggen: Dit past mij niet, dit is helemaal niets voor mij. Ik heb niets wat voor die duivel te vatten is. Als hij dan naar u prikt, dan prikt hij zichzelf. Dit is misschien een heel eenvoudig voorbeeld, maar daar komt het toch op neer. Zelfs een kracht, vanuit het astrale gebied gelanceerd, die een mens zou kunnen doden, kan astraal worden weerkaatst en treft dan via het eigen astrale voertuig de persoon, die haar heeft uitgezonden. Dat kan een geest zijn, dat kan een mens zijn.

In de magie kennen we het uitzenden van dodende krachten via het astrale vlak. Wanneer dat gebeurt en de ontvanger zegt: "Nee, dank u," dan is het "retour aan afzender". En dat betekent dan dat in het astrale voertuig van degene, die de kracht uitzendt een dermate grote spanning ontstaat, dat deze zich ontladst naar zijn levensenergie. Die levensenergie kan op een gegeven ogenblik dan niet meer het eigen netwerk instand houden en dan krijgen we de hartcollaps, daar lijkt het nog het meest op, soms gepaard gaande met enige verbrandingsverschijnselen, als namelijk de magiër in kwestie bovendien nog van de lading van de lichtelectriciteit heeft gebruik gemaakt.

Die astrale energieën zijn voor de geest ook bruikbaar, indien zij bereid is ze er zelf in te leggen. Maar elke ontmoeting op astraalniveau is afhankelijk van harmonie, van afgestemd zijn. En dat betekent eenvoudig, dat we met een eigen energie-niveau op dit terrein geen rekening behoeven te houden, maar dat we alleen rekening behoeven te houden met de daarin gevormde energie-opslag hetzij uit de sferen, hetzij uit de wereld.

Dan komen we vanzelf tot de geestelijke werelden. Nu kunnen we daar een mooie naam aan geven. We kunnen zeggen "bewustzijnsniveau" wat dan gewoonlijk als mentaal-niveau wordt vertaald, ofschoon de menselijke mentaliteit vaak door het gebruik van de mentale vermogens aanduidt dat van bewustzijn in feite geen sprake is, alleen van denkvermogen.

Deze sfeer, die bewustzijn draagt, zou men weer kunnen ontleden in vele verschillende sferen en invloeden. Ze is echter voor ons belangrijk, omdat hier alle kosmische invloeden a.h.w. samenkomen, die door ons met kleur worden aangeduid. Als wij spreken over het optreden van de stralen, van de kleuren, dan bedoelen we daarmee iets wat op bewustzijnsniveau, dus op een geestelijk niveau gebeurt. Als u wilt weten welk niveau dat ongeveer is, dan kan ik het best zeggen: Het is dat geestelijk niveau dat het dichtst bij het menselijk bestaan ligt; en dat zou voor een bewust mens gewoonlijk zijn de grens tussen schaduw en licht; dus grensgebied Zomerland. Iemand, die enorme uitschieters van bewustzijn heeft, komt wel eens verder, maar dat bewustzijn blijft daar toch wel ongeveer bestaan.

Wat zijn die kosmische energieën? Dan blijkt dat er gedachten zijn, die ergens in de gehele kosmos werken: een denkbeeld, een voorstelling. Iets wat abstract is, maar dat de mogelijkheid inhoudt om tot werkelijkheid te worden gemaakt. Dit is de beste omschrijving, die ik kan geven van zo'n straal. Er zijn eigenschappen en mogelijkheden in, zeker, maar die straal op zichzelf doet niets. Ze is zelfs praktisch onzichtbaar, totdat ze iets ontmoet; en dan is er in die ontmoeting een botsing van trillingen. Misschien spreekt u liever van: botsing van harmonieën, dat is ook mogelijk, maar trillingen van verschillende geaardheid ontmoeten elkaar. Door deze ontmoeting ontstaat de resultante. Die resultante is dan het "licht" dat we zien.

Als wij zeggen: het rode licht werkt (wat op het ogenblik voor heel veel mensen het geval is; de emotionaliteit e.d. zijn al wat gestimuleerd), dan kunnen we niet zeggen dat de uitgestraalde gedachte op zich emotie is. Integendeel, ze is een besef van b.v. de noodzaak om vorm te geven. Rood is vaak een vormende factor. Wanneer de mens dat ontmoet op zijn eigen niveau, dan gaat hij dat vertalen volgens de termen van zijn geestelijke inhoudt. Later volgt de interpretatie, die hij er stoffelijk aan kan geven en daaruit resulteert dan het rode licht, dat in bepaalde districten een heel andere, maar toch ook wel recreatieve betekenis heeft gekregen.

Recreatief betekent in feite herscheppen. Het betekent niet alleen maar spel en ontspanning. Het betekent het hernieuwd tot stand brengen van iets. En ofschoon de mensen recreatie in mijn ogen vaak tot een aanfluiting maken, geloof ik toch, dat we de termen "creatief" en "recreatief" mogen gebruiken in verband met deze straal.

Er is een vooropgezet denkbeeld. Wanneer deze een andere invloed ontmoet, brengt ze daarin een verandering teweeg. Deze verandering resulteert bij de mens dan vaak in een afwijkende bezinning of een afwijkende daadstelling. Bij de geest is dat precies hetzelfde. Ze betekent een verandering van harmonische mogelijkheden wat voor de geest contact, harmonie is.

Er zijn meer van deze kosmische mogelijkheden dan ik u in een kort bestek kan opsommen. Het merendeel daarvan kan worden beschouwd als van niet-stoffelijke aard te zijn, terwijl een zeer groot gedeelte bovendien - vanuit ons standpunt - van zeer hoog-geestelijke aard is. Het betreft hier geen personen in de zin waarin wij het woord meestal gebruiken. Het gaat hier om kracht, meestal op een trillingsniveau dat heel ver verwijderd is van dat wat de mens en ook de lagere geest normaal betreden.

Op dit trillingsniveau is er een bewustzijn, hoe dan ook. Dat bewustzijn beschikt over energie en zoekt regelmatig een resonantie te vinden met andere werelden. Dit zoeken naar resonantie, dat bij de originerende kracht misschien heel anders is dan wij het ervaren, ontmoet onze eigen trilling en brengt daarin een variatie aan; die variatie is datgene wat wij ondergaan. Daarmede hebben wij deze kosmische krachten enigszins omschreven.

Maar als wij dat nu als een structuur willen beschouwen, dan moeten we zeggen: Het is dus niet alleen maar een kwestie van invloeden die optreden, dan moet er ook een relatie zijn. Het is een soort bouwwerk. Dat bouwwerk benader je voor de mens dus het best vanuit de stof. Je kunt het dan als volgt formuleren:

De belichaming is het basismateriaal. Want in de stof bezit je je eigen harmonische trillingen, een eigen uitstraling waarop kan worden gereageerd, terwijl je daarnaast een beperkt besef bezit, dat zich niet alleen hoeft te beperken tot de feitelijkheden van je wereld. Dit basismateriaal heeft dus de mogelijkheid tot reageren op verschillende trillingen, terwijl het andere ongevoelig zal blijven, omdat daarvoor eenvoudig geen responsmogelijkheid is.

Nu stellen we, dat de responsverhouding tussen het basismateriaal (het stoflichaam) en de werkenergie (het levenslichaam) altijd gelijk is. Er is tussen deze beide geen afwijking te constateren. Er is wel een verschuiving in trilling, maar de reactie-waarde is gelijk. Het astraal voertuig daarentegen blijkt te kunnen reageren op het totaal van de bewustzijnsinhoud. Het wordt dus niet door de feitelijke structuur van de stof bepaald. Het wordt bepaald door de bewustzijnsinhoud, die in de stof en voor een deel laag-geestelijk bestaat.

Deze bewustzijnseenheid betekent, dat je astraal dus veel meer kunt ontvangen, maar ook veel meer zult ondergaan dan je normalerwijs in de stof doet. Het betekent ook, dat het energieverbruik door het astraal voertuig kan veranderen aan de hand van invloeden, waarvoor het levenslichaam en het stoflichaam beide in wezen ongevoelig zijn. Dit dient u wel even te beseffen. Het krachtverbruik gebeurt dus niet alleen door het stoflichaam, maar ook wel degelijk door het astraal voertuig. Het krachtverbruik van het levenslichaam vindt niet plaats door de hogere geestelijke voertuigen. Wel kan daar een stimulans worden gegeven.

Als ik dit zo heb opgebouwd, dan zeg ik: Waar rechtlijnigheid en reactie is tussen stoflichaam en levenslichaam met als een soort zijtak een abstract deel dat astraal uitsteekt, dan moeten er nog andere relaties te vinden zijn.

Nu blijkt het bestaan op Zonerland-niveau (mentaal bestaan) weer praktisch rechtlijnig te reageren op stoflichaam en levenslichaam, omdat het gebaseerd is op de ervaringen daarvan. Hier is een rechtlijnigheid met één

uitspringer. Daarboven blijkt er een sfeer te zijn (die je harmonisch-emotioneel kunt noemen), waarin vormen minder bepalend zijn, waarin ook een van uw voertuigen altijd wel bestaat - hetzij rudimentair hetzij ontplooid. En daar nu blijkt een volledige reactie mogelijk te zijn op alles wat zowel voor het astraal als voor de rechte lijnige sequentie mogelijk is.

We hebben hier dus dat uitsteeksel en daarboven weer een soort platform. Gaan we dat platform verder ontleden, dan blijkt dat verschillende van onze geestelijke voertuigen, maar ook verschillende van onze eigenschappen, zoals wij die afwisselend in één geestelijk voertuig kunnen manifesteren, afzonderlijk nog een grote gevoeligheid te bezitten voor kosmische invloeden.

Weet u wat we nu eigenlijk hebben getekend? We hebben een structuur gevormd, die een beetje doet denken aan een gestyleerde bloem. De rechte lijnigheid van voertuigen met de afwijkende maar in zichzelf geen vruchtbaarheid dragende astrale sfeer (die dus afhankelijk is van de activiteit levende in de rechte lijnigheid) met daarboven het geestelijk niveau dat afzonderlijk kan bestaan, waarop zich a.h.w. bloemblaadjes (afzonderlijke toppen van bewustzijn) zouden kunnen vormen. Wij hebben hier een roos of als u dat liever heeft een lotus.

Het is misschien wel interessant er eens over na te denken waarom de mens de bloem (de roos, de lotus en ook andere planten) vaak gebruikt als symbool voor het totaal van de mens. Ik meen, dat we hier een benadering daarvan hebben gevonden. Een benadering, die niet alleen gebaseerd is op het mooie van een voorstelling, maar ook op de concrete reactie-mogelijkheden, die in het ego bestaan zoals die in verschillende sferen actief kunnen zijn.

Dan vragen we ons af: Wat is de feitelijke stimulans? We kunnen wel zeggen: er is levensenergie of noem het mijnentwege sapdrift. Als we zeggen: de stengel is de stof met wat hogerop een stuk geest en opzij de bladvorming van een astrale wereld, dan zouden we toch moeten zeggen: Die wordt ergens veroorzaakt. En dan komen we tot de conclusie, dat er iets moet zijn wat vergelijkbaar is met het zonlicht. Zonlicht is datgene wat in de plant de processen stimuleert. Voor ons is dit een algemene straling, die ook wel eens wordt weergegeven als "het gouden licht" of "het levende licht". Het klinkt fantastisch mooi.

Gaan we na waar dit licht vandaan komt, dan komen we terecht bij de Heren van de Stralen. Dezelfde invloeden, die op harmonisch niveau zo sterk kunnen inwerken en via verschillende effecten de stof ook kunnen bereiken. Eén van deze stralen is dus voortdurend actief. Alle leven, dat niet in verband staat met de gouden straal, loopt ten einde; het heeft geen energie en kan op het niveau waarop het niet behoort ook niet verder bestaan.

Wat is dat dan wat het gouden licht veroorzaakt? Ja, de combinatie van alle kleuren is wit. Daarom spreekt men over de daarboven liggende factor als van het verblindende licht. En dan beginnen we meestal heel filosofisch over God te spreken. Maar als we het nu eens anders zeggen.

Er is een oer-energie waaruit alle verschijnselen zijn afgeleid, zodat elk verschijnsel slechts een deel-verschijnsel is van deze oerkracht of deze oer-energie. Dan behoeft dit dus geen God te zijn zonder meer; Die kan nog veel verder weg of veel dichterbij zijn. Maar dan hebben we hier te maken met een kracht, die alles omvat. Wat blijkt nu? En dat is voor de geest gemakkelijker te constateren dan voor de mens.

Het verblindend witte licht is iets waarin je niet verder kunt doordringen zonder gelijktijdig je gehele aard te veranderen. Dat wil zeggen: de energie die je had, heb je niet meer. Er blijft een bewustzijn bestaan en dat krijgt een nieuwe vorm. Daarom zeggen wij: Het witte licht is datgene wat alle harmonische mogelijkheden in zich bevat, maar dat geheel als eenheid ervaren bepaalt, dat de harmonische selectie-mogelijkheden, die in de mens en in de daaruit voortgekomen geest bestaan, teniet worden gedaan en vervangen door een alomvattende harmonie, welke het totaal van de levensuiting verandert.

Hiermede heb ik dan weer een stukje toegevoegd aan mijn poging om iets van de structuur van het leven kenbaar te maken. Ik ben hier bij een kracht gekomen waarin het leven, zoals wij het kennen, niet meer mogelijk is. Het is een kracht, die gelijktijdig vanuit zich juist alle leven mogelijk maakt, zoals wij het kennen. Dat schijnt misschien een paradox te zijn. Maar ik geloof, dat het gemakkelijker wordt, als wij onszelf en daarmee de krachten, die ons beheersen weer tot de essentie gaan herleiden. We komen dan tot de conclusie dat de levende energieën, die zelfs voor het stoffelijk bestaan noodzakelijk zijn, niets anders zijn dan refracties (gebroken weerkaatsingen) van dit witte licht. Het witte licht uit zich, maar het wordt gebroken.

En dan vragen wij ons af: Waar ligt hier de brekingsformule, waar is dat prisma waardoor deze lichtende al-harmonische werkelijkheid in diverse harmonische mogelijkheden wordt ontleed? Als ik dit probeer na te gaan, dan kom ik tot de conclusie, dat dat ongeveer gebeurt bij de Heer der Wijsheid. De Heer der Wijsheid waarvan de aarde en ook de geest eigenlijk maar een betrekkelijk klein deel kan verwezenlijken en verwerken. Hier ontstaat in de eerste plaats een splitsing van de energie van het witte licht in twee richtingen. De ene noemen wij geestelijk; de andere noemen wij materie.

Deze eerste verdeling gaat gepaard met een tweede, welke wij plegen onder te brengen bij de Heren der Stralen, ofschoon dit niet helemaal juist is; ik zeg het maar meteen erbij. Wat blijkt nu? Beide delen vallen uiteen in een spectrum, waarin we een aantal hoofdkleuren kennen, zoals u dat kent van het zonlicht. Dat spectrum is bovendien nog zeer interessant, omdat in het spectrum van de materie zwarte lijnen voorkomen, die in het spectrum van de geestelijke ontwikkeling op een andere plaats voorkomen. Er zijn dus in beide spectra a.h.w. blinde plekken. Brengen we die twee weer bij elkaar, dan zien we punten van grootste helderheid op het ene terrein samen vallen met de punten van duister op het andere terrein. En dan krijgen we toch weer een evenwichtigheid. Stof en geest vormen op dit terrein een balans.

Gaan we verder denken en zoeken we na hoe deze kleuren uiteen vallen, dan moeten we wel naar de Galaxis (Melkweg) gaan. In die sterrennevels zijn er een aantal punten, die elk op zich een maximum energie ontwikkelen; en dat valt dan weer uiteen in o.m. materie en antimaterie, daarnaast in zeer hoog-frequente en zeer laag-frequente energiegolven in de verhouding waarin wij b.v. licht- en radiogolven e.d. waarderen. De energie, die van hier uitgaat, bereikt soms de aarde. Ze blijkt de materie te beïnvloeden; d.w.z. de zon, de aarde, de dode materie, de plantengroei en de lichamelijke mens.

Als we verder nagaan wat er gebeurt, dan blijkt dat verschuiving van massa rond de bron betekent: een afdemping of eventueel een versterking van een bepaalde kracht. Voor de aarde is dat volkomen waar. Op andere punten in dezelfde sterrennevel zal er eerder moeten worden gesproken van door massa veroorzaakte snelle fluctuaties. Voor de aarde zijn dat meestal langzame veranderingen. Deze stoffelijke energieën blijken dus in staat te zijn om het menselijk lichaam wat anders te doen reageren.

Kijken we naar de geestelijke krachten, die volgens mij wel regelrecht moeten worden gesteld onder de Heren der Stralen, dan blijkt dat de geest niet behoort tot een gebied waar al die krachten werken. Je hebt één hoofdkleur. Er is dus één trillingswereld waarop je geestelijk in het bijzonder reageert. Je maximale harmonieën liggen binnen dat bereik. Daarnaast zijn secundaire harmonische mogelijk, die dus veel zwakker zijn, met één of meer kleuren.

Misschien mag ik dat primair en secundair wat eenvoudiger uitdrukken. Als u een piano heeft en u slaat een snaar direct aan, dan heeft u een primaire toon; de andere snaren kunnen dan meetrillen, indien ze toon-harmonisch zijn. Als u echter een andere toon aanslaat en de eerst gekozen snaar begint mee te trillen, dan hebben we een secundair effect. De trilling van die snaar

is dan veel minder sterk en is niet oorzakelijk voor de reacties in de omgeving, maar ze is er de oorzaak van. Op deze manier moeten we die effecten zien. Daar ze voornamelijk van de geest uitgaan, zijn het altijd beïnvloedingen, die in de eerste plaats te maken hebben met het levenslichaam en met het stoflichaam. Daarnaast blijkt ook het astraal lichaam sterk gevoelig hiervoor te zijn, omdat het zijn energie aan het levenslichaam ontleent en omdat het mede wordt gevormd door de totale gedachtenwereld, waarin ook het geestelijk denken uit de aard der zaak enige rol speelt. De astrale verschijnselen geven nu in sterkere mate dan de stoffelijke verschijnselen die harmonieën aan wanneer ze optreden. Maar dat komt alleen, omdat ze volkomen veranderen, terwijl het stoflichaam aan een vorm is gebonden en dus alleen de reactie van die vorm kan veranderen; wat minder opvallend is.

Als ik die invloed zo zie, dan ontstaat er voor mij iets wat niet alleen een soort modern kunstwerk is, maar mij ook weer doet denken aan vlechtwerk. Ergens heb ik dat centrum (het witte licht) en dan heb ik de stralen (noem dat ook maar werkelijk stralen, die uiteen lopende tenen) en daar doorheen zit dat allemaal gevlochten. Als we aan de rand komen, dan zien we welke relatie tot het middelpunt ontstaat. Welke straal ik ook volg, aan de rand is de vervlechting verder normaal. Het is dus niet: ik behoor tot een straal en ik ben méér dan jij. Het is alleen: ik ontvang mijn energie, mijn impulsen en bepaalde mogelijkheden tot denken en tot het scheppen van harmonie op een andere wijze dan jij. Maar het is niet: ik ben méér of ik minder dan jij. Misschien is dat wel goed om dat te begrijpen.

Nu heb ik voor u een denkbeeld opgebouwd, waarbij ik alleen maar lichte werelden heb betrokken. Er zullen veel mensen zijn, die zeggen: Maar hoort in die structuur ook niet de duisternis, de kwade wereld thuis? Vanuit het menselijk denken wel, want het menselijk denken is dualistisch. De duistere wereld is de verwerping van een harmonie, die op zichzelf bestaat. Het is dus de ontkenning van een invloed, die in je aanwezig is. We noemen duistere sferen in dit verband een negatie-verschijnsel. Maar aangezien elke negatie gebaseerd is op de positieve opbouw die ik u hier heb voorgesteld, mag zij niet als zelfstandig worden beschouwd. Daarom is het het eenvoudigst, als u alle duistere sferen en werelden ziet als een spiegelbeeld van de lichtende werelden waarbij echter de ontkenning van de invloed plaatsvindt, die gelijktijdig voor het wezen vormend is.

Het is duidelijk, dat duistere werelden niet erg prettig zijn. Bijvoorbeeld: Er gaan twee mensen wandelen. De een kijkt naar de hemel en zegt: Zie je die schapenwolkjes daar? Een mooie heldere lucht. Het vriest wel een beetje, maar je voelt: de betere tijden komen dichterbij. De ander loopt naar beneden te kijken en zegt: Zie je die rotzooi allemaal op straat? Wat is het hier een rommel! Dan loopt de een in de lichte wereld en de ander in de duistere wereld. Ze lopen dezelfde weg, ze hebben dezelfde mogelijkheden. Op deze manier maak je misschien kinderlijk eenvoudig duidelijk waar het om gaat.

Nu hebben we nog te maken met de astrologische invloeden. Er zijn mensen, die heel erg lopen te pronken met wat ze zijn. Ze zeggen: Nu ja, houd jij je maar koest. Jij bent een Vis. Je praat wel mooi. Ik ben een Maagd. Er zijn een aantal typen op aarde. Nu is dat onderscheid van die typen - dat moet u goed begrijpen - iets kunstmatig. We hebben een kunstmatige indeling geschapen op grond van invloeden, die op aarde een lange tijd regelmatig kenbaar waren. Daar hebben we een naam aan gegeven en nu zeggen we: Dat is een Schutter, dat is een Leeuw, een Vis, een Waterman enz. Dan bedoelen we daarmee een bepaalde karakteristiek van die mens te geven, van zijn mogelijkheden en ook van zijn innerlijke processen, dus ook zijn reactie op harmonische waarden van hogere origine. Maar als wij op deze wijze een indeling maken - hoe kunstmatig ook - dan geven we daarmee aan dat er een aantal basisinvloeden te herkennen zijn. En aan de hand daarvan kunnen we zelfs voor

mensen een type-indeling maken.

Hiermede hebben we zuiver stoffelijk geprobeerd iets kenbaar te maken van de kosmische structuur. We hebben dat gedaan aan de hand van het hemelschrift (de tekens aan de hemel), maar wat we in wezen hebben gedaan, is het constateren van harmonischen.

Hoe is het nu mogelijk, dat zuiver geestelijke en kosmische harmonische waarden kunnen worden geconstateerd aan de hand van de sterrenbeelden? Nu weet u, dat er voor een horoscoop veel meer bij komt. Er zijn zelfs mensen, bij wie - althans uiterlijk - de ascendant meer domineert dan het eigen teken, het zonneteken. Dat is allemaal waar. Hoe komt dat? Heel eenvoudig: kosmische harmonieën bepalen de geest ook (dat heb ik zo even duidelijk gemaakt) en in vele gevallen dus ook de incarnatie-voorkeur van die geest. Aangezien een geest met een bepaald bewustzijn en behorend tot een bepaalde straal een bepaalde incarnatiebehoefte kent, zal zij een voertuig zoeken dat daaraan beantwoordt. En dat zal in zekere perioden het gemakkelijkst geboren worden, het meest voorkomen; dus dat voertuig wordt gekozen. Er is een samenwerking tussen de geest, die de kosmische regeling kiest en het lichaam dat de maximum mogelijkheden geeft voor de harmonieën, welke die geest belangrijk vindt.

Nu kunnen we dat aflezen aan deze kunstmatige verdeling van de hemel in een aantal tekens. En omdat de harmonischen die optreden dat vaak met een regelmaat doen, hebben we ook geprobeerd die te koppelen aan de looptijd, aan de plaatsing van de verschillende planeten in het zonnestelsel.

De planeten zelf doen niet veel, maar ze hebben wel een geestelijk voertuig. Dat geestelijk voertuig kan worden uitgedrukt als een energielichaam met een veel grotere capaciteit dan het menselijke natuurlijk, maar ook met een veel hoger eigen trillingsgetal; een heel ander tijdsbesef. En dat is nu juist dat geestelijke "ik" dat zo belangrijk is, want het vertoont verschijnselen met een regelmaat. Het is een soort polsslag van de geestelijke harmonie van een planeet. Deze polsslag ondergaat de mens, maar dan gefractureerd. Terwijl de planeet telt in minuten, telt de mens in duizendste seconden bij wijze van spreken. En daardoor gaat men zeggen: Als die planeet zo staat, dan zijn dit de mogelijkheden. Maar omdat deze invloed altijd een zodanige algemene harmonie betekent dat we niet precies de gevolgen kunnen berekenen, moeten we dat doen via de verschillende pulsaties, want niet elke planeet is harmonisch met dezelfde kracht. We kennen zelfs de toekenning van bepaalde kleuren, bepaalde structuurtekens aan planeten. Ook die zijn verschillend in harmonie.

Het samenwerken van de verschillende harmonieën betekent voor iemand, die geïncarneerd is onder een eigen geestelijke tendens van b.v. Waterman, Schutter, Steenbok etc. een beïnvloeding. Dan moet deze beïnvloeding innerlijk een groot aantal processen veroorzaken. Maar gelijktijdig zal de stoffelijke beïnvloeding (en daarmee ook de evenwichtsverstoringen en veranderingen in het zonnestelsel) materiële gevolgen hebben, die bovendien nog eens worden versterkt door de stoffelijk kosmische straling, die in bepaalde pulsaties ook het zonnestelsel bereikt. En dat gebruiken we dan voor de stoffelijke zaken.

En zo zie je het eigenaardige, dat als je de mens probeert te benaderen vanuit de astrologie, je rekening moet houden met verschillende dingen. Je moet rekening houden met:

- a. het geestelijke proces dat in feite een voortzetting is van incarnatie en geestelijk bestaan en dus in een harmoniemogelijkheid zou moeten worden uitgedrukt;
- b. met de stoffelijke impulsen, die eerder als een dwangverschijnsel moeten worden uitgedrukt.

Er is dus een dwingen - althans het lichaam en de emoties forcerende - invloed aanwezig op stoffelijk niveau en gelijktijdig een geestelijke impuls, welke alleen op zuiver harmonisch vlak bestaat, die tot het levenslichaam doordringt. En deze twee impulsen samen geven natuurlijk naar gelang het be-

wustzijn verschuift een groot verschil in waarde. Als de geest heel sterk is, dan kan ze middels dat levenslichaam, waarop ze nog een greep heeft, emoties beteugelen, lichamelijke beïnvloedingen ongedaan maken. Terwijl omgekeerd, als het lichaam domineert dat ook doorwerkt in het levenslichaam. Daardoor wordt de harmonische impuls van de geest tijdelijk verstoord en ook haar vermogen om in te grijpen en toch nog via het onderbewustzijn in het bewustzijn van die mens dirigerend op te treden.

Het is een wonderlijk netwerk van krachten, lijnen en waarden, waarbij de mens, schouwende vanuit zichzelf en zijn wereld, een soort brandpunt is geworden, waarin al die dingen samentreffen. De gehele kosmos ontmoet zichzelf ook in de mens. En de geest, die deel is geweest van de mens, kent dit proces. Maar zelfs als ze geen deel is geweest van het stoffelijk menselijk bestaan, dan nog ondergaat zij op haar manier een groot gedeelte van dezelfde impulsen, die de mens ondergaat. En dit is, geloof ik, bepalend voor de noodzaak tot samengaan en samenwerking, die tussen mens en geest altijd weer aanwezig zijn en ook voor de wonderlijke invloed, die de menselijke geest soms heeft op eigen stof, maar ook op de materie daar omheen.

Hier ligt ergens de verklaring van al die z.g. occulte en paranormale verschijnselen. Het is de tweeledigheid van beïnvloeding, zoals ze door ons wordt ervaren, ofschoon ze uit een eenheid voortkomt. Het is de balans tussen deze beïnvloedingen waardoor onze vrije wil wordt bepaald, onze mogelijkheid om a.h.w. de omstandigheden toch weer te bedwingen en meester te blijven van onszelf of slaaf te worden van de omstandigheden. Hier ligt de bepalende factor.

Er is een kosmische structuur. Mens en geest zijn beiden deel ervan; elk op een eigen wijze. Maar omdat de geest in de stof leeft, wanneer je mens bent op aarde, is de mens ergens bevoorrecht. Want de mens is het brandpunt van meer krachten dan de geest, ofschoon ze deze minder zuiver beseft en naar ik meen ook harmonisch minder goed zal kunnen beheersen.

-:-

DE MENS EN ZIJN BRONNEN.

Als ik zeg "mens", dan bedoel ik daarmee in feite de mensheid, maar niet gezien als een anoniem geheel, doch gerepresenteerd in elke mens, die op aarde leeft. En als ik spreek over zijn bronnen, dan denk ik daarbij aan al datgene wat hij buiten zijn eigen lichaam en mogelijkheden gebruikt om zijn milieu te beheersen.

We weten allen, dat de mens de laatste tijd een enorm gebruik heeft gemaakt van de grondstoffen, die de aarde hem ter beschikking stelt. Wij weten, dat die mens veel meer energie verbruikt dan hij kan produceren. Wij weten daarnaast, dat de mens in zijn behoefte om zijn eigen belangen onaangetast te behouden zeer veel evenwichtversturende factoren in de ecologie heeft geïntroduceerd, waardoor het evenwicht van het leven op aarde sterk wordt bedreigd.

Het is duidelijk dat wij niet kunnen stilstaan, zeker niet in de korte tijd die ons ter beschikking staat, bij de vervuiling van het milieu of dat we ons kunnen bezighouden met de toename van het bevolkingsaantal; iets wat op zichzelf ook een milieuverslechtering betekent. Laten we ons eenvoudig

eens afvragen: Wat doet de mens met datgene wat hem ter beschikking staat? En dan komen wij tot de conclusie, dat de mens in zijn maatschappij een winst-principe heeft geïntroduceerd, dat - hoewel op zichzelf misschien niet onaanvaardbaar - heeft geleid tot het bewust produceren, met gebruik van vaak kostbare grondstoffen, van voorwerpen, producten of machines, waarvan de bruikbaarheid in tijd kunstmatig is beperkt. Ik wil u hier een vergelijking geven t.a.v. de automobiel.

De T.-Ford, een van de eerste voertuigen die in massaproductie werd gemaakt, had een gemiddelde levensduur van 25 tot 30 jaar. Maar met goede verzorging blijkt die levensduur reeds nu veel hoger te kunnen zijn, aangezien enige van deze voertuigen in enkele onderontwikkelde gebieden van deze wereld nog steeds functioneren en goed bruikbaar blijken te zijn. Daar staat tegenover de productie van de moderne doorsnee-automobiel, welke een veel hogere kostprijs heeft uit de aard der zaak. In Nederlands geld uitgedrukt zal dit tegen de f 10.000.- liggen. Deze wagen heeft een feitelijke gebruiksduur van 5 tot 7 jaar. In de T.-Ford zat in verhouding minder materiaal verwerkt, er zaten in verhouding minder man- en machine-uren in. Het product was beter. In de moderne wagen zit enorm veel aan luxe, aan materiaal verspilling. Ook de hoeveelheid afval dat daarbij ontstaat is aanmerkelijk groter. De levensduur is echter aanmerkelijk korter.

Als wij dit verschijnsel op andere gebieden nagaan, dan blijkt dat b.v. de eerste spiraalgloeilamp die werd geïntroduceerd een gemiddelde brandduur had van ongeveer 5000 uren. De moderne, ongetwijfeld meer rendement gevende gloeilamp van hetzelfde principe heeft een levensduur die ligt tussen de 1000 en de 1200 uur.

Hier zien we dus een verschijnsel, waarbij met gebruik van dezelfde middelen een product wordt gemaakt van kortere levensduur. Anders gezegd: er zijn dus meer producten en daarbij meer materialen nodig om hetzelfde tot stand te brengen. Ik zou dit een vorm van kwalitatieve ontbinding willen noemen.

De maatschappij is kwalitatief achteruit gegaan naarmate zij zich normatief en kwantitatief meende te verbeteren. Er is dus een verschuiving. Door deze verschuiving tast de mens de bronnen, waarvan hij voor het beheersen van zijn milieu afhankelijk is, in steeds sterkere mate aan. Ik wil mij dan afvragen, of hier in de eerste plaats dan geen sprake is van een totaal verkeerd inzicht t.a.v. de plaats van de mens op deze wereld.

De mens beschouwt zichzelf vaak als de spil waar alles omheen draait. Hij realiseert zich niet dat hij zelfs voor zijn spijsvertering mede afhankelijk is van een darmflora, van micro-organismen en dat hij zonder deze niet eens in staat zou zijn tot een normaal stofwisselingsproces. Hij realiseert zich waarschijnlijk ook niet, dat zijn gezondheid voor een groot deel mede afhankelijk is van het afwezig of aanwezig zijn van bepaalde bacteriën in zijn lichaam. Indien hij alle bacteriën doodt, dan doodt hij ook deze organismen, die hij voor zichzelf nodig heeft. Hij maakt daarmee dus zijn eigen levensmogelijkheid aanmerkelijk geringer.

Op dezelfde manier zien wij dat in de natuur. Wij kunnen natuurlijk stellen, dat wij meer producten krijgen in de landbouw, indien wij gebruik maken van allerlei stimulerende methoden. Dat is volkomen waar. Maar als wij daarbij gebruikmaken van stoffen, die voor het menselijk lichaam - op welke wijze dan ook - schadelijk kunnen zijn, dan zullen deze door de plant voor een deel aan de mens worden overgedragen. Er ontstaat mogelijk een resistentie daarvoor. Maar indien deze resistentie voor de mens bestaat, dan is het de vraag, of ook dezelfde organismen, die hem als gastheer gebruiken en mede zijn leven mogelijk maken daar ook niet tegen bestand zijn. En zo zij daartegen bestand worden, of ze daarbij hun normale eigenschappen blijven behouden; de eigenschappen, die noodzakelijk zijn voor het leven van de mens. Laten wij dat niet vergeten!

De praktijk wijst uit dat de mens in toenemende mate - zeker in de hoogbeschaafde landen - behoefte heeft aan kunstmatige toevoeging van stoffen

die eens voor het merendeel natuurlijk in zijn lichaam ontstonden ofwel op natuurlijke wijze via de voeding hem werden toegediend. De mens heeft dus kennelijk een deel van de slag hier verloren.

Een tweede punt, waarover wij ons zouden kunnen druk maken, is de vraag of de mens wel voldoende beseft wat de atmosfeer voor hem betekent? Als hij uitgaat van het standpunt dat een enkele boom nu heus wel niet zoveel zuurstof produceert, dan heeft hij feitelijk gelijk. Maar hij realiseert zich niet dat het circulatieproces, het omzettingsproces dat door de plantengroei mede wordt bepaald, niet alleen maar zuurstof produceert, maar gelijktijdig een evenwicht bepaalt in de atmosfeer; althans in de samenstelling van de daarin aanwezige gassen. En het is dit evenwicht, dat voor zijn welzijn belangrijk is.

Als hij dan vreemde bestanddelen aan de atmosfeer gaat toevoegen, zoals de vele vluchtige stoffen die in de laatste eeuw in de atmosfeer zijn uitgebraakt, dan bestaat de mogelijkheid dat niet slechts de lucht vuil wordt, maar dat het evenwicht in die atmosfeer verandert. En dat veranderde evenwicht betekent dat zijn organisme niet meer zo goed kan functioneren. Het zou b.v. kunnen inhouden dat hierdoor een andere toevoer van o.m. zuurstof en stikstof naar de hersenen zou plaatsvinden. Dit zou weer betekenen, dat zijn denk- en reactieprocessen daaronder gaan lijden. En dat betekent dan weer, dat zijn benadering van de wereld nog minder rationeel wordt. Zuivere lucht is één van de grote bronnen van welzijn voor de mens.

De mens bestaat voor een groot gedeelte uit water. Dat wil zeggen, dat hij dus voortdurend een belangrijke hoeveelheid water tot zich moet nemen in zo zuiver mogelijke vorm, eventueel verrijkt met enkele metaalsporen en wat zouten om op deze wijze zijn lichaam in stand te houden. Maar stel nu eens, dat dat water niet meer zuiver is. Dat wij het kunstmatig gaan zuiveren en dat wij niet in staat zijn om daaraan precies die samenstelling van zouten en metaalsporen toe te voegen, die in de natuur vroeger gebruikelijk was. Dan betekent dit, dat belangrijke bouwstenen voor de opbouw van het lichaam gaan ontbreken. Sporen kan men eventueel aanvullen. Maar ik geloof, dat het beter is om natuurlijk water met wat ijzeroxyde te drinken dan staalpillen te gebruiken, als u begrijpt wat ik bedoel.

De mens zal echter, indien hij water kunstmatig gaat zuiveren, als hij dat gaat ontsmetten door b.v. toevoeging van bepaalde chloriden, in zichzelf bepaalde giften opnemen. Zaken die niet giftig zijn in die zin dat ze het leven beëindigen, maar die wel giftig zijn in die zin dat ze een verandering van intern evenwicht tot stand brengen. Dan heeft de mens door de vervuiling van zijn bronnen niet alleen zijn eigen levensmogelijkheid geschaad, maar hij heeft daarnaast ook de vitaliteit en de rationaliteit van zijn bestaan in gevaar gebracht. Ik meen, dat dit in toenemende mate het geval wordt, als wij ons gaan bezighouden met wat er gebeurt in de beschaafde wereld.

In de beschaafde wereld beschermt men zich tegen allerhande kwalen en tekorten. Het is wel verwonderlijk, dat deze geciviliseerde wereld lichamenlijk zoveel zwakkere mensen voortbrengt; in wezen zwakker dan degenen die onder minimale levensomstandigheden moeten bestaan in de verschillende ontwikkelingsgebieden. Indien wij namelijk deze mensen op tamelijk jeugdige leeftijd natuurlijk, voordat blijvend verval zal zijn ontstaan, alleen maar voldoende voeding geven, blijken ze tegen vele ziekten meer resistent te zijn. Wat spierkracht en aanpassingsvermogen betreft, zullen zij zich de meerderen tonen van de beschaafde mens. Dit is iets waarover men toch wel dient na te denken.

Als ik u vertel, dat vele geslachten met grote namen lange tijd geleefd hebben van het beste van het land, maar dat ze daarbij voor zichzelf niet voortdurend de proeve van bekwaamheid behoeften te leveren die anderen wel moesten doen, dan zult u zeggen: Ja, dat is waar. We weten ook wel, dat er een zeker verval is in vele oude geslachten; dat nakomelingen daarvan op de een of andere manier onevenwichtiger zijn, lichamenlijk en soms ook geeste-

lijk minder capabel dan gezien de voorvaderen zou kunnen worden verwacht. En kijkt u nu eens naar het nieuwe talent: de werkelijk grote ontdekkers, de werkelijk grote staatslieden, de grote zakenlieden, dan zult u tot de conclusie komen dat het merendeel van hen niet stamt uit die oude geslachten, die toch qua relaties, qua bezit e.d. alle kansen hadden. Al vele eeuwen lang komen deze talenten hoofdzakelijk van het platteland of uit milieu's, waarin het bestaan een zekere mate van spanning kent. In de neiging om alle strijd en tegenstelling uit het leven te bannen heeft de mens ook zijn eigen weerstand, zijn aanpassingsvermogen in gevaar gebracht en daardoor dus één van de bronnen vervuild, die moeten voeren tot zijn vermogen de meerdere te blijven van zijn milieu.

Laten wij dan niet verder ingaan op de grote dwaasheden van het rationalisme. Want ook het rationeel denken is een vervuiling van het menselijk leefmilieu. Velen van u zullen mij deze uitspraak wel kwalijk nemen. Maar realiseer u wel:

De mens heeft altijd bestaan in een al of niet bewust beleefde balans tussen de ongeziene wereld en de werkelijkheid en de geziene wereld en de werkelijkheid. Hij heeft de verschijnselen aanvaard, zoals ze waren. En hij heeft daarmee geleefd, hij heeft ermee leren werken. Nu komt men op een punt, waarop die mens alles wil verklaren. Hij beperkt dus de wereld tot het voor hem redelijk mogelijke. Gelijktijdig ontkent hij daarbij vele invloeden en werkingen in zijn persoonlijkheid. Hij verwerpt vaak zelfs het onderzoek van bepaalde feiten, die door anderen dan toch kunnen worden aangetoond. Hij wil eenvoudig dit andere deel van zijn wezen, het meer geestelijke element, niet toelaten in zijn denkwereld. Wanneer hij al gelooft, dan beschouwt hij dit geloof als een soort mystieke ervaring, volkomen separaat van zijn normaal denken en leven. Een vervuiling, een aantasting van de mensheid! Want de mensheid heeft juist haar grootste krachten altijd ontleend aan haar verwantschap met de ongeziene wereld om naar vermogen daarin de krachten te vinden, die ze nodig had om op verstandelijk niveau (dus lichamelijk terrein) de oplossing, de aanpassing te vinden.

Een mens probeert strijd uit te roeien. Voor zover het hier gaat om de industriële moordpartijen, die men tegenwoordig oorlog noemt, ben ik het daarmee wel eens. Maar strijd is datgene waarin de mens leert zichzelf te kennen, zichzelf te beproeven. Strijd, dus de onzekerheid en de noodzaak zichzelf aan zichzelf en de wereld te bewijzen, is datgene waardoor de mens wordt gebracht om het beste dat er in hem schuilt reëel in de wereld te manifesteren. Op het ogenblik, dat wij in plaats daarvan een zekerheid stellen, ontnemen wij de mens de mogelijkheid en de drang om het uiterste van zijn kunnen te bereiken, om zelf betekenis te gewinnen. En daarmee ontnemen wij aan de mensheid ook de mogelijkheid tot reële vooruitgang.

Er zijn heel veel van die dingen aan te geven. En elk daarvan maakt duidelijk: de wereld van vandaag gebruikt haar bronnen niet goed.

De mensheid van heden heeft zinloze dingen gesteld boven het natuurlijk evenwicht in het bestaan, de natuurlijke ontplooiing en groei van het menselijk zijn. En als wij dit constateren, dan moeten wij nog een laatste punt eveneens noemen.

Juist in een wereld, waarin de mens niet wordt gebracht tot het experiment met zichzelf (het zoeken naar de uiterste mogelijkheid en bereiking), waarin de mens de mogelijkheid niet meer heeft om zich te ontworsten aan datgene wat hij maatschappelijk gezien misschien zou moeten zijn, ontnemen men hem ook de mogelijkheid om zichzelf geestelijk te ontwikkelen. Men ontnemen hem de ervaringen, die aan het menselijk leven - vanuit geestelijk standpunt gezien - de grootste betekenis geven. Men ontnemen hem misschien veel zorg en smart, dat is waar. Maar gelijktijdig ontnemen men hem groei, initiatief, de vreugde van het zelf-bereiken. Men ontnemen hem kort en goed een deel van de mogelijkheden, die hij in elke incarnatie geestelijk zozeer van node heeft. En dat betekent voor velen de noodzaak tot een snellere hernieuwde incarnatie in de stof. Het betekent voor velen een veel moei-

lijker vinden van het juiste bestaan na de overgang. Ook hier heeft de mens de bronnen van zijn bestaan, het element van zelfbeproeving, van strijd te niet gedaan en daarmee de geestelijke betekenis van het menselijk leven reeds nu in waarde aangetast.

Zou de bestaande ontwikkeling voortgaan, dan rijst de vraag, of het bestaan als mens voor iemand, die een redelijk peil heeft bereikt, nog wel aanvaardbaar is als incarnatiemogelijkheid.

Nu ik u al deze punten heb opgenoemd, zo zult u kunnen begrijpen waarom ik zeg, dat de mens de bronnen van zijn bestaan, de werkelijke mogelijkheden en redenen van bestaan in geestelijk opzicht zowel als zijn stoffelijke mogelijkheden op een verkeerde wijze exploiteert. Dat hij veel van hetgeen zuiver en goed zou kunnen zijn langzaam maar zeker heeft gemaakt tot goedkope imitaties van de werkelijkheid.

Als ik dit aan u voorleg als mijn conclusie, zo mag ik van u niet eisen dat u het met mij eens bent. Maar ik mag wel stellen, dat de wereld zoals ze nu is, met al haar schermutselingen om onbelangrijke dingen en gelijktijdig verwaarlozing van al datgene wat voor menselijk leven en geluk en bewustwording essentieel is, zeker aan een revisie toe is. Er is een herziening nodig van de menselijke mentaliteit. Er is een herziening nodig van de menselijke wijze van leven. Er is een herziening nodig van de wijze waarop de mens datgene wat de wereld hem ten gebuike geeft, gebruikt. Met deze conclusie wil ik mijn onderwerp beëindigen.

:--:~:

Abonnementen: f 25,- p. 10 nummers
(v. leden f 17.50 (v. buitenland f 3.50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Graaf Willem de Rijkelaan 15
Leidschendam Tel: 01761-5154

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

MAART 1973.

18e jaargang.
Nummer 6.

KOSMISCHE LERINGEN

Oorsprong van de kosmische lering

CI/69

Oude magiërs

CI/77

DE MENS EN DE GEEST

De massa

CII/67

Vreemde denkwijzen

CII/75

Raakvlak

CII/80

Waarde

CII/80

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

KOSMISCHE LERINGEN

HOOFDSTUK VI.

OORSPRONG VAN DE KOSMISCHE LERING.

De kosmos is een geheel. De kosmos is een levend wezen. Deze kosmische kracht werkt in op al wat binnen de kosmos bestaat. Een regel, die een ieder van u naar ik meen wel kent. Er zijn echter verschillende dingen bij betrokken, die wij toch even nader moeten bezien. Zo is er b.v. een aantal sferen.

Een sfeer is een begrip van een wereld; meer is het eigenlijk niet. In die sferen leven grote entiteiten. Indien u op dit ogenblik in dé allerhoogste sfeer zoudt gaan kijken, dan zoudt u daar o.m. een Boeddha en een Jezus tegenkomen plus de hele heilige familie. Al deze entiteiten zijn zover gevorderd dat ze een relatie hebben met het totaal van de kosmos. Het is dus niet zo, dat Jezus alleen maar een beetje zit te prutsen op deze wereld of dat Mohammed op de Zwarte September zit te hameren. Het is een ervaren van de kosmos als geheel. Deze kosmos wordt dan weerspiegeld in de wereld.

De kosmische lering kan door iedereen worden ontvangen, die met een van die grote krachten in harmonie is. Maar er zit ook nog een andere kant aan vast. Het is een veelzijdige zaak zoals u merkt.

Als wij een entiteit hebben, die om welke reden dan ook of hoe dan ook komt tot een begrip waarbij de gehele kosmos gaat meespreken, dan zal die entiteit reageren vanuit de kosmos en de werking vandaaruit projecteren. Hij komt echter uit een wereld; hij is daarvan deel. Het kan toevallig de aarde zijn en dan heeft hij het gevoel: ik moet die harmonie in de kosmos op aarde uitdrukken.

Nu is de rest schijnbaar eenvoudig. Zo iemand incarneert vrijwillig. Hij zoekt misschien een lange tijd, totdat hij de geschikte familie, de juiste omgeving en de geschikte moeder heeft gevonden. Hij komt op aarde, doet daar enige tijd ervaringen op zodat hij zich gemakkelijk kan manifesteren en op een gegeven ogenblik breekt er iets. Het is alsof er een sleutel wordt omgedraaid en de hogere Persoonlijkheid kan zich nu uiten door het lichaam dat door die Persoonlijkheid wordt bezielde.

Maar kosmische invloeden bevatten nog heel wat meer dan dit. Een kosmische invloed kan b.v. liggen in de werking van de sterren, de zwaartekracht-verhoudingen binnen een sterrenstelsel. Ze kan liggen in bepaalde geestelijke stralingen van allerhoogste aard, zoals de grote krachten van licht, maar net zo goed ook van mindere krachten, soms zelfs van lagere krachten. Die zijn allemaal aanwezig en als hun besef maar voldoende van de kosmos bevat, zijn ze werkzaam op al het besefte.

En dan zijn er natuurlijk ook nog wel moeilijkheden. Want je kunt wel zeggen: ik ga één deel van de kosmos uitdragen. Maar de gehele invloed van die kosmos moet op de een of andere manier aanvaardbaar worden gemaakt.

De situatie wordt dan wat moeilijk. Jezus loste het op door te spreken over de eeuwige duisternis waarin geweest is en knersing van tanden. Nu zitten wij met de uitbeelding van de "buitenste duisternis". Maar buitenste duisternis betekent: uitgesloten zijn. Wat die kracht uitdrukt is dus: er is een isolement mogelijk dat door bepaalde factoren wordt bevorderd. Op deze manier wordt getracht de mensen duidelijk te maken wat kosmische harmonie is, wat de inhoud kan zijn van een kosmisch bewustzijn. Alle leringen, die in deze richting gaan, noemen wij kosmische leringen.

Maar niet een ieder, die op aarde terugkomt, zal het op dezelfde manier aanpakken. Ook dat is heel begrijpelijk. Die mens leeft misschien in een andere tijd, bij andere mensen, bovendien heeft hij een eigen persoonlijkheid en die zal in de totale harmonie van de kosmos op een andere wijze reageren.

Het is helemaal niet zo verwonderlijk dat er iemand naar de wereld komt (dat was al zo in de vroegste historie van de mensheid) die zegt: Ik moet de mensheid helpen. En wat doet deze? Hij leert de mensen o.m. zaden verzamelen en een akker aanleggen. U zult zeggen: Wat heeft dat nu met kosmische bewustwording te maken? Is dat een kosmische lering? Ja, want op deze manier wordt voor de mens een zekere harmonie mogelijk gemaakt, niet alleen meer met zijn onmiddellijke omgeving, maar bovendien met het mens-zijn. Hij kan eindelijk de hogere kracht eens gaan bekijken. Het is niet voldoende om gelovig te staren naar al het hogere. Het is belangrijk er in door te dringen. Wat is de essentie ervan? Wat is het wezen ervan?

In de oude tijden was het altijd zo dat je te maken had met goden of met een god. En als je met god en goden te maken had, dan moest je dat ook met andere goden en engelen. Kortom: er moest een heel verhaal worden verteld van een wereld, die de mens zich kon voorstellen. Zo'n kosmische lering is dan niet helemaal juist, dat weet ik wel, maar ze is een zo juist mogelijke omschrijving van een harmonie, die ook op deze wijze door de mens kan worden aanvoeld. En daar gaat het nu om.

Als wij in de tegenwoordige tijd te maken zouden krijgen met een kosmische lering (er zijn er in de laatste eeuwen enkele geweest, zelfs in de laatste eeuw zijn er nog twee geweest), dan zien wij dat die entiteiten wel degelijk behoren tot deze hogere sfeer, dit kosmisch besef. De mensen zijn nu echter anders. Ze weten meer. Voor hen is de bliksem geen wonder meer en de uitbarsting van een vulkaan is een natuurverschijnsel en niet de toorn van de een of andere god, die daar beneden wat staat te smeden. Dus moet het anders worden uitgedrukt. En waar Jezus spreekt over de "buitenste duisternis", daar spreekt een Wereldleraar over verwerping van de gemeenschap met de mensen. En de Wereldmeester? Die zegt gewoon: Je moet harmonisch zijn met de mensen, want als je dat niet kunt, dan ontstaat de ellende doordat je de dingen ontvlucht waaraan je je niet werkelijk kunt onttrekken. Dat ligt dus meer op het psychologische vlak.

Ik kan mij best voorstellen dat er eens een Leraar komt, die een lering brengt die een mengeling is van Freud en Einstein. Ofschoon Einstein ook niet helemaal gelukkig was met alles wat hij voor de mensheid had gedaan. Want op het einde van zijn leven heeft hij eens gezegd: "Als ik alles bekijk, had ik misschien beter loodgieter kunnen worden, dan had ik misschien meer voor de mensheid gedaan." Daarmee bedoelde hij: dat wat ik heb gebracht is niet zo geweest dat een ieder het kon gebruiken. Het is een misvatting van mij geweest om de mensen een kennis te geven waarvoor ze nog niet rijp waren.

En dat is nu precies het probleem waarmee elke kosmische Leraar te maken heeft. Als de gehele wereld op de hoogte is van Freud en de Freudiaanse complexen, dan bouw je daarop verder. Maar als iedereen alleen nog maar bezig is met de grote Hoo-doo-boo (?) die in het bos rondzweeft, offers vraagt en de mensen een zekere uitverkiezing kan bezorgen, een on-

sterfelijkheid, dan ga je daarvan uit. De kosmische lering op zichzelf omschrijft de harmonie, maar de beelden waarmee ze worden omschreven, moeten beelden zijn welke een mens kan begrijpen, die in een wereld kunnen spreken.

Als ik in de kosmos ga kijken, dan kom ik tot de ontdekking dat daar geestelijk gezien een groot aantal verschillende stromingen zijn, die vaak als de Stralen worden uitgedrukt. Ook dat is maar een term. Deze stromingen hebben te maken met een bewustwordingsgang waartoe u behoort. Het is uw mogelijkheid om harmonisch te zijn met het heelal, maar door een onderscheid te maken tussen uzelf en het andere. Deze grote krachten komen samen in een sfeer, waarin de algehele harmonie bestaat. Laten we zeggen, dat Jezus zich geuit heeft volgens een bepaalde straal. Maar daar waar hij nu vertoeft, zijn geen stralen meer. Daar is elke straal voor hem toegankelijk.

Deze situatie van de stralen wordt nog meer gecompliceerd, omdat incarnaties nu eenmaal onderworpen zijn aan verschillende invloeden van buitenaf. Denkt u maar aan de astrologische aanduidingen. U bent b.v. een Tweeling, een ander is een Maagd en zo ga je maar door. Die sterrenbeelden geven aan dat er een type-bepaling is aan de hand van de kosmische verhoudingen, zoals die op aarde in stoffelijke vorm kenbaar zijn. Wat ontstaat er nu?

Wel, de straal waartoe je behoort plus het type waartoe je behoort, maken uit hoe je kunt leven. Je kunt niet alles doen. Je bent beperkt in je mogelijkheden, je inzichten enz. Deze beperking op zichzelf - en dat is nu het leuke van het geval - bepaalt ook op welke manier en met welke kracht uit de hoogste werelden je harmonisch kunt zijn.

In deze cursus zou al veel gezegd zijn over inwijdingen. Een inwijding kan alleen plaatsvinden in overeenstemming met het type, dat je op aarde hebt en met de straal waartoe je behoort. Dus om het nu eens heel cru uit te drukken: als je behoort bij Naatje op de Dam, dan kun je geen inwijding krijgen van Manneke Pis. Het is een gebondenheid aan type. Voor een mens is het erg belangrijk om dat te begrijpen, want de krachten waarmee je werkt kunnen ook van kosmische origine zijn.

Je behoort tot een straal; en als je harmonisch bent met die straal, dan krijg je de kracht uit die straal. En als je die kracht in jezelf aanvaardt, hoe dan ook, dan kun je haar uitstralen. Je kunt er vreemde dingen mee doen. Je kunt er mensen mee beter maken. Je kunt er bloemen langer mee goed houden, de planten vlugger laten bloeien enz. Al die mogelijkheden zijn echter gebonden aan jouw type, aan jouw straal. En dat betekent, dat b.v. een Stier andere mogelijkheden heeft dan een Leeuw. En een Leeuw weer heel andere mogelijkheden heeft dan een Steenbok. Zo kun je zeggen: er is een groot verschil tussen een Schutter, een Maagd en een Waterman. En dat is niet alleen in vorm. Dat is ook in afstemming, in mogelijkheden. Niet iedereen kan hetzelfde. Niet iedereen kan dezelfde harmonie aanvaarden. Niet voor een ieder spreken de kosmische leringen even sterk en niet voor een ieder hebben ze dezelfde zin.

De moeilijkheid die hierbij ontstaat is deze: Er komt een kosmische Leraar. Hij geeft een lering; en die lering verbreedt zich over de wereld of over een groot gedeelte ervan. Dan zal elk type krachtens eigen straal, harmonie en stoffelijke bepaaldheid uit die leer datgene nemen waarmee hij harmonisch kan zijn. Elke kosmische lering wordt door het individu dat haar ontvangt geïnterpreteerd en wel in overeenstemming met zijn eigen mogelijkheden, achtergrond en inhoud. Hierdoor zal een kosmische lering nooit in haar geheel door een mens kunnen worden begrepen en ontvangen. Pas als de mens in zijn eigen bewustzijn de begrenzingen van het mens-zijn overschrijdt, krijgt hij de mogelijkheid die lering meer algemeen te bevatten, meer algemeen te begrijpen en het tot hem te laten doordringen en zelfs dan behoort hij nog tot zijn straal en langs die straal zal hij verdergaan, of hij zal mogelijk eens van straal wisselen; wat mogelijk is maar tijd en energie kost. En eerst als hij aan het toppunt van die straal is gekomen, kan hij het ge-

heel overzien en dan weet hij wat de kosmische leer in werkelijkheid betekent. Ik zal u twee voorbeelden geven:

Er is een openbaring van alle kosmische kracht. De mensen krijgen dat in beelden voorgezet. Die beelden zijn voor de mens te begrijpen, dat stel ik voorop. Nu heb ik iemand van het Leeuw-type. Ik kan ook zeggen: hij behoort tot de 3e straal, dat blijft hetzelfde. Wat is nu de eigenaardigheid? Deze Leeuw zal alleen datgene uit die leer voor zich kunnen aanvaarden wat een uitdrukking is van zijn eigen vermogen, van zijn meerwaardigheid. Hij zal b.v. streven naar priesterlijk gezag. Omdat groen zijn kleur is en hij daardoor sterk emotioneel en minder rationeel bewogen wordt, zal hij ook visioenen kunnen hebben, hij zal bijzondere inzichten kunnen hebben, maar hij zal geneigd zijn die aan de mensen op te leggen als de enige waarheid. Een dergelijk type zou b.v. Paulus kunnen heten.

Het tweede type dat hiervan sterk afwijkt en tevens een beetje de tegenpool ervan is: Aquarius.

Aquarius behoort tot de blauwe straal; d.w.z. er is wel enig gevoel voor mystiek, maar dit type is meestal toch tamelijk rationeel. Zo iemand zal proberen te begrijpen wat de samenhang is. Hij zal de kosmische boodschap niet zien als iets waarin je opgaat, maar wat je moet ontleden, tot dat je het kunt begrijpen. Hij wil dan ook alles wat hij ermee kan bereiken graag met iedereen delen, want dat is nu weer zijn type. Maar - blauwe straal - hij kan dat niet doen in een overdracht van zuiver geloofswaarden; hij kan het ook niet aan anderen opleggen; hij kan het aanbieden als iets verstandelijks waarin eventueel een zekere mystieke basis meespeelt.

Dat zijn dan twee personen met precies dezelfde kosmische boodschap, die ze hebben ontvangen, met precies dezelfde mogelijkheden kosmisch gezien, die elk volgens hun eigen wezen en eigen leven de zaak tot uiting brengen. Het is erg belangrijk, dat u dit begrijpt, want dit verklaart waarom er zoveel verschillende inwijdingsmethoden bestaan. Waarom er zoveel verschillende "enige waarheden" op de wereld zijn. Het verklaart kort en goed waarom de ene mens iets moet voelen en de ander het alleen wil begrijpen. Zo zijn de mensen nu eenmaal; daaraan kunnen wij niets veranderen.

Willen wij dit alles ook nog magisch uitdrukken, want een kosmische lering heeft altijd een magische achtergrond, dan komt het hierop neer:

Alle krachten in de kosmos zou ik kunnen gebruiken, indien ik niet door mijn geestelijk type (straal) en mijn stoffelijk type (sterrenbeeld) delen daarvan voor mijzelf onbereikbaar maak. Er blijft voor mij een deel van de kosmische kracht over. Deze delen van de kosmische kracht kunnen functioneren op een bepaalde wijze. Zodra mijn doel verdergaat dan het algemeen menselijke, zal ik in mijn bereikingen steeds sterker gelimiteerd zijn.

Vergelijking:

Wij hebben zo net een Leeuw genomen. Deze Leeuw wil domineren; dat ligt in zijn karakter. Niet dat hij de baas wil spelen, maar voor hem is nu eenmaal wat hij zelf is zo belangrijk, dat een ander daar wel oog voor moet hebben, naar zijn mening. Zo iemand zal die kracht ontvangen, maar hij zal haar alleen kunnen zien als een uiting van zichzelf. Hij kan alleen die kosmische krachten uitstralen, welke harmonisch zijn niet alleen met zijn wezen, maar ook met zijn voorstelling van wat hij is. En aangezien daartussen vaak enig verschil is, ontstaat een verdere beperking. Hij zal dan iemand kunnen helpen door hem b.v. weten te geven, want hij kan stoffelijk erg royaal zijn. En indien hij tot de juiste straal behoort, heeft hij misschien ook de mogelijkheid om dat tot een hoger geestelijk geven te maken.

De krachten die hij geeft zijn b.v. begrip. Hij kan iemand genezen in algemene zin. Hij zal echter zelden een specifieke genezing tot stand kunnen brengen, dus een bepaalde kwaal kunnen genezen. Een slecht specialist. Hij zal boodschappen en ook krachten over een afstand wel kunnen overbrengen, maar vreemd genoeg geen of bijna geen antwoord ontvangen. Hij zal mensen niet kunnen aflezen, maar hij zal wel datgene wat in hem is duidelijk op anderen kunnen projecteren. Hij is een goed suggestor, een goed hypnoti-

seur, een goed suggererend telepaat, maar hij is niet receptief. Hoe komt dat? Wel, deze mens is beperkt door zijn type, door zijn straal. Uit de totale kosmische kracht kan hij alleen die delen gebruiken, die voor hem aanvaardbaar zijn. En dat geldt voor iedereen.

Als ik kijk naar degenen die in de zwarte magie dodende krachten uitzenden, dan kom ik tot de vreemde conclusie dat zij over het algemeen behoren tot Scorpio, Maagd en soms tot Schutter.

Heb ik te maken met mensen, die zeer sterk een sfeer kunnen projecteren, dan zijn dat - maar niet altijd - Tweeling, Leeuw (die ook sterk suggestief werkt) en Vissen. Zo kun je al die typen eruit halen. Dit is niet volgens de element-indeling van de astrologie, maar het is gewoon een kwestie van typering.

Nu is het maar de vraag tot welke straal je behoort, want daardoor wordt bepaald wat je kunt doen. Misschien zou je de mens in dit opzicht het best kunnen vergelijken met een verfspuit. Een verfspuit kan verf verstuiven, maar de manier waarop die spuit dat doet, wordt bepaald door een betrekkelijk klein onderdeel daarvan, nl. de verstuiver. Hoe groter de opening des te grover het spuitwerk is. Hoe fijner de opening des te fijner en gelijkmatiger de nevel, maar ook hoe grover er op grotere afstand kan worden gespoten. Dat is de mens met zijn stoffelijk type. Die bepaalt o.m. de afstand en de verfijning. Maar de spuit kan niet werken, als er geen druk op staat. En nu is de druk datgene wat wordt bepaald door de straal waartoe men behoort.

Er zijn in die kosmische leringen natuurlijk magische sleutels verborgen. Denkt u eens aan wat we in het christendom aantreffen als: "vraag en u zal gegeven worden", "klop en u zal worden opengedaan." Dat zijn twee verschillende dingen, maar ze impliceren altijd dat er een ander is. Als ik vraag en mij wordt gegeven, dan moet er iemand zijn om het mij te geven. Als ik klop en er wordt mij opengedaan, dan moet er iemand zijn die de deur opendoet. Hier wordt een directe relatie gesteld tussen datgene wat ik uitstraal naar het hogere en het antwoord dat ik erop krijg.

In de magische regels is dat ongeveer het volgende:

De harmonie die ik uitstraal is bepalend voor de werkingen, die in mij kunnen ontstaan. Al datgene wat ik vanuit mijzelf voortbreng, zal een weerkaatsing vinden in de kosmos en zo weerkeren tot mij in de vorm van kracht of bereiking.

Deze eenvoudige regel vinden wij terug in het christendom.

Maar nu is er een ander, een zekere Mohammed. Deze wilde dat ook zeggen, maar hij was van een ander type; hij behoorde tot een andere straal. Hij moest dus het magische principe anders zeggen en sprak:

"Indien gij rechtvaardig zijt tegenover Allah (als we ons dus richten tot God en in gehoorzaamheid aan God leven), zal Hij zijn engel zenden om onze werken met ons te voltooien."

Mohammed zegt dus niet: het is een kwestie van roep maar en je krijgt antwoord. Neen. Hij zegt: je moet gehoorzaam zijn. Als je nu precies doet wat God van je wil en je probeert iets te doen, dan word je wel door God bepaald, want Hij is het noodlot. En dan stuurt Hij zijn engel (een deel van zijn kracht) en die kracht zal je helpen datgene waar te maken waaraan je bezig bent. En dat vinden wij ook in de magie terug, maar op een andere manier.

Staat er niet in de magie geschreven: "Hij, die magisch werkt, werke vanuit zichzelf en beroepe zich op de macht, opdat de macht door hem werke en zo vervuld worde hetgeen hij nastreeft."

Als wij naar de Boeddha kijken, dan zouden we hem helemaal niet verdenken van magie. Maar de Boeddha zegt op een gegeven ogenblik:

"Als ik doordring (door mijn leven) tot de aanvaarding in mijzelf van het niet-zijnde, zo is het zijn aan mij onderworpen."

Dat kun je ook weer in magische termen vertalen. Je kunt zeggen: Indien ik alle vormbeperking en eigenschapsbeperking van mijzelf verlies, dan word ik harmonisch met het geheel van de kosmos. En indien mijn streven in overeenstemming is met een deel van de kosmos, zal de kracht van de kosmos zich via de door mij aangeboorde straal ontladen en wederom waarmaken wat ik nastreef.

Ik vraag mij wel eens af, waarom de mensen in het christendom zich nooit hebben afgevraagd, of Jezus ook nog wat anders heeft geleerd dan alleen maar dat je braaf en zoet moet zijn en de klappen incasseren, die anderen je geven. Want de nadruk ligt op nederigheid. Ik vind het iets heel moois, maar het is niet voldoende. Het christendom bevat een aantal regels waardoor je in contact kunt komen met wat de mens magie noemt, maar wat in wezen de kracht van de kosmos is, zoals die optreedt en wordt gekanaliseerd.

Het is zelfs zo, dat Jezus (dit staat overigens niet in de Evangelien, maar er bestaat een z.g. magisch evangelie dat wordt verworpen door een ieder, die maar iets met het christendom te maken heeft, omdat ze geen behoefte hebben aan doe-het-zelvers) op een gegeven moment zegt:

"Als ik de tijd erken (de tijd moet juist zijn of anders gezegd: de juiste kosmische invloeden moeten ook stoffelijk op aarde werkzaam zijn) en ik richt mij tot de vier windstreken (ik richt mij tot de kosmos, tot het geheel), zo zal ik de namen noemen die mij heilig zijn."

De namen die mij heilig zijn, daarmee bedoelt hij waarschijnlijk zijn beeld van God, het Allerhoogste enz. In ieder geval, zijn voorstelling van de totale kosmos, de kracht waaruit alles bestaat.

"En in het spreken van die namen zal de kracht gegeven worden en ik zal haar kunnen uitdrukken op het altaar, door het altaar." Altaar is offerbegrip. Ik heb iets nodig waardoor de wisselwerking tot stand komt. En dan is het veelbetekenend dat diezelfde Jezus over zichzelf spreekt als het offerlam, het paaslam. Dus hij is het offer, de wereld is zijn altaar en daardoor kan de wisselwerking van krachten ontstaan.

Diezelfde Jezus houdt magische bijeenkomsten - naar het heet - met de 72: een groep leerlingen waarbij ook de 12 apostelen zijn meegerekend. Die groep houdt magische rituelen. Er worden krachten aangeroepen. Er worden klanken gebruikt. Nu zoudt u kunnen vragen: Heeft Jezus dat nodig? Neen. Jezus niet, maar hij wil werkelijk de verbinding zijn tussen de kosmos en de mensen. En omdat zijn persoonlijkheid kosmisch is ingesteld, kan hij iedereen bereiken. Het is voor hem niet nodig zich te richten tot een bepaalde groep. Hij kan iedereen bereiken. Zodra het echter gaat om genezen (en dat kunnen wij wel in het Evangelie vinden), dan is hij selectief. Hij geneest niet alle zieken. Neem b.v. het gebeurde bij Bethesda. Daar genas hij die ene man die bleef liggen. Er waren er meer, maar hij genas die ene. Waarom? Het is een harmonie, die op dat ogenblik bestaat en die op dat ogenblik is waar te maken. Jezus is een magiër, ook al mogen wij dat misschien niet hardop zeggen in de christelijke kerk.

Gaan wij nu eens kijken naar wat de Boeddha heeft gedaan. Hij is een lange tijd leerling geweest bij een aantal magiërs in de bergen. Hij wist alles af van geestenbezwinging enz. De Boeddha heeft dit omgezet in een systeem van harmonie. In het Klooster van de Drie Bomen predikt hij daarover. Dan vertelt hij letterlijk aan de mensen:

"Wij kunnen het heelal en elke kracht oproepen, doch laat ons de kracht niet verstoren. Daar waar wij opgaan tot het hoge, daar is de harmonie met ons en is niets onze vijand."

Daarin heeft de Boeddha groot gelijk. Hij zegt: Waarom zou ik dan speciaal met dit en met dat gaan werken, als ik met de totaliteit kan werken.

Al die kosmische leringen zijn niet alleen maar (vergeeft u mij, ik wil niemand kwetsen) het vrome gedaas dat ervan wordt gemaakt. De kosmische leringen zijn voor de mens, die daarin kan doordringen, die iets begrijpt,

die harmonisch kan zijn zelfs maar met een deel van die leringen. Het is een gebruiksaanwijzing voor zijn kracht, voor het eigen leven. Het is een mogelijkheid om een kosmische harmonie te projecteren, totdat ze in u op deze wereld - hoe beperkt dan ook - mede aanwezig is; en van daaruit kunt u werken.

Denk nu niet dat dit alles een sprookje is. Wat zegt Jezus tegen zijn leerlingen? "Ga uit in mijnen naam, in de naam des Vaders, drijf de duivelen uit en genees de zieken."

Wat zegt Mohammed? "Roep tot de engelen, opdat zij kracht geven op uw wapenen, opdat ze de waan verdrijven en de goden verbrijzelen." Allemaal magie.

Wat leert de Boeddha aan zijn leerlingen? "Verstil in uzelf totdat ge één zijt met het Niet en regeer de wereld, opdat zijn kracht (de kracht van de Oneindige) geopenbaard zij rond u. Wees zo een zegen door wat ge deelt met allen."

Dit zijn doodgewone gebruiksaanwijzingen voor magie. En nu citeer ik alleen uit de meer erkende overleveringen of heilige boeken. Daarnaast bestaan er ook geheime leringen.

Bij de boeddhisten bestaat er ook een geheime leer van magie, waarin o.m. offer een grote rol spelen. Het is helemaal niet onmogelijk dat juist dit deel van de leer aansprakelijk is geweest voor de verbrandingen. De mensen, die zichzelf hebben verbrand, geofferd, om een brandpunt te scheppen voor bepaalde harmonieën en kosmische krachten. Het is althans denkbaar.

Als wij kijken naar de vreemde wijze waarop bepaalde groepen in de moslimwereld reageren met het denkbeeld van: als ik in de strijd val, dan ben ik in het hiernamaals, dan lijkt dat zo doodeenvoudig. Er is echter een magische leer waarin het offer van een leven niet slechts betekent de eenheid in de hoogste hemelen - zoals het heet - met God, maar het betekent ook dat op het ogenblik, dat je sterft de kracht van die God door zijn engelen zal worden overgedragen naar de wereld. In twee gevallen treffen we hier de zelfgekozen dood aan als een projectie van goddelijke kracht.

Denken wij aan de martelaren, aan Jezus' kruisdood en aan de dood van verschillende apostelen, dan worden wij weer met hetzelfde geconfronteerd.

Lieve mensen, de kosmische leringen zijn een gebruiksaanwijzing, waarmee je kosmische kracht op deze wereld kenbaar kunt maken. Ze zijn helemaal niet alleen maar de leringen waaraan de mens vroom gevolg heeft gegeven, in volgzaamheid tegenover zijn meerderen en zijn leraren. Het is eerder het tegendeel: Alle grote Boodschappers uit de kosmos zijn in de ogen van de mensenwereld rebellen.

Jezus is een opstandeling tegen de tempel, tegen de heerschappij zelfs van de Farizeeërs.

De Boeddha is degene die zich als rebel onttrekt aan het werelds gezag en daarvoor een geestelijk gezag en onafhankelijkheid in de plaats stelt. Zelfs Mohammed is iemand, die de bestaande orde doorbreekt omdat hij de afgoden niet meer erkend wil hebben en in de plaats daarvan stelt de erkenning van een levende God.

Kosmische leringen zijn geen aansporingen tot gelijkmatig voortsukken in de bestaande wereld en de bestaande gang van zaken. Ze zijn leerstellingen waardoor je leert je te verzetten tegen alle disharmonie in de wereld, ook als de mensen daarmee allemaal prettig leven. Elke leer gaf de magische richtlijnen (tegenwoordig is het allemaal verdonkeremaand), waardoor de werkelijke krachten van de kosmos door de mens konden worden gebundeld en gebruikt om te bewijzen dat wat hij was en deed juist was, en om als het nodig was zelfs het kwaad aan te vallen en te verdrijven.

De oorsprong van de kosmische leringen is de kosmische harmonie. En de kosmische harmonie betekent geen gelijkschakeling. De kosmische har-

monie betekent juist: het leren leven met krachten en machten. Het leren leven met het andere samen. De bron van dit alles is het Alomvattende. En uit het Alomvattende komt keer na keer een grote lichtende geest naar de wereld en spreekt op die wereld tegen de mensen. Hij probeert hen in hun eigen termen en taal, beperkt misschien, duidelijk te maken dat ze niet zo zwak zijn; dat ze, indien ze de juiste weg kiezen, de juiste instelling vinden, beschikken over kosmische krachten en dat zij vanuit die kosmische kracht kunnen komen tot een openbaring van de kosmische harmonie en waarheid volgens hun wezen en geaardheid.

De bron van de kosmische leringen is de waarheid waarin wij allemaal zouden moeten leven. Het is het magisch beginsel waaruit wij moeten putten. Het is de wijsheid die de verstandelijkheid van de mens kan overtreffen. Het is kort en goed het besef van de werkelijke wereld voor iemand, die de illusies van de wereld kan verwerpen. Hiermee sluit ik het onderwerp af.

x Hoe weet je tot welke straal je behoort?

- Die straal hoeft u helemaal niet te kennen, want dat is eenvoudig de kracht waartoe u behoort, waarmee u harmonisch bent. Dat zit in uw wezen opgesloten en laat het dan maar werken. U maakt u heus niet beter als u een anatomische kaart bestudeert, maar wel als u een juist gebruik maakt van al uw zintuigen, kortom, als u gezond leeft.

x Dus je wordt eigenlijk geleefd door je straal.

- Je wordt er niet door geleefd, maar de straal bepaalt uw harmonische mogelijkheden. Zoals uw huidskleur uw tolerantie voor b.v. zonnestralen zal bepalen. Het is iets, waarmee u wel rekening moet houden, maar waardoor u niet wordt geleefd. Het is alleen datgene wat bepaalt wat voor u het meest harmonisch is. En als u de harmonie zoekt, bent u vanzelf in overeenstemming met uw straal. Indien u rekening houdt met uw werkelijke innerlijke mogelijkheden, wat u dus werkelijk kunt doen, dan heeft u de wetenschap van die straal niet nodig. Die straal leeft u niet, maar ze bepaalt wel tot op zekere hoogte welke dingen u gemakkelijk en welke dingen u moeilijk kunt doen, wat pijnlijk en wat pijnloos is. De vrijheid van uw leven komt daardoor niet in het gedrang. Het is alleen: uw maximale kracht en maximale mogelijkheid liggen in een bepaalde richting.

x En heb je bij elke incarnatie een andere straal?

- Neen. Je behoort gewoonlijk een lange tijd, soms zelfs je hele bestaan tot in het kosmisch bewustzijn, tot één straal. Maar het kan voorkomen, dat je met een aantal ervaringen - en dat gebeurt meestal in de geest - zegt: Ik wissel. Er is een andere kracht in mij ontwaakt. En dan stap je over op een andere straal. Dat is wel mogelijk en dat gebeurt ook wel. In verhouding is er echter hoogstens 1 op 30 die de gehele bewustwording volgens één straal volbrengt. De anderen zullen een of meer keren hun harmonie zien veranderen en daardoor ook kosmisch tot een andere straal gaan behoren. Het is dus niet zo, dat je op aarde komt en meteen een andere straal krijgt.

:--:--:

O U D E M A G I E R S .

Als wij teruggaan naar het begin van de magie, dan worden wij geconfronteerd met mensen, die voor het eerst het gevoel hebben van verbondenheid met bovennatuurlijke krachten en die zich bewust zijn van de groepsgeesten, waardoor ze worden gedirigeerd.

Dit contact met de groepsgeest is in de magie nog lange tijd sterk blijven voortbestaan. Dit is begrijpelijk, indien men zich realiseert dat de mens in zijn geloof, zijn denken en zijn gewoonten door de groep waarbinnen hij pleegt te vertoeven sterk wordt bepaald en beperkt. Hierdoor zal hij meestal - vooral als het om de praktijk gaat - het gemakkelijkst een beroep doen op die entiteiten en krachten, waarmee hij zich het meest verwant voelt; en dat zijn doorgaans groepsgeesten en soms ook rassengeesten. De magie is dus daarvan uitgegaan.

Eerst toen er werkelijk volkeren begonnen te ontstaan, stammen van grotere omvang, ontstonden de z.g. lands- of volksgoden. Deze goden zijn heel vaak vermengd geworden met de oude groeps- en rassengeesten, maar ze zijn toch wel een nieuw verschijnsel.

Als ik een godheid aanroep, dan doe ik dit omdat die godheid zeer specifieke eigenschappen heeft, die het volk of mijzelf kunnen helpen om bepaalde taken te volbrengen. Zodra wij echter ook daarover weggkomen en de mens een grotere zelfstandigheid krijgt, kan hij zich niet meer beroepen op een gevormd wezen. Hij probeert dan een indeling te maken van de gehele kosmos, zodat hij zich op de wezens, die voor hem belangrijk zijn, zal kunnen richten. Hierin blijkt de oude Hindoe-leer een voorbeeld te zijn geweest voor vele latere magisch-esoterische denkers.

Wat is nu de praktijk van de oude magie?

In de eerste plaats gaat men uit van de verbondenheid, die er tussen alle dingen bestaat. Het nu nog vaak gehoorde gezegde "waar een ziekte in huis is, groeit het genezende kruid er vlak bij" wijst daarop. Men ziet het geheel van de kosmos als een evenwicht. Waar dit evenwicht is verstoord, ontstaat de factor die het evenwicht kan herstellen en wel zodanig, dat beide elkaar in balans kunnen houden. Maar het gaat hier volgens die oude magiërs om potentie, niet om feiten. Het is aan de mens om de potentie waar te maken en zo een evenwicht te herstellen.

Naast deze theorie van de evenwichtige aanwezigheid van alle invloeden gaat de magiër verder uit van de mogelijkheid tot verandering. Het komt in feite hierop neer:

Indien ik het ene verander, zal het andere eveneens veranderen.

Als ik de relatie tussen het ene en het andere van tevoren heb vastgesteld, kan ik door het ene te veranderen de verandering bij het andere als het ware dicteren."

Het is een poging om de wereld een klein beetje meer te beheersen.

Opvallend is hierbij dat bij die omzetting het vuur vaak een zeer grote rol speelt - soms praktisch, later ook meer symbolisch. Dit is veroorzaakt door de grote ontwikkeling, die de mens heeft doorgemaakt vanaf het ogenblik dat hij leerde het vuur te gebruiken. Het vuur, dat men in de eerste hollen met zich meenam, was een wapen. Het was een middel om warmte te verkrijgen, om spijzen te bereiden, het gaf licht, het was dus een vervanging van de zon. Het werd beschouwd als een soort dubbel ervan. Wie vuur had, had een deel van de zon. De zon was de kracht, waaruit alles bestond, diens-tengevolge was het vuur de representant ervan.

Offers worden gebracht meestal door verbranding. Alweer hetzelfde aspect. De magiër, die met vuur werkt en met de symbolen van vuur, gelooft dat hij door een beroep te doen op de kracht, die het hele zonnestelsel beheerst (de zon verzinnebeeld in het vuur), in staat zal zijn om al datgene

wat aan groei en bloei, aan leven en dood op aarde mogelijk is vanuit zichzelf te weerspiegelen en dan volgens eigen wil. Hij is er wel van overtuigd dat hij niet kan volstaan met één enkele verandering. Hij zal altijd, indien hij iets verandert iets anders daar tegenover moeten stellen. Soms is dat compenserende offer een kwestie van dierlijke offers, bloedoffers. Bloedoffers leven heel lang voort en spelen in de magie een lange tijd een rol, tot ongeveer 1700. Later blijkt, dat het vervangende bloedoffer, zoals wij dat in de kerken vinden, het symbolische bloedoffer (het Avondmaal, het Misoffer e.d.) ook nu nog een rol speelt. Hier is de verbinding mens - zon het belangrijke. Het offer is datgene wat als tegenwicht moet dienen voor de veranderingen, die wij tot stand willen brengen.

Nog wat verdergaand in de geschiedenis vinden wij de magiër, die niet meer wil volstaan met alleen maar de bezweringsprocedure, dus het bijgelovige. Hij wil het ook krachtens de ratio kunnen doen. Hij gaat uit van een zekere mate van wetenschap. De wetenschap is voor hem de basis van het evenwicht dat hij magisch probeert te vinden of te herstellen. Hier ontstaat iets wat in deze tegenwoordige tijd nog bruikbaar is.

Op het ogenblik, dat ik een tekort erken, kan ik het compenseren. Het is dus belangrijk dat ik een tekort of een teveel leer constateren op elk terrein. Als ik dat heb gevonden, dan kan ik dus door het geven of wegnemen van krachten een evenwicht tot stand brengen. De krachten, die overblijven of die worden weggegeven, veranderen wel de verhoudingen in de kosmos, maar niet in de mens zelf. De mens dient evenwichtig te blijven. De magiër kan vanuit zichzelf kracht geven, maar dan zal hij ook weer kracht ontvangen, want het is een wisselwerking.

De kosmos zelf - mede gerepresenteerd in alle leven - is evenwichtig en kan geen verstoring van het krachtsevenwicht in het leven dulden. Hij zal dus altijd compenserend optreden, tenzij - en dat is dan een magische wet - een ego zich van de totaliteit zover heeft afgezonderd, dat het daarvoor in zichzelf een tegenwicht wordt voor het Niet of het duister. Een zeer interessante stelling, maar een die bruikbaar is. In deze tijd zoudt u het volgende kunnen zeggen:

Indien ik op grond van mijn verstandelijke beredeneringen, mijn waarnemingen, mijn gevoelens een onevenwichtigheid heb geconstateerd, kan ik deze compenseren door krachten te nemen of te geven waarbij ik die krachten zelf schenk of ontvang. Daar waar ik dit doe, zal ik op mijn beurt een compensatie vinden. Er is een keten van veranderingen aan de gang, die zal voortbestaan, totdat het normale evenwicht in het geheel van de kosmos weer is hersteld.

Je hoeft dus niet bang te zijn dat je meer krachten geeft dan je kunt geven. Wat je geeft, is altijd datgene wat je weer zult ontvangen. En als je krachten ontvangt, zul je die moeten afgeven. Je kunt jezelf niet sterker of minder sterk maken. Je kunt alleen zorgen dat anderen zich sterker voelen of dat ze spanningen kwijtraken. Dit zal voor iemand, die zich met genezing bezighoudt interessant zijn. Maar het is net zo goed interessant, als wij rekening houden met de mentaliteit van de mensen.

Sommige mensen zijn overgecompenseerd in de richting van egoïsme of eenzijdigheid. Wij kunnen dan iets daarvan overnemen. Op het ogenblik, dat wij dat overnemen, scheppen wij een tegenwicht. Indien wij echter daartegen een tegenstand bieden, zal de eigenschap bij de ander zich eerder versterken. Het is dus een kwestie van: waar een teveel is - hetzij aan egoïsme of aan iets anders - moeten wij iets ervan overnemen. Door dit overnemen verminderen wij datgene wat in een ander bestaat. Ook een magische wet, die heel bruikbaar is.

Die oude magiërs waren geen dwazen. Zij kenden van het begin af aan praktisch vele vormen van orakels. Een orakel was in die tijd geen uitspraak van mijnheer Witteveen b.v., het was de stem der goden, maar wel gekanaliseerd en verbaliseerd door een mens. De mens bracht in het orakel zijn erkenning van toestanden tot uiting (dus van bestaande evenwichten) plus zijn

erkenning van bestaande tendensen. Als er een tendens aanwezig is die het huidige evenwicht aantast, dan zullen gevolgen optreden die het evenwicht herstellen. Op deze basis was het dus mogelijk te zeggen wat er zou gebeuren met b.v. een vorst, die een krijgstoet wilde ondernemen of wat het verloop zou zijn van een bepaald verdrag dat een paar staten of groepen met elkaar hadden gesloten. Het is opvallend, dat die regel ook vandaag nog geldt.

Als wij naar uw wereld kijken en wij zien dat daar een teveel aan spanningen is, dan zien wij dat een te grote rust waaruit die spanning is voortgekomen ontaardt in een zo grote onrust, dat een egalisatie van spanningen mogelijk is. En zo kun je dan nagaan wat er ongeveer aan ontwikkelingen zal plaatsvinden. Het zijn eenvoudige regels, die gebaseerd zijn op het herkennen van één facet waardoor het andere a.h.w. kenbaar wordt.

De oude magiërs beschouwden het leven als iets wat was geschreven door de goden op een blad, maar je keek naar de achterkant. Daarop schreef je je eigen levensverhaal. Op het ogenblik, dat bepaalde delen gelijk zouden zijn, was het mogelijk het blad om te keren en te lezen wat de goden wilden zeggen. Een misschien wat primitieve voorstelling, maar in uw eigen leven geldt het volgende:

Op het moment dat u - hoe kort dan ook - in u de harmonie kent, die het totaal van uw "ik" in de kosmos bezit, zult u uit het totaal van uw persoonlijkheid, zelfs met de hoogste geestelijke waarden en kennis daarin, kunnen putten en zo tot een aanpassing van uw normaal bestaan kunnen komen. Hierbij worden vaak besluiten genomen - dat geef ik toe - die voor de mens niet erg aanvaardbaar zijn. Maar die besluiten en beslissingen die je neemt zijn in overeenstemming met een innerlijke erkenning. Als ze consequent worden doorgevoerd, betekenen ze in feite een verdere en vooral harmonische ontwikkeling van het "ik" voor zover het zich in de stof manifesteert. Dit kan vaak een bewustwording of een beperkte of soms grotere inwijding betekenen.

Nu waren de oude magiërs ook heel sterk in het inwijden. Als wij nagaan op hoeveel verschillende manieren je tot priester en ingewijde kon worden gebombardeerd, dan blijkt de veelheid daarvan bijna zo groot te zijn als van de verschillende modes die de vrouwen van deze tijd kunnen dragen. Er is een enorme verscheidenheid, die gelijktijdig optreedt. Ontleedt men de kern ervan, dan blijkt dat elke manier probeert de mens op welke wijze dan ook in contact te brengen gewoon met een geest. Het behoeft niet eens een god te zijn. Men probeert de mens in deze inwijdingsprocedure a.h.w. open te breken, zodat hij in staat is de krachten, die aan gene zijde bestaan mede een rol in diens bewustzijn te kunnen laten spelen.

Het is ook opvallend, dat daarbij heel vaak de dood of het sterven wordt geïmiteerd. Dat is een deel van de inwijding. Voor de mens van vandaag zou moeten gelden:

Op het ogenblik, dat je alle dingen kunt loslaten alsof je zoudt sterven, breekt gelijktijdig iets van de beperking, die je in het stoffelijke bestaan aan jezelf hebt opgelegd en zal het "ik" meer openstaan voor krachten en boodschappen van b.v. overgeganen of hogere geesten.

Daarmee was je er echter niet, want als je eenmaal die inwijding had ondergaan, begon je in die oude tijden aan studie. Deze hield natuurlijk ook gewone zaken in als kruidkunde b.v., zekere vormen die men tegenwoordig psychologie zou noemen, vaak iets van geneeskunde, ritueel, begrip van magische riten en wat dies meer zij. Maar die opleiding had slechts ten doel om de mens, die eenmaal contact had met het hogere zover te brengen dat hij kon selecteren.

De volgende fase was het je instellen op één bepaalde kracht of één bepaalde persoonlijkheid. Dat geldt ook in deze dagen. Als u contact heeft met de geest is dat erg mooi, maar het is pas goed, indien u kunt uitmaken welke geest of althans welke aardgeest contact met u opneemt. Zolang u de soort niet kunt bepalen, geen onderscheid kunt maken tussen entiteiten van

geheel verschillende sferen en richting, zal alles wat u ontvangt warrig blijven en het zal onaanvaardbaar zijn. Maar op het ogenblik, dat u zich leert afstemmen op een enkele of op bepaalde geesten of op bepaalde bewustwordingsfasen van de geest, dan ontstaat er regelmaat, er is een uitwisseling tussen mens en geest. In de oude magie zei men:

Hij, die de inwijding heeft volbracht, keert terug tot zijn wereld, echter verrijkt met het nieuwe gezichtspunt, waardoor hij haar ziet als ware ze voor hem nieuw geschapen.

Als je geleerd hebt wat je wereld geestelijk betekent en je ziet haar daarnaast stoffelijk, dan ga je de verhoudingen anders zien. De betekenis van de wereld is anders geworden. Ook dat is iets wat tegenwoordig ook nog regelmatig gebeurt.

Om af te sluiten wil ik nog iets uit de oude magie citeren, dat vandaag misschien ook wel interessant kan zijn: In de oude magie ging men ervan uit, dat, daar het geheel van de schepping het product was van de wil van God of van de goden, alles in de schepping mag worden gebruikt om tot harmonie te komen. Maar overal waar wij een disharmonie veroorzaken, zullen wij de voor ons disharmonische gevolgen daarvan ervaren. Er is dus geen aparte gebods- of zedenleer in de oude magie ingebed. Er is eerder een begrip, dat wij ten koste van alles en in alle opzichten harmonie moeten zoeken en die moeten continueren. Zodra wij een harmonie vergroten, zal er ook een vergroting van harmonie voor ons zijn, die niet resulteert in een disharmonie elders, maar in het ontstaan van een uiting van iets wat tot nu toe alleen in de perfecte harmonie was verborgen en dat nu vandaaruit wordt verplaatst naar ons wezen en naar onze wereld.

Deze zienswijze lijkt mij in deze tijd zo belangrijk, omdat teveel mensen zich vasthouden aan bepaalde gedragsregels en bepaalde opvattingen hebben. Men dient zich zus of zo te kleden of niet te kleden. Men dient een bepaalde haardracht, een bepaalde manier te handhaven. Men moet zijn contacten met medemensen alleen op sociaal aanvaardbare wijze tot stand brengen enz. Dat is voor de maatschappij aanvaardbaar, maar magisch gezien is dat alles bijkomstig. Het belangrijke is, dat ik een harmonie schep zonder gelijktijdig een disharmonie elders te veroorzaken. Zolang ik harmonie veroorzaak, op welke wijze dan ook, wordt het Groot-Kosmische sterker geopenbaard op de wereld.

Ik heb u deze korte samenvatting gegeven in de hoop u te wijzen op niet alleen de magische aspecten van het leven, maar vooral ook op de waarden die vanuit de oudheid tot heden toe doorklinken en van toepassing blijven. Het zijn wetten, die voor de mens altijd waar zijn geweest en voor zover ik kan nagaan wel altijd waar zullen blijven. Het zijn geen kosmische wetten, maar voor de mens zijn het wetten, omdat ze gebaseerd zijn op zijn wezen en zijn mogelijkheden tot harmonie met de kosmos en met zijn omgeving.

Ik hoop u met dit alles geholpen te hebben om uw eigen wereld juist te interpreteren. Want als wij de kosmische waarden en kosmische leringen willen aanvaarden, zoals ze op deze aarde zijn gebracht en gegeven, moeten we dit ook doen volgens de beginselen van de kosmos. En de oude magiërs hebben vele van die kosmische beginselen op hun wijze reeds tot uitdrukking gebracht.

:--:~:

DE MENS EN DE GEEST

HOOFDSTUK VI.

DE MASSA.

Een bekend schrijver heeft eens gezegd: "Als je de massa zegt: vier een feest, zo vieren zij een feest. Als je zegt: maak je buurman af, dan maken zij die buurman af. En als je zegt: wees stil, dan zijn zij stil." Dat was natuurlijk iemand uit de vorige eeuw, dat is begrijpelijk. Maar hij heeft daarmee toch wel een aspect van de mensheid aangesneden, dat bepalend kan zijn voor de relatie tussen geest en mens.

De mens heeft de neiging om in groepen samen te komen. In die groepen ontstaat er dan een z.g. eenzijdigheid. In wezen is het eerder een verblindheid, omdat men slechts de argumenten en standpunten van de eigen groep waardeert en al het andere als een soort ketterij terzijde werpt.

Als wij met de massaliteit te maken krijgen, dan blijkt de eenling zich in die massa zeer sterk in te ordenen. En het is juist dit optreden van massale psychosen, waardoor de geest niet - zoals zij misschien liever zou willen - alles in pais en vree voor de mensen kan regelen.

Het is mij bekend, dat iemand eens met groot vertoon heeft geprotesteerd, omdat wij - althans onze groep - de brutaliteit hadden om duidelijk te maken dat de Witte Broederschap niet een groep entiteiten is, die alleen maar liefdevolzelf uitstrijkt over de wonden, die de mensen elkaar slaan.

De Witte Broederschap grijpt in het leven van de mensen in. Zij kan ervoor kiezen een oorlog te stimuleren in plaats van die af te remmen. Zij kan bepaalde geschillen, die voor de mens toch minder prettig zijn naar een hoogtepunt voeren in plaats van die - wat ook mogelijk zou kunnen zijn - af te remmen. Dit alles zou niet nodig zijn, indien wij niet te maken hadden met de massa, met de massaliteit van de mens in zijn gemeenschap, waarbij hij zijn eigen denken ondergeschikt maakt aan stellingen, die hij veelal zelf niet begrijpt, dan wel zelf niet wenst te controleren.

De geest, die tegenover een dergelijke massa komt te staan, weet dat zolang er ook maar enige gelijkmatigheid van ontwikkeling is de mens deze massa blijft aanhangen. Om u een voorbeeld te geven: Het Duitse rijk.

In het jaar 1942 mocht worden gesteld dat ongeveer 90 % van de Duitsers achter Hitler stonden en daarmee ook een deel van zijn systeem aanhingen. In het jaar 1943 was dat aantal wat geslonken; het waren er toen nog ongeveer 64 à 65 %. Maar zelfs na de nederlaag, toen het Duitse rijk op een enkel deel na, waar nog werd gevochten, uiteen was gerukt en bezet, was er nog 40 % die desondanks dachten dat de woorden van de Führer waarheid zouden blijken te zijn en dat Duitsland ten slotte een glorieuze overwinning zou behalen. Hier heeft men dus te maken met een verdwazing, die de feiten niet beoordeelt, ja de feiten in wezen verwerpt of verdraait.

Als men met mensen te maken krijgt, die in hun concept van de werke-

lijkheid zover zijn afgeweken van de mogelijkheden van hun milieu en beschaving, dan heeft men ook een vervalsing van geestelijke waarden. Een ervaring, die een mens opdoet, zal althans enigszins in zijn besef in verband moeten staan met het werkelijke gebeuren. Zodra dit niet het geval is, ontstaat er een illusie, die niet past bij al het andere. Ze kan dus niet harmonisch worden ingepast in een geestelijk bestaan. Is de illusie van weinig belang, dan verdwijnt ze zonder meer in onze sferen. Is de illusie echter voor die mensen een soort levensbehoefte geworden, dan zien wij dat deze mentaliteit een zeer lange tijd zelfs de beste mensen (dus geesten, die voor een hoge bewustwording in aanmerking komen) gekluisterd houdt in het schaduwgebied, dat tussen duister en licht is gelegen. Wij krijgen dan b.v. te maken met soldaten, die nog steeds bezig zijn aan een bestorming, die hun in een ver verleden eens werd opgedragen; met politici, die voortdurend niet bestaande menigten om zich heen trachten te verzamelen om hun te vertellen wat de waarheid is. Een waarheid die niet eens bestaat.

Om dit nu te voorkomen, om dus een gelijkmatige ontwikkeling mogelijk te maken, vooral voor de geest, het belangrijkste deel van de mens volgens ons, zal dus een gemeenschap zoals de Witte Broederschap kunnen ingrijpen en zeggen: Het is beter dat er een oorlog komt; het is beter dat er een crisis komt; het is beter dat er opstanden en burgeroorlogen zijn dan dat de mensen vastgeroest blijven in concepten, waarmee ze in wezen geestelijk niet kunnen leven.

De situatie is natuurlijk voor een Witte Broederschap een beetje anders dan voor een eenvoudige geest. Een eenvoudige geest zal zich sneller tot het individu wenden en denkt er niet aan om het lot van volkeren ten goede te leiden. Zij is al blij, als zij één of twee mensen kan helpen. Voor een gewone geest is dat dus niet zo belangrijk, tot het ogenblik dat zij ontdekt: hier heb ik te maken met een mens, die de feiten niet meer kan zien, die niet meer reëel wil denken, die zijn persoonlijke ervaringen verwerpt. Zij vraagt zich dan af: Hoe komt dat? En dan wordt ze weer geconfronteerd met deze massa-binding, deze voortdurende, wederkerige suggestie waardoor de mens het geheel van zijn werkelijkheid uit het oog dreigt te verliezen.

Er zijn natuurlijk allerlei dingen waarover je als mens moet nadenken. Ik kan mij voorstellen, dat iemand in Nederland zich afvraagt hoe het nu moet, als op een gegeven ogenblik de grote woudgebieden, die deze aarde nog bezit, alle worden veranderd in industriegebieden; iets wat overigens in de bedoeling ligt van bepaalde ondernemers. Dat kan ik u wel zeggen. Maar de vraag is dan: in hoeverre is dit een reële schade? In hoeverre is dit een suggestie? In hoeverre vooral kunnen wij werkelijk iets doen behalve mopperen?

Als ik kijk naar uw land, dan valt mij op dat men nu bezig is met een feitelijke krachtmeting waarbij georganiseerde arbeiders, die in vele gevallen eigenlijk een minderheid vormen, proberen hun inzichten en wil aan het geheel op te leggen. Dat is op zichzelf aanvaardbaar, want de maatschappij moet veranderen. Maar het is niet meer aanvaardbaar, indien de arbeiders of de anderen tot een mentaliteit komen, waardoor zij de feiten eenvoudig niet meer willen of niet meer kunnen zien. Op dat ogenblik is een shock-behandeling noodzakelijk; en dat kan alleen, indien men de gevolgen van een dergelijke mentaliteit dermate verscherpt, dat de mens persoonlijk onmiddellijk de gevolgen van een dergelijke denkwijze ondergaat. Een situatie die, zoals u zult begrijpen, in Nederland niet zo heel ver weg meer ligt.

In Nederland is de mogelijkheid zeer groot, dat bij een verdergaan van de eisen - zowel de loon als ook de sociale eisen van de werknemersbonden - de werkelijke werkgelegenheid binnen twee jaren met meer dan 150.000 wordt verminderd. Dat betekent, dat de werkloosheid oploopt. Het klinkt krankzinnig als je zegt, dat de geest deze feiten probeert te bevorderen, want men zal uitroepen: Maar de ellende van die mensen dan, die werkloos worden en die dan toch maar een plaats moeten zoeken ergens

in de samenleving! Het antwoord is eenvoudig genoeg: Deze mensen zijn gevangen in een massa-psychose. Zij zijn niet meer in staat de reiten reëel te zien. Zij gaan niet meer uit van hun werkelijke behoeften, begeerten en mogelijkheden, maar van theorieën die met de feitelijke mogelijkheden heel weinig te maken hebben. Zij laten zich verwickelen in een machtsstrijd, die alleen door de werkelijke strijders wordt begrepen en waarbij zij zelfs als wapen worden gehanteerd.

Om deze mensen nu weer wakker te schudden en duidelijk te maken wat hun eigen behoeften en eigen noodzaken in het leven zijn, moet een conflict dus dermate scherp tot uiting komen dat zij zich gaan afvragen: Hoe lang zal ik nog werk hebben? Dan pas zullen zij zich gaan realiseren: wij moeten de zaak anders aanpakken.

Datzelfde geldt ook voor de ondernemers. Als wij de ondernemers in Nederland zien, dan valt in de eerst plaats op: steeds meer bedrijven worden in feite kleine Kartels: samenvoegingen van bedrijven al dan niet in één maatschappij verenigd. Al deze groeperingen van ondernemers proberen hun risico te verminderen door kapitaal van buitenaf aan te trekken. In Nederland is een groot gedeelte van de bouwsector - vooral voor utiliteitsgebouwen - op het ogenblik reeds in Engelse handen. Meer dan de helft van de zware industrie is direct of indirect in Amerikaanse handen en zo kan ik doorgaan.

Dan wil ik nog erop wijzen, dat de levensmiddelenindustrie in steeds sterkere mate o.m. door Zwitsers en Duits kapitaal wordt beïnvloed. Dit is een situatie, die voor de ondernemers op dit moment gunstig lijkt, maar die hen gelijktijdig in een dermate grote afhankelijkheid van anderen brengt, dat zij zelf in moeilijkheden kunnen komen.

Nu is de enige methode om duidelijk te maken dat je niet alleen aan jezelf mag denken het scheppen ook voor hen van een dermate grote crisis, dat ook zij hun positie en hun voordelen dreigen te verliezen, zodat zij met zeer veel moeite zich kunnen redden. Is dat onrechtvaardig? Het zou onrechtvaardig zijn, indien het hier ging om één enkele mens, die vanuit zichzelf geen kwade invloed voor anderen betekent. Maar zodra wij te maken krijgen met de massa, dan blijken deze maatregelen niet alleen gerechtvaardigd, maar zelfs onontbeerlijk te zijn, indien een continuïteit van de mensheid en van de geestelijke ontwikkeling in het menselijk lichaam mogelijk moet worden gemaakt. En daar vallen dan juist de grote klappen.

De situatie is voor de mens vaak moeilijk te overzien. Ik herinner mij dat een van mijn collega's - ik weet niet, of dat hier ter plaatse is gebeurd - omstreeks 1971 heeft gezegd dat de strijd in Vietnam niet vóór 1976 een mogelijkheid tot vrede in zich kon bergen. De mensen hebben toen gezegd: Maar dat is onzinnig. En toen daarna de vredesconferenties begonnen, zei iedereen: Nu zal het toch gauw afgelopen zijn. Zij (de geesten) zullen geen gelijk hebben. Maar men had niet gerekend met de werkelijkheid.

De werkelijkheid van Vietnam is niet alleen maar de zaak van Noord en Zuid. Het is de zaak van een volksbeweging - hoe wij die verder ook willen omschrijven - die een eenheid wenst van het vroegere Indo-China. Op dit ogenblik wordt er gevochten in Vietnam. Op dit ogenblik vallen er wederom bommen, zij het in Cambodja. Op dit ogenblik worden acties van velerlei aard voorbereid, die onschuldigen het leven zullen kosten.

Nu zou het mogelijk zijn om aan een dergelijke strijd op betrekkelijk korte termijn - zeg ongeveer 7 à 8 maanden - een einde te maken. Maar indien wij dat deden, dan zou men toch van zijn gelijk overtuigd blijven. En dat wil zeggen, dat daarmee de werkelijkheid niet is teruggevonden. Dat wil verder zeggen, dat de mensen blijven streven naar illusies en dat de agressie die daarmee gepaard gaat op een ander vlak toch tot uiting zal komen. Je kunt dus het kwade niet voorkomen. Je kunt hoogstens de aard ervan veranderen op een wijze, die voor de mens aanvaardbaarder is.

Nu zal de Witte Broederschap zeggen: Wij hebben deze strijd nodig, omdat hij in zijn geheel nu een stabilisatie in de wereld tot stand brengt.

Dan zeggen de eenlingen onder de geesten: Ja, maar die mensen lijden; kunnen wij die helpen? Wij proberen dat. Als u wist hoeveel zorg er wordt besteed aan degenen die overgaan juist in die gebieden, dan zou u werkelijk verbaasd zijn. De zorg, die aan deze mensen wordt besteed, is te vergelijken met die welke werd besteed aan hen, die overgingen in de concentratiekampen.

Wij weten, dat deze strijd nu eenmaal onvermijdelijk is. Laten wij hem dan zo fel mogelijk maken, opdat de strijd dan snel ten einde is en dan bestaat er in ieder geval nog een kans, dat het maan-landschap van bomkraters binnen afzienbare tijd toch weer vruchtbaar land wordt. Bovendien zit daar veel ijzer in de grond en dat is bevorderlijk voor de vruchtbaarheid.

Dit klinkt cynisch. Vele mensen, die worden geconfronteerd met deze wijze van optreden uit de geest, zeggen: Maar dat kan niet goed zijn. Zij komen dan met het argument: als je iets ten goede doet, dan moet het voor ons (mensen) aanvaardbaar zijn. Zij denken niet aan het tegenargument. God is goed, nietwaar. Maar God laat de oorlog toe. God is goed, maar God heeft de strijd de basis gemaakt van het bestaan op aarde. De gehele ecologie van deze aarde is van het begin af aan een kwestie geweest van "eet en wordt gegeten". Als God zo redeneert, omdat daardoor de bewustwording mogelijk wordt, zouden wij in de geest dan beter moeten zijn? Het klinkt wel een beetje dwaas, vindt u niet?

Ik wil u herinneren aan de zondvloed, die volgens het bijbelse verhaal werd gebruikt om de mensheid eenvoudig uit te roeien, behalve enkelen die vroom waren in de ogen van de Heer. Wij kunnen zeggen, dat dat een verhaal is, een legende. Maar het feit blijft bestaan dat degenen, die verwerpen dat de Witte Broederschap en andere geestelijke groeperingen de wereld proberen te zuiveren, wel zonder meer aannemen dat God dit eens heeft gedaan en daarop geen kritiek hebben.

De geest probeert het werk te doen, dat de waarheid uit de hoogste sfeer en van de hoogste kracht manifest maakt in alle sferen, ook op aarde. Daarbij gaat ze uit van het standpunt: wij moeten de mens eerst losweken uit de massa, de massaliteit. Hij moet eerst terugkeren tot zijn persoonlijke erkenningen, zijn persoonlijk leven, zijn persoonlijke werkwijze, voordat er sprake kan zijn van een voortdurend steunen en helpen van de mensheid.

De vijand van de geest is zeker niet de eenling. Het klinkt krankzinnig als je hoort dat aan de ene kant een zekere strijd wordt bevorderd en aan de andere kant zeer veel geesten plotseling a.h.w. worden gedetacheerd om degenen, die sterven of gewond zijn te helpen; om genezing, rust te brengen. Dit lijkt tegenstrijdig. Maar de hulp wordt verleend aan de eenling. De strijd gaat tegen de massa; dit koploos wezen dat de mens ertoe brengt om zich als een wezen zonder kop te gedragen.

Nu wil ik zeker niet alleen hierbij blijven stilstaan, want de massa heeft zeker ook goede kanten en goede mogelijkheden. Wanneer de massa uit het bewustzijn der eenlingen ontstaat om een bepaalde taak te vervullen, die door elk van hen wordt beseft, dan is zij iets dat bevorderd moet worden. Maar dan is zij niet meer een gedachtenloze groep, die eenvoudig achter het een of ander boekwerk aan loopt (het Rode Boekje van Mao b.v.) of zich laat leiden door de leuzen van enkele, misschien door macht bezeten voorgangers, die uitroepen dat deze staat de grootste en de machtigste in de wereld moet blijven, of dat deze klasse moet bewijzen dat zij meester is over alles. Indien de mensen tot samenwerking komen, kunnen zij veel meer doen. Dit geldt niet alleen stoffelijk. Materieel is het zo: een last, die één man niet kan torsen, kan door twee, drie of vier man gemakkelijk worden getorst.

Ook geestelijk is het: waar één mens bewustzijn heeft en een bewuste keuze doet in zijn streven en denken, daar zal hij misschien veel kunnen bereiken, maar als hij - hoe dan ook - harmonieën vindt met de geest, met de mensen, medestanders a.h.w. en er wordt samengewerkt niet in een discipli-

nair verband, maar eenvoudig voor de vervulling van een enkele taak, dan zien wij de grootste mogelijkheden en resultaten ontstaan zowel voor de bewustwording als voor de mensheid. Het zal u duidelijk zijn dat zeer velen in de geest juist daarop mikken.

Wij willen de mens niet maken tot een geïsoleerd wezen temidden van een veelheid van mensen. Wij willen de mens brengen tot een zelfstandig denken en beslissen, waardoor hij in zijn samenwerking met anderen bewust een taak op zich neemt en na het volbrengen van die taak zich eerst zal beraden over hetgeen hij verder noodzakelijk acht. Wij treffen soms dergelijke mensen aan.

Er zijn op het ogenblik weer een aantal van die inwijdingstendensen aan de gang. Nu wil ik u daar niet al teveel over vertellen. Ik heb zelfs gehoord dat sommigen onder u doorgezaagd zijn over inwijding en een dergelijk doorgezaagd geestelijk weesmeisje lijkt mij in deze bijdrage overbodig.

Als mensen tot het besef komen: wij moeten zelfstandig reageren, zelfstandig beslissen van geval tot geval, dan worden zij geestelijk gesteund. Dan maakt het voor ons weinig uit, of zij behoren tot een uiterst rechtse groepering, tot een middenstandsgroep of misschien een bijna anarchistische groep, zelfs een Baader-Meinhoff-groep. Als die mens bewust kiest van geval tot geval en zich niet laat meeslepen, dan is de geest onmiddellijk klaar om te helpen, maar ook om hem dan te helpen de consequenties te zien. Want inwijding is: het vinden van een grotere wereld. Het is het zien op grotere schaal. Daar de mens zelf vaak niet onmiddellijk over de associatieve mogelijkheden beschikt om zich die grotere wereld reëel voor te stellen, kan de geest vaak door inspiratie en beïnvloeding die mens bijstaan.

De geest van de mens kent wel de grotere mogelijkheden, maar ziet geen kans om die over te brengen naar het stoffelijk besef. Dan zal de geest helpen om dit mogelijk te maken. Zij kan door allerhande inspiraties veranderingen tot stand brengen in het menselijk denken, die voor de eigen geest veel moeilijker te bewerkstelligen zijn, omdat de eigen geest zo sterk is vergroeid met het lichaam en zijn denkwijzen. In deze gevallen werkt de geest dus wel degelijk mee aan de bewustwording. De geest draagt bij tot de oplossing van conflicten, als dit mogelijk is. Maar u zult begrijpen, dat onze vijand is en blijft de massa.

Er zijn heel veel punten, die voor de mens wat onbegrijpelijk lijken, als wij daarover spreken. De massa bijvoorbeeld wordt een redeloos wezen, indien de bevolkingsdichtheid toeneemt met meer dan een zeker tempo (ik zal deze niet voor u preciseren). Als wij nu proberen een afremming tot stand te brengen van de voortplantingsdrang der mensen - hetzij door verlies van interesse (wat heel moeilijk te bereiken is), hetzij door het stimuleren van het gebruik van middelen die de gevolgen voorkomen, wat gemakkelijker is - dan gaan wij niet in tegen de belangen van de geest of van de mens, maar dan proberen wij eenvoudig de mens een zekere bewustwordingsmogelijkheid tijdens het leven te geven waarin hij nog zichzelf kan zijn. Want hoe meer mensen er komen, hoe gedisciplineerder men zal moeten leven, hoe sterker dus het denken en het handelen van buitenaf worden bepaald. Dat betekent, dat zelfstandig besef en "ik"-besef langzaam maar zeker vervagen. Men komt dan tot een soort mierenmaatschappij.

De stadsmens is voor deze dingen trouwens gevoeliger dan de mens die wat meer ruimte heeft. Dat betekent ook dat wij boven een stad heel andere taken plegen te volbrengen dan b.v. ergens op de Pampas of op het grote vlakke land. Denkt u eens aan de vlakten van Rusland waar de mensen met hun kolchozen nog werkelijk ruimte hebben om te leven, waar hun gemeenschap nog een verbondenheid kan kennen, die gebaseerd is op natuur en zelfstandig leven ondanks partijdiscipline, doctrinaire regels etc.

Boven een stad hangt - geestelijk gezien - een soort vervuiling. Dat is begrijpelijk. Een stad is namelijk een verzameling van mensen, die dermate dicht opeen leven dat zij voortdurend storend in elkanders bestaan in-

- grijpen of zij het willen of niet. Dit impliceert dan, dat een ieder die gestoord wordt daardoor agressief wordt. De gemiddelde agressiviteit zonder gerichtheid is in een stad ongeveer 50 tot 60 maal groter dan in een plattelandsgemeenschap van ongeveer 200 tot 500 leden. Een plattelandsgemeenschap zal echter sterker agressief zijn tegenover de buitenwereld; d.w.z. vreemde elementen worden veel kritischer ontvangen. Maar in de stad vinden wij de onverschilligheid voor het wezen van de ander en de agressie tegen de storing, die de ander veroorzaakt plus een aantal eisen aan de gemeenschap, die bijna niet te verwezenlijken zijn.

Om een dergelijke vervuiling aan te tasten moet je dus proberen de zaak weer op de spits te drijven. Je kunt wel zeggen tegen de mensen: Hoor eens, de stadssamenleving is niets, trekt u maar naar buiten. Maar dat geloven zij niet. Je kunt echter wel ertoe bijdragen dat een stadsamenleving steeds ondraaglijkere elementen gaat bevatten. Die elementen zullen dan gelijktijdig uitbarstingen van geweld impliceren, uitbarstingen van allerhande bezitsvergrijpen, minachting voor de ander en voor de regels volgens welke men pretendeert te leven. Inderdaad. Maar is dat op zichzelf nu zo belangrijk? Indien wij daarmee kunnen bereiken dat er een langzame ontvolking van de grote steden tot stand komt, dat gelijktijdig een beperking van bevolkingsaanwas juist in die stadsgebieden eveneens wordt bereikt, dan hebben wij iets tot stand gebracht, waardoor de eenling positief kan leven.

Er zijn heel wat methoden geprobeerd om de samenleving een beetje beter te maken; vooral voor de massa-mens, die daar in zeer grote getale in een kleine ruimte bijeen leeft. Men heeft gebruik gemaakt van b.v. bepaalde natuurgeesten (vooral luchtgeesten), die in staat zijn een groot gedeelte van de uitgestraalde onzuiverheid van denken en agressie te absorberen. Zij kunnen deze omzetten in een andere vorm van energie. Maar het blijkt, dat dit niet voldoende is, want als je weggaat, dan blijken weer andere agressies weliger op te schieten. Dat is niet de bedoeling. Dan zal de geest dus een keuze moeten maken. Die keuze is weer tweeledig:

In de eerste plaats: ten aanzien van de massa bevorder je wanorde en overlast. Alleen op deze wijze wordt het conflict zo sterk geuit, dat men zich daartegen zal gaan verzetten. En dat is heel erg belangrijk.

In de tweede plaats moet je ervoor zorgen, dat in de steden de mensen, die in zich goede mogelijkheden hebben, worden geholpen en gestimuleerd.

Nu is het eenvoudig genoeg om de massa te beïnvloeden en de agressies dan maar een beetje verder te laten uitgroeien, maar om de eenling te helpen is moeilijker. Wij doen dit nu door de eenling - vooral in stadsgemeenschappen - te helpen bij de ontwikkeling van bepaalde paranormale vermogens. Wij proberen die mens vrij te maken van een aantal bijgelovigheden, maar ook om hem gelijktijdig los te maken van zijn bijgeloof aan alles wat bewijsbaar is; en dat is zeker niet alles wat er bestaat.

Wij proberen enerzijds de mens wat lossier te maken van geloofsorganisaties en anderzijds een grotere geloofshonger te geven. En als dat gaat bij het individu, dan is het mogelijk om zo'n mens in zijn leven die ervaringen te laten opdoen, welke voor hem of haar noodzakelijk zijn. Dan is het mogelijk de bewustwording van een dergelijke geest te versnellen. Zo krijgen wij dan uit die massa toch weer een aantal individuen, die een zeer goede bewustwording op aarde doormaken en die na de overgang ook bijna onmiddellijk in staat zijn om daar waar nodig is hulp te verlenen aan anderen. Dit laatste is ook belangrijk.

Als ik u dit vertel over grote steden, dan denkt u waarschijnlijk aan Amsterdam, Rotterdam, Den Haag. Maar dan moet u ook eens denken aan nog veel grotere bevolkingsagglomeraties zoals b.v. New York, San Francisco, Los Angeles. Denk eens aan Berlijn of wat dat betreft aan Moskou. Ook bevolkingsagglomeraties die een te grote bevolkingsdichtheid bezitten. En dan behoef ik niet eens te spreken over landen als India waar deze bevolkingsdichtheid in sommige steden zo groot is, dat wij eigenlijk alleen nog maar aandacht kunnen besteden aan degenen die heengaan en die dan hel-

pen, terwijl daarnaast slechts hulp kan worden bevorderd, indien men een beetje afstand van het leven weet te nemen. Dat zijn heel moeilijke problemen. De vijand is altijd weer de te grote massa.

Kijk b.v. eens in de steden van India. Daar sterven de mensen van armoede vaak op straat. En wat dat betreft kunnen we ook kijken in Brazilië waar datzelfde voorkomt. Hier zijn de mensen naar de bevolkingscentra getrokken, omdat zij meenden daar beter van te worden. Maar er is eenvoudig geen ruimte. En het ergste is: er is geen menselijke relatie te vinden. De mensen zijn vreemdelingen voor elkaar geworden. Een vreemdeling, die sterft op de stoep, zoals zovelen sterven; niet een buur die in nood is, zoals het in een dorp zou zijn. Ook hier weer dus dezelfde vijand: de onverschilligheid voor de medemens, die juist voortkomt uit te grote groepen die samenleven; de onverschilligheid voor menselijke waarden zoals wij die zien, als iemand probeert zijn zin en regels door te zetten zonder meer.

Het zal u waarschijnlijk niet bekend zijn, dat in deze wereld op het ogenblik in tenminste 60 naties marteling als een normaal middel wordt toegepast om gevangenen etc. te onderwerpen aan de regel of te doen bekennen wat men wenst dat zij bekennen. U vindt dat waarschijnlijk krankzinnig.

Er is in - voor zover ik weet - 54 naties een dermate grote onbetrouwbaarheid van alle gezagsorganen, inclusief de kerkelijke, dat kan worden gesproken van een staat, die alleen krachtens onkoperij in stand wordt gehouden. En vergeet u niet, dat geldt ook voor steden als New York waarvan kan worden gezegd dat 60 % van het ordehoudendpersoneel door onkoperij of anderszins zichzelf verrijkt ten koste van de gewone burger. Dit zijn gewoon problemen, waarmee je als geest wordt geconfronteerd en niet alleen als mens.

Een mens ziet deze dingen. Hij kan ze betreuren. Hij kan zeggen: ik wil daartegen ingrijpen. Maar de geest moet verdergaan; zij moet zich afvragen: waar komt dat vandaan? Hoe kunnen wij deze tendens veranderen? En dan is het vaak het best om de beulen te laten martelen, om plotselinge gezagswisselingen of terreur te bevorderen, ook als wij de gevolgen daarvan op zichzelf ten zeerste betreuren. Want de mensen moeten terugkeren tot een persoonlijk besef. Zij moeten komen in een situatie, waarin zij elke hulp, ook die van de geest willen aanvaarden en waarin zij niet proberen hun eigen wereldbeeld ten koste van alles te handhaven, maar voor hen de vreugde van een inzicht, een reactie herontstaat.

De mens moet weer in verbinding komen met de geestelijke waarden, die zijn wereld omringen. Maar juist de massa, die grote samenbundeling van individuen die hun eigen individualiteit deels verloren hebben, maakt dit onmogelijk. Dan moet de geest wel ingrijpen tegen die massa.

Ik heb hiermede - naar ik meen - een duidelijk beeld gegeven van datgene wat de geest beweegt, wanneer zij zich bemoeit met menselijk leven op een wijze, die de mens niet erg aanvaardbaar vindt. Laten wij daar nu ook iets tegenover stellen.

Als wonden worden geslagen, proberen wij te genezen en te troosten. Daar waar mensen psychisch gebroken dreigen te worden, proberen wij hen te helpen om in zich een gebied van integriteit te behouden. Daar waar geweld kan worden voorkomen zonder schade voor het geheel, daar proberen wij dat te voorkomen. Daar waar bepaalde agressies nu eenmaal noodzakelijk zijn, proberen wij ze te kanaliseren. Dat geldt niet alleen voor de Witte Broederschap, maar voor zeer veel geestelijke groepen, die zich al dan niet onder het gezag van of samenwerkend met de Witte Broederschap richten tot de mensheid.

Als u hulp nodig heeft en u roept om hulp, dan wordt zij u gegeven. Niet omdat de geest het zo prettig vindt u te helpen, maar omdat u daarop recht heeft volgens onze opvatting. Als u als mens onzeker bent, dan trachten wij u te helpen om zekerheid en evenwicht te herwinnen. Als u teveel zekerheden bezit, die uw bewustwording dreigen te doen falen, zo trachten wij uw onzekerheid te geven waardoor u iets flexibeler kunt worden en uw

bestaan en dat van anderen misschien wat meer reëel kunt aanvaarden en bezien. Dat ik hier vanavond als invaller voor u zit, is te danken juist aan de behoefte, die er in de geest bestaat om voor de mens het beste tot stand te brengen.

Wij zijn op dit ogenblik in grote massa bezig conflicten te voorkomen in drie delen van de wereld tegelijk. Wij zijn bezig een groot bloedbad te voorkomen in Zuid-Amerika. Wij zijn bezig wat wederzijds begrip te bevorderen en gelijktijdig overbodig geweld af te remmen in Zuid-Azië. Wij zijn daarnaast bezig in Europa bepaalde ontwikkelingen mogelijk te maken, die misschien voor een deel als economische en politieke zullen worden omschreven, maar die in wezen toch neerkomen op een beter handhaven van persoonlijke vrijheden voor de eenling. Dat wij met dit enorme aantal activiteiten zo nu en dan overstelpt raken met werk, heeft u niet te verwonderen. Wij zijn in de geest met zeer velen. Maar ook wij hebben specialisten. Die specialisten in menselijke benadering zult u heel vaak aantreffen in de groepen die zich - op welke wijze dan ook - met de mens bezighouden. U een voorbeeld gevend:

Er zijn bepaalde geestelijke groepen, die zich in een deel van Engeland bezighouden met geestelijke genezing. Ook van hen is het grootste gedeelte nu ingezet: de meesten overigens in Azië. Van onze groep zijn de meesten nu ingezet in verschillende delen van Zuid-Amerika. Al deze groepen hebben hun specialisten, die met de mensen werken; die gewend zijn even in te grijpen in het menselijk zenuwstelsel; die gewend zijn een bepaalde inspiratie of bepaalde gedachten over te brengen; die - niet zoals een geest die hoofdzakelijk in de eigen sferen werkt - begrip hebben voor de menselijke denkwijzen en de menselijke reacties. Want ook dat is sterk verschillend in de sferen en op aarde. Wij zijn juist bezig om te voorkomen dat er teveel ellende ontstaat. Wij zijn bezig om conflicten een juistere gang te geven, omdat wij niet zoeken naar vernietiging of geweld, maar waar dit toch onvermijdelijk is de voorkeur plegen te geven aan een snelle afwikkeling van de problemen met veel geweld boven een strijd zonder einde, die onder het mom van vrede wordt gevoerd.

Zeker, in deze dagen worden wij geconfronteerd met de conflicten van de massa van de niet-hebbers tegenover de massa van de bezitters. Dat is het grote conflict, dat eigenlijk overal een rol speelt. Maar of het nu dit conflict is of een ander, altijd weer staat de geest klaar en altijd weer tracht men met de beste entiteiten en de grootste geestelijke krachten de beste geestelijke resultaten te behalen: de bewustwording van de mensheid.

Uw wereld hoeft nog lang niet te vergaan - ook al denkt men er hier en daar op uw wereld anders over. Deze aarde kan zelfs nog terugkeren tot een paradijselijke toestand, hoe vreemd het u ook moge klinken. Dat zijn geen problemen, die voor ons erg belangrijk zijn. En zou uw wereld uitsterven, dan zijn er andere werelden, waarop de geest die moet incarneren haar leven in de stof kan volbrengen. Wat echter belangrijker is, dat is de bewustwording, want de stoffelijke zaken vergaan, zij vervallen. Wat dat betreft, wensen wij u altijd zoveel mogelijk plezier, zoveel mogelijk geluk, als u daarnaast maar komt tot een juiste innerlijke geestelijke ontwikkeling. Maar als het gaat om een verblinding, een verschuiving van geestelijke waarden, dan moeten wij ingrijpen. Dan zal de geest haar grote vijand de massa aantasten, totdat ze verbrokkeerd en uiteenvalt in kleine groepen waarin weer een gedifferentieerd denken en een persoonlijke bewustwording, een persoonlijk reageren op innerlijke en hogere krachten mogelijk en zelfs als noodzakelijk wordt ervaren.

Als dit is bereikt, dan heeft de geest haar taak op aarde goed volbracht. De middelen, die zij daartoe gebruikt - al zult u die vaak verwerpelijk vinden - zijn alle de beste middelen. Misschien mag ik dit laatste nog even toelichten, voordat ik mijn toespraak beëindig:

Indien wij t.a.v. de spanningen in Vietnam en de rond dit gehele complex ontstane reacties van Amerikanen, Russen en Chinezen daar nu eens vrede zou hebben gegeven (een vrede die overigens in de mensen zelf ook niet leef-

de), dan waren deze spanningen op een ander terrein tot uiting gekomen en waren er zeer waarschijnlijk oorlogshandelingen geweest tussen een deel van Nationalistisch China en Rood-China waarbij de Ver. Staten en Rusland betrokken zouden zijn geworden. Er zou dan een wereldoorlog met atoomwapens zijn uitgevochten. Vietnam is daarvan een afleiding.

Indien er geen conflict zou zijn in het Midden-Oosten, waarin de intriganten hun poging tot het gewinnen van invloedssfeer zouden kunnen uitvoeren, inclusief alle terreur en alle ellende die daaruit voortkomen, dan zou men moeten proberen om dat op een ander niveau uit te werken. Een zeer grote economische crisis voor Europa, de Ver. Staten en Canada zou den onvermijdelijk zijn geweest en dit zou ongetwijfeld wederom tot geweld van allerlei aard hebben geleid.

Men denkt vaak: die geest doet maar en die Witte Broederschap schijnt te denken dat alle middelen goed zijn, als het doel maar goed is. Maar het doel heiligt bij ons de middelen niet. Wij moeten kiezen uit de middelen die we hebben. Daarbij moeten wij kiezen uit de middelen die zo snel mogelijk resultaat geven en waarbij gelijktijdig voor zoveel mogelijk mensen de mogelijkheid tot een vredige geestelijke ontwikkeling gehandhaafd blijft en de massaliteit, die in vele groepen leeft kan worden gebroken zodat de individuele ontwikkelingsmogelijkheden hernieuwd ontstaan. Daarom worden deze wegen gekozen. Daarom worden deze middelen aangewend.

Ik hoop u hiermede duidelijk te hebben gemaakt, waarom de geest de massa beschouwt als haar vijand; waarom de geest middelen gebruikt die men- selijk gezien minder aanvaardbaar zijn en dat de geest in haar bestreven voor de mensheid inderdaad het beste doet wat onder de omstandigheden mogelijk is.

:--:~:

VREEMDE DENKWIJZEN.

Als je de mensen hoort spreken over degenen die zijn overgegaan, dan hoor je de gekste dingen.

Wij hebben in de eerste plaats - laten wij dat vooral niet vergeten: de vampiers. Nu weten wij wat een vampier is, nietwaar? Dat is iemand die bloed drinkt; bij voorkeur van een ander natuurlijk. Zo'n vampier is eigenlijk het resultaat van een heel oude denkwijze. Die mensen dachten toen: doodgaan is niet leuk, dus je wilt leven. Maar als je doodgaat, kun je je bloed kwijtraken, want als je je bloed niet meer hebt, ben je dood. Dus als je dood bent, heb je geen bloed meer. Als je dan bloed van een ander pikt, dan leef je weer. Op die manier hebben zij dat bekeken.

Op gelijke wijze hebben zij het bekeken met de weerwolven. Een weerwolf is iemand, die in een wolf verandert. Nu ja, veranderingen van menselijke in dierlijke vorm worden aan de goden toegeschreven. Als u het niet gelooft, moet u maar eens praten met Leda. Zij heeft daar ervaring van.

Op den duur heeft men gedacht: dan zal een mens dus ook die verandering kunnen doormaken. Maar er moet wel iets vreemds zijn. Dat vreemde is dan vaak erfelijk; het zit in een geslacht of je krijgt het van iemand, je kunt het misschien ook nog krijgen van de duivel zelf. Hij geeft je dan die speciale eigenschap. En nu kun je voortaan veranderen, je kunt macht hebben over anderen.

Daarbij komt nog dat er vele dingen zitten in het bijgeloof, die ook nog echt zijn. Neem nu b.v. de lijketers. Dat is niet alleen maar een sprookje. Wij weten dat er kannibalen zijn die de lijken van mensen opeten, vooral bepaalde delen daarvan, om eigenschappen over te nemen. Zij redeneren: Als er nu iemand is die bovennatuurlijke macht wil hebben en hij eet genoeg van verschillende mensen, dan zal hij door zo'n hartig hapje op den duur wel een meerwaardig wezen worden en dan zijn wij de minderen. Op die manier heeft de mens zelfs zijn eigen doden een beetje verdacht gemaakt. Want de dood is een probleem, waarmee de mens niet gemakkelijk klaar komt.

De mens heeft altijd weer geprobeerd op de een of andere manier de dood weg te schuiven. Soms doet hij dat met denkbeelden omtrent het eeuwige leven. Het eeuwige leven is voor die mens dan zoiets waar je binnenstapt, als je doodgaat. Je lichaam is je entreekaartje voor de eeuwige zaligheid. Maar die voorstellingen waren ook weer niet voldoende; daarmee kon je niets doen, want de mensen gingen wel weg, maar ze kwamen niet terug. Dus moest er iets gevonden worden, waardoor geesten zich weer konden manifesteren.

Wij zien al heel vroeg in de geschiedenis, dat men mensen gewoon oproep. Denk maar eens aan het verhaal van de heks van Endor. Zij riep ook even de koning (Saul) op. Toevallig had zij de goede te pakken, maar ze schrok zich dood.

Die dodenbezweering was erg in zwang. Dat vinden wij ook terug bij de Maori's, die deden aan de bezweering van bepaalde voorouders. Voorouders waren gewone mensen, die je niet in een systeem kon inpassen, dus hebben ze er later heiligen van gemaakt. En u weet wat een heilige is? Een heilige is iemand wiens zonden tijdens zijn leven niet zijn uitgekomen en die na zijn dood bedekt kunnen blijven.

Zo heeft men langzaam maar zeker een soort klasse van supergeesten geschapen, behorende tot verschillende systemen, waarop de mens een beroep kan doen.

Nu vindt u het waarschijnlijk heel eigenaardig, als ik daarmee een beetje de draak steek. Maar denk nu eens aan Christophorus. De goede man heeft - volgens de Paus - niet eens bestaan! Maar als je op reis gaat en je wilt zeker zijn dat je geen ongelukken overkomen, dan ontvangt de arme Christophorus de opdracht. Je neemt een penning plus zegen en dan zorgt Christophorus voor de rest. Dat is een heel goedkope reisverzekering. Alleen, de vraag of Christophorus nu wel of niet bestaat, is pas in deze tijd opgelost. En dat juist in een tijd, waarin je niet meer kunt nagaan, of de goede man kan ingrijpen om de doodeenvoudige reden, dat er zoveel verkeer is, dat één geest het niet meer kan bijhouden.

Ook Bartholomeus wordt aangeropen en Petrus natuurlijk. Men heeft een heel stel heiligen. En wil men muziek gaan maken, dan heeft men Sinte Cecilia daar bij nodig, omdat ze ooit eens orgel heeft gespeeld (!) Dat is natuurlijk wel aardig, maar op die manier heb je eigenlijk van mensen een soort goden gemaakt. Als je je dan beroept op die mensen en op de eigenschappen, die je hun toedicht, pleeg je - volgens mij - toch een soort ketterij, een bijgeloof.

Het is niet zo dat men zegt: Petrus is een god, of Sint Nicolaas is een god. Trouwens Sint Nicolaas is meer een zot tegenwoordig; hij is ook niet kerkelijk meer. Al die dingen zijn gesteld tussen de mens en zijn God, tussen de mens en de oneindigheid. Dat komt, omdat de mens van God geen direct ingrijpen op een speciale manier verwacht. Hij heeft dus een soort Gele Gids uitgedacht, waarin alle beroepen van heiligen staan opgetekend, zodat je weet wie je voor het klusje kan opbellen.

Deze vreemde instelling, die we nu nog in het katholicisme vinden, wordt weer vervangen door andere vormen van menselijk bijgeloof, waarbij de geest een rol speelt.

Neem nu eens de Protestanten. Die zijn niet zo bijgelovig, zegt men, maar die laten wel het Boek spreken. Dat wil zeggen, dat zij de bijbel als een soort prikplank openen en met een speld steken en zeggen: dat is de

juiste spreuk. En wat staat daar nu? "Balaam zat op een ezel." Dan zeggen zij: Aha, dus mijn knecht is een ezel. Zo zijn de mensen! Het is geloof ik een poging om de grenzen van het mens-zijn te overschrijven en dat nog wel op een manier, die niet altijd aanvaardbaar is. De mens wordt daarbij bewogen door zijn angsten en begeerten.

Denk nu eens aan de vampier. Wat is dat geen wonderlijk wezen! Vroeger waren er levende doden. De levende doden waren helemaal niet de vampiers waarover u tegenwoordig leest, die zelfs klassiek zijn geworden. Dat waren eenvoudig de doden die rondgingen, die niet bevredigd waren. Dat de doden voedsel krijgen toegediend - althans schalen met voedsel - dat is nog niet zo lang uit de mode. En als wij denken aan de bloemetjes, die in de westerse landen op de graven worden gezet (uit genegenheid, ik geef het allemaal toe), dan zitten wij nog heel dicht bij dit offer aan de doden, waarmee men de dode probeert om te kopen om alsjeblieft dood te blijven en niet te gaan ronddolen.

Neem de Chinezen. Elke Chinese yamin had een ingangspoort waarachter een muur stond. Dus om binnen te gaan moest je een bocht om gaan. Want, zei men, een geest kan alleen rechtuit gaan. Iets wat ik een compliment vind voor de geest, want als wij zien hoe de menselijke geest soms kronkelende wegen kiest, dan lijkt mij dat rechtuit gaan toch wel verkieslijker.

De geest van de dode kan de mens achtervolgen. Denk eens aan de begrafenis, zoals u die vroeger in Nederlands-Indië kende, vooral op Bali. Daar moest elke keer, als men van de weg afboog, de dode worden rondgewenteld, voordat hij verbrand werd, want zo raakte hij de weg kwijt en kon later niet meer terugkomen.

Hoe lang is het geleden dat er hier in Nederland nog huizen waren, waarin een speciaal dodenpoortje of dodendeurtje was aangebracht? De dode werd naar buiten gedragen niet door de gewone deur; dus zou hij dan niet door de gewone deur kunnen terugkomen. Dat kleine deurtje hield je dan op slot, totdat er weer een kist uit moest. Het is een vreemde vrees voor de dood.

Gelijktijdig begeert de mens echter bepaalde eigenschappen, die hij aan de dode toeschrijft. Als wij horen dat een vampier iedereen kan bekoren, dan zit daar iets achter van een sexuele overtuiging. Trouwens de vampier kust in de nek. Nu ja, in het nekje bijten is bij dieren en ook wel bij anderen een uiting van seksualiteit en dan behoeven wij niet te vragen, of het verdergaat of niet.

De vampier kan zich veranderen in een rookwolkje dat onder de deur door kan. Hij heeft dus de mogelijkheid om overal binnen te komen. Veel mensen zouden dat graag willen doen. De vampier kan zich veranderen in een vleermuis; hij kan wegvliegen. Veel mensen zouden dat erg prettig vinden, indien zij zich zo uit een akelige situatie zouden kunnen verlossen. En gaan wij nog iets verder: zelfs de wijze om een vampier te doden wekt zekere Freudiaanse associaties, want je moet door het hart steken een paal of een ijzeren staaf. Hier wordt kennelijk de vampier gemaakt tot een wezen, dat gelijktijdig tegemoet komt aan het verlangen van de mens en aan zijn vrees. En omdat hij in zijn onderbewustzijn vreest voor zijn verlangens, is het dus gemakkelijk een vampier te zien als een duivels wezen, waarvoor iedereen wegvlucht.

Natuurlijk zijn er van die dingen, die nu eenmaal bestaan. Er bestaan b.v. bepaalde vormen van lycanthropie (weerwolfziekte), die de mens tot een dierlijk gedrag kan leiden. Dan hebben wij te maken met iemand, die zich als een weerwolf gedraagt. Het is zeker zo, dat er mensen zijn, die onder de invloed van de maan sterke afwijkingen gaan vertonen in gedrag. Dat is allemaal waar. Maar waarom wordt de geest daar bij gehaald? Omdat de mens zo de geest meer levend kan maken voor zichzelf.

Het bijgeloof van de mens t.a.v. de geest is gebaseerd op zijn behoefte om de dood op de een of andere manier in zijn gedachten te overwinnen; om niet te behoeven denken aan de mogelijkheid van een absoluut einde. Nu is het niet noodzakelijk om daaraan te denken. Want als u dood bent, dan leeft u

heus wel verder. Maar al die vreemde denkwijzen over de geesten en de machten uit het duister en weet ik wat nog meer, moeten wij toch even herleiden tot een koppeling van de begeerte van de mens en zijn angst voor de dood.

Nu zijn er heel wat meer vreemde denkwijzen op de wereld dan alleen deze. Wat moeten wij nu denken van een mens die gelooft dat, als je op een bepaalde dag en bij een bepaalde maanstand gaat kijken bij een bepaald graf, je toekomst op de grafsteen geschreven ziet. Het is een geloof dat inderdaad bestaat. Er is ergens in Zuid-Afrika een kerkhof. De mensen, die daarheen gaan, verlangen de toekomst te zien. Maar zij geloven niet dat de toekomst te zien is. Nu moeten zij zich heel veel zorgen maken over het juiste ogenblik, de juiste tijd. Ze zijn dus enorm gespitst op het zien van de toekomst. En dan is het helemaal niet de geest van degene die daar begraven is, die op de grafsteen even opschrijft wanneer die mensen doodgaan of wat er verder nog komt. Het zijn de mensen zelf. Zij schakelen even een deel van hun bewustzijn in dat zij normaal hebben uitgeschakeld. Is het dan redelijk om aan te nemen dat er geesten zijn, die op grafstenen schrijven? Toch vinden wij dat geloof niet alleen in Zuid-Afrika, maar ook op verscheidene andere plaatsen.

Een ander verhaal dat ook al zo eigenaardig is:

Er is een meer in Ecuador. Dit meer is onder bepaalde omstandigheden door nevel overdekt. Die nevel kan de vorm aannemen van allerhande gestalten. Je kunt hier iets zien van je toekomst, je kunt waarschuwingen krijgen en je kunt soms ook bedreigd worden. Hier probeert de mens in de nevel zijn gedachten te projecteren en zo verder te komen.

Dacht u dat de geest niet kon werken in die omstandigheden? Natuurlijk kan zij dat. Maar waarom zou zij het doen? De geest heeft geen behoefte om voortdurend en aan iedereen bepaalde dingen te verschaffen.

Als wij nog een paar stappen verder gaan (we zitten nu toch de kant uit van Zuid- en Midden-Amerika), dan vinden wij daar ook een eigenaardige kruising van christendom en voodoo (een oud negergeloof) in verschillende vormen. Wat doet men? Men wekt bepaalde ritmen, totdat een geest door een medium gaat spreken, iemand die kennelijk daarvoor geschikt is. De uitspraken van het medium zijn dan eigenlijk de kern. De geest kan allerlei goede en kwade dingen brengen. Zij kan gunsten beloven, kortom, de geest gaat zich gedragen als een soort heilige. En aangezien dat kerkelijk aanvaardbaar is in landen waar het katholicisme overheerst, is het wonderlijke dat men oude goden aanroept, maar wel onder de naam van katholieke heiligen. Ik meen zelfs dat in een bepaalde groep St. Bartholomeus gebruikt wordt als vervanger voor Exsu (?), een demonische god die veel kwaad doet, maar soms ook een beetje geluk kan brengen.

De mens heeft zich ook hier weer een beeld geschapen van het contact met de doden, dus de wereld van de geest. Hij heeft geprobeerd op de een of andere manier een relatie te vinden, waaruit hij zelf iets kan halen. Hij is doodgewoon uit op winst. Gelijktijdig bestrijdt hij daarbij zijn gevoel van onmacht, zijn angst en komt hij een beetje tegemoet aan zijn begeerte.

Nu zult u wel begrijpen, dat ik mij - sprekende over vampiers en dergelijke - nu niet direct heb gebaseerd op Dracula van Bram Stoker. Er bestaan trouwens heel wat meer goede romans over deze dingen. Ik heb mij ook helemaal niet willen bezighouden met de voorstellingen, die daarvan in verhalen worden gemaakt. Ik ben met mijn visie op de vampiers, de weerwolf, de lijketer enz. uitgegaan van de volksversies daarvan. Dan is het wonderlijke, dat wij de weerwolf en de vampier heus niet alleen aantreffen in Transsylvanië (Roemenië). We vinden ze net zo goed ook in andere landen. Zelfs in een deel van Frankrijk heeft men daaraan geloofd. In Engeland zijn er doden die wandelen. In Ierland bestaat het "Kleine Volk", maar daar bestaan ook kleine Démonen, waarover overigens minder wordt gesproken. Ook in de Ver. Staten vinden wij bepaalde delen van het land waar men daarin gelooft. Om maar helemaal niet te spreken over Cuba, Haïti e.d. waar deze versies misschien niet zo gemakkelijk openbaar worden verteld, maar

waar toch het vampierisme enz. mede in het volksgeloof een rol speelt.

Ik heb geprobeerd om al die vreemde denkwijzen niet alleen te citeren, maar ook om duidelijk te maken waar zij vandaan komen. Zij komen uit de relatie van de mens met de dood; zijn angst ervoor, zijn verwachtingen ervan; zijn begeerte naar iets wat hem zekerheden verschaft, die verder gaan dan normaal lijkt.

Wij zouden het misschien zo kunnen zeggen:

Elke mens verlangt ergens naar het wonder. Indien hij dat niet direct zo in zijn eigen wereld kan vinden, is hij geneigd zich denkbeelden te vormen en deze te benoemen. Hij komt dan tot een personificatie van het verlangde en het gevreesde, meestal in één persoon vertegenwoordigd. En daarop doet hij een beroep, daarvoor vreest hij, daarvoor sluit hij zich af.

Het is een wonderlijke wereld waarin u leeft, indien u zich realiseert dat de geest zelf zich niet daarmee bezighoudt. En trouwens, waarom zouden wij? Wat voor aardigheid is er nu aan voor iemand, die al enige tijd is overleden, om nog elke woensdagavond met zijn hoofd onder zijn arm te sjokken door een verlaten gang van het een of andere bouwvallige kasteel? Daar is gewoon niets aan. Waarom zou hij het doen?

Als dergelijke dingen worden opgebouwd, dan zijn ze ofwel beelden uit het verleden, die door een mens tot werkelijkheid worden gewekt, dan wel heel vaak de overleveringen van mensen. De behoefte om op de een of andere manier gelijktijdig de toekomst wat meer in de greep te krijgen, de dood een beetje te overwinnen en in je leven het wonder mee te maken.

Denk nu eens b.v. aan de Banshee. Dat vreemde wezen komt zitten huilen, wanneer een echte Ier op het punt staat te sterven. Het is een geest. Maar wat is het wonderlijke van de Banshee? Het is iemand, die de dood voorvoelt: de voorspelling. Het is een kracht, die door de dood uit de andere wereld wordt geroepen en die dan door weeklagen duidelijk maakt, dat er werkelijk een dode zal zijn. En dat is ook niet zo verwonderlijk. Dat de mensen verlangen naar het bewijs dat de ~~dode~~ dood zal zijn wordt duidelijk, als men zich realiseert hoeveel mensen vroeger in schijndood begraven zijn.

Indien men uitgaat van gegevens uit de omgeving van b.v. Dublin, dan kan men zeggen dat de vorige eeuw nog ongeveer 10 % van de doden, die begraven waren, bij het opgraven in ongewone houdingen lagen; de boten lagen dus niet zo, als ze zouden liggen, indien iemand rustig in zijn kist blijft liggen. Vroeger scheen het nog veel erger geweest te zijn. Dat is ook begrijpelijk. De mensen waren nog niet zo ver bij het vaststellen van de dood. Als de klinische dood intreedt, dan wil dat nog niet zeggen dat die niet na enkele ogenblikken kan worden onderbroken. Als alle functies tot een minimum terugvallen, dan is het in feite een diepe bewusteloosheid, maar het werd soms als dood geïnterpreteerd. Dat die mensen dus een bevestiging wilden hebben dat dood dood is, is dan ook heel begrijpelijk. Misschien dat de Banshee iets daarmee te maken heeft. Ook hier weer: de geest wordt gezien als iets wat je onttrekt aan bepaalde menselijke onzekerheden.

U zou de gehele wereld door kunnen gaan. U zou alle goden en alle voorvader-culten en geestenverering kunnen ontleden. U zou zich kunnen bezighouden met alle vreemde spoken, die er ooit volgens de mensen ergens op de wereld zijn geweest. U zult altijd worden geconfronteerd met de behoefte van de mens om ergens zijn vrees te personifiëren en gelijktijdig in die vrees nog iets van zijn verlangens en een bevestiging van zijn verlangens tot uiting te brengen.

De mens zal met zijn vreemde denkwijzen over de geest in vele gevallen alleen maar proberen zijn angst voor de dood te overwinnen, ofwel de zekerheid van een leven na de dood voor zichzelf aanvaardbaarder te maken.

:--:~:

R A A K V L A K.

Een raakvlak betekent: een vlak dat een ander vlak beroert, zonder daarmee één te zijn. Je zou ook kunnen zeggen: raakvlak betekent de oneindigheid door een lijn verdeeld in twee delen.

Wij zijn allen deel van een en dezelfde kracht en van een en dezelfde waarde. Maar het besef heeft lijnen door die oneindigheid heen getrokken en haar in vele brokstukken verdeeld; daardoor zijn we begrensd. Wat ons het naast ligt en wat ons het gemakkelijkst beroert, is dan het raakvlak. het vlak waarmee wij een lijn, een ervaring, een erkenning gemeen hebben.

Het doel van ons leven is om deze lijnen langzaam maar zeker weer weg te nemen, zodat er één geheel weer ontstaat, ook voor ons bewustzijn. Maar zolang wij dat niet kunnen doen, moeten wij begrijpen: zolang ik met een mens, een geest of een kracht ook maar één lijn van ervaring, beleving of erkenning gemeen heb, zo zijn wij daardoor met elkaar verwant en kunnen wij iets beseffen omtrent elkanders inhoud. Op het ogenblik, dat dit besef er is, kunnen wij de scheidslijn laten wegvallen - althans geestelijk - en daardoor iets meer van de kosmische eenheid herstellen, die ons einddoel en onze feitelijke betekenis is.

-:-

W A A R D E.

Wat is waarde? Waarde is mijn waardering voor iets of iemand, want waarde kan niet absoluut worden bepaald. Goud is voor de mens vaak van grote waarde; een diamant eveneens. Maar wat zijn ze, als je in het leven hun werkelijk nut, hun functie beschouwt? Ze zijn alleen datgene wat de mensen eraan hebben toegekend.

Als wij spreken over waardevolle mensen en wij hun waarde gaan bezien, dan is het heel vaak onze waardering voor hetgeen zij hebben gepresteerd, onze visie van hetgeen zij betekenen. Niet hun werkelijke betekenis. Laten wij ons door het begrip "waarde" niet teveel beïnvloeden. Laten wij vooral ook niet denken dat waarde en waardigheid een en hetzelfde zijn, want dat gebeurt ook vaak.

Neen, als wij zoeken naar een innerlijk licht, een innerlijk beseffen, een innerlijke vrede, als wij al deze eigenschappen bezitten, dan hebben wij iets waaruit wij altijd kunnen putten; iets wat voor ons altijd betekenis heeft. Dan hebben wij te maken met een waarde, een betekenis in onszelf, die niet kan worden uitgeblust door de dood of door een verandering van sferen.

De enige waarde, die er voor mij bestaat, is het licht dat ik in mij draag. Als ik dit besef en de betrekkelijkheid van alle andere waarderingen zie, dan geloof ik ook dat je kunt komen tot een aanvaarding van de innerlijke waarheid waaruit je kunt komen tot een besef van de totaliteit waarin je leeft. (H)

:--:~:

Abonnementen: f 25,- p. 10 nummers
(v. leden f 17,50 (v. buitenland f 3,50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Graaf Willem de Rijkelaan 15
Leidschendam Tel: 01761-5154

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

APRIL 1973.

18e jaargang.
Nummer 7.

KOSMISCHE LERINGEN

Kosmische leerstukken

CI/81

De kosmos

CI/89

DE MENS EN DE GEEST

Projecties in en van de geest

CII/81

De gelovigen

CII/91

Gedachtenstroom

CII/96

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

KOSMISCHE LERINGEN

HOOFDSTUK VII.

KOSMISCHE LEERSTUKKEN.

Als wij denken aan kosmische leringen, dan zijn wij geneigd te denken aan grote Meesters of aan religies. Wij vergeten dat zeer veel op deze wereld is erkend en geopenbaard ten aanzien van menselijk leven, menselijke relatie met de kosmos en andere waarden, dat niet zo vaak in de openbaarheid is gekomen. Nu zijn daar dingen bij, die wel hun weerslag hebben in de leringen van grote Meesters en die wij zelfs nog wel terugvinden in sommige geloofsbelijdenissen.

Als wij b.v. de christelijke artikelen des geloofs citeren, dan vinden wij daarin dat Jezus is gestorven, is herrezen ten derden dage, maar dat hij in die tussentijd ook nog is afgedaald ter helle en later ten hemel is gevaren.

Er is een leerstuk dat iets ouder is dan het christendom (het stamt om precies te zijn uit 690 v. Chr.), waarin een leermeester van een inwijdingsschool sprak:

"Het leven is een voortdurende cirkelgang. Vanuit het licht (de zon) dalen wij af tot de wereld en door het duister gaande leren wij de wereld beseffen en haar beseffende rijzen wij op naar de zon, totdat haar licht ons verblindt en wij niet meer weten waar wij gaan."

Dit is een citaat dat duidelijk maakt, dat men eigenlijk het leven van de mens beschouwt als een arcane zaak. De duisternis is niet de hel. Neen, de duisternis is een constante situatie, waarin wij worden ondergedompeld, totdat wij in staat zijn het leven in de materie te beseffen. Hier brengen wij de waarden van ons wezen in de stoffelijke persoonlijkheid, wij komen tot rust en bezinning in het duister, wij worden geconfronteerd met onszelf, totdat wij weten wat de wereld betekent. Dan lezen wij de werkelijkheid van ons zijn af uit de wereld en gaan vervolgens via verschillende sferen terug naar onze bron.

Deze stelling hangt samen met een zonnegeloof. De leraar gebruikte daarvoor Baäl Shem, een aanduiding van het licht. De zon is het centrum van het leven. Dat centrum is lange tijd gezien als God of als de directe uiting van God. Het is opvallend, dat in zeer vele leringen, die toch kosmisch zijn en zeker niet zo provinciaals als om de zon te stellen als de kern van alle leven of de openbaring van de Allerhoogste, de gelijkenis tussen zon en planeten een rol speelt.

"De werkelijkheid is een ster, die haar baan trekt rond de zon van waarheid."

Wat wordt hier weer gestipuleerd? De werkelijkheid is wel iets wat op zichzelf bestaat, maar dat in haar voortdurendewenteling en werking gebonden is aan een bron, die wij niet werkelijkheid noemen, maar die de werkelijkheid wel bezielt. Dit doet mij denken aan een filosoof uit de 18e eeuw, die

tot grote schrik van zijn broeders in de Loge waarvan hij deel uitmaakte, opeens verklaarde: "God is eigenlijk het onwerkelijke. Wij leven in de werkelijkheid en God, het onwerkelijke, is datgene waardoor wij onze werkelijkheid kunnen verdragen."

Ik geloof dat wij, ofschoon het niet als Arcane-lering mag worden beschouwd, toch wel moeten aannemen dat wij hier te maken hebben met een vaststelling van een waarheid.

Die waarheid schijnt nog heel wat verder te gaan. Kijken wij naar de grote geheimen, dan vinden wij daarvan een school die heden nog ten dele bestaat en die haar eerste bloeiperiode heeft gehad ongeveer 1700 v. Chr. Een leraar van die school stelt heel eenvoudig:

"Er is geen werkelijkheid die wij beleven, want wij leven krachtens de onwerkelijkheid die wij zijn."

Hij vervolgt dan:

"Want zie, al hetgeen rond ons is en dat wij kunnen beheersen, kan niet werkelijk zijn, want de werkelijkheid is onaantastbaar. Daarom is het geheel (hier wordt waarschijnlijk bedoeld ook op de magische leringen van deze school) van ons werken illusie, zoals wij in ons leven illusie zijn."

Hier openbaart zich een achtergrond, die wij later ook zullen terugvinden in bepaalde vormen van het hindoeïsme en die ook in het boeddhisme een rol spelen: het denkbeeld nl. dat wij leven in een wereld van niet-werkelijk zijn. Wij leven in een wereld, waarin de gedachten de hoofdrol spelen. De werkelijke feiten omtrent onszelf en omtrent de wereld zien wij niet, omdat wij steeds bezig zijn ze te voorzien van inhoud en betekenis, die niets te maken hebben met het feitelijke bestaan. De denkbeelden, die wij hier aantreffen worden ook nog weerkaatst in latere leringen.

Nu zou ik willen grijpen naar een uitspraak van nota bene de laatste Wereldleraar. Deze zegt immers op een gegeven ogenblik:

"Indien wij de werkelijkheid beseffen, zijn wij onveranderlijk. Laten wij dan zoeken naar die punten in ons wezen, die niet veranderen en beseffen, dat al het veranderlijke juist daardoor reeds onbelangrijk is."

De kwestie is hier niet dat hij beweert dat het leven onbelangrijk is. Hij zegt: er zijn in ons enkele waarden, die nooit veranderen. Die waarden zijn voor ons de hoekstenen van de werkelijkheid. En als wij die werkelijkheid maar weten te vinden en haar kunnen uitbouwen, dan komen wij op een punt waar wij onze werkelijke vorm hebben gevonden.

Is het zo vreemd, dat wij bij één van de vroegere anachoreten een uitspraak vinden op zuiver religieuze basis, die hieraan herinnert?

"Want ziet, wat volmaakt is kan niet veranderen. En wij, die de volmaaktheid nastreven, streven daarmee naar de onveranderlijkheid. In deze onveranderlijkheid eerst vinden wij de werkelijkheid van onze Schepper, van onze Heer (Jezus) en van onszelf."

Het is een fantastische uitspraak, als men zich realiseert dat die wordt gedaan door een monnik; een man waarvan helemaal niet wordt verwacht dat hij nadenkt. Er wordt van hem alleen verwacht te geloven en goede werken te doen.

Een bisschop, een zekere Ambrosius, maakt het nog een beetje bonter, als hij zegt:

"Goede werken hebben geen betekenis. De goede werken die wij doen zijn slechts een poging om het goede in onszelf te vinden en waar te maken. Waar wij dit niet doen, zijn onze goede werken slechts een illusie, want het goede dat wij aan anderen doen, kan verkeren in kwaad."

Een typisch denkbeeld. Maar is het zo ijsreëel? Alle krachten rond ons hebben hun oervorm, hun werkelijkheid. Indien wij trachten die werkelijkheid op de een of andere manier te benaderen, dan kunnen wij dat alleen doen vanuit ons eigen standpunt. Laten wij het zo zeggen: Wij willen iemand helpen om wat vrolijker te zijn en dringen hem een borrel op, waarop wij ontdekken later dat de man geheelonthouder is en dus zeer ontsteld is over onze dwang. Wij hebben het goede gewild, maar voor de ander hebben we het kwade gedaan.

Een andere keer zien wij b.v. dat men iemand het water in gooit in de hoop dat hij zal verdrinken, maar het is een zwemkampioen, die reuze blij is dat hij even kan trainen. Ik maak er maar een belachelijk voorbeeld van, maar op die manier is het hele leven eigenlijk opgebouwd. Wie die opbouw begrijpt, iets aanvoelt van de betrekkelijkheid van alle dingen, die kan misschien ook beter begrijpen, waarom sommige geheimscholen vooral het leven na de dood en in de geest totaal anders situeren en opbouwen dan algemeen gangbaar is. Zo is er iemand die zegt:

"Indien ik bedroefd ben en mijn ziel gaat uit, zo is zij een wolk van droefenis, die de zon van geluk voor anderen verduistert. Maar indien ik in mijzelf licht en vreugde ken, voorwaar, indien ik tot in het diepste duister ga, er zal licht zijn."

Een denkbeeld, dat misschien wel interessant is. Indien wij worden bewogen door de ellende van de hel, dan doven wij ons licht. Wij mogen er geen medelijden mee hebben. Maar wij moeten onze vreugde geven, zelfs als die een kwelling schijnt te zijn, omdat door die vreugde anderen in dat licht kunnen delen. Het is een denkbeeld, dat eigenlijk samenhangt met een kosmisch concept, dat heel wat complexer is dan ik u in korte tijd kan uiteen zetten. Het komt hierop neer:

"Alle lichten aan de hemel zijn levenden, die de hemel hebben veroverd. Zij hebben een eigen leven en een eigen wereld. Hun wereld is niet de onze."

Dat kunnen we volgen, dat is begrijpelijk. Wij nemen ook aan dat sterren en planeten bezielde kunnen zijn. Maar nu het wonderlijke:

"Daar zij onze gelijken zijn en slechts hun beleving een andere is, kunnen wij de wereld betreden waarin zij leven en wij kunnen ons daarin als gelijken tonen, zolang wij willen aanvaarden wat er in hen leeft."

Het denkbeeld dus van een kosmos, waarin werkelijk bezielde zonnen bestaan, waarin alle licht een ziel is wijkt wel af van de in die tijd gangbare voorstelling toen ze over het algemeen dachten dat iemand de hemel niet voldoende had gedicht en dat er daarom hier en daar een straal-tje licht doorviel.

Opvallend is verder het denkbeeld van gelijkheid. De mensen in die tijd zoeken ernaar om goden, machten, boven zich te vinden. Zij willen niet een wereld, waarin zij als gelijke kunnen binnentreden. Hoogstens kan een heel grote held een soort halfgod worden. De man, die ik citeer, stelt heel eenvoudig in die leringen, dat wij de gelijken kunnen zijn zelfs van de zon. En dat was in zijn tijd werkelijk sacrilège, dat kan ik u wel vertellen.

De versie van een kosmos, waarin de werelden alleen verschillen door besef en de basis gelijkheid is, vinden wij weerspiegeld in heel veel geheime leringen. De formulering verandert natuurlijk voortdurend. Heel vaak vinden we een soort helden- of godenverhaal dat de gelijkenis vormt waaruit wij dat alles moeten afleiden. Men zegt zelfs tot iemand b.v.: Jij bent de herrezen Osiris (Egyptische inwijdingen). Jij bent Nabu, de god van wijsheid, de god die de raadsman is van de goden (Babylon). En zo kan ik verdergaan.

Identificatie van een mens met een god in de verschillende inwijdingsleren maakt duidelijk, dat er een vorm van gelijkheid kan bestaan t.a.v. de hoogste krachten. Als u nu vraagt wat de voorwaarde is die wordt gesteld, dan zijn al die inwijdingsleringen nogal verwarrend. Maar datgene waaruit ik reeds citeerde zegt heel duidelijk: Wij moeten eerst de normen van een ander aanvaarden. Wij moeten onze begrippen niet projecteren in die andere wereld. Wij moeten de begrippen van die andere wereld als op zichzelf staand beschouwen en tot ons laten komen.

Er zijn mystici geweest, die dat op hun eigen wijze hebben vertaald. Er is een zekere Anselmus geweest (een monnik uit Wales), die een aantal ervaringen opschreef. Hij zegt letterlijk:

"En ziet, ik was in het licht en ik was één met het licht. En ik wilde niet mijzelf zijn, ik wilde niet denken, maar het licht dacht mij. En uit wat het licht mij dacht, werd ik mij bewust van de wereld. En vanuit dit bewustzijn stelde ik mij een taak."

Het was een mysticus. Het was iemand, die volgens de normen van zijn dagen het midden hield tussen heilig en getikt. Maar hij zei daar iets fantastisch. Hij zei niet: ik dacht of ik besepte het licht. Neen, het licht dacht mij. Hij draaide de relatie om. Wat hij is, kan hij zelf niet bepalen in dat licht. Maar het licht kan hem waarnemen; en de waarneming van het licht is bepalend voor wat hij is. En doordat hij dat aanvaardde maakte hij deel uit van het licht en hij zag de wereld. Met andere woorden: zijn besef breidde zich dermate ver uit dat hij plotseling wist: dat is de werkelijkheid van mijn wereld. En als hij dan tot zichzelf terugkeert, zoals hij zegt, als de engel zijn ziel weer in zijn lichaam plaatst (heel mooie formulering), dan weet hij wat hij moet doen.

De meeste mensen denken: kosmische leringen zijn alleen maar vervreemding. Alles denken op grote schaal en daarbij het kleine onbelangrijk maken. Ik geloof niet dat dat de bedoeling is. Indien u die kosmische openbaringen, vaststellingen en verklaringen allemaal nagaat, dan komt het er op neer dat de belangrijkheid ligt in de erkenning van de waarde. Het is niet onze maatstaf, die bepalend kan zijn voor iets anders dan wijzelf. Als u daarvan uitgaat, komt u vanzelf ook tot wat meer praktische constateringen.

U leeft. Dat wat u op het ogenblik leeft, is slechts een klein deel van uw werkelijke persoonlijkheid. Het is belangrijk, dat uw werkelijke persoonlijkheid tot uiting komt; niet dat u leeft volgens een aantal normen, wetten of regels in uw tijd. Het wees uzelf, het ken uzelf, klinken steeds weer door en vinden eigenlijk in alle inwijdingen op de een of andere manier een plaats. Het is belangrijk, dat ik dus ook vanuit mijzelf leef volgens mijn maatstaven. Ik kan het hogere wel aanvaarden, maar alleen indien ik dat hogere bepalend maak ten aanzien van mijzelf. Daarom moet ik het zo intens kunnen aanvaarden, dat ik niet meer probeer mijzelf te omschrijven. Dan moet ik de omschrijving van mijn wezen aanvaarden, die een ander voor mij geeft.

Een zekere inwijder zegt:

"Elk klein ding dat u doet, elke kleine ademhaling, kan kosmisch belangrijk zijn, want alles wat bestaat in de tijd heeft een functie. Het heeft een functie in de bouw onomstotelijk, blijvend en eeuwig, die de werkelijkheid vormt waaruit wij leven en waarheen wij streven."

Ik vind de zinsbouw altijd bijzonder plechtig en mooi, maar het maakt toch wel duidelijk waarom het gaat.

De leerstellingen van al die mensen, die schijnbaar zo ver zijn, komen in feite heel dicht bij zodra men zich realiseert dat een kosmische lering ook is "wat gij niet wilt dat u geschiedt, doet dat ook een ander niet". Een doedgewoon regeltje, een volksgezegde, maar toch kosmisch. Want door aan een ander datgene toe te voegen wat ik voor mijzelf niet wens, schep ik het in mijzelf. En als ik een ander datgene geef wat ik zelf wens, dan schep ik dit als een besef, als een waarde in mij. Ik kan niet gelijktijdig zus leven en zo ervaren. De schijnbare scheiding, die er bestaat tussen besef en geest en de stoffelijke praktijk is non-existent; ze bestaat niet.

De oude alchemisten zijn natuurlijk ook altijd interessant. Onder hen is er één, die zich - ofschoon dit al de 5e eeuw na Chr. is - toch nog tekent als Hermes Trismegistos. Nu is dat een wonder, want als er ooit een echte Hermes Trismegistos is geweest, dan zou hij nooit alle boeken hebben kunnen schrijven, die naar men zegt door hem geschreven zijn. Dan zou de man zijn hele leven in schrijfkramp hebben moeten doorbrengen en nog na zijn dood moeten doorschrijven als een levende automaat.

Deze zich noemende Hermes vertelt (en dat is een kosmische inwijdingswaarde, een werkelijke openbaring):

"Al wat ik ben, droom ik. Al wat ik droom, ben ik. Indien ik besef wat ik ben, zal mijn droom antwoorden op wat ik ben. Maar indien mijn droom mij beheerst, zo zal ik worden wat mijn droom van mij maakt. Ik ben degene die

heerst. Ik ben degene die kiest. Want in mij zijn het vuur en de zwavel. In mij zijn de krachten waardoor ik het levende goud kan maken. Maar alleen, indien ik door mijn wil deze dingen maak, zo beheers ik de wereld van de illusie en kan ik uit het geheel van mijn wezen de Steen der Wijzen te voorschijn brengen."

De Steen der Wijzen komt er altijd weer bij te pas. Het vreemde is dat degenen, die daarover het meest nadenken veelal onwijs zijn. Maar het die "steen der wijzen", welke als het eindproduct van een proces dat door de wil, door de beheersing in jezelf tot stand komt, die waarde heeft.

Roept niet in de Isisverering iemand uit tot de priester, die inwijding zoekt:

"Nog zijt gij Horus, doch gij zult in u de wil vinden, waarmee ge de boot stuwt door de duisternis en langs de hemelen. En waarlijk, dan zijt gij niet alleen Osiris, dan zijt ge Re."

Met andere woorden: in uiterlijkheden is het alleen wat wij bewust willen, wat wij bewust zijn. De beheersing, die wij over onszelf vinden, maakt uit in hoeverre wij kosmisch hoog of kosmische laag staan.

Dan kunnen er b.v. brahmanen zijn, die het weer op een heel andere manier uitwerken. Dezen spreken over "de eeuwige weerkaatsing van alle daden", maar die ergens anders ook zeggen "dat het de blik is die beschouwt, die de waarheid kan onthullen". Dat komt op precies hetzelfde neer. Wij zijn meester over ons voertuig, wanneer wij dat zelf willen. Als wij niet zeggen "de droom is mijn openbaring", maar als wij zeggen "in de droom zal ik mijn richting kiezen".

"Ik leef," roept een middeleeuws kluizenaar uit, "in een wereld van verwarring. Want ziet, waarheen mijn weg ook voert, nimmer kan ik mijn doel ontwaren, totdat ik de weg beveel om mij tot mijn doel te voeren. En ziet, mijn voeten dwalen niet meer."

Dat is duidelijk overdrachtelijk. Als hij had gezegd: mijn voeten slapen niet meer, dan had u zich dat kunnen voorstellen. Maar mijn voeten dwalen niet meer wil zeggen: ik beveel de weg. Ik bepaal door mijn wil wat mijn werkelijkheid is. En ik geloof, dat dat voor een mens evengoed geldt, wanneer hij uittreedt, wanneer hij droomt, wanneer hij leeft of bewust is in een wereld. Wat je er zelf van wilt maken, dat is de werkelijkheid.

Nu moet ik een heel eind teruggaan, bijna 15000 jaar. Toen is er ook een school geweest, die nog bepaalde Atlantische tradities kende. Daar werd het volgende geleerd:

"Alle kracht, die we ons kunnen voorstellen, is de kracht die we bezitten. Want we kunnen slechts datgene concipiëren wat we zijn."

Nu de conclusie die je eruit trekt: Als ik mij dus machteloos gevoel, zo ben ik het die mijzelf aan banden leg. Daar waar ik mij de mindere voel, zal ik de mindere zijn. Doch daar waar ik mij voel gelijk te zijn aan de hoogste krachten, daar zal ik de natuurkrachten e.d. regeren en zij zullen mij gehoorzamen, mij vrezend als hun vorst, omdat ze niet zich kunnen onttrekken aan de werkelijkheid, die ik nu in mijzelf heb ontdekt. In die lering komt ook iets praktisch voor, dat ik hier maar meteen citeer:

"Indien ge gelooft in wat ge wilt volbrengen en u zich het eindproduct kunt voorstellen, zo is het waar.

Roept ge een geest op, roep dan een naam, maar zie bij de naam de gestalte, dan zal ze niet kunnen weigeren en ze zal verschijnen.

Indien gij een kracht roept die gij vreest, bescherm u wel, want ge zult ten onder gaan. Maar indien ge een kracht roept in de zekerheid dat ge evenveel licht en kracht in uzelf draagt (licht en kracht zijn mijn vertaling van een ander begrip), dan zult ge zelfs de machtigste demon bedwingen."

In de termen van onze tijd komt dat eigenlijk hierop neer: Als u maar het gevoel heeft dat u iets kunt doen, bent u ook wel in staat om het tot stand te brengen. Als u met geestelijke problemen wordt geconfronteerd en u zegt: ik kan ze niet aan, dan zullen die problemen u regeren. Op het ogenblik dat u zegt: Ik kan die beheersing niet aanvaarden, moet u niet zeggen: nu moet ik mijn weg zoeken door de problemen. Dan moet u zeggen: ik sta boven die problemen. Als we op die dingen a.h.w. neerkijken en ze als onbelangrijk beschouwen, dan vinden wij onze weg zonder meer. Indien wij ze beschouwen als belangrijk en toch vrij willen zijn, dan vormen ze een doolhof, waaruit we niet altijd de weg kunnen terugvinden. En als we menen, dat we de mindere zijn, worden we geleefd door de omstandigheden. Ik meen, dat dat wel heel belangrijks is.

Misschien dat Jezus ook iets in die richting bedoelt, als hij in verschillende toespraken zegt: "Ik ben het die bepaalt." Als hij zegt: "Er is een van u die mij zal verraden," dan komt volgens een bepaalde Apocrief een groot protest van verscheidene leerlingen waaronder Petrus en Andreas. Die zeggen: "Heer, hoe kunt u dan met hen aanzitten!" Dan zegt Jezus: "Ik zit met hen aan, niet gij." Met andere woorden: jullie weten het niet. Maak je er niet druk over. Ik weet het. Ik wil met hen aanzitten, dat is mijn zaak.

Op een ander ogenblik vraagt iemand: Wat moet ik doen, Meester, om u te volgen? Waarop Jezus heel rustig zegt: Laat alles achter je. Met andere woorden: ontdoe je van de dingen die je beheersen. Ontdoe je van je beperkingen. Want pas als je vrij bent, kunt je je eigen richting kiezen.

Ook de Boeddha zegt iets dergelijks. Op een gegeven moment zegt iemand: "Meester, hoe kan ik u volgen?" De Boeddha antwoordt: "Heel eenvoudig, laat alles achter en loop achter mij aan." Een doodeenvoudige oplossing. Iedereen denkt dat het een grap is, maar het is geen grap. Het is wel degelijk hier een directe kosmische beginregel: Ik kan slechts de weg volgen die ik kies, indien ik mij vrij maak van al het andere. Die vrijheid betekent dat ik over mijzelf beschik en zelf beslis. Indien ik dat niet kan aanvaarden, zal ik nooit bereiken.

Nu wil ik nog terugkeren naar enkele andere kosmische grondbeginselen.

"Leven op zichzelf is een verschijnsel van het bestaan. Het bestaande omvat al datgene wat zich in het leven kan openbaren. Het leven is dus slechts een kleine weerspiegeling van de werkelijkheid."

"Al wat behoort tot het stoffelijk leven is daarom onderworpen aan de werkelijkheid, die tot de geest behoort, omdat zij slechts beseft."

"Mijn werkelijk "ik" (wij zouden misschien zeggen super-ego) is meester over alle dingen, ook levende in de stof, als het niet ontkent de gefixeerde werkelijkheid die daarin bestaat."

Hier ligt de nadruk op het gefixeerde.

"Ik ben die ik ben." God zegt ook: Ik ben Die ik ben. Ik ben het zijnde, Ik ben het onveranderlijke.

Wij zeggen ook: ik ben die ik ben. Met andere woorden: ik ben het onveranderlijke dat in God bestaat. Indien ik dit aanvaard, dan kom ik bijna automatisch tot de erkenning: alles wat er rond mij bestaat zegt mij wat ik ben.

Een heel aardige formulering van een stelling vinden wij overigens bij een medicijnman bij de Hurons (indianenstam), die aan zijn jongeren leerde:

"Indien gij wilt weten wie uw vijand is of wie gijzelve zijt, kijk naar de sterren, kijk naar de bomen, kijk naar de wind en naar de aarde en zij zeggen u wie gij zijt en wie de ander is. Want dat wat gij zijt is vastgelegd in al wat is. Daarom zijn de tekenen onmiskenbaar en is de waarheid voor de lezer in de werkelijkheid nimmer verborgen." (de vertaling is van mij.)

Een kosmische waarheid. Wij denken misschien dat wij met astrologie het een en ander kunnen doen. Wij zeggen: de sterren wijzen wel, maar ze dwingen niet. En wij menen dat we in de toekomst kunnen zien. Maar je ziet een mogelijkheid; niet een gefixeerde werkelijkheid. Dat is allemaal waar vanuit een bepaald standpunt. Maar je kunt het ook nog anders beschouwen.

Als wij naar de sterren kijken en naar de tekenen rond ons - misschien wichelen met stokjes of het gooien van munten (I Tsjing) - dan doen wij eigenlijk niets anders dan constateren dat de hele wereld ons antwoord geeft. De hele wereld omschrijft wat wij zijn en daarom ook wat wij moeten zijn. Er is inderdaad een gefixeerde werkelijkheid. Dat is niet een noodlot; iets wat in stoffelijke zaken gewoon te omschrijven is. Maar het is gefixeerd. Misschien dat we dan meteen kunnen aanhaken aan een stelling van latere origine. Ik denk, dat ze gesitueerd moet worden in het begin van de 19e eeuw, waarin men zegt:

"Wij wandelen langs de spiraal des levens, zo voortdurend dezelfde kracht ervarend op hetzelfde moment in elke omwenteling, die ons leven uitmaakt. Maar de werkelijkheid, die wij zijn is de spiraal, niet de beweging die wij maken langs de weg."

Wij zijn het totaal van alle levens, die wij ooit zullen zijn. Dat wordt daarmee gezegd. De invloeden, die wij ontmoeten zijn de invloeden, die altijd voor ons bestaan. De invloeden, die voor ons kunnen werken en voor anderen kunnen wij niet eens concipiëren. Wij worden gewoon geconfronteerd met een werkelijkheid, die altijd op ons inwerkt, alleen ervaren wij dat achtereenvolgens, omdat wij het beeld van het geheel niet kunnen aanvaarden.

Misschien mag ik hier dan de als profeet en Meester vaak versmade Mohammed aanhalen, die kort na de voltooiing van de eerste Hadj spreekt tot zijn vrouw, zijn secretaris en zijn volgelingen, die hij bij zich had:

"Ik ben gegaan tot aan de hemelen en ik heb mijzelf zien staan in de zevende hemel."

Hij had de sferen doorlopen, hij had alle vormen van zijn bestaan geproefd, hij had zichzelf zien staan en als hij erover spreekt dat hij is opgestegen tot de zevende hemel, dan bedoelt hij niet: ik, Mohammed de mens, ben in de zevende hemel geweest. Maar: ik, wezen dat nu Mohammed heet, leef ook in de zevende hemel. Dat geeft hij later in bepaalde commentaren toe, die overigens door zijn volgeling Ali onmiddellijk geschrapt zijn.

Het is opvallend, dat de meest openbarende waarheden door grote Meester op deze wereld gebracht heel graag worden geschrapt en dat openbaringen van kosmische grondprincipes heel snel tot geheimleer worden gemaakt. Misschien is men wel bang voor die dingen. Misschien is de mens bang om zich te realiseren, dat al dat heen en weer rennen om belangrijk te lijken niets verandert. Dat het enige dat je kunt doen is: het waarmaken wat je zelf bent; de rest blijft een komedie die zinloos is. Het is een schijnwereld waarmee je niet verder komt.

Ik wil afsluiten met een lering, die betrekkelijk vroeg is gesteld. Ze stamt uit een inwijdingsschool van de z.g. Witte Priesters ongeveer 4000 v. Chr. De formulering heb ik uit de aard der zaak wat aangepast aan de moderne tijd:

"Alle krachten rond ons zijn één en dezelfde kracht en alle werkelijkheden rond ons zijn één en dezelfde kracht. Zo is het dus niet belangrijk hoe wij deze kracht erkennen. Het is slechts belangrijk dat wij haar beleven."

Alle krachten en alle vormen en alle werelden zijn één en hetzelfde. Indien ik de waarheid ken en ik weiger daarnaar te handelen, zo zullen zelfs de stenen mij de waarheid toeroepen. Dat doet mij denken aan Balaam en zijn ezel. Hier gaat het dus om de kwestie: alles maakt mij duidelijk wat ik ben en wat voor mij goed en juist is. Ik heb wel de vrijheid ervan af te wijken, maar alles zal het mij duidelijk maken. Het principe daarvan is dit: Alle dingen zijn één en gelijk. Daar waar ik de gelijkheid voor mijzelf verstoort,

ontstaat er een tekort aan kracht. Laat mij het voor u vertalen. Er is een voortdurend evenwicht in de werkelijkheid. Daar waar wij voor ons het evenwicht verstoren, ontbreekt ons die kracht waardoor de verstoring tot stand is gekomen en lijden wij onder de onevenwichtigheid, die wij zelf hebben veroorzaakt. En volgens dezelfde leer:

"Niets kan teloor gaan. Gij kunt niets doen verdwijnen. Gij kunt het slechts veranderen of verplaatsen."

Begrijpelijk, dat ze het zo zeggen, want het gaat om magie. In onze termen betekent het: Er gaat geen kracht verloren. Niets van hetgeen wij vernietigen of scheppen verandert in wezen, want de kracht (de werkelijkheid) blijft altijd gelijk. Wij kunnen niets vernietigen, wij kunnen niets waarlijk bouwen, wij kunnen slechts voor onszelf ~~teniet~~ doen of voor onszelf waarmaken. Daar geen enkele kracht verloren gaat, kan niets waarlijk sterven. Daar geen enkele kracht kan worden versterkt buiten het normale evenwicht, zal niets in het bijzonder leven. Het evenwicht is een zaak van onszelf. Indien wij dat evenwicht aanvaarden, zijn wij één met de kosmos en zal al wat wij zijn voortdurend geuit zijn. Het zal voortdurend de gelijke kracht en gelijke mogelijkheid zijn. Verbreken wij dit, dan moeten wij zelf het evenwicht herstellen. Maar de kracht van de onevenwichtigheid ontbreekt ons.

Hier wordt het principe van de gelijkblijvende velden, de wet van harmonie en de wet van evenwicht even samengevat. Maar weer met een heel praktische bedoeling. Er wordt eenvoudig gezegd: Als je op welk punt dan ook onevenwichtig bent, dan moet je dat evenwicht herstellen, anders word je er niet beter van, maar wel slechter.

Een hele tijd later (in 1800) vinden wij de leer van transmutatie van krachten. Deze leer zegt:

"De kracht, die ik op het ene niveau niet gebruik, zal ik kunnen richten en daardoor kunnen gebruiken op het andere vlak."

De transmutatie is dus eigenlijk alleen maar een evenwicht-herstellende functie. Indien ik iets niet kan uiten op de ene manier, dan moet ik dat doen op een andere. En als die uiting voor mij noodzakelijk is en ik laat haar achterwege, dan lijd ik eronder.

Die grondregels of kosmische geheimen zijn ontzettend praktisch. Misschien wel omdat wij zelf deel zijn van de kosmos. Wij kunnen niet zeggen dat de kosmische regels alleen ver boven ons gelden; dan zouden het geen kosmische regels zijn. Ze zijn alleen waar en belangrijk, als ze voor ons werken. Dezelfde kracht, die het evenwicht van de kosmische velden in stand houdt, die ervoor zorgt dat sterrenniveaus elkaar in balans houden, die zorgt er ook voor dat wij in onszelf primair evenwichtig zijn. Als wij door onze denkbeelden het evenwicht verstoren, dan kunnen wij dat nooit op één punt doen; dan gaat dat altijd op vele punten tegelijk. Zo eenvoudig is het.

Als wij spreken over de spiraal van tijd, dan kunnen we zeggen: Wij gaan langs die spiraal en geloven het verder wel. Misschien maken we er een Louteringsberg van, waarlangs wij omhoog klauteren, terwijl onze vijanden nog in marteling geboeid zijn. Maar de werkelijkheid is, dat wij de hele spiraal zijn. Zodra wij durven beseffen vanuit de totaliteit van ons wezen, dan zal op elk moment en in elke vorm het totaal van kracht en van kennis aanwezig zijn. Daarop kunnen wij ons beroepen. Maar dan moeten wij wel met het idee breken, dat het nu en de daad van morgen en het gebeuren van gisteren belangrijk zijn. Wij moeten inzien dat dat een uitdrukking is van een totaliteit. Dan pas komen wij verder.

Ik weet niet, of ik u hiermede iets dichter bij 'n kosmisch begrip heb gebracht. Ik had natuurlijk nog heel wat meer citaten kunnen geven, maar is het wel nuttig om al die woorden te citeren. Als je zegt: in het boek Yang staat.....of: Jezus heeft gezegd.....; of: de Wereldmeester heeft verkondigd....., dan staan de mensen stil in ontzag en zeggen: Ja, voor die

groten is dat zo, dat zal wel waar zijn. Maar kan er iets zijn, indien ik het zelf niet waarmaak? Ik geloof, dat ons grote probleem altijd weer is, dat wij de dingen ver boven ons stellen. Dat wij de hemel en de hel ergens ver weg plaatsen en denken dat wij er zelf tussenin dobberen. Maar wij zijn deel van de hemel en wij zijn deel van de hel. Daaraan kunnen wij niet ontkomen. Als wij dit maar begrijpen: de kosmos vindt in ons, vóór ons zijn brandpunt. Al wat er in de kosmos bestaat, omschrijft ons en erkent ons, zoals wij vanuit onszelf alles erkennen en omschrijven. Zoals er staat van Adam: Hij ging rond en hij benoemde de dieren en gaf de planten hun namen. Zo zijn wij. Wij gaan rond. Wij benoemen de wereld, maar we veranderen haar niet. Maar wat Adam was, werd door wat hij deed en door hetgeen er rond hem was in wezen bepaald. Want hij was mens, omdat het andere niet-mens was. Daardoor was de harmonie in een volledige scala in het paradijs uitgedrukt.

Zo is het met ons. Wij moeten gewoon ervaren wat wij zijn. Niet als eenling of als tegenstelling tot het geheel, maar als een brandpunt volgens ons eigen besef, waarin alles wat rond ons bestaat ons omschrijft en alles wat wij zijn vanuit onszelf gelijktijdig de gehele kosmos bepaalt. Niet alleen één moment of één wereld, maar de eeuwigheid.

Als wij dat kunnen vinden, hebben wij de spiraal en de kringloop gevonden. Dan hebben wij het kosmisch geheim van de bezielde sterren gevonden en de werkelijkheid van onszelf, de oneindigheid van ons werkelijk "ik" en de vliedende onbelangrijkheid van de projecties van dit "ik", waarin het ten hoogste zichzelf erkent, maar nimmer zichzelf kan wijzigen.

-:-

DE K O S M O S.

Wat is de kosmos? De kosmos is de naam, die wij geven aan alle dingen samengevat zonder precies te weten wat erin zit. Kosmos is een hutspot, die je eet in een vreemd restaurant. Wat zit er dan al zo in?

De grondbestanddelen zijn bekend: energie, materie, krachtvelden en geest. Maar behoort de hel nu ook tot de kosmos? Er zijn veel mensen, die zeggen: "ja". Ik zou zeggen: eigenlijk niet. De ziel is het ei vanwaaruit de kosmos is uitgebreed. In de praktijk komt het hierop neer:

Er is een ziel. De ziel behoort niet bij het vorm-bezittende. En als je er niet bij hoort, kun je er ook niet in zitten. De werkelijke ziel is datgene waaruit de rest voortkomt.

Wat is kenmerkend voor de kosmos? Er zijn grote leegten in en er zijn agglomeraties van materie. Waarom zijn er grote leegten is? Een eenvoudig mens zou zeggen: Omdat er niet voldoende materie is om alles vol te stoppen. De praktijk is wel dit: de materie is a.h.w. een hiaat in wat wij de leegte noemen. De mensen denken, dat de gaten in de kaas de enige substantie is. Maar het is omgekeerd. In de kosmische kaas is wat wij leegte noemen de potentie van het bestaan; en alles wat wij daarin zien als sterren, planeten en zelfs de kosmische stofkorreltjes zijn eigenlijk de gaatjes, want deze dingen hebben kosmische gezien geen reëel bestaan. De realiteit bestaat voor ons, omdat wij toevallig zo zijn ingesteld dat wij sterker reageren op een veld van in zichzelf gebonden materie dan op het vrije veld van energetische potentialiteit. Maar dat neemt niet weg dat daar waar materie is er eigenlijk een breuklijn ontstaat; een soort gat in de eenheid van een kosmisch veld. Als wij dan spreken van kosmische stralingen, dan moeten wij ons realiseren dat deze stralingen voor een heel groot gedeelte

niets anders zijn dan de gevolgen van een evenwichtsverstoring in het op zichzelf harmonische geheel van de kosmos, dat deel dat wij de leegte noemen.

Ik stel nu het volgende:

Wat wij zien als kosmische velden is in wezen de reactie van de kosmische energie op het bestaan van hiaten in haar eigen veldlijnenstructuur. Dan is het duidelijk, dat het evenwicht van de kosmische velden mede zal worden bepaald door de hoeveelheid materie die aanwezig is en de wijze waarop die materie onderling verdeeld is. Datgene wat wij de leegte noemen, is in wezen de directe reproductie van de scheppende Kracht. Anders gezegd: het beeld van God dat voor ons het dichtst bij de werkelijkheid ligt, is de leegte waarin de materie bestaat.

Die leegte zelf bezit een energie, groter dan van alle zonnen bij elkaar. Als we alle zonnen van een Melkwegstelsel bij elkaar nemen, dan hebben we alleen maar een klein sputterend vonkje in de zee van licht, die wij als leegte beschouwen.

De ruimte heeft haar eigen spanning en structuur, ook als die ruimte vanuit ons standpunt leeg is. Daarom zal in dit hele z.g. lege deel van de kosmos wel degelijk een structuur aanwezig zijn. Deze structuur bepaalt de buiging van alle verschijnselen. Dit betekent, dat licht niet in een werkelijk rechte lijn gaan kan en dat de intensiteit, waarmee het licht uit de bron (het is een straling) wordt uitgezonden, bepalend is voor de buiging die dit licht ondergaat. Zou het onderweg geen verlies aan energie lijden, dan zal het tenslotte tot zijn bron terugkeren. Daardoor is het gehele Al besloten voor een ieder, die ziet op basis van licht. De begrenzing is dan gelegen in het feit, dat licht zich niet rechtlijnig kan voortplanten.

Op het ogenblik, dat ik in staat ben om mij in de kosmos a.h.w. rechtlijnig te bewegen tegen haar lijnstructuur in, kom ik in een situatie te verkeren, die men als een andere dimensie gaat beschouwen, omdat alle wetten van tijd en ruimte, zoals die normaal bestaan, worden opgeheven en gecompenseerd door de invloeden die wij bij het snijden van de kosmische krachtlijnen zelf zullen ondergaan.

Als u dat zo bekijkt, is de kosmos dan niet een ontzettend ingewikkeld ding? Dat lijkt zo, toch is ze in wezen eenvoudig. Je zou het misschien zo kunnen zeggen: Ons beeld is gespikkeld. Dat maakt het complexer. Maar wij begrijpen niet, dat zodra wij die storing opheffen, wij één geheel zien.

Voor de geest is het nu toevallig zo, dat zij anders reageert op diezelfde krachtlijnen van de kosmos dan de materie. Voor de geest geldt nl. dit: zij kan voor zichzelf aan elke krachtlijn energie onttrekken zolang die behoort tot de kosmische structuur; u zou zeggen: tot de leegte. Op het ogenblik, dat de geest zich echter beweegt in een afwijking van deze structuur, zal zij afgesloten zijn van die krachtbron en zal zij andere krachtbronnen voor zich moeten aanboren. Dit kan zij slechts op basis van haar eigen harmonie en eigen afstemming. Dan is het dus heel eenvoudig te zeggen: De sferen, waarin de geest volgens haar eigen besef normaal leeft, zijn vanuit uw standpunt leegte. Wanneer de geest zich openbaart, dan is de grens die zij moet overwinnen die van het leven in een kosmisch geheel naar het leven in een beperkt of materieel gebonden geheel.

Nu komen we aan een heel vreemd punt. Wij hebben gezegd: de geest voedt zich met het krachtveld, uit te drukken als krachtlijnen, waarin de leegte haar potentie a.h.w. bewaart. Indien wij geesten nu naar de aarde komen, wat zou dan - denkt u - een van de krachtbronnen kunnen zijn? Het eerste idee zou zijn: het aard-magnetisch veld. Maar het aard-magnetisch veld wijkt in de eigen energie nogal sterk af van dat wat de geest kan gebruiken. Dan is er nog maar één krachtbron dat zich ook als een veld rond de aarde beweegt en dat is het lucht-electrisch potentiaal of als we het anders willen uitdrukken: het statisch verschil tussen bui-

tenste atmosfeer en aarde. Hier ontstaat namelijk een in zichzelf energie-bevattend veld, dat bovendien door de aardrotatie voortdurend wordt aangevuld. Bij uw aarde draait namelijk de atmosfeer net een klein tikkeltje langzamer dan de aarde zelf. Als de mensen dat merken, dan zeggen ze niet: De aarde draait sneller dan de lucht, maar ze zeggen: Er is een jet-wind.

De geest leeft in een eigen wereld; maar die wereld is vaak beperkt. Waar komt die beperking vandaan? U zoudt kunnen zeggen: Dat ligt aan het besef van de geest. Dat is wel waar, maar er komt ook nog iets anders bij: het ligt aan de opbouw, welke de geest voor zichzelf maakt. Hoe meer ze de voorstelling baseert op materie, des te minder ze geneigd is om van de werkelijke potentie van die z.g. leegte gebruik te maken. Wanneer dus een geest haar begrip van vorm verliest, wordt ze in wezen krachtiger, omdat ze meer kracht kan onttrekken aan de kosmische werkelijkheid waarin ze bestaat.

Als u nu denkt dat dit alles ingewikkeld is, dan heeft u zich waarschijnlijk nog niet beziggehouden met de consequentie, die verbonden is aan de binding tussen ziel en geest.

Kunnen wij nu de ziel uitdrukken als een energie? Wij doen dat meestal wel. Wij zeggen: De ziel is de eeuwig brandende vonk, het werkelijke bestaan, waaromheen zich het bewustzijn groepeerd en daar kan dan bovendien de stof nog bij komen. Maar als we kosmisch de ziel willen beschouwen, wat is de ziel dan?

De ziel is een functie, die t.a.v. de kosmos negatief is, want ze bezit geen eigen energie. Zij bezit slechts een eigen fixatie t.a.v. de bron; en deze fixatie op zichzelf houdt geen kracht in. De ziel bezit dus alleen het vermogen tot bezielen. Zij kan door dit bezielen in zich begrip krijgen voor haar relatie met de bron waarvan zij deel uitmaakt, maar verder dan dat gaat het niet. Laten we het zo zeggen: Een stukje mozaïek is in staat zich te personifiëren in b.v. een oel van het oog van een beschouwer. Het kan daardoor de zenuwsignalen ontvangen waardoor het beeld van het geheel ook wordt ontvangen. Het stukje weet nu wat de voorstelling is waarvan het deel uitmaakt, maar het blijft zichzelf.

Nu zitten we met de grote moeilijkheid: Wat doet nu die ziel? Wel, de ziel realiseert zich haar eigen deel aan de totaliteit. Of anders gezegd: De ziel is een functie van het Goddelijke, welke door haar projectie van haar eigen wezen naar materie en kosmos voor zichzelf een beeld krijgt van een functionaliteit en daarmee haar noodzaak zichzelf te beperken verliest.

Dit zijn allemaal heel mooie gezegden. We zouden het misschien nog ingewikkelder kunnen maken door God erbij te halen.

God is iets wat de mens gebruikt ter vereenvoudiging van de vraagstukken waarmee hij anders geen raad weet. Maar als u God als een werkelijkheid gaat beschouwen, dan is dat het meest complexe dat er bestaat. Het maakt alles wat er voor ons bestaat nog veel ingewikkelder, omdat God daarin aanwezig is, maar wij niet weten waar, hoe of wat.

Ik heb altijd een hekel gehad aan mensen, die God erbij haalden. Natuurlijk, God is de basis van de kosmos. Dat geloof ik direct. Maar wat is de basis van iets wat in zich niets is, doorspikkeld met een paar gaatjes van iets wat wij iets noemen. Ik geloof niet, dat je daarvoor ooit een formule kunt vinden. Daarom ben ik geneigd om God een beetje buiten beschouwing te laten. Niet als de Kracht, als de Werkelijkheid. Dat ervaar ik wel. Maar ik vind gewoon, dat je er niet over moet praten.

Nu kom ik tot een paar eindconclusies:

1. Indien wij de kosmos beschouwen als een geheel, moeten wij beseffen dat de meerderheid van alles (zelfs van de materie) in wezen leegte is. Deze leegte is de essentiële waarde van de kosmos. Indien wij het als leegte beschouwen, maken we waarschijnlijk een fout.

- Wij zien het geheel als het ware in negatief, waar wij zwart wit noemen en wit zwart. Daardoor wordt voor ons de materie belangrijk. De wijze, waarop wij de materie belangrijk achten, is voor ons noodzakelijk, omdat wij zo tot een vorm-omschrijving van onszelf komen. Maar hebben wij eenmaal die vorm-omschrijving, dan zullen we zien dat wij geen vormen, maar eigenlijk eigenschappen hebben omschreven. Eigenschappen kunnen in het Niets als potentie bestaan, zonder dat uiting noodzakelijk is. Als wij over dat kosmische Niets praten op die manier, dan zitten wij heel dicht bij wat men wel Nirwana noemt.
2. De mens is een wezen, dat aan zijn negatie van kosmische waarden zijn ervaring pleegt te ontleen. Daar waar de kosmische waarden door de mens volledig worden aanvaard en ervaren, zal hij zichzelf oplossen, omdat de kern van zijn wezen en structuur datgene is wat wij Niets noemen. Dit is heel belangrijk voor mensen die denken, dat ze iets zijn. Want hoe meer ze proberen iets te worden, hoe verder ze afdwalen van de werkelijkheid van hun wezen dat altijd niets blijft.
  3. De band tussen ziel, geest en stof komt kosmisch tot uitdrukking door het feit dat de ziel - niet tot de kosmos behorend, zoals deze bestaat in stoffelijke en geestelijke zin althans - daarin waarneemt, daarin zich tracht te projecteren en daaruit een definitie van eigen functie kan verwerven.
  4. De geest in zichzelf is een bewustzijn. Het behoort tot het wezen van de kosmische structuur en is dus als zodanig ingesteld op de krachtlijnen, de velden, die het Niets in wezen bevat.
  5. Het lichaam, dat in de materie bestaat, is ten aanzien van de geest dan een negatieve factor. Het is iets wat voor een ogenblik als verschijnsel aanvaardbaar is maar niet continu. Daarom moet de mens vanuit zichzelf de belangrijkheid van het lichaam een beetje relativeren. Pas dan zal hij beseffen dat zijn geest, die de werkelijke kracht aan de kosmos kan ontleen, dit alleen kan doen, indien het stoffelijk besef tijdelijk terzijde wordt gesteld. Deze kracht in de geest bevat, kan wel naar de stof worden overgebracht. Iemand, die dit besef tussen lichaam en geest laat circuleren, zal heel wat meer kracht kunnen verkrijgen, ondanks de beperkingen die daarvoor bestaan als je in de stof leeft.

Daarmee geloof ik, dat ik over de kosmos wel het een en ander heb gezegd. Waarschijnlijk niet voldoende, maar dat is het nooit. Ik meen, dat het genoeg is om er eens over na te denken.

:--:--:

DE MENS EN DE GEEST

HOOFDSTUK VII.

PROJECTIES IN EN VAN DE GEEST.

Als wij ons bezighouden met b.v. Voodoo en dergelijke vormen van magie, die ook nu nog bestaan, dan worden wij vaak geconfronteerd met de projectie van de geest door magiërs. Er zijn daarbij opvallende verschijnselen te constateren.

Iemand kan in een soort trance zijn persoonlijkheid zo ver verplaatsen met een dermate grote energie, dat het hierdoor mogelijk is anderen a.h.w. onder hypnose te brengen of zelfs te doden. Deze vorm van projectie, die tot de duistere magie behoort, vinden wij in een ietwat andere zin terug in Australië.

In Australië kennen wij ook het zenden van de dood; dat wil zeggen: een projectie die een dodelijke bedoeling heeft. Daarbij is er ook - en dat is zeer opvallend - de z.g. helper. Als men weet (er zijn bepaalde personen, die dat over zeer grote afstanden kunnen aanvoelen) dat iemand gedood is of zich in gevaar bevindt, dan is men in staat om een deel van zijn wezen te projecteren en op deze wijze hulp of raad te geven.

In al deze gevallen kan worden gezegd dat de mens eigenlijk een astraal voertuig uitzendt, waarbij echter door het achterblijven van de hersenen in het lichaam een geestelijke energie de bezielende kracht vormt, dus een geestelijk "ik" de werkelijkheid bepaalt.

Dit blijkt ook vanuit de geest in vele gevallen mogelijk te zijn. De geest kan onder omstandigheden een astraal voertuig bezielen en daarmee een zichtbare manifestatie veroorzaken. Ook hier kunnen de bedoelingen zowel goed als minder aanvaardbaar zijn. Ik zou u graag het een en ander over de techniek en de vorm van deze projecties vertellen.

Om als mens te projecteren is er nodig een punt, waarop men zich kan concentreren. Dat kan in ruimte onbepaald ver weg liggen, maar er moet een zeker rapport aanwezig zijn. Hierop wordt de eigen bewustzijnsdrempel dermate verhoogd en de werking van het eigen metabolisme dermate vertraagd, dat men in staat is het lichaam te verlaten. Dit lijkt - gezien vanuit de mens - op een droombeleving, waarbij het typerende is dat je jezelf een ogenblik ziet liggen, maar dat je je daarna onmiddellijk in een andere omgeving bevindt.

Nu blijkt, dat slechts een deel van het beleefde wordt teruggebracht in de herinnering en dit zal dan een soort droom zijn. Opvallend is verder dat saillante punten van hetgeen men volbrengt vaak niet voldoende in de herinnering zijn vastgelegd. Het lijkt erop dat men voor zichzelf meer de landschappelijke omgeving beschrijft dan de personen die men ontmoet, zoals men ook meer de toestanden registreert die men waarneemt dan de eigen actie, die men in die toestanden onderneemt.

De technieken, die worden aangewend verschillen nogal wat. Enkele van de

eenvoudigste zijn:

- a. concentratie,
- b. innerlijke voorstelling op het brandpunt,
- c. een sterk prikkelend gevoel door de ledematen, dat door sommigen werd omschreven alsof men leegloopt, maar dan meestal bij de kruin of bij de nek-aanzet. Vervolgens een gevoel van enorm groot zijn.

Tijdens dit gevoel moet het doel opnieuw worden gerealiseerd.

De concentratie wordt a.h.w. in een nieuwe fase overgenomen door een ander deel van het ego. Vanaf dat ogenblik is de eerste beweging, die men wil maken gelijktijdig het transport van het "ik" en de ervaring naar de plaats of de persoon, die men als brandpunt heeft gekozen. Op die plaats aangekomen dient men zich te realiseren dat men over energie beschikt (sommige ingewijden spreken ook van het zien van de levensenergieën van anderen; ik kan dit niet voor alle gevallen onderschrijven) en dan grijpt men in met kracht. Men gebruikt energie, die men vanuit de ogen richt. Vermoedelijk is dit een gebruik, dat ontstaan is door de neiging van de mens visueel waar te nemen en zo tot een omschrijving te komen. De ogen zijn dan als "vlammende zwaarden", zegt een van de inwijdingsgroepen op dit terrein.

Als de actie voltooid is, zal men automatisch teruggaan. Dat wil zeggen, dat men nooit méér kan doen dan men zich in de eerste concentratie-oefening heeft voorgenomen. De hoeveelheid energie, die daarvoor noodzakelijk is, is niet bepalend. De hoeveelheid handelingen, die moeten worden verricht evenmin, wel echter dat een beeld, dat men zich voor ogen heeft gesteld, bereikt is. Op het ogenblik namelijk dat gelijkheid van beeld en voorstelling is bereikt in de geest (dus in de projectie), keert het "ik" tot zichzelf terug.

Een andere methode baseert zich op het gebruik van bepaalde middelen o.a. het kauwen van zekere bladeren. Ook hier wordt gesteld: niet teveel eten. Soms wordt een vastenperiode van tenminste 12 uur voorgeschreven. Daarna wordt een beeld vervaardigd. In dit geval echter uit klei, was of andere kneedbare substanties. Hierbij stelt men bovendien in sommige gevallen - b.v. bij de Voodoo - dat het nodig is een voorwerp behorende tot de betreffende persoon of een deeltje van diens lichaam (een haar, een stukje nagel e.d.) in het beeldje te verwerken. Daarna richt men zich automatisch op die persoonlijkheid en zullen alle krachten ook daarop gericht worden.

U ziet, de procedure op zichzelf is eerder moeilijk te aanvaarden of moeilijk te geloven dan moeilijk te volbrengen.

In de geest zijn wij in een enigszins andere toestand dan de mens. Als de geest een projectie tot stand wil brengen, dan kan zij dit doen via de astrale wereld. Daarvoor zijn weer een paar dingen nodig.

Ik geef algemene regels:

- a. De geest dient zich te concentreren op een punt waarmee harmonie bestaat. We moeten dus eerst de harmonie tot stand brengen, voordat we kunnen beginnen aan een projectie.
- b. Er moet een voertuig worden uitgedacht dat beantwoordt aan de eisen van de projectie en aan de eigen persoonlijkheid. Vaak is dit gewoon het aannemen van een vorm, die men vroeger heeft gekend.

Er ontstaat nu in de astrale wereld een verdichting: een vorm.

In deze vorm wordt energie overgenomen uit de sfeer waarin de geest verkeert. Deze energie moet een zeker peil bereiken, voordat de projectie zich kan bewegen in de richting van de materie. Vanaf het ogenblik, dat de astrale vorm zich in de materie kan gaan bewegen en daarop kan reageren, zijn alle mogelijkheden verder gegeven.

Je zou kunnen komen tot een volkomen materialisatie, wat veel energie vergt en vaak nutteloos is, maar desalniettemin is dat mogelijk. Je kunt komen tot het projecteren van je krachten op de geestelijke en astrale voertuigen en personen. Je kunt een gedachtenbeeld opbouwen, dat

dan vaak sterk wordt overgenomen door de personen op wie het gericht is. Dit heeft ook iets te maken met wat men wel beïnvloeding noemt: het opbouwen van denkbeelden die soms zelfs zo krachtig zijn, dat de persoon tijdelijk van zijn eigen waarnemingen vervreemd raakt.

Waarom doet men die dingen? In de materie is dat nogal duidelijk. In de magie doet men dit om macht - hetzij ten goede of ten kwade - te manifesteren en te gebruiken. Daarnaast bestaat ook een behoefte om op deze wijze het eigen wezen vollediger te beleven en daarmee wat tot stand te brengen.

Voor de geest zijn de drijfveren vaak wat moeilijker te vinden. Het is mogelijk dat men door binding aan een persoon of aan een plaats wordt geleid. In dergelijke gevallen is het de behoefte om deze binding dermate sterk in het "ik" te fixeren, dat het niet meer noodzakelijk is op elke aantrekkingskracht van de aarde te reageren. De geest gebruikt dus een projectie om te ontkomen aan een soort overheersende, bijna tot monomanie wordende aantrekkingskracht van bepaalde punten op aarde. Het is evengoed mogelijk dat die geest een projectie kiest - misschien zelfs gepaard gaande met gehele of gedeeltelijke materialisatie - om op deze wijze een einde te maken aan op aarde gefixeerde belevenissen van die entiteit. Dit is voor een deel aansprakelijk voor de spookverschijnselen. Een geest, die het zelf minder goed heeft, kan proberen zijn ongenoegen af te reageren op mensen. Ook daarvoor kiest zij meestal een plaats die ze kent of een persoon, die a.h.w. het brandpunt, het kernpunt van zijn acties is.

Ik weet, dat er ook entiteiten zijn, die dergelijke projecties voornamelijk gebruiken om lering over te brengen; anderen doen dit om te genezen. De z.g. geestelijke operatie berust in feite op een projectie via het astrale, waardoor het mogelijk is door middel van geestelijke energieën met levensenergieën en indirect ook met weefsels allerlei prestaties te leveren. Al deze beweegredenen op zichzelf zijn echter nog niet genoeg om duidelijk te maken dat de projecties nu eenmaal voor iedereen een bijna onvermijdelijk verschijnsel is.

De doorsnee-mens projecteert wel, maar hij realiseert zich niet dat hij dat doet. Hij brengt een deel ervan terug (zoals boven beschreven is), maar doet dat over het algemeen met een gevoel dat het een droombeleving was. In enkele gevallen valt het op, dat de droom overeenkomsten vertoont met de werkelijkheid en vindt men er ook allerlei verklaringen voor. De mens, die op aarde leeft, zal gedurende zijn leven, wanneer hij perioden van hevige verlangens of hevige angst doormaakt, bijna automatisch een astrale projectie tot stand brengen en die zal dan altijd gericht zijn op de bron van zijn geluk, zijn vrees, zijn verlangen. En wat nog wonderlijker is: deze projecties worden waargenomen.

De geest is het natuurlijk niet altijd eens met de resultaten ervan. Hoe kun je als geest een dergelijke projectie onschadelijk maken? Ook dat is een moeilijk punt.

Indien door de projectie een nadelige invloed wordt uitgestraald naar een bepaalde persoon of bepaalde personen, dan bestaat de mogelijkheid om als geest aan die personen zoveel energie te geven, dat de projectievorm niet in staat is te domineren; dat zij dus niet over een kracht beschikt, groot genoeg om anderen aan zich te onderwerpen. Hierbij ontstaat meestal een soort patstelling waarbij de invloeden tijdelijk met elkaar geconfronteerd blijven, waarna bijna onwillekeurig en zonder dat iemand dat in het bijzonder wil, aan beide kanten de energie zich dissipeert, oplost.

Een andere methode, die je als geest kunt gebruiken als er een doder is (dit komt voor bij zwarte magie) om daartegen een z.g. schild van licht te stellen. Nu klinkt dat erg dramatisch. Het is meer ontleend aan de menselijke mythologie dan aan de werkelijkheid. Voor de geest komt het hierop neer:

Wij hebben zuivere beginselen. De zuiverste beginselen in onze sfeer gebruiken wij als basis voor onze concentratie. Dus onze projectie is eigenlijk niets anders dan het zuiverste beginsel van hoge kracht, dat wij in onze wereld kennen. Deze kracht kan nocit disharmonische krachten accepteren; zij kaatst ze terug. Als een dergelijk scherm wordt geplaatst tussen een bedreigde persoon en de entiteit (de projectie) die aanvalt, dan is het duidelijk: alle energie, die deze projectie ontlaadt, keert tot de aanvaller terug en wel met de intensiteit waarmee deze haar heeft uitgestraald. In dergelijke gevallen is het mogelijk, dat mensen en ook geesten zichzelf of een deel van zichzelf of een deel van hun projectie hiermede vernietigen.

De geest, die het wat langzamer aan doet (die zijn er bij ons ook - dat wordt helemaal niet beperkt tot Kabinetsformateurs op aarde) zal meestal kijken wanneer de projectie ontstaat. Ben je namelijk in staat op het ogenblik van concentratie als stoorzender te fungeren, dan is er van projectie geen sprake; of indien er een projectie tot stand komt, beantwoordt deze niet meer aan de gerichtheid, die men erin wilde leggen. Hier is het dus eenvoudig een beïnvloeden van het gedachtenleven en daarvoor heb je geen projectie nodig. Je kunt een aardse projectie op die manier zonder meer onmogelijk maken of verstoren.

Nu denkt u waarschijnlijk, dat wij daarmee druk werk hebben, maar zo erg is het niet. Wanneer iemand onbewust projecteert, is er geen sprake van de voorafgaande periode van intense concentratie, die voor de geest gemakkelijk is af te lezen. In dergelijke gevallen kun je alleen nog maar ingrijpen om de gevolgen te voorkomen; en dat geschiedt dan over het algemeen door degenen, die met het bedoelde brandpunt verwant of harmonisch zijn, op welke wijze dan ook. Er blijft dus over: de bewuste magische projectie. En daar blijkt, dat wij alleen blijvende resultaten kunnen behalen, indien de persoon, die wij willen beschermen of helpen, harmonisch is met ons en op geen enkel punt harmonisch is met degene, die hem (haar) bedreigt.

Het is opvallend, dat harmonieën hier een zeer grote rol spelen. Deze harmonie is een voorstellingsharmonie. Daarnaast hebben we een geaardheidsharmonie en ten laatste en zeker niet ten leste een instellingsharmonie. Indien er op die punten voldoende overeenkomsten zijn, kun je iemand beschermen. Als er op deze punten voldoende overeenkomsten zijn, dan kun je ook niet iets goeds of iets lichtends dat wordt geprojecteerd teniet doen of aantasten; iets wat we overigens vanuit onze sfeer zeker niet zullen proberen te doen. Hiermede hebben wij het eerste deel van deze les beëindigd.

Wij hebben het gehad over de projecties van de geest en van de mens. Een punt waarbij wij ook nog even moeten blijven stilstaan is: de resultaten van dergelijke projecties.

Een mens kan onbewust projecteren, b.v. in een andere sfeer of wereld. Er zijn mensen, die in Zomerland terechtkomen. Er zijn er ook, die een wat lagere sfeer moeten bezoeken. In vele gevallen is het de bedoeling, dat zij daar actief zijn, dat zij een oplossing van een probleem vinden, dat zij misschien voor zichzelf nieuwe intenties vinden. Dergelijke dingen behoren tot lering. Het is bewustwording voor de geest en kan als zodanig dus niet ongedaan worden gemaakt. Hebben wij met dergelijke tendensen te maken in een sfeer, dan valt het volgende op:

Een mens, die op deze wijze als projectie optreedt in een lagere sfeer, is onaantastbaar in die sfeer, tot het ogenblik dat men contact opneemt met die sfeer; en dan is het contact nog mede bepalend, omdat iemand die vraagt gebonden is aan die sfeer en aan haar orde of wanorde. Degene die geen vragen stelt, geen gaven aanneemt, maar alleen probeert te antwoorden op vragen die men hem stelt of zelf iets schenkt, indien dit nodig is, kan aan die sfeer niet gebonden zijn. Het vreemde is dat dit in het

droomleven wordt weerkaatst door een zekere emotionaliteit en vaak ook door een uitputtingstoestand, vooral indien men harmonie met een bepaalde sfeer heeft bereikt.

De lagere sferen moeten ook door ons worden bezocht. Ook wij in de geest kunnen niet ons gehele wezen zonder meer in die lagere sfeer verplaatsen. Wij kunnen wel weer ons wezen daarin projecteren, maar dan blijft altijd een deel van het "ik" aanwezig in de hoogste sfeer waarin we bewust kunnen bestaan. Een dergelijke projectie heeft de neiging vormen aan te nemen, die mede door anderen worden bepaald. Ik zou u enkele voorbeelden daarvan willen geven.

Onze vriend Henri heeft meermalen als engel te kijk gestaan; iets wat hem amuseert en ook lichtelijk ergert.

Mij persoonlijk is het overkomen, dat ik werd gezien als autobus en dat men wilde instappen. Ook hier weer: men verlangde een middel om aan de sfeer te kunnen ontsnappen. De vorm wordt echter door de entiteiten bepaald die daar waren. Had ik mijn eigen gestalte hier dominerend opgelegd - wat mij mogelijk zou zijn geweest - dan zou ik geen contact hebben gekregen. Maar hun verlangen maakte het mij mogelijk te zeggen: Ik wil jullie meenemen. Zij konden volgens hun begrip "instappen". Daardoor was het mogelijk hen los te maken uit gedachtengangen, die hen in een soort duisternis gevangen hielden.

Deze voorbeelden zijn slechts enkele uit zeer vele, zoals u zult begrijpen.

De geest zou het ook graag voor de mensen willen doen. Maar als ik bij de mensen als autobus zou verschijnen, dan zou men niet instappen zonder eerst te informeren wat een kaartje kost. En aangezien ik niets mag aannemen zonder mij daardoor gelijktijdig aan uw wereld te binden, zou ik het dus eenvoudig niet kunnen doen. De mogelijkheid om iemand te helpen ligt dan ook vaak op het terrein van wat men vibratie noemt.

Elke mens heeft iets wat men wel eens omschrijft als een trillingsgetal, soms ook als een kleur. Dit trillingsgetal van de mens wordt bepaald door vele factoren: o.m. zijn lichamelijke gesteldheid, zijn wisselwerking met de omgeving, zijn "ik"-voorstelling en nog verschillende geestelijke elementen, die tijdens de incarnatie inwerken. Dit alles tezamen bepaalt het trillingsgetal van de mens.

Nu kan ik als geest meestal geen trillingsgetal vinden dat precies overeenstemt met dat van een mens. Daarvoor zou ik teveel stoffelijke factoren moeten gebruiken en dat gaat niet. Maar ik kan wel een harmonische van dat trillingsgetal tot stand brengen. Het is alsof je tegenover g - laag (ges) g - hoog (gis) stelt. Er is een overeenkomst en toch is er een aanmerkelijk verschil in trilling. Beide tonen beïnvloeden elkaar. Zo kan een geest, die zich afstemt op een harmonische van een mens, die mens benaderen en helpen. Maar hierbij is het belangrijk wat ik van mijzelf en van mijn wil projecteer in de trilling. De trilling is hier het contactmiddel en tevens betekent het dat disharmonieën, die er in de trilling van die mens zouden bestaan, door mij dus moeten worden gedomineerd, totdat die trillingen een zekere eenheid bezitten.

Dit is maar een voorbeeld; er zijn vele mogelijkheden.

Je kunt nu b.v. stellen dat een bepaald deel van het menselijk organisme zijn functie moet wijzigen. Dan kun je dat waarmaken voor de tijd dat die harmonie er is. Maar je kunt ook een werking aan de gang brengen, die nog lange tijd voortduurt, nadat het contact is verbroken, omdat er in de mens zelf voldoende factoren zijn, welke die werking aan de gang houden. Dat kan zijn b.v. bij het verbrijzelen van niersteen; dat kan zijn bij het activeren van bepaald delen van het zenuwstelsel of van spieren, die op de een of andere manier niet juist reageren; het kan net zo goed zijn door het inschakelen van bepaalde associatiemogelijkheden, die in de mens wel bestaan, maar die normalerwijze niet tot hun recht komen. Op deze manier kun je dus inderdaad een mens helpen.

Het omgekeerde bestaat ook. Indien een mens in zichzelf een harmonie van trilling bereikt, zodat zijn wezen één hoofdwaarde bezit, dan is hij daarmee eigenlijk automatisch harmonisch met de krachten in de geest. Want die trillingen verschillen nog wel in frequentie, maar de essentie ervan (de kracht waaruit ze bestaan) is gelijk. Dan moet je in de geest dus aannemen: hier heb ik een harmonische. Ik kan ofwel mijn eigen trilling veranderen - wat lang niet altijd aanvaardbaar is - dan wel ik moet reageren. En dit is misschien voor u een interessant punt, want de dwang tot reageren bestaat voor een entiteit op het ogenblik, dat er een harmonie is ontstaan tussen de trilling op aarde en haar eigen trilling en daarin energie en wil worden uitgedrukt. Men kan het eventueel bestrijden, maar een dergelijke bestrijding is vaak moeilijker dan aanhoren wat nodig is en reageren.

Misschien heeft u wel eens wat gehoord over heiligen, goden en dergelijken. Stel nu, dat deze waarden (de voorstellingen ervan zijn natuurlijk niet reëel; het zijn astrale vormen) overeenstemmen met een entiteit, die in een hogere sfeer zou leven. Er is dus een basis-harmonie te vinden tussen de eigen trilling van die hoge entiteit en de trillingen waartoe mensen komen, indien zij in die vorm geloven en zich daarop beroepen. Dan zal een dergelijke vorm of entiteit bijna genoopt zijn om tijdelijk de rol te spelen van die heilige of godheid. Dat is veel meer voorgekomen dan men zich realiseert; mogelijk is dit ook wel de verklaring voor de vreemde tweeslachtigheid in karakter en gedragingen, die aan de oude goden werden toegeschreven.

Hier heb ik trouwens nog een punt aangesneden dat interessant is.

Een projectie van een geest kan niet alleen naar een mens gaan, maar die kan ook naar een bepaalde plaats gaan. Nu zijn er voor geesten, behorend tot Hoog-Zomerland maximaal heel veel plaatsen op de wereld die eveneens een eigen harmonie, een eigen trilling hebben, die de basis van het eigen harmonisch getal van die entiteiten beroert. Er zullen plaatsen zijn op aarde waar de geest a.h.w. sterker bij betrokken is dan op andere plaatsen. Gebeurt er iets op die terreinen, dan zal de geest zich geneigd voelen iets van zichzelf daarheen te projecteren en daarmee die harmonie ofwel totaal te verbreken, dan wel te herstellen. Meestal gaat het hier om herstel. Er zijn zelfs enkele plaatsen (deze zijn echter kunstmatig geconstrueerd) waar trillingen van zeer hoge orde zijn. Deze zijn meestal door ingewijden ingestraald, zodat wij kunnen zeggen: Hier hebben mensen hun hoogste begrip, verdergaand dan dat van de normale mens, ingelegd. Een van die plaatsen is b.v. een deel van de pyramide van Kefren, bepaalde bergtoppen o.a. één in Montana (V.S.). Ook bepaalde grotten aan de Adriatische Zee hebben dergelijke contacten.

Bevindt een mens zich nu op een van deze plekken, dan wordt hij beïnvloed door de eigen trilling van de omgeving. Kan hij deze trilling niet verdragen, dan voelt hij zich angstig en wordt afgestoten. Het eindresultaat is meestal een enorme depressie. Maar stel, dat deze mens in staat is iets daarvan toch te aanvaarden, dan ontstaat voor hem tijdelijk een eenheid met een trilling, die veel hoger is dan zijn eigen trilling. Hij past zich daaraan op zijn eigen niveau aan.

Nu is een geest met die plaats verbonden; en dat kan dan een zeer hoge entiteit zijn. Die hoge geest reageert dan op deze extra factoren. Zo kunnen die plaatsen dus worden gebruikt voor bepaalde inwijdingen, voor overdracht van werkelijk hoge geestelijke kracht aan een mens - zij het dan dat bij de overdracht een bepaalde bestemming voor die krachten wordt gesteld. Deze krachten kunnen dus alléén tot harmonische ontlading komen door bepaalde prikkels (genezing b.v.). Een interessant punt, als u dat zo allemaal nagaat.

Als u nu weet, dat wij begonnen zijn bij de zwarte magie, bij de Voodoo en de groene magie van Afrika. Wij zijn uitgegaan van deze vreemde natuur-godsdiensten waarin de god van de dood, de hoeder van het kerkhof vaak

het meest te zeggen heeft en zijn automatisch gekomen tot de inwijding van de mens, zelfs op hoger niveau. Want de projectie is in beide gevallen aanwezig en in beide gevallen bijna gelijkwaardig.

Nu zult u zeggen: Dat is interessant, maar daaraan hebben wij niet veel. Ik betwijfel het, of u dat dan juist stelt. Alleen moet u natuurlijk de juiste conclusies trekken. Die conclusies zijn vele. Ik geef u een greep daaruit.

1. Elke mens projecteert een deel van zichzelf naar werelden, sferen of toestanden, die niet tot zijn normale wereld behoren en die niet noodzakelijkerwijs behoren tot werelden, die zijn geest reeds heeft betreden.
2. Dergelijke ervaringen komen over het algemeen over als landschapsdromen, in sommige gevallen als symbooldromen of een combinatie van beide. Indien dit het geval is, kan de mens zich aan dergelijke dromen ontworstelen of daaraan een grotere betekenis verlenen door rekening te houden met hetgeen ik heb gezegd omtrent het contact met lagere werelden: geven als u gevraagd wordt, niet ontvangen als u iets wordt aangeboden en u op generlei wijze - al is het maar door het vragen van advies - binden aan hetgeen in die wereld of sfeer voor u bestaat. Het geeft u een veel grotere vrijheid van beweging en daarnaast de mogelijkheid om bewuster te begrijpen wat de wereld betekent, wat u daar zelf in doet. Handelt u op deze wijze, dan kunt u ook met enige oefening zeker de belangrijkste factoren terugbrengen naar uw waakbewustzijn, zodat de geestelijke ervaringen zelfs voor uw stoffelijke besef een bepaalde hulp of richtsnoer kunnen vormen.
3. Geesten kunnen zich in vele vormen projecteren; soms ook als gedachtenbeelden. Soms is een beroep dat u doet op een god, een heilige, zelfs op een geest een uitdrukking van een basisharmonie en een vraag, waarop een geest móét reageren. Als u een bepaalde geest, god of heilige aanroept, is het niet zeker dat de hulp die u krijgt van die geest, die god, die heilige afkomstig is. Wel is zeker, dat zodra een juiste harmonie is bereikt, deze hulp u wordt gegeven en wel volledig in overeenstemming met de harmonie, die u in uzelf bezit. Ook dit helpt u om de dingen beter te zien, want anders gaat u denken dat hulp gebonden is aan de persoonlijke eigenschappen van een entiteit of van een bepaald godsbeeld. Ik geloof, dat door het begrip dat alle hulp mogelijk is, ook zonder deze beperkingen en als u zich baseert op uw persoonlijk harmonisch vermogen en uw persoonlijke trillingen, u dan veel gemakkelijker en beter kracht en hulp kunt ontvangen.
4. Als een geest projecteert en daarbij komt tot een oversluiting, dan verandert er iets aan uw instelling. Dan bent u dus niet meer volledig vrij om met eigen beste weten of bevinden te handelen. Als u ervan overtuigd bent dat het een hogere kracht is, dan is daartegen geen bezwaar. Maar ik kan mij voorstellen dat u op een gegeven ogenblik iets liever zelf en bewust doet. Dan kunt u de basisharmonie gebruiken om vanuit uzelf te werken. Maar nu komt het vreemde: Daar u de hulp niet aanvaardt, maar wel de kracht nodig heeft, krijgt u de kracht terug. In dit geval betaalt u eerst zelf, later krijgt u een groot gedeelte van het betaalde teruggestort; een soort subsidiesysteem zou je kunnen zeggen. Hierdoor zoudt u bij een poging tot genezen, maar evengoed tot het doorzien van bepaalde geestelijke problemen, hulp kunnen verkrijgen zonder dat daarbij iets van uw eigen wil, uw eigen gerichtheid en inzicht teloor behoeven te gaan. Ik geloof, dat ook dit van belang is.
U kunt van de geest hulp krijgen door u aan die geest over te leveren, maar u kunt net zo goed een poging beginnen waarbij u de hulp

van de geest wel vraagt, maar geen gehoorzaamheid aan de geest geeft. Dan ontvangt u toch de kracht die u nodig heeft, alleen is de primaire inspanning uit de aard der zaak groter.

Een ander praktisch punt is het volgende:

Uw gehele wereld is gebaseerd op bepaalde evenwichten en harmonieën. Of u nu begint bij de sterren of bij de maatschappij of bij de samenhang der elementen of dat u het wilt zoeken in bepaalde kosmische stralingen, er is altijd een bepaald evenwicht, een soort harmonie noodzakelijk.

Elke mens, die in zich een harmonie heeft, die hij enigszins leert richten, zal zowel met de dode materie als met de stralingen uit de kosmos, met de werkelijke betekenis en waarde der sterren in harmonie kunnen komen. In een dergelijk geval ontstaat er een weten, dat de norm te boven gaat en waarbij de logische ontwikkelingsmogelijkheid voor de mens vaak ontbreekt. De gedachte is sprongsgewijs. De afleiding moet later worden teruggezocht, maar daardoor kan met zeer grote juistheid op korte termijn toch waarnemingen worden gedaan en resultaten worden bereikt.

Het is een methode, waarmee door de eigen harmonie en de projectie daarvan t.a.v. materie wichelroede lopen, astrologie, kosmische stralingen, perceptie en prognostische perceptie allemaal bereikbaar zijn. Zij kunnen worden verbeterd, zij kunnen worden gebruikt.

U heeft zich waarschijnlijk niet gerealiseerd, dat zoveel van hetgeen men "paranormaal" noemt berust op een projectie. En toch is dat inderdaad waar.

Een telepaat kan alleen ontvangen, indien hij ook bereid is iets te projecteren (dus zijn eigen kracht te geven als medium), waarin de kracht van een ander tot uiting komt. Waar de mens zelf niet bereid is of niet in staat is een deel van zichzelf als een soort resonantievlak voor de gedachten van anderen ter beschikking te stellen, is geen telepatische ontvangst mogelijk. De telepaat die zendt, kan alleen dan zenden, indien hij zich concentreert op een bepaalde persoon of op een bepaalde voorstelling en daarbij zijn gedachtenimpulsen richt op iets wat volgens hem met hem harmonisch kan zijn. Alleen dan kan hij doordringen.

Is er sprake van weinig weerklank, dan zouden wij een zeer grote kracht moeten hebben om door te komen. Is er sprake van een uitgebreide resonantie plus een projectiemogelijkheid, dan ontstaat er vaak een wederkerige projectie en hebben wij bewust telepatisch verkeer, waarbij de partners sprekend zowel als ontvangend en luisterend optreden. Misschien is het wel goed om dat ook eens te zeggen.

Als ik psychometrie zie, dan ontdek ik dat in zeer vele gevallen het voorwerp als brandpunt wordt gebruikt en het eigen besef nu wordt geprojecteerd als een soort aftastende pde naar de trillingen, die men van het voorwerp afleest. Hier is projectie noodzakelijk. Die projectie wordt bereikt door concentratie. Het idee dat je iets beter afleest, als je het vóór je hoofd houdt of misschien voor een ander chakra, is dus in zekere zin bijgeloof, want daardoor ontstaat er geen grotere afleesbaarheid van het voorwerp. Wel kan een dergelijk gebaar het geloof in de mogelijkheid tot ontvangen en de wil tot aflezen aanmerkelijk doen versterken en daardoor de projectiemogelijkheid vergroten.

Kijk ik naar mensen die slapen, dan zie ik dat een groot gedeelte van de beleving in de slaap direct of indirect met projectie te maken heeft. Zelfs de volgorde van associaties, waardoor een droom wordt bepaald, zal vaak mede het gevolg zijn van projectie van het eigen "ik" of van anderen. Hier hebben wij dus inderdaad te maken met een wereld, waarin de projectie van een persoonlijkheid of van een deel ervan een veel belangrijker en grotere rol speelt dan men zich kan voorstellen. Daarom meen ik, dat het voor u praktisch en goed zal zijn hierover het een en ander te vernemen. Het enige wat je in deze gevallen niet kunt geven is een voorschrift, dat voor iedereen even goed te volgen is en

voor iedereen gelijk in toepassing. Toch zou ik willen stellen:

Degene, die zich bewust openstelt voor impulsen van anderen, zal op basis van zijn eigen harmonie - die aanwezig moet zijn - impulsen van met hem harmonische wezens kunnen ontvangen. Indien deze niet uit duidelijke gedachtenbeelden voortkomen (dat gebeurt vaak, als de resonantie niet groot genoeg is), dan kan men toch bepaalde stemmingen en associatieve impulsen in zichzelf aflezen. Begrip voor het ontstaan ervan betekent gelijktijdig grotere mogelijkheden om dit te hanteren.

Wilt u gedachten projecteren, dan is het over het algemeen het best om u gewoon een persoon voor te stellen. Desnoods neemt u er nog een foto bij. U kunt dat doen door u het gelaat van die persoon voor te stellen. U kunt zich ook zijn gehele persoon voorstellen of zelfs een functie ervan. Indien dit voldoende intens gebeurt, dan straalt u uit. Als de ander harmonisch is met het door u uitgestraalde, ontstaat er een contact. Denk echter nooit, dat een ander verstaat wat u tegen hem zegt. Dat zal doorgaans maar heel beperkt zijn. Maar de ander kan wel degelijk aanvoelen wat u hem wilt mededelen en hij zal zonder te weten waarom op deze mededelingen reageren. Hier krijgt de reactie - vooral als de opdracht tijdens de slaap plaatsvindt - iets van een post-hypnotisch bevel.

Ik meen, dat u zich altijd weer moet leren instellen. Instellen is eigenlijk niets anders dan je concentreren en daarbij ook proberen voor jezelf een bepaalde stemming, een sfeer tot stand te brengen. Een mens, die zich instelt, brengt daarmee automatisch voor zichzelf een ontvankelijkheid voor alle harmonische projecties tot stand, terwijl hij op basis van die harmonie en zijn wil tot projecteren zelfs tot betrekkelijk grote kracht-projecties in staat zal zijn.

U zult zeggen: Ik doe het anders. Dat is uw zaak. Er zijn mensen, die onbewust een bepaalde projectie of een bepaalde harmonie tot stand brengen en eveneens onbewust haast daarmee werken of daarop reageren. Zij vragen zich eenvoudig niet af, hoe dat gaat of wat dat is. Ik geloof, dat dit op zichzelf niet bezwaarlijk is. Want iemand, die werkelijk ver gevorderd is in de occulte wetenschappen, die op aarde in een sterk contact met de geest staat b.v., zal dit automatisch doen. Het is net zo automatisch als spreken of ademen. Er zijn wel denkbeelden nodig om te spreken, maar de verklanking ervan behoeft niet verder te worden overdacht. Je weet, dat je ademhaalt, maar het is iets wat je zo automatisch doet dat je het bijna niet beseft. Op deze wijze projecteert menigeen van zich uit of stelt iemand voor zichzelf bepaalde harmonieën. Ik meen, dat het wel goed zou zijn, indien men zich realiseert dat men het doet. Want als er dan een keer iets aan mankeert, weet je tenminste waar je de fout moet zoeken.

Mensen, die op enigerlei wijze in een overgangsfase van ontwikkeling zijn, hebben vaak in zichzelf niet voldoende harmonie. Zij hangen aan uiterlijkheden, die tot het verleden behoren en verlangen gelijktijdig geestelijke inhouden, die voor hen nog in de toekomst liggen. Dan is voor zo iemand dat contact afgelopen. Realiseer je je dit, dan kun je proberen om tussen je verlangen naar vorm en inhoud toch nog een harmonisch geheel te scheppen en dan is het contact hersteld. U ziet, het is praktisch toch wel van betekenis.

Nu heb ik nog een paar laatste punten.

1. Alle projecties vanuit de geest zowel als vanuit de stof zijn gebaseerd op een zekere gelijkheid van trilling.
2. Een projectie behoeft niet een bewuste actie te zijn. Zij kan het nevenproduct zijn van een bestaande harmonie. Dit geldt voor de geest zowel als voor de stof.

3. Een projectie is niet gebonden aan bestaande vormen, maar zij zal wel over het algemeen worden beïnvloed door de zender en de ontvanger van een werking of projectie, indien deze op tweeledigheid berust. Dan is dus het product niet een beeld dat één van beiden tot stand brengt, maar het is altijd een compromis tussen de reacties van beiden op de overdracht van kracht binnen een bepaalde trilling.
4. Alle krachten, die in de geest bestaan, bezitten een vermogen tot projecteren. Voor de geest is deze mogelijkheid in wezen noodzakelijk, zodra ze buiten de eigen wereld in contact wil treden met anderen. Dit geldt dus ook voor sferen zo goed als voor stoffelijke werelden.
5. De mens bezit deze kwaliteiten meestal ten dele en wordt door de stof enigszins daarin belemmerd. Een mens projecteert wel, maar op een lagere harmonische basis dan de doorsnee-geest.

Met deze punten heb ik het geheel wat afgerond.

Men dient zich verder te realiseren, dat alle projecties in zich de levenskracht dragen van degene die projecteert en dat zij altijd levenskracht kunnen overdragen aan anderen of nemen van anderen, zodra daar - op welke basis dan ook - een harmonie met de projectie bestaat.

U heeft nu een beeld dat voor de meesten van u meer heeft van magie dan van geestelijke wetenschap. Toch zijn deze factoren mede van belang bij elk ingrijpen dat vanuit de geest geschiedt. Ze zijn van grote betekenis elke keer weer, als een mens zich op hulp uit "de geest" of uit "de andere wereld" beroept. Het is iets wat met het gehele samenspel tussen geest en stof onverbrekkelijk verbonden blijft, Zeker, er zijn daarnaast enkele andere mogelijkheden van overdracht, maar daar deze veel sterker beperkt zijn door voorwaarden dan deze methode, zal de projectie-methode het meest worden gebruikt.

Projectie (zwart-magisch of wit-magisch vanuit de geest naar de stof, vanuit de stof naar de geest, van geest tot geest of van stof naar stof) is een voortdurend voorkomend verschijnsel. De harmonische bepaling, waarover u zoveel heeft gehoord, vormt mijns inziens tevens de verklaring voor de effecten die bereikbaar zijn.

Je kunt een mens, die in oorlog is niet tot vrede brengen, omdat vrede voor hem op dat moment een disharmonische factor is. Je kunt hem wel beletten om geweld te plegen door een beroep te doen op b.v. angsten of begeerten, die er in hem bestaan. Deze vormen dan het harmonisch aanrakingspunt.

De geest zal vaak voor de mensheid veel méér willen doen dan zij kan doen. Maar de mens heeft een vrije wil. Hij heeft een eigen trillingsgetal, een eigen harmonie, een eigen instelling en deze factoren zijn medebepalend voor wat de geest voor een kens kan betekenen. Omgekeerd zal ook de betekenis, die een mens vaak voor de geest kan hebben (misschien door haar lering te geven - dat komt ook voor - door ervaringen met haar te delen - wat veel voorkomt - of wat bijna altijd voorkomt waar een harmonie is door aan de geest een gerichtheid te geven in haar bestrevingen. Dan is dat altijd toch weer terug te brengen tot de eigen harmonie en de gelijke factoren in mens en geest.

Ik denk, dat u daardoor een beter begrip zoudt kunnen krijgen voor het werk van groepen als de Witte Broederschap of desnoods ook de Orde der Verdraagzamen, dat u daarnaast ook beter zoudt begrijpen wat uw persoonlijke betekenis is in dergelijke werkzaamheden en contacten en hoe u die betekenis zelf duidelijker kunt stellen, beter kunt realiseren en misschien ook meer activeren.

DE GELOVIGEN.

Gelovigen zijn een bijzonder soort mensen. Als je hoort wat ze allemaal zonder enig bewijs voor zeker aannemen, dan vraag je je wel eens af, of zij het redelijk denken niet hebben uitgeschakeld. Aan de andere kant, als dat geloof zich dan een keer feitelijk bewijst, dan krijgen zij het op hun zenuwen en zijn ze vaak voor jaren lang het slachtoffer van psychiaters. Er zijn voorbeelden van.

Een nonnetje dat een feitelijke verschijning zag van een engel. Niet van de Heilige Maagd of iets dergelijks, niet zoetelijk, maar gewoon een engel. Het goede mens zit op het ogenblik in een inrichting, want zij gelooft nu dat haar geloof en de consequenties, die zij daaruit heeft getrokken, niet meer kloppen. En dat kan niet, als je een engel hebt gezien, dus moet zij gek zijn.

Een ander geval dat ik al even eigenaardig vind is: een spiritist die alles gelooft maar als die een tafel ziet dansen, dan licht groen wordt en voorlopig geen séance meer bezcekt. Ook dit is letterlijk voorgekomen.

Kortom, ik vraag mij wel eens af, waarom geloven de mensen? En als ik kijk waarom de gelovigen geloven, dan schijnt het mij toe dat zij dit doen, omdat zij daardoor zichzelf willen losmaken van de eenvormigheid van de massa, waarin zij vrezende te verdrinken.

Iemand gelooft dat hij uitverkoren zal zijn en hij loopt met complete Vuurtorens of Wachttorens in de hand voortdurend anderen te verkondigen dat hij gelijk heeft. Daarin is hij zeer bekwaam, maar dan alleen daarin.

Leven is een kwestie waarbij het geloof een achtergrond kan zijn. Maar op het ogenblik, dat je het geloof op de voorgrond stelt en al het andere dan terzijde wilt schuiven, vraag ik mij af, of dat geloof nog wel reëel is. Vele gelovigen willen op aarde leven in de hoop dat zij zo snel mogelijk geest worden. En vele geesten voelen zich, als zij zo hebben geleefd na korte tijd in de sferen reeds weer gedwongen om terug te keren naar de aarde.

Leven is beleven. En beleven wil ook zeggen: zoeken naar een werkelijkheid, niet met roze vergulde dromen van mystiek of romantiek, maar de feiten. De doodgewone feiten, die in vele gevallen - juist voor de gelovige - niet aanvaardbaar zijn.

Als ik hoor, dat gelovigen anderen willen beschermen tegen bepaalde dingen, die zij zondig vinden, dan vraag ik mij af, of zij zich wel realiseren dat ook in hun bijbel staat, dat de mens een vrije wil heeft. Neen, zeggen ze, de vrije wil mag niet. Om recent te blijven:

Kansspelen b.v. mogen niet worden toegelaten, want de mensen zouden er misbruik van maken. Bovendien is er nog niemand, die eraan verdient. Als dat wel het geval zou zijn, dan zou men het waarschijnlijk tolereren. Alcoholmisbruik lijkt mij toch ook niet een bijzonder prettige zaak, maar de gelovige zegt: Dat is nu eenmaal zo. God heeft ons de drank niet verboden. Jezus heeft wijn gemaakt in Kanaän, dus moeten wij eenvoudig maar de drankzuchtigen laten rondlopen en als dat misgaat is er misschien nog een A.A.A., die hen zal opvangen en genezen. Dat is dan zeer christelijk!

Hoe komt de mens er eigenlijk toe om niet zelf te leven volgens een bepaalde regel, maar die wel aan anderen op te leggen? Ik kan mij voorstellen, dat een Paus zegt: Wij moeten het geloof op een bepaalde manier aanvaarden. Maar ik vraag mij af: hoe hij de brutaliteit kan vinden om te zeggen, dat dit de enige waarheid is, waaraan iedereen zich heeft te conformeren. En toch is dat wat letterlijk gebeurt.

Er zijn mensen, die beweren dat een christen eigenlijk geen goed mens

is, omdat hij niet spreekt over Allah maar over God. Vaak is een enkel woord voldoende reden om anderen te verwijzen naar de diepten van de hel. En naarmate de mensen geloviger worden, maken zij de hel dieper. Waarschijnlijk, omdat zij denken dat hun vijanden daarin kunnen vallen.

Men heeft mij eens verteld, dat de droom in het menselijk leven een rol speelt doordat ze bepaalde agressies tot uiting laat komen en bepaalde angst- en begeertegevoelens oplost. Ik zou zeggen: dan is geloof iets dergelijks: een droom, die men droomt om zo te ontkomen aan de werkelijkheid.

Werkelijk gelovigen zijn zelden mensen, die realisten zijn. En als zij het zijn, dan blijkt dat hun geloof alleen maar een formulering is van hun gevoel van verbondenheid met de wereld.

Er zijn natuurlijk ontzettend veel verhalen in omloop van mensen, die zo buitengewoon goed en toch gelovig waren. Maar als wij dan gaan kijken hoe dat in elkaar zit, dan blijkt vaak dat bij die goede mensen het geloof een heel andere functie heeft gehad. Albert Schweitzer was een zeer gelovig mens, maar hij was gelijktijdig krachtens dit geloof eigenlijk een soort pausje in alle goede werken, die hij ongetwijfeld heeft volbracht. Hij eiste een absolute gezagsaanvaarding en vond in zichzelf door zijn meerwaardigheidsgevoel op deze basis de kracht om het goede te volbrengen. Denk niet dat hij de enige is.

Op Molokai (een leprozeneiland van de Hawaï-eilanden) heeft een pater geleefd, een zekere Damiaan, die heilig is verklaard. Deze man leefde daar met de leprozen. Maar zijn geloof was hier niet, zoals men wel eens stelt, de basis van waaruit hij dit werk deed. Neen, zijn geloof was eerder de rechtvaardiging van wat hij deed. Hij was nl. de "God der Leprozen" geworden. Hij was de "heilige" voor de buitenwereld. Zijn geloof gaf hem de mogelijkheid om dit alles aan God toe te schrijven en daardoor voor zichzelf nog het gevoel te krijgen van extra macht en extra verdienste.

Jezus heeft indertijd de mensen geleerd, dat je een wet moet breken op het ogenblik dat er een noodzaak toe is. Als hij op de sabbat iemand geneest, zo mag men hem dat verwijten. Maar dan zegt Jezus: Die mens moest genezen worden en dan komt de sabbat op de tweede plaats.

De gelovige doet vaak het tegenovergestelde. Hij doet hetzelfde als de wetkenmers in de tijd van Jezus. Hij roept uit: Dit is de wet en daar mag men niet tegenin gaan. Dat komt, omdat de mensen de wet nodig hebben. Zonder die wet kunnen zij niet leven.

Gelovigen zijn vaak mensen, die alleen door het kunstwerk, het kunstgeraamte van hun geloof in de wereld overeind weten te blijven. Ik wil daarmee niet zeggen, dat elke gelovige zonder meer een krachteloze figuur is. Vele gelovigen zijn dat echter wel. Zij hebben hun angsten kunnen verdringen door hun geloof ervoor in de plaats te stellen. Zij hebben hun agressie kunnen onderdrukken door die a.h.w. te projecteren in een Godheid, die dan voor hen de agressie zal plegen, zodat zijzelf onschuldig, maar met veel genoegdoening zullen kunnen zien hoe al hun vijanden branden in het eeuwige helle vuur - als God tenminste vóór die tijd nog niet met een beetje donder en bliksem komt opdraven.

Ik geloof in een God. Ik geloof in een werkelijkheid, die verder gaat dan wat ik ken. Maar ik leef in mijn eigen wereld en ik moet daarin leven. Ik meen, dat een gelovige dat ook moet doen. Maar als je het geloof uit het dagelijks leven verdrijft - wat menigeen doet - dan heb je ook geen werkelijkheidszin meer; dan is je geloof een soort poging tot zelfrechtvaardiging, omdat je handelt volgens een logica, die in dat geloof niet helemaal aanvaardbaar is.

Als ik kijk naar de mensen, die geloven in de primitieve godsdiensten (u weet wel, de arme heidenen die nog dansen rond houten beelden), dan heb ik ook het gevoel dat deze mensen met hun geloof dingen proberen te ontvluchten of te bereiken, die anders buiten hun vermogen liggen. Maar gaan wij bij die stammen verder kijken, dan blijkt dat menige godsdiensttoefening

met alle intenties en met alle daarbij behorende eerbare bedoelingen eigenlijk vaak eerder de aanleiding tot een orgie is. Kijken wij naar de wijze waarop zij werken met de magische krachten, dan komen wij tot de conclusie, dat zij hun zelfzucht via het bovennatuurlijke trachten te bevorderen. En vertelt u mij niet, dat dat in andere godsdiensten niet gebeurt.

Als u een moeder wierook ziet branden voor Kwan Yin in de hoop, dat haar kind gezond zal worden, dan is dat ook een beroep op het wonder; het is een erkenning van eigen onvermogen. Ik heb daartegen geen bezwaar, mits je alles hebt gedaan wat je doen kunt. Er komt voor ieder mens een ogenblik dat hij zegt: Meer kan ik niet doen. Hier heb ik geloof nodig, hier heb ik een zekerheid nodig, omdat ik anders het leven niet kan verdragen. Maar dan moet je het ook voor jezelf toegeven. Dan moet je zeggen: Dit geloof is voor mij een steun, omdat ik zelf op deze wijze niet verder kan gaan. Je moet niet zeggen: Het geloof geeft mij recht op hulp, zekerheid en verdienste, zodat ik uit dat geloof alle mogelijkheden kan putten en zo mijzelf veel moeite kan besparen.

Een voorbeeld, dat u hopelijk niet oneerbiedig vindt: Er zijn katholieken, die maandenlang alles doen wat zij zondig achten. Zij plegen overspel, zij stelen, zij bedriegen, zij hebben kwade gedachten, zij roddelen..... en dan op een gegeven ogenblik krijgen ze het gevoel: wij hebben eigenlijk zoveel gedaan wat niet voor ons past en gaan dan ter biecht. In de biecht sommen zij -overigens vol berouw - al hun zonden op en zij volbrengen wat men noemt de poena (de penitentie). Zij prevelen hun gebedjes en gaan dan naar buiten waar hun overspel waarschijnlijk al op hen staat te wachten om daarmee heerlijk te roddelen over anderen en de middelen voor een verder samen-zijn te vinden door het lichten van de beurs van een medeburger. Is dat nog reëel? Ik vind dat geloof eigenlijk krankzinnig.

Zo zijn er mensen, die geloven eerlijk en oprecht in de economische wetten, die zij zelf hebben opgesteld. Maar laten wij hen niet verwijten, want hoeveel van het geloof heeft de mens ook niet zelf geproduceerd, al zegt hij later dat het God is en de econoom dat het wetenschap is. De economen jagen vaak een heel land in de vernieling, alleen maar omdat zij hun theorieën blijven volgen. En als het dan niet goed gaat, dan zeggen ze niet: Ik heb het verkeerd gedaan. Dan zeggen ze doodgewoon: De theorie is goed, er is misschien een kleinigheid bij anderen misgegaan, maar aan ons kan het niet liggen.

Misschien krijgt u nu een beeld van wat voor mij een gelovige is: Iemand, die zijn eigen verantwoordelijkheden voor een groot gedeelte afschuift op een wet, die hem door hogere machten of iets soortgelijks zou zijn gegeven. Iemand, die eigen schuld wel erkent, maar aanneemt dat het niet zo erg is, omdat een ander het wel voor hem zal oplossen.

Een gelovige is voor mij vaak iemand, die niet begrijpt dat leven een kwestie is van eerst zelf doen, zelf beleven, zelf nastreven en pas daarna, als je machteloos bent, een beroep te doen op de hogere krachten.

Let wel, u zult mij niet horen ontkennen dat er hogere krachten zijn. Maar laten wij eerlijk zijn: Indien u God zou zijn en iemand zou zeggen: "O Heer, ik heb weer verkeerd gespeculeerd op de Beurs, geeft mij a.u.b. een goede tip." Zoudt u dan ook niet zeggen: "Lummel, ga eerst eens werken." En indien iemand zich tot God zou richten en zeggen: "Heer, deze Kabinetsformatie is niet wat ik bedoel, dus kan het Uw wil niet zijn." Zou u dan niet zeggen "Hé schlemiel, zoek niet zozeer naar een verhoging van je eigen inkomen. Denk ook eens aan een ander." Toch zijn de gelovigen mensen, die denken dat zij zich precies dat kunnen permitteren. Zij zijn degenen, die menen dat God alles wel in orde maakt. Zij geloven niet dat je zelf moet groeien en zelf een bewustzijn moet vinden in je zelf, voor de wereld, voor de sferen, dat je harmonie moet weten te vinden en eenheid met al het zijnde. Zij geloven doodgewoon: als ik mij maar aan een paar wetjes houd en ik ga dood, dan staat God klaar met een toverstafje en zegt "hup naar de

rechterzijde", waarop ze blij als een schaap in de eeuwige kudde kunnen blijven grazen zonder verder ooit een gedachte te gebruiken. Nu lijkt dat voor sommigen erg ideaal.

Het is opvallend, dat juist diezelfde gelovigen altijd zo ontzettend bang zijn voor Lucifer, de duivel. Lucifer, zoon des Lichts, viel omdat hij het niet eens was met God. Nu kunt u natuurlijk zeggen: Je moet het altijd eens zijn met God. Maar een God, die alleen maar ja-broers nodig heeft, is dat nog een God? De mensen zijn bang voor Lucifer, niet omdat hij hen tot het kwade verleidt, maar omdat hij hun aansprakelijkheid geeft, omdat hij hen voor de keuze stelt. Als je geen keus hebt, dan is het Gods wil. En als je een keuze hebt en het valt verkeerd uit, dan is het de duivel. Wel een gemakkelijke oplossing, vindt u niet? Wat dat betreft, is het ook zo met de mensen die met ons contact hebben, zoals u, precies gelijk.

Er zijn mensen, die geloven dat de geest het wel zal opknappen. Natuurlijk, de geest wil heus wel een keer helpen. De geest is helemaal niet te beroerd om u te wijzen waar u een boek heeft neergelegd of u eraan te herinneren dat een bepaalde weg voor u op dat moment gevaarlijk is. Zij wil u wel helpen, maar dan moet u niet van haar verwachten dat zij - als u niet zelf gaat zoeken - u het boek even komt brengen. Dat zou kunnen (teleportatie), maar waarom zou je het doen als geest? En als iemand met alle geweld precies midden in een verkeersongeluk wil wandelen, hoewel je hem gewaarschuwd hebt, dan laat je hem toch zijn gang gaan! Dan is het toch niet zo, dat je die mens ineens overneemt als een soort medium en naar de goede weg draagt.

De mensen denken vaak: Ach, die geest komt als een grote Meester en zal mij wel even alles leren wat ik nodig heb. De geest kan u alleen datgene leren bescffen wat er in u bestaat. Zij kan u niet iets anders geven dan wat er reeds in u aanwezig is. Zij kan u niet inwijden in geheimen, als u nog niet eens weet dat die geheimen bestaan. De geest - ook de grootste Meester, de meest persoonlijke geleidegeest - kan u alleen maar helpen om uzelf te zijn. Een gelovige, die deze werkelijkheid "ik moet leven, ik ben het die wat moet volbrengen, het is mijn zaak" terzijde stelt, is in mijn ogen een dwaas. En toch vind ik aan de andere kant bij gelovigen mogelijkheden die zonder dit geloof niet bestaan.

Ik heb nu de negatieve kant genoemd. De gelovige is iemand, die niet zegt: Mijn zintuigen zeggen: er is maar één wereld, maar die - als er een andere wereld komt - daarin zoekt naar licht, naar God en die zo tot enorme mystieke belevingen kan komen.

Een gelovige is iemand, die zijn gevoel van beperking weet te vergeten, omdat hij gelooft dat er een God is die hem helpt en daardoor meer presteert dan hij zelf voor mogelijk achtte, maar niet méér dan hij zelf kon doen; en dat vergeet hij dan weer.

Gelovigen zijn wonderlijke wezens. Ik vraag mij wel eens af, of alle geloof van de wereld van begin tot einde niet iets is geworden, waardoor de mens probeert aan zijn eigen wereld te ontkomen. Hij heeft daartoe de mogelijkheid - dat is waar - maar je kunt niet enerzijds in een mystieke hooggeestelijke wereld leven zonder anderzijds met twee voeten in je wereld te staan. Je moet met twee voeten op de grond staan, ook al wordt er duizend keer gezegd dat het einde der tijden nabij is. Dat kan zijn, maar u heeft te leven in deze tijd. U moet zich niet bezighouden met wat er over honderd jaar kan gebeuren. U moet uw problemen van vandaag oplossen. U moet zich niet afvragen wat de deskundigen zeggen. U moet zich afvragen wat uw onmiddellijke mogelijkheden zijn. Alleen als de deskundigen u kunnen helpen om uw mogelijkheden beter te gebruiken, hebben zij voor u betekenis en zin. Als de medische wetenschap zover komt dat zij maanziekte kan genezen en u zit op aarde, dan heeft u er niets aan, dan heeft u meer aan een middel tegen griep. Zo moet u het bekijken.

In het geloof heb je maar al te vaak de neiging om alles te transponeren naar een hogere bestemming, een hoger doel; en dat is fout. Een geloof is iets waardoor je op deze wereld leeft. Geloof, dat is niet een eenvoudig de wereld ontkennen. Neen, dat is zien wat er in de wereld is en de dingen, waaraan je geen deel wilt hebben, terzijde schuiven om wat voor jou belangrijk is te doen.

De Boeddha (toen nog prins Siddharta) ontmoette volgens de legende een arme, een zieke etc. Hij ging toen zijn eigen weg. Dat was zijn zaak. Als hij er geen probleem in had gevonden dat hij wilde oplossen, dan had hij kunnen weglopen zover hij maar wilde, hij zou nooit een "verlichte" zijn geworden.

Wat Jezus betreft is het precies hetzelfde. Jezus was een groot Meester en een groot Leraar. Voor mijn part was hij ook nog de zoon Gods. Maar als Jezus niet bewust was gaan leven, als hij uit wat de mensen waren en wat de mensen deden niet zijn conclusies had getrokken, dan zou hij heus niets hebben betekend, dan was hij ijl en leeg geweest.

De groote Meesters en Leraren op deze wereld bewijzen hun waarde niet door de hoog-geestelijke praatjes die zij houden, maar door datgene wat zij tot stand brengen. Jezus geneest, hij wekt de doden op, hij doet wonderen. Met die wonderen bewijst hij dat hetgeen hij zegt een achtergrond heeft. Hij laat het feitelijke zien. Hij zegt niet dat het zo zal zijn in de toekomst, hij laat het vandaag zien. Hij spreekt niet over een eeuwige zaligheid later, hij spreekt over het Koninkrijk Gods dat er nu is. "Nog heden zult ge met mij zijn," zegt hij tegen één der moordenaars.

De gelovige doet precies het tegengestelde. Hij schuift alles naar een hiernamaals, naar een ander land, naar een verre sfeer of desnoods naar een leven na dit leven. Maar je leeft vandaag. De gelovige is geneigd dit te vergeten. De gelovige denkt dat een ander het wel in orde zal brengen.

Iemand, die gelooft in God, moet begrijpen dat het juist die God is, die hem hier heeft geplaatst met deze problemen en de mogelijkheid om ze op te lossen. Dat het niet je taak is om anderen te veroordelen of te leven volgens de regels die anderen goed vinden, maar dat het je taak is om nu zo te leven dat je het kunt aanvaarden en dat je de problemen van je leven zo goed mogelijk zelf oplost. Dat is namelijk de ervaring die je nodig hebt, dat is de bewustwording..

Ach, het is misschien voor velen van u een beetje een praatje. U heeft het waarschijnlijk al zo vaak gehoord. Maar hoe dikwijls wijkt u zelf niet af van de werkelijkheid? Hoe vaak vergeet u zelf niet dat u met twee voetjes op de grond moet blijven staan? En hoe vaak denkt u niet: nu ja, daar zal wel een ander zijn die het voor mij doet? Daarom is het misschien nodig, dat deze dingen worden herhaald, telkenmale weer.

Als u werkelijk zoudt geloven, dan zoudt u ook moeten geloven in de zinrijkheid van alles wat u bent en van alles wat er gebeurt. U zoudt dan moeten geloven in de middelen, die u ter beschikking staan om alle problemen, die werkelijk van belang zijn voor u op te lossen. Dan zoudt u moeten geloven in uw zuiver persoonlijke weg van bewustwording. Dan zoudt u moeten geloven dat God datgene wat aan u wordt gegeven aan anderen niet zal worden onthouden. Dan zoudt u geloven in die God als de hoogste Arbitrator, die meer weet dan u. Dan zoudt u niet proberen om uzelf als arbiter over anderen aan te stellen. Dit is misschien de grootste geestelijke waarheid, die ik u vertellen kan. Want de mensen, die denken aan karma, aan veroordeling, aan hel, aan vagevuur, aan hemel, die maken zich er allemaal gemakkelijk van af.

U leeft en u zult blijven leven in deze vorm of in een andere. De problemen, die u vandaag oplost bepalen welke problemen u morgen aankunt. De harmonieën, die u vandaag vindt, bepalen welke harmonische mogelijkheden u morgen zult bezitten. Het is alles wat je vandaag doet wat morgen bepaalt. Je kunt anderen niet bestemmen of bepalen. Je kunt niet

rekenen op een goddelijk ingrijpen dat wel eventjes ervoor zal zorgen dat het goed gaat. Je kunt alleen het beste doen wat je kunt. Je kunt het beste oplossen wat vandaag belangrijk is als probleem, ook als het dat gisteren niet was of morgen niet zal zijn. Je moet handelen op grond van de gegevens, die je vandaag kent, niet op grond van datgene wat je veronderstelt dat over 50 jaar waar zal zijn.

Je moet jezelf zijn met je eigen vermogens, met je eigen krachten, je eigen problemen. En dan kun je toch nog wel een gelovige zijn, maar dan een goede gelovige. Iemand, die gelooft, dat dit alles betekenis en zin heeft. Iemand, die gelooft dat niets om niets gebeurt. Iemand, die gelooft dat alle dingen tezamen tenslotte een oplossing zullen geven voor het probleem van het leven en voor de problemen, die wij nu nog dood noemen: de problemen van verandering. Dit wilde ik u op deze avond toch nog een keer zeggen.

-:-

GEDACHTENSTROOM.

De gedachten van een mens zijn reeksen associaties, die van de ene associatie naar de andere overgaat. Een enkel ogenblik wordt de mens geconfronteerd met de werkelijkheid, maar dan ontstaat er kortsluiting in zijn gedachtenstroom en weigert hij te erkennen wat de feiten zijn. Dat is begrijpelijk, want voor de mens zijn gedachten de mogelijkheid om de werkelijkheid, waarin hij leeft en de feiten die hij ervaart zo te interpreteren, dat het net lijkt, of hij er beter aan toe is dan hij in wezen is, dan wel dat hij meer waard is dan hij ooit zal kunnen zijn. Op deze manier vervalst de mens de werkelijkheid voor zichzelf en hij gebruikt zijn gedachten over het algemeen om van de werkelijkheid weg te lopen.

Maar op het ogenblik, dat diezelfde mens besluit zijn gedachtenstroom op de werkelijkheid te richten, blijkt dat er geen stroom van gedachten meer is, maar dat er één gedachte is, die overal en voortdurend weer opkomt en daardoor steeds een en dezelfde werkelijkheid in alle belevingen en verschijnselen naar voren brengt. Daarom is het belangrijk, dat je leert om naast het gebruik van het associatief reageren dat voor een mens vaak erg belangrijk is, je ook dat ene denkbeeldje steeds voor ogen te stellen, zodat je begrijpt welke waarde er in alle dingen gelijk aanwezig zijnde voor jou de werkelijkheid van je bestaan omschrijft.

Daarmee heb je dan volgens mij de kans om iets meer van de kosmos, van je kosmisch bestaan te beseffen (zelfs als mens), krachten daaraan te ontlenen en tenslotte misschien iets te beseffen van de ziel, die de kern is van je hele bestaan, maar die alleen, indien ze enigszins wordt beseft, je vrij kan maken uit de keten van oorzaak-en-gevolg, die alleen bestaat voor hen die in de waan van de tijd gevangen zitten.

:--:--:

Abonnementen: f 25,- p. 10 nummers
(v. leden f 17.50 (v. buitenland f 3.50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468,874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Graaf Willem de Rijkelaan 15
Leidschendam Tel: 01761-5154

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

MEI 1973.

18e jaargang.
Nummer 8.

KOSMISCHE LERINGEN.

Kosmische waarden en werkingen

CI/93

Parabelen

CI/99

Samenhang

CI/104

DE MENS EN DE GEEST

De menselijke geest

CII/97

De mens

CII/106

Vuur

CII/111

Als de heilige Zeven.....

CII/112

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

KOSMISCHE LERINGEN

HOOFDSTUK VIII.

Inleiding.

Deze avond hebben wij een gastspreker. Dat is in deze cursus niet de gewoonte, maar gezien het geheel van de kosmische leringen en de mogelijkheid ons daartoe geboden, zouden wij u vanavond willen voorstellen aan de Heer Mu Ti.

Mu Ti leefde enkele honderden jaren voor Christus en kan worden beschouwd als een voorloper. Hij leefde in China, zoals de naam u al zegt. Zijn leringen gingen eigenlijk uit van het standpunt dat men iedereen moet liefhebben. Hij predikte tegen de strikte opvatting van Tao, die een zeer sterke familie- en ook wel groepsbinding tot stand had gebracht, maar waar een ieder die buiten de eigen kring stond als een soort wettige prooi werd beschouwd. Hij is voor ons niet alleen interessant, omdat hij in het verleden bijzonder grote en goede leringen heeft gebracht, maar meer nog omdat hij behoort tot de groten uit de geest en in de tijd na zijn laatste incarnatie - meer dan 2000 jaar geleden - voortdurend heeft gewerkt juist met krachten, die wij ook kosmisch plegen te noemen.

Ik hoop, dat u zijn betoog met enige geduld zult willen aanhoren, want het zal u duidelijk zijn dat hij na zo lange tijd moeilijk weer zijn eigen persona kan aannemen. Dat betekent dat hij gebruik zal moeten maken van de norm van het medium, maar de inhoud - dat kunnen wij u garanderen - zal zeker die van Mu Ti zijn. Wij hebben hem verzocht u zeer in het algemeen enkele beschouwingen over kosmische waarden en werkingen te geven. Ik voel mij zeer vereerd dat ik hem heb mogen inleiden. Ik geef het medium thans over aan Mu Ti.

KOSMISCHE WAARDEN EN WERKINGEN.

Het is wat moeilijk voor mij te wennen aan lichamelijke op dit ogenblik. U zult mij dat willen vergeven. Het is lang geleden sedert men mij de Foh tchou heeft meegegeven, mijn naam heeft ingeschreven op de bronzen tabletten en mij daarna bijna aan de vergetelheid heeft prijsgegeven.

Als wij denken aan de kosmos, dan denken wij aan iets wat onmetelijk groot is. De kosmos is onmetelijk maar gelijktijdig te omvamen. Indien wij beseffen hoezeer de grenzen die wij zelf opbouwen, de grenzen die wij vanuit onszelf leggen ook t.a.v. onze naasten bepalend zijn voor de onmetelijkheid van die kosmos, dan zullen wij hem beter kunnen benaderen.

"Hebt uw naasten lief," heeft uw grote Leraar u voorgehouden. De werkelijkheid daarvan is deze: Probeer geen grenzen te trekken. De mensen moeten elkaar aanvaarden en liefhebben en niet denken aan ras, beroep of familie. De mensen moeten de wereld liefhebben en daarbij niet

spreken over: dit is mijn land en dat is uw land. De mensen moeten het geheel van het zijn kunnen aanvaarden, niet alleen de wereld waarop ze ver-
toeven, maar ook de hemel daarboven met de dreigende wolken, met de ster-
ren die uit het duister pinken. De onmetelijkheid, welke veel dichterbij
ligt dan men vermoedt.

Ik heb mij in de loop der tijden leren bezighouden met deze kosmos.
Ik heb geleerd de kleinheid van de stoffelijke kosmos te zien. Het ge-
heel, dat u de stoffelijke kosmos noemt, lijkt van veraf gezien op een
kloppend hart. Voortdurend worden energieën teruggenomen van de grenzen
en worden deze weer teruggepompt langs de onzichtbare aderen die de meer
zichtbare verschijnselen verbinden. Er is een voortdurende werking.
Er is een voortdurende kracht. En zoals een hart klopt in zijn eigen rit-
me, zo klopt ook deze stoffelijke kosmos in zijn eigen ritme. Hij geeft
krachten en neemt die weer terug. En altijd weer probeert hij daarbij te
reageren op hetgeen hij ervaart.

Eens meende ik, dat de kosmos een onmetelijkheid was waarin ik mij
kon verliezen. Nu zie ik deze stoffelijke kosmos als het lichaam van een
vriend met wie ik kan spreken. Een vriend, die angsten kent en begeer-
ten. Een vriend, die zijn eigen taal heeft en die op zijn eigen wijze re-
ageert op al wat er in en rond hem geschiedt.

Als men nu spreekt van kosmische impulsen, dan zal men u vertellen
dat ze komen uit het hart van de Melkweg, dat ze u beroeren op verschil-
lende manieren, maar men kan u niet vertellen waarom ze bestaan.
Een Melkweg of materie is niets anders dan het orgaan van het wezen dat
u Kosmos noemt. En al datgene wat daar in die schijnbare leegte aan krach-
ten en stralingen, aan vreemde stromen van zeer fijn verdeelde materie
rondtrekt, zouden wij kunnen zien als een soort stofwisselingsproces.
Als het hart klopt moet het orgaan reageren. Als het hart van de kosmos
klopt, dan zijn er in alle 69 grote, schijnbaar besloten heelallen gelijk-
tijdig dezelfde pulsen. En als wij weten hoe de zenuwstromen van het men-
selijk lichaam kunnen worden geleid en geprikkeld, als wij het spel kennen
van de naalden op de plaatsen waarop zij gezet moeten worden, dan begrij-
pen wij dat het menselijk lichaam door bepaalde stimulansen tot gezondheid
of tot ziekte kan worden gebracht.

Als er gedachten zijn, sterke goed gerichte gedachten die niet uit
de materie komen, dan kunnen zij vaak op een soortgelijke wijze functioneren
t.a.v. de kosmos. Als je een sterk gerichte impuls hebt (b.v. van de aar-
de), dan is de gedachte daarvan niet meer onderworpen aan de beperkingen
van een materieel heelal. Ze snelt voort. Ze is gecentreerd. Ze richt zich
op datgene wat voor die kosmos het zenuwstelsel kan worden genoemd en
brengt daarin dan krachten uit een andere wereld of sfeer over. Want de
heelallen, die in de materie bestaan, worden a.h.w. omringd door werel-
den die in de geest bestaan. En al deze werelden op hun beurt worden om-
ringd door een kracht, die wij Goddelijk noemen en die in wezen een enorme
hoeveelheid kracht is, verzameld in een lichtend geheel waarvan wij de
grens niet kennen. Een gedachte kan dus een kosmische werking betekenen,
die ook zuiver stoffelijk optreedt.

Stel nu, dat wij in de geest zien dat een ontwikkeling op deze wereld
gekeerd moet worden. Dan kunnen wij dat niet doen met haat en vernietiging,
want dan zouden wij grenzen optrekken die het ons onmogelijk maken de kos-
mos nog te overzien. Wij kunnen alleen uit bewogenheid, uit mededogen, uit
genegenheid handelen. Dat betekent, dat wij een beroep zullen moeten doen
op de krachten en wetten van de natuur. Wij stimuleren dan een zon of wij
remmen haar af. Wij brengen een aarzeling in de draaiing van een planeet
of stimuleren een enorme explosie in het onbewoonde gedeelte van het cen-
trum en laten enorme krachten uitschieten naar de verschillende uiteinden
van een sterrennevel waarin leven bestaat. Zo probeer je dan richting te
geven, hulp te geven. Zo probeer je dit lichaam van de stoffelijke kosmos
gezond te houden.

Nu weet ik, dat dit alles voor een mens moeilijk te aanvaarden is. Een mens leeft in een kleine wereld ergens rond een kleine zon, die bijna verloren gaat in de ruimte, in een vaagheid van sterren, die slechts soms de werkelijkheid van haar eigen Melkwegstelsel als een bleke band over de hemel kan aanschouwen. Toch vraag ik u om dat wat ik u heb gezegd te onthouden. Niet omdat het nu voor u belangrijk is, maar wel omdat u alleen dan kunt begrijpen waarom de geheimen van de kosmos zo anders klinken dan mensen dat graag zouden horen.

Toen ik nog de amberknoop droeg, was de heerser van de Drakentroon machtig en sterk. Zijn woord deed volgens het geloof de aarde sidderen. Maar degenen die sidderden waren de dwazen. Zij echter, die wisten hoe ver de weg was naar de hoofdstad, zij sidderden niet; zij lachten stil. Zij schreven brieven waarin stond: "Ja Heer, wij zullen u gehoorzamen. Wij zijn uw onderdanigste dienaren. Stof onder uw voeten." En zij handelden volgens hun eigen wensen en volgens hun eigen wetten. Zo werden de armen rijk. Degenen die met een enkele graad waren begonnen, werden al snel gewichtige ambtenaren wier yamen meer ruimte besloeg dan een halve stad. Zo gaan de dingen. Luister dan naar wat mijn ziel heeft geleerd, toen zij eindelijk kon ademen, ontdaan van stoffelijke begrensdheid.

Ik omvat alle dingen. Daar waar mijn besef zich heen richt, ben ik volgens mijn denken. Maar ik ben overal en als ik mij niet concentreer, spreken alle dingen. Vele heffen elkaar op en wat er overblijft is iets van een kosmisch ritme, iets van de lerende gedachte, de grote impuls die het Al beheerst.

Ik spreek u niet van oneindige wezens. Zo zij er zijn, zijn ze datgene wat ons omvat, niet iets wat wij kunnen benaderen. Maar ik spreek u wel van ons eigen wezen, dat ontdaan van zijn beperkingen het geheel kent van het zijn. Maar kennen betekent ook aanvaarden. In de kosmos geldt:

Daar waar aanvaarding is, is éénklank mogelijk. Daar waar twee als één klinken, zijn zij één, onscheidbaar, volledig dat wat zij waren. Maar ze zijn ook tezamen datgene wat elk van hen was. Begrenzingen doorbreek je, maar een eenwording doorleef je. Als je bewustzijn wordt gedeeld met dat van een ander, dan is het niet slechts een soort dubbel geheugen, een dubbele wijsheid. Het is meer. Het is een inzicht dat veel verder gaat dan één van beiden ooit zou kunnen bereiken. Het is meer dan beiden tezamen volgens hun vroegere inzichten zouden zijn. Daar waar deze versmelting plaatsvindt, vindt de geest de kracht om de kosmos te beseffen en zich van zijn begrenzingen en beperkingen te ontdoen.

Wanneer het licht dooft aan de hemel, trekt de zon haar baan verder in onbekende landen. In ons is licht. Soms dooft het licht en wij denken dan dat de nacht eeuwig is. De werkelijkheid is, dat datzelfde licht voortgaat, dat het voortbestaat elders en dat het zal terugkeren. Indien één ding zeker is in deze stoffelijke kosmos en tevens in de werelden van de geest, dan is het dit:

Een licht, dateens heeft geschenen, keert terug. Een werkelijkheid, die eens heeft bestaan, keert terug. Niets verdwijnt voor goed. Alleen dooft soms het licht, zodat wij het niet meer zien. Daarom beschikken wij altijd over de rijkdom van onze volledige persoonlijkheid; de rijkdom van onze verbindingen en ervaringen, zelfs indien wij gekluisterd en geboeid in een stoffelijk lichaam als een komeet met een vurige staart zwerven door de hemelen en menen alleen te zijn. Onze verbondenheid is de werkelijkheid. Onze eenzaamheid is slechts het duister, waardoor wij vergeten wat wij zijn. Alle wijsheid van de gehele wereld bezit je, indien je het Al kunt zien als een geheel, indien je de kosmos ziet als het kloppende hart - stoffelijk uitgedrukt - van een werkelijkheid die meer is. Maar al die wijsheid tezamen blijkt minder te zijn dan je gelooft.

Ik ben eens trots geweest op de diepte van mijn gedachten, de zuiverheid waarmee mijn penseel waarheden in lettertekens heeft neergeschreven. Het was niets. Mensen op aarde beroepen zich op de oude geschriften.

Zij beroepen zich op nieuwe profeten. Het is alles als niets. Want de wijsheid, die kosmisch is, die de aard en het wezen van het Al uitdrukt, is een eenvoudige wijsheid. Als ik haar wil uitdrukken met de middelen die mij op dit moment ter beschikking staan, zo moet ik woorden kiezen. Laat mij het dan zo stellen:

De eenheid van alle dingen is het besef, dat nodig is om de aard en het wezen van alle dingen te erkennen en te aanvaarden. Daar waar de gedachten van de ene mens voor de andere verborgen zijn, heerst verdeeldheid, daar is strijd. Daar waar de versmelting van gedachten mogelijk wordt, openbaart zich een werkelijkheid waardoor men leert zich aan te passen. Mensen kunnen kosmische wijsheid alleen begrijpen, indien ze niet meer begrensd zijn.

Mei Wah, mijn geliefde zoon, speelde in de tijd van de chrysantemen op de binnenplaats. Toen zij hun bladeren lieten vallen, raapte hij ze bijeen en beklagde zich: "Nu heb ik toch alle bloembladen bijeengebracht, maar ziet, het leeft niet. Ik kan geen chrysantemen maken."

Indien wij de wijsheden afzonderlijk nemen, kunnen wij ze niet tot leven brengen; ze zijn dood. Alle leringen naast elkaar gezien, alle leringen bij elkaar gebracht zijn en blijven ondanks alle pogingen ledig, zinloos, totdat wij de levende kracht vinden waaruit die eenheid als vanzelf ontstaat.

Leven is onbegrensdheid. Onbegrensdheid is de werkelijke bron van alle leven. Alle schijn van leven is ordening. Alle werkelijkheid van leven is groter dan ordening. Alle krachten die wij benoemen doden wij. Alle krachten die wij beleven zijn levend in ons en maken ons één met het Al waartoe wij behoren.

Wanneer men spreekt tot de voorvaderen, zo spreekt men met enkelingen. In mijn tijd sprak men met de voorvaderen en er werd voor de tabletten waarop hun namen gegraveerd stonden een offer gebracht. De wierook brandde en een vervanger werd aangewezen voor degene met wie wij wilden spreken. Als de rook dan zwaarder werd en de sfeer in het donkere hout een werking (een kraken) deed ontstaan, zo heetten wij de eerste welkom bij zijn naam. Wij legden hem onze problemen voor en zeiden tot hem: "Want u bent gegaan uit het land en het rijk van de Hemelse Keizer. U kent de dingen die wij niet kennen." Maar wij spraken met één persoon. Hoe kan een dwaas die sterft plotseling tot wijze worden? Hoe kan de beperkte plotseling onbeperkt in weten zijn, alleen omdat hij de grenzen van de dood heeft overschreden? Maar soms - en ik heb dat in mijn dagen gedaan - waren wij bijeen en hadden een plaatsvervanger (u zou hem waarschijnlijk medium noemen). Dan riepen wij tot de kosmos: "Openbaar u, opdat wij weten wie zij zijn!" En vaak was er dan wijsheid. Wijsheid juist omdat wij ons niet tot het beperkte hadden gericht, maar tot het onbegrensdde.

Als er één ding is dat alle tijden samen bindt als een rijdraad de zomen van een gewaad, dan is dat liefde. Liefde in alle vormen. Daar waar een mens zichzelf vergeet, wordt hij eerst werkelijk bewust. Daar waar een mens niet vraagt naar naam, naar waardigheid of beroep, maar aanvaardt in liefde, daar dringt hij door tot de grote werkelijkheid. In uw taal is het moeilijk dit te zeggen. Ik waag een poging.

Wat wij liefde noemen, kent ongekende vormen. Het is echter altijd een verbreken van grenzen. Daar waar grenzen breken, kan de werkelijkheid binnentreden. Waar de werkelijkheid leeft, daar zijn de krachten van de kosmos het speeltuig geworden van een geest, die bewust haar wervelende gang langs de levensspiraal onderbreekt, die de wenteling van het rad stil zet en lachend vanuit haar tijdloosheid een ogenblik wat werkelijkheid tekent in een van de kleine werelden.

U sterft en u leeft en u sterft en u leeft weer. U leeft in een sfeer, u verdwijnt en u keert weer. Altijd weer herhalend dezelfde gang, alsof de dagen van weleer opnieuw beleefd moeten worden en oude paden hun-

keren naar uw voeten, opdat deze ze zullen betreden. Maar wat is de werkelijkheid? Waar u een band heeft geknoopt is deze blijvend. Waar u een weg heeft gebaad, is hij geworden tot kennis. Waar u wijsheid heeft vergaard, heeft u zaad uitgestrooid op de akkers van de oneindigheid. Want niets wat eens met ons was verbonden, zal ooit weer van ons wezen worden losgemaakt. Geen gedachte, die wij hebben gedeeld met een ander, gaat verloren. Een dag, die wij hebben gedeeld met een ander, is oneindig. Een gedachte, die wij hebben gevonden en hebben gedeeld met een ander, is een werkelijkheid geworden die voortdurend is terug te vinden. En daar waar wij in de wijsheid van het leven een ogenblik onze grens vergaten en elkaar erkenden, hebben wij de tijdloosheid en het licht neergeschreven op een wijze, die nooit verloren kan gaan. Het Al met al zijn werkingen, met zijn vreemde ritmen, zijn versnellingen van angst, haat of begeerte, met zijn plotselinge explosies van genegenheid, die gaan tot aan het duister toe, dat gehele Al gaat aan u voorbij. Maar dat wat u heeft gedeeld, gaat nooit voorbij.

U kunt, zoals wij doen, spelen met de onmetelijke krachten. U kunt stralingen ontwerpen die duizenden jaren nodig hebben, voordat ze een bepaalde plaats bereiken, maar u kunt niets veranderen wat er in de werkelijkheid van de verbondenheid tot stand is gekomen. Misschien is dat wel de grootste wijsheid. Je kunt niets verliezen, waaraan je déél hebt gehad, maar je verliest alles wat je slechts bezeten hebt. Je kunt niets verliezen wat je hebt aanvaard in liefde. Zelfs als alle vorm is verbleekt, teken je nog in de sidderingen en trillingen van de oneindigheid het oude gebeuren en de oude waarden.

Zielen, verdeeld in sferen vanaf degenen die bekrompen wegvluchten naar het duister, tot aan degenen die in het hoogste licht staan, verliezen niet de band van hun verbondenheid. Ze verliezen niet de liefde, die zij hebben gekend. Zij zijn oneindigheid. Daarom is de gang der dagen - hoe traag of hoe jachtend ook - onbelangrijk. Daarom zijn de dreigingen van uw wereld slechts papieren tijgers. Daarom is al wat u wordt verkondigd als zijnde de eeuwige waarheid of wijsheid niets anders dan een rookwolk die wegdrijft. Maar het werkelijke vuur is de aanvaarding. En het is dit vuur dat het licht geeft dat blijvend is.

De wereld is ingedeeld. De wereld kent haar orde. De ambtenaar gaat afgemeten zijn wegen. De boer intrigeert om te ontkomen aan de lasten hem opgelegd. De koelie zwoegt voort en hoopt een handvol rijst te verwerven. En toch zijn ze allen één, want deze verschillen zijn schijn.

De wereld is ingedeeld in naties. En de hoge heren, gezeten op hun porceleinen tronen decreteren: Hier ligt het middelpunt der aarde. Maar de aarde kent geen middelpunt waar mensen wonen. Maar daar waar ze in erbarmen hebben gezegd: Wij tezamen zijn het leven van deze aarde, daar wordt het innerlijk vuur van de aarde beroerd, worden de hemelen opnieuw gekleurd, sidderen de sterren in een verre oneindigheid, want wat daar gebeurt is eeuwig.

Wij zijn hier. Wij delen een gedachte voor zover woorden het delen van een gedachte mogelijk maken. Maar als wij die gedachte delen in de wederkerige aanvaarding die nodig is om elkaar te verstaan, dan hebben wij iets geschreven dat in de eeuwigheid staat, want dat gaat niet teloor. En daarom zeg ik u:

Kosmische wijsheid is het eenvoudigste dat er bestaat. De kern van de kosmische wijsheid is de aanvaarding, de verbondenheid. Daaruit groeit de enige werkelijkheid, die onvergankelijk is. Daarin vind je het enige leven dat waarlijk en zonder dood leven blijft.

Wanneer uw naam van de Tafelen des Levens is gestreken, uw naam is weggevaagd op de tafel van de voorouders, wanneer er geen offer meer wordt gebracht en de vergetelheid als een nacht ligt over datgene wat ge op aarde zijt geweest, dan leeft u voort in uw verbondenheid. Zij is het enig werkelijke. Wie die verbondenheid beseft, kan waarlijk uw kosmos (de stoffelijke kosmos) zien als een kloppend hart, dat wonderlijke schichten voortstuwt

naar zichzelf, zichzelf vernieuwt, zichzelf bedreigt, zichzelf verheft en toch hetzelfde blijft. Uw werkelijkheid verandert niet; alleen het onbelangrijke wijzigt zich en onderlijnt zo eens te meer dat het belangrijke eeuwig is.

Ik geef u nu weer terug aan deze zeer gewaardeerde vriend, die mij heeft willen inleiden, want ik moet u gaan verlaten. Ik wil dit niet doen, zonder mij te verontschuldigen voor de onvolledigheid waarmee ik mij heb kunnen uitdrukken. Want het is vaak moeilijk om de gedachten van de aarde terug te vinden, als je speelt met de krachten van een kosmos en toch is dit minstens zo belangrijk. Goedenavond.

Dit, vrienden, was dan een toespraak van de Leraar Mu Ti.

Ik weet niet, of het allemaal goed is overgekomen. Het is misschien niet zo zakelijk. Aan de andere kant is het misschien wel eens goed om op deze wijze een bepaalde kosmische beschouwing te leren kennen.

Wij lopen zo gemakkelijk vast in allerlei ideeën over inwijding, over boodschappen die door alle tijden heen zijn gebracht en vergeten wel eens dat het alleen maar treden zijn, stappen die je zet op de weg naar de werkelijkheid.

Het meest opvallende van deze bijeenkomst is wel, dat we een dergelijke grote en zeer oude entiteit als Mu Ti onmiddellijk bereid hebben gevonden om hier te spreken voor een paar mensen, terwijl hij toch gelijktijdig - en ik weet dat beter dan u - enorme krachten heeft en vaak enorme aansprakelijkheden op zich weet te laden. Want het werkelijk hoogste is vervlochten met alle dingen, ook met het kleinste. Dat is één van de meest wonderlijke verschijnselen, die wij in het heelal kunnen vinden. Men zegt wel eens: De portier heeft zelden tijd, de directeur altijd. Misschien is dat hier wel een beetje waar. Want deze hoge krachten blijken, wanneer het maar even mogelijk is, bereid om veel te vergeten en ook om zich sterk te beperken, want het is voor hen een soort gevangenschap en toch een paar dingen te vertellen.

Natuurlijk kunnen wij de kosmos niet zien als een Mu Ti en de zijnen. Voor ons is de kosmos nog een enorm probleem; een raadseltuin, vaak zelfs een doolhof waarin de sferen en de werelden dooreen schijnen te lopen. Maar aan de andere kant vind ik het zo'n ontzettend hoopgevende gedachte dat niets wat de moeite waard is verloren gaat. Dat is hetgeen wij hier hebben gehoord en wat wij misschien nog wel eens meer zullen horen. Want ik geloof, dat met een klein beetje geluk we nog wel enkele entiteiten zullen kunnen vinden, die op hun manier ook nog iets willen toelichten.

Het is niet de bedoeling - dat moet u goed begrijpen - om van deze cursus plotseling een cursus voor gastsprekers te maken. Maar nadat wij zoveel van allerlei kosmische leringen zijn nagegaan, lijkt het mij goed om - indien het mogelijk is en dat blijkt zo nu en dan het geval te zijn - ook eens de stemmen zelf aan het woord te laten komen; de denkbeelden zelf. En denkt u nu niet: dat is allemaal toch één en hetzelfde, het is één pot nat. Al deze hoge entiteiten hebben een eigen groei doorgemaakt. Ze hebben een eigen manier van zien en formuleren. De verbondenheid, waarover Mu Ti spreekt, is ongetwijfeld onder hen aanwezig, maar dat betekent nog niet dat ze zichzelf niet meer zijn. Juist de verscheidenheid van hun denkbeelden en uitspraken zouden volgens mij kunnen bijdragen tot een begrip voor de kosmos. De leringen, die wij zouden kunnen ontvangen, zijn mijns inziens vaak kosmischer dan alle theorieën die wij u kunnen verkondigen.

P A R A B E L E N .

Een parabel of gelijkenis is een poging om iets duidelijk te maken door het te vergelijken met iets anders, zonder dat de gelijkenis opvallend groot is. Als men dat begrijpt, wordt het ook duidelijk waarom de mensen over het algemeen zulke zwaarwichtige bedoelingen zoeken achter allerlei gebeurtenissen en histories uit de oudheid. Neem nu b.v. de toren van Babel.

De mensen wilden een toren bouwen die tot aan de hemel reikte. Maar God vond het niet goed. Hij zag zijn rust bedreigd en daarom verwarde Hij hen zodanig dat ze elkaar niet meer konden verstaan. Dat lijkt misschien iets nieuws, maar voor mij is het zowel een beschrijving van de oude tijd als van de vergaderingen van de EEG en van de UNO. De mensen spreken wel met elkaar, maar ze kunnen elkaar niet verstaan, omdat een ieder voor zichzelf spreekt en denkt. En als ze eindelijk iets doen, dan wordt het een koehandel. Dat is natuurlijk in de economie en de politiek bijna onvermijdelijk. Maar de meeste parabellen hebben toch iets meer te maken met geestelijke waarden.

Als Jezus begint met "de zaaier ging uit om te zaaien"....dan zie je dat voor je en zeg je: ja, en de vogelen des velds pikken het op, of het valt op stenige rotsen en daardoor komt het niet op.

Maar is het eigenlijk niet zo, dat de mens een gehele structuur is. Hij is in wezen het landschap; en dat vergeten de meeste mensen. Zij denken: wij zijn het graan dat is opgeschoten en de rest ligt te verpieteren. Maar dat is niet waar. Wijzelf zijn een landschap en in ons zijn bepaalde wegen - laten we zeggen gedachtensporen. Met die gedachtensporen zijn wij zo verbrouwd geraakt, dat we eenvoudig geen nieuwe impressie (nieuw zaad) meer kunnen accepteren. Voor ons zijn bepaalde waarheden waar en het interesseert ons helemaal niet, of er een wijsheid of waarheid komt, die aantoonde dat het wel een beetje anders is. Voor ons is dat de weg en alles wat daarop terecht komt krijgt eenvoudig geen kans; dat wordt vertreden.

Er zijn ook dingen, die je gewoon vergeet. De vogelen des velds pikken een deel van de oogst op. Er zijn zoveel gebeurtenissen op aarde waardoor je wordt gebiologeerd, dat je bepaalde geestelijke waarden gewoon vergeet. Als je het zo gaat bekijken, dan krijgt het parabel ineens een heel ander karakter. Het is niet de benauwende gelijkenis van iets wat op aarde eens is geweest en wat later zal terugkomen. Het is eerder een poging om iets aanschouwelijk te maken wat zich in jezelf afspeelt.

U kent misschien de Arabische gelijkenis van de man, die erg wijs was en Allah vroeg: "Laat mij nu eens zien wat de zin van het leven is." Er kwam een engel, die hem een stukje omhoog bracht tot boven op een minaret. Hij keek naar beneden en zei: "Wat een wanorde." Hij kwam nog wat hoger en zei toen: "Wat vreemd, nu zit er meer een soort ordening in." Hij kwam weer een eind hoger, dicht bij de hemel en toen zag hij dat alle mensen en alles wat er bewoog een draadje achter zich aansleepten en dat er zo een schitterend tapijt ontstond.

Hier zou de mens denken: dat is natuurlijk vanuit God gezien, dan is de orde perfect, maar voor ons is het wanorde. Maar u moet dit ook weer naar binnen toe brengen. Een parabel kun je niet alleen maar gebruiken om te zeggen: Ergens anders is het goed. Neen, je moet gewoon zeggen: Hoe is het in mijzelf. Als ik de dingen gewoon beleef, is het chaos. Waarom? Als ik daarna zeg: Ik wil proberen er een beetje afstand van te nemen, dan ziet het er nog veel zinlozer uit, want nu valt ons eerst op hoe groot die drukte en verwarring eigenlijk is waarvan wij zelf maar een klein stukje hebben meegemaakt. En pas als we gaan zoeken naar de betekenis ervan in tijd, in zielekracht en lichtwaarden, dan gaan we langzamerhand zien dat er toch ordening is. En dan komt misschien de grote wijs-

heid waardoor je beseft wat eigenlijk de reden is dat dit allemaal gebeurt.

Het ontstaan van het tapijt wil niet zeggen dat God met Zijn schepping een bepaald weefsel aan het vervaardigen is. Het wil gewoon zeggen, dat indien wij ver genoeg weg komen van onszelf, we in staat zijn om de perfecte schoonheid van alles te zien, omdat we ons dan niet meer beschouwen als een deeltje van de een of andere wanorde of als iemand die zichzelf moet handhaven, maar alleen als een factor in het geheel.

De parabels zijn vaak van vooral Joodse origine. Een van de mooiste is een verhaal van een Poolse rabbi.

In een klein dorp gebeuren er nogal wat onaangename dingen.

Er zijn dreigingen van het gouvernement en men besluit om de Heer te bidden dat Hij regen zal geven, dat Hij een beetje geduld en lijdzaamheid zal geven aan de Polen, vooral aan de Poolse edelman die daar iets te zeggen heeft. Iedereen is hevig aan het bidden, behalve Janka. Die zit ergens op de akkers en heeft van niets gehoord. Janka komt dan binnen. Allen zijn aan het vasten. Janka heeft dorst. En als hij hoort dat hij niets kan krijgen, wordt hij nijdig dat hij ook moet vasten. En dan zegt hij: "Ach, lieve God, al had ik maar een beker water." Toen begon het te plensen van de regen. Waarop de rabbi natuurlijk God vroeg: "Waarom heeft U nu naar deze stomme arbeider geluisterd en niet naar ons allemaal?" Het antwoord was: "Hij was de enige die het echt meende."

Deze parabel kun je gebruiken als spotprent van je wereld. Maar je kunt het ook binnen in je brengen; en dat is naar ik meen toch wel erg belangrijk. Want de kosmische waarheden waarmee wij werken, kunnen we niet van buitenaf zien. We kunnen ze wel in onszelf vinden. En dan kunnen we ons met alle goede bedoelingen tot de hoogste Kracht richten en willen goochelen met alle krachten van de hemel, maar het werkt niets uit, want het is geen deel van onszelf.

Datgene wat voor u kosmisch werkt, is datgene waarmee u zo direct verbonden bent dat u eigenlijk uw hele bestaan daarvan ziet afhangen op zo'n ogenblik. Zoals Janka vroeg om een dronk water.

Als u die kracht van uw volledige oprechtheid, van uw innerlijkheid gebruikt, dan kunt u allerlei sluizen in uzelf openen.

U moet niet denken: nu ga ik eens lekker esoterisch doen: huppel de huppel, ik kom met mijn gehuppel tot een hoog stratum en nu zal ik eens even in de hoge geestelijke kracht kijken wat er allemaal volbracht wordt op aarde. Daar komt u geen cent verder mee. Maar op een gegeven ogenblik zeg je tegen jezelf: O God, ik weet het niet meer, ik kan het niet meer. En als je dat dan eerlijk en oprecht meent, dan is het net, alsof er een zweer doorbreekt. Dan zie je eerst een heleboel rommel en ineens wordt het lichter, helderder en heb je het te pakken, wat je in jezelf draagt. Dan kom je tot een nieuwe waarde in jezelf.

Ik heb een paar voorbeelden gegeven. Ik zou er natuurlijk veel meer kunnen geven, want wat parabels betreft is deze wereld zeker niet arm, wel wat begrip ervoor betreft.

Het is altijd weer zo, dat de enige wereld die je werkelijk kunt betreden, je innerlijke wereld is. Al die andere kun je benaderen, maar je kunt ze niet werkelijk betreden. Alleen wat met je innerlijk verbonden is, wat met je ziel a.h.w. verknoopt is, dat heeft betekenis en kan je wat zeggen. Als je dat eenmaal begrijpt, zul je ook niet meer proberen om het naar buiten toe te doen. Het is geen kwestie van de barnhartige Samaritaan, die even een ander verbindt, dan voor hem betaalt, verder gaat en zegt: Nu ben ik een goed mens. Zo denken de meeste mensen. Ik ben beter dan de Levieten en de tempeldienaren die voorbij gingen. Ik ben veel beter, want ik heb wat gedaan. Ja, dat dacht u. U heeft uzelf op de borst geklopt. U heeft iets willen doen om te laten zien hoe belangrijk u bent. Maar die belangrijkheid moet u in uzelf vinden. Weet u wat de werkelijkheid van de Samaritaan is? Dat is iemand, die beseft dat hij lijden niet kan aanvaarden; die niet een mens helpt om die mens te helpen, maar om-

dat hij innerlijk anders niet meer gerust kan zijn. Het is een innerlijke kwestie. De uiterlijke dingen komen er natuurlijk bij.

Als wij kosmische wijsheid bezitten, zal ze geen cent waard zijn, indien wij er niets mee doen; dat is logisch. Maar het is ook niet zo, dat we met de daden tenslotte de wijsheid verwerven. Het is wel zo, dat de wijsheid zin geeft aan de daden.

Er is een geloofsstelling, die door sommigen nog wel eens wordt gebruikt en misbruikt. Ze zeggen dan: Houd je maar aan de geboden van God en zijnen kerk, hoor het alles aan, probeer het te geloven, dan zal God je het geloof geven.

Ik vind dit een volkomen foutief verkoopsargument, dat kan ik u wel vertellen. De werkelijkheid is zo:

Als ik in mijzelf geloof, geeft dit zin aan het ceremonieel, aan het onderhouden van geboden. Ik ben eerst en dan pas komt de rest.

Wie zoekt naar de betekenis van grote kosmische Leraren - of het nu Krishna is of dat men zich met Jezus bezighoudt of met iemand anders - gaat maar al te vaak af op de uiterlijkheden. Men heeft zo het idee dat als we op ongeveer dezelfde manier rondslokken, dan zal het wel goed zijn. En dan zien wij het belachelijke beeld van Europeanen, die zich de schedel kaal scheren, in gele monniksgewaden rondslokken en roepen: "Hara Krishna". Het is natuurlijk allemaal goed bedoeld, maar zijn ze daardoor anders geworden? Ze gedragen zich anders, zeker, maar in feite proberen ze door de uiterlijkheden alleen maar achtergrond te geven aan wat ze altijd zijn geweest. Maar indien je innerlijk die verandering ondergaat, dan is het niet een roepen van "Hara Krishna", een verering om een soort roes te veroorzaken. Neen, het is de roes van de eeuwige Danser zelf in je, die door jou de vreugde van het leven kenbaar maakt. Ik weet niet, of u begrijpt wat ik hier bedoel te betogen.

Onze innerlijke wereld is - en dat moeten wij heel goed begrijpen - niet alleen onze enige werkelijkheid, maar het is ook de werkelijke bepaling van wat we zijn. Hoe vriendelijk wij ook naar buiten toe zijn, als wij dat doen met giftige gedachten en achtergronden, dan zijn en blijven wij giftig. Wij zijn zelfs, omdat er een discrepantie is tussen gedrag en innerlijk, in feite extra giftig. Als wij eerlijk zijn, dan kunnen wij wel slecht zijn tegen een ander, maar dan is die eerlijkheid nog enigszins te vergoelijken. We maken in ieder geval iets waar wat in ons ook zo bestaat. Maar op het ogenblik, dat wij erkennen: dit is onjuist en wij vinden - desnoods in wanhoop, zoals ik u zo even al heb gezegd - een nieuwe benadering, een andere methode om te zijn, dan pas kunnen wij werkelijk goed zijn naar buiten toe. En omdat u daarmee bent geconfronteerd met allerlei filosofische en wijsgerige beschouwingen over juist dit probleem (het probleem van de innerlijke mens, want dat is het voor mij), meende ik aan de hand van deze parabelen duidelijk te kunnen maken dat alles in jezelf gebeurt.

Zeker, er zijn werelden, maar de werkelijkheid ben je toch zelf. De wereld verdwijnt voor je. Een bekend gedicht zegt - wij hebben het al meermalen geciteerd: "Maar God, zo ik U al aanbid en ik dadelijk sterven ga, zo sterft Gij toch met mij." En dat is volkomen waar.

Wat wij doen is gebaseerd op ons leven en de illusies, die wij koesteren. De erediensten die wij meemaken horen bij wat wij levend zijn. Maar op het ogenblik, dat wij niet meer leven, niet meer in die toestand verkeren waarin wij nu zijn, is het afgelopen. Dan blijft alleen over wat van binnen echt is geweest en de uiterlijkheden zijn verdwenen.

Misschien dat het wel aardig is om hier te wijzen op het feit, dat heel veel grote wijzen hebben gezegd: Mensen, weest s.v.p. toch een beetje voorzichtig. Bekijk het niet allemaal zo van "het moet volgens wet en regel gebeuren". Denk maar eens aan de onrechtvaardige rentmeester. Een van de handigste jongens, die in het Evangelie beschreven staat. En het vreemde is dat de enigen, die er een voorbeeld aan schijnen te nemen soms de hoge

geesten zijn. Want wat doet de rentmeester? Hij weet: ik heb teveel gepikt. Als mijn meester terugkomt en hij snapt me, dan schopt hij mij eruit. Dus wat gaat hij doen? Hij gaat naar al diegenen waarvan zijn heer iets te vorderen heeft en zegt: Schrijf maar wat minder op. Nu wordt niet gezegd dat het een slechte man is. Er wordt gezegd: het is handig, want hij maakt zich vrienden uit de Mammon. Jezus gebruikt hier een gelijkenis waarmee hij eigenlijk zegt: Een oplichter kan in feite een heel handig en goed mens zijn. Dat is troostrijk voor velen op aarde, maar ik geloof dat het van binnen precies hetzelfde is.

Wij zijn niet volmaakt en wij zullen het nooit worden. Wij hebben innerlijk wel een idee van wat volmaaktheid moet zijn, maar wij komen er gewoon niet aan toe. Nu kunnen wij voor anderen strikte maatstaven aanleggen. Maar daar komen wij niet verder mee. Wij kunnen ook zeggen: Ach, die anderen interesseren ons niet. Laat ze maar doen. Daar komen we ook niet verder mee. Als we beseffen: die anderen maken fouten en wij zeggen tegen onszelf: wij zullen die fouten vergoelijken, we zullen zeggen: ach, het is zo erg niet, ik zie het wel, maar ik wil het niet in zijn intensiteit als kwaad beleven, ik probeer er iets goeds uit te maken, dan zijn wij als deze rentmeester en maken we ons inderdaad vrienden uit de Mammon. Dan maken wij ons eeuwige contacten uit de dwaasheden en fouten van de wereld.

Misschien liggen al deze parabelen u niet zo. Er zijn echter leuke verhaaltjes bij. Neem nu b.v. Sindbad, de zeeman. U zult zeggen: Dat is geen parabel, dat is Duizend-en-één-Nacht. Die verhalen zijn dat eigenlijk wel al heeft men ze later omgewerkt tot Oosterse sprookjes.

Sindbad landt op een eiland. Er komt een oude man naar hem toe die zegt: "Ach, ik kan mij zo moeilijk verplaatsen" enz. waarop Sindbad zegt: "Ga maar op mijn schouders zitten, dan breng ik u wel." Hij krijgt hem er niet meer af. Hij heeft iets wat zelf niet is geaccepteerd en nu loopt hij daarmee te slepen totdat hij handig genoeg is om dit andere wat hem als het ware domineert van zich af te werpen en zelfs dood te slaan, volgens sommige verhalen.

U leeft. Innerlijk heeft u allerlei ideeën. Maar er zijn er heel veel bij die niet echt bij u horen. Op een gegeven ogenblik heeft men gezegd: Zou het niet mooi zijn, indien de wereld..... En dan zeg je: Ja, zo'n ideaaltje kan ik best hebben. Ik zal dat eens gaan uitdragen. En dan weet u allang dat het geen ideaal meer is, maar u kunt er niet van loskomen. Want als u zegt: Dat ideaal is niet echt, dan wordt uw bestaan voortaan, zoals u het nu ziet, onmogelijk. Dan wurgt de oude man u a.h.w. met zijn pezige benen, zoals het in het verhaal staat. Maar op het ogenblik dat u beseft: het enige wat belangrijk is, is dat ik vrij ben, dan gooit u heel veel idealen en allerlei mooie praat weg. En dan gaat u zich eerst eens afvragen: Wat ben ik? Hoe moet ik verder? Dat is geen egoïsme, dat is een innerlijk realisme.

Ik heb met mijzelf te maken innerlijk, met de krachten, de lichtende waarden desnoods, die ik in mij erken, maar niet met wat anderen ervan gemaakt schijnen te hebben. Want als ik mij daarmee inlaat, dan komt er een ogenblik dat ik mij daarvan niet durf losmaken en word ik voortgejaagd door iets wat ik niet ben. Dan ben ik de slaaf geworden van een denkbeeld dat niet eens in mij berust, maar alleen omdat ik het zo leuk of zo mooi vond, of omdat ik eens een keertje vriendelijk wilde zijn.

Een mens draagt in zich een waarheid. Als hij met die waarheid weet te werken, kan hij inderdaad zeggen: Ik zal een ieder helpen met mijn middelen, maar ik laat mij niet tot voertuig maken van iets wat niet in mij leeft. Dat is voor deze wereld natuurlijk een enorme opgave. Aan de andere kant moet u het ook zo zien:

Esau had een ontzettende trek in soep. Jacob had net een heerlijk linzensoepje opstaan, geurig en wel. Esau komt terug van de jacht (dit is ook een gelijkenis) en zegt: Geef mij wat van jouw soep. Waarop Jacob antwoordt: Ik heb heel veel moeite gehad om dat zo lekker te maken en ik

wil het je wel geven, maar dan moet je mij het eerstgeboorterecht afstaan. Ach, denkt Esau, het eerstgeboorterecht, vader leeft nog zo lang, wat komt het er op aan. Geef mij een bord soep. Maar hij was wel geleverd!

Zo gaat het ons ook heel vaak. Wij verkopen vaak waarheid die wij in ons dragen, omdat er buiten ons iets is wat wij ambiëren, wat wij erg prettig of lekker vinden. Voor de een is het een kwestie van een extra roomsoes, voor een ander iets anders. Als je dat doet, als je je zwak maakt om iets te hebben, dan verlies je je integriteit. Er is niets zo belangrijk als integer te zijn in jezelf, ook al zijn de dingen buiten je op dat moment ontzettend begeerlijke en bekoorlijk. Als je het innerlijk niet als goed, als juist kunt aanvaarden, moet je er afblijven anders verlies je ergens het recht op contact met het Hogere.

U heeft daar waarschijnlijk nooit zo over nagedacht. Maar toch is het misschien wel goed voor u, want hoe vaak moet u achteraf niet zeggen: ik had het anders moeten doen.

Nu is daar ook weer iets over te vertellen. In dit geval is het een oud Fins verhaaltje. Ik zal het niet helemaal vertellen, want Finse verhalen druipen neestal van tovenarij en bloed. Het komt hierop neer:

Een machtig tovenaer zei tegen iemand: Ik zal je mijn toverkunsten leren, indien je voor tien jaar mijn knecht wilt zijn. De stomme boer vliegt er in. Hij denkt: laat de akker maar liggen. Ik zal die toverkunst leren en dan zal ik leren kristallen en goud te maken en de regenboog op te roepen. De man dient tien jaar. Dan komt hij op zijn land terug. Maar het land is verwilderd, zijn hut is vervallen, in het bos waar hij eens zijn hout heeft gehakt, huilen nu de wolven. Hij probeert dan met zijn magie daaraan wat te doen. Maar dat had hij nu toevallig juist niet geleerd! Daarom ging hij ten onder.

Wij zijn vaak ontzettend gefascineerd door machten en krachten die wij zouden kunnen verwerven. Wij hebben zo het idee, dat als wij eenmaal een beetje magie kennen en we kunnen mensen genezen en gedachten lezen, bovendien het weer beïnvloeden en al die dingen meer, dan zijn we pas iemand. En om dat te bereiken spenderen wij vaak ontzettend veel tijd en moeite. Maar als je nu na afloop goed kijkt: wat heb je er aan? Vaak heb je belangrijker dingen daarvoor laten liggen. Het is belangrijk, dat je eerst jezelf eens waar maakt. Dat je jezelf bewijst aan jezelf, vanuit jezelf. En als je dat hebt gedaan en je houdt dan nog tijd over voor een liefhebberij, mag je voor mijn part alle magie leren. Daar gaat het niet om, maar je moet niet zeggen: Dit is het meest belangrijke. Of om het heel gewoon te zeggen: Als je als mens op aarde bent, dan moet je in overeenstemming met je innerlijk proberen te leven als mens op aarde en niet trachten je engelen-vleugelen aan te meten om boven de menselijke werkelijkheid uit te fladderen. Want dan val je toch te pletter.

Het zijn gewone gelijkenissen, maar ze maken u tevens duidelijk waar het om gaat. Laten we dan nog dit zeggen zonder gelijkenissen:

De werkelijk kracht, die in u bestaat en die in alle levens wordt weerkaatst, het werkelijke ego, bevat een aantal waarden. Deze waarden zult u in u altijd kennen in welke vorm, in welke wereld of sfeer u ook bestaat. Zolang u de waarden, die in u bestaan volgt, geeft u gestalte aan hetgeen u werkelijk bent. Daardoor leert u niet alleen uzelf beter beseffen, maar vindt u ook uw werkelijke verbondenheid met het tijdloze. Zolang u echter alleen maar probeert allerlei mooie dingen te doen en te beantwoorden aan alles wat de wereld van u vergt, terwijl u het er innerlijk eigenlijk niet mee eens bent, loopt u vast. Want alles wat u doet, zonder dat u er innerlijk bij betrokken bent, is nutteloos. Dat brengt u niets verder. Het kan u hoogstens een gevoel van minderwaardigheid, van schuld geven; en dat lijkt mij niet zo gewenst.

Maak waar wat u innerlijk waarlijk bent. Zeg niet, dat er betere dingen bestaan, al is dat heel goed mogelijk. Want de betere dingen die niet leven in uzelf, kunt u niet waar maken. U kunt hoogstens de bewegingen

maken. Zoals de danslerares zei: "Jongen, je hebt de bewegingen van de dans goed ingestudeerd, maar je weet niet waar je je voeten moet zetten." En dat is wat er altijd weer gebeurt.

Wie waar maakt wat er in hem leeft, maakt zichzelf bewust van de eeuwigheid die hij is. En wie de eeuwigheid die hij is leert beseffen, zal in elk leven meer waar zijn, niet alleen ten aanzien van zichzelf, maar ook meer bewust van en meer bewust verbonden met de kosmos.

-:-

S A M E N H A N G.

Samenhang maakt al duidelijk: je bent niet alleen, anders kan er geen samenhang zijn. Er moeten altijd twee dingen zijn. Zonder twee dingen kan er geen samenhang bestaan.

Dan hang. Dat kan vertaald worden, zeker als wij teruggrijpen naar het oud-Nederlands, als brug, verbondenheid. Dus brug tussen twee waarden.

Als wij een samenhang zoeken in ons leven, dan bedoelen wij daarmee dat wat wij van binnen zijn en wat wij buiten in de wereld zijn willen samenbrengen, met elkaar willen verbinden. Als wij zeggen dat wij een samenhang zoeken in de een of andere kosmische lering, dan betekent dat dat wij een brug proberen te slaan tussen datgene wat mogelijk in die lering ligt en datgene wat wij zelf zijn.

Samenhang is altijd iets waarbij wij zelf betrokken zijn ook als wij de samenhang in een bepaalde theorie niet zien of de samenhang van een bepaalde voordracht niet helemaal door hebben. Dan is het niet de kwestie dat de voordracht op zichzelf onsamenhangend behoeft te zijn. Het wil alleen maar zeggen dat het ons niet heeft geboeid, dat wij er geen verbinding mee hebben. En daarom is het belangrijk dat je altijd een verbinding vindt tussen jezelf en de wereld, hoe dan ook.

Leef zelf, maar begrijp dat alles wat er in de wereld bestaat betekenis heeft. Het werkt op je in. Het heeft een weerslag. Probeer dit te begrijpen. Probeer een eenheid te vinden tussen wat je zelf bent en wat er buiten je bestaat.

Vind samenhang in het leven. Vind samenhang in het gehele gebeuren. Begrijp het, veroordeel het, beoordeel het, verwerp het, omhels het. Het hindert niet, als je er maar begrip voor hebt, want dan is er tenminste een samenhang. En als er een samenhang is tussen de innerlijke wereld waarin je leeft en de wereld buiten je, als deze twee verbonden zijn door een brug van begrip, dan is het mogelijk om op aarde als mens doeltreffend en bewust te leven.

:--:~:

DE MENS EN DE GEEST

HOOFDSTUK VIII.

DE MENSELIJKE GEEST.

De geest van de mens kentekent zich vanuit ons standpunt vooral door het feit, dat zij zich zeer sterk met vormen identificeert. Zij is één met die vormen en houdt ze een lange tijd vast. Het is deze vormvoorstelling, die mijns inziens bepalend is voor de wijze waarop de menselijke geest in het duister vertoeft. Die voorstelling is ook mede bepalend voor de wijze waarop zij al dan niet in contact kan treden met andere geestelijke entiteiten. Er zijn namelijk in dit opzicht een aantal opvallende verschijnselen, waarvan ik u vanavond enkele wil voorleggen.

Als een mens denkt, dat hij niets meer heeft om voor te leven, dan is het heel vaak mogelijk, dat in een dergelijke toestand een zekere onverschilligheid ontstaat, ook voor het eigen "ik". Deze onverschilligheid blijkt bevorderlijke te zijn voor contact met de geest. De eigen geest blijkt gedurende een dergelijke periode (eveneens na een periode van afstomping) verscherpt waar te nemen, zodat ook het droomleven weer sterk wordt geëntameerd. Ik vraag mij af, waarom juist hier die onverschilligheid een zo grote rol speelt. Ik heb getracht dit na te gaan en ben tot de volgende conclusies gekomen:

Zolang de mens intens in zijn wereld is geïnteresseerd, is hij eigenlijk voornamelijk geïnteresseerd in de rol, die hij zelf in de wereld speelt. Deze rol wordt niet gezien in overeenstemming met de werkelijkheid, maar als een soort droombeeld geprojecteerd op datgene wat men nog van de werkelijkheid waarneemt. Men heeft dus allerhande verwachtingen omtrent zichzelf. Deze verwachtingen zijn verbonden met de vorm, die men heeft, met de plaats die men in het eigen denken inneemt. Het resultaat is dat alles, wat deze relatie met de wereld zou kunnen verstoren, wordt afgewezen, om niet te zeggen wordt afgestoten, omdat men hierin een gevaar voor eigen leven ziet.

Het leven is dan erg kostbaar, omdat de verhouding waarin het wordt uitgedrukt volgens het "ik" een volledige bevestiging is van al wat het "ik" pretendeert te zijn. Op het ogenblik echter, dat er een onverschilligheid ontstaat, valt deze hele motivering weg. Er is geen reden meer om jezelf belangrijker of minder belangrijk te maken. Er is geen groot belang meer bij om in de wereld op te gaan. Je bent misschien eerder geïnteresseerd in de wereld als een beschouwer van een afstand. De wereld kan je wel wat doen, maar eigenlijk is dat niet veel. Wat er gebeurt en wat de wereld denkt van je dat vind je misschien niet prettig als het ongunstig is, maar het zal weer voorbijgaan. Met andere woorden: het "ik"-beeld domineert het geheel niet meer. Nu kan de geest dus aanmerkelijk vrijer boodschappen opvangen en weergeven.

De boodschappen, die worden opgevangen, krijgen meestal de gestalte van droombeelden, fluisterende stemmen of half-besepte inspiraties.

De boodschappen, die worden uitgezonden zijn na enige tijd veel reëler voor het "ik", omdat men zich realiseert dat er ergens iets is - men weet meestal niet wat - waardoor bepaalde, voor het "ik" toch wel interessante reacties ontstaan. Juist het onbestemde, dat ook hier weer op de voorgrond pleegt te treden, is bepalend voor de mogelijkheid tot contact. Hoe scherper wij ons contact beschrijven, des te groter de moeilijkheid wordt om met een meer algemeen gebied in verbinding te komen. Wij weten dit uit onze geestelijke wereld en ik neem aan dat dit ook voor de menselijke geest zonder meer geldt.

Een opvallend verschijnsel in dit verband is ook dat de mens enorm hangt aan zijn leven en dat hij daarbij op twee manieren schijnt te kunnen reageren.

1. Indien hij het stoffelijk leven zelf onaanvaardbaar vindt, kan hij trachten in zijn gedrag een rechtvaardiging voor het voortbestaan te vinden. In een dergelijk geval zal hij afzien van een nauwkeurige beschrijving van wat hij is en wat hij ondergaat. Hij neemt zelfs in steeds grotere mate afstand van wat men "zijn lijden" pleegt te noemen. Hierdoor krijgen wederom geestelijke krachten en invloeden gemakkelijker contact met het "ik".
2. Hier wordt de mens gedomineerd door zijn lichamelijke ervaringen. Deze ervaringen groeien uit tot obsessies. Men probeert de obsederende angsten en denkbeelden tot rust te brengen door eveneens gedroomde of fantastische voorstellingen. In een dergelijk geval krijgt de geest veel minder kans contact op te nemen met het ego. Aan de andere kant - dat moeten wij erbij stellen - zal juist het geobseedeerd zijn van het ego in een bepaalde richting vaak contacten van meer geestelijke aard vanuit de mens mogelijk maken. Hij zal dan wel uitzenden, maar hij zal zelden antwoord krijgen.

Misschien kan ik hiervoor een verduidelijking geven. Wij hebben dit verschijnsel namelijk steeds weer gezien in gevangenissen en in concentratiekampen. De mensen leven daar buiten de werkelijkheid. Zij worden geregeerd door een kamp-regime, waardoor het verleden (de normale menselijke wereld) een droom lijkt. De regelmaat van de dag domineert hen. Dat is op zich reeds bepalend voor een werkelijkheidsvervreemding, die in het denken en ook in de gedragingen naar voren gaat komen. Nu zullen er mensen zijn, die onder deze condities sterk getroffen worden door hetgeen er zich in anderen afspeelt. Het resultaat is, dat zij minder met zichzelf bezig zijn.

Het obsessie-beeld dat in vele kampen en gevangenissen een grote rol speelt, heeft te maken met het begeerteleven. Dat is meestal voedsel, soms ook sexualiteit. De droombeelden, die daar worden geproduceerd door deze mensen, de echte en z.g. herinneringen die men elkaar voortdurend op dat gebied voorlegt, hebben als doel de werkelijkheid aanvaardbaar te maken. Maar degene, die zich sterk op anderen concentreert, kan deze schijnvertoning niet als een soort werkelijkheid beleven. Hij kan niet opgaan in een verhaal over het idee van zoveel jaren geleden of andere al even aantrekkelijke bezigheden. Daardoor wordt hij sterk geconfronteerd met de achtergrond (de nood) die de basis is. Hij zal de boodschappen, die een mens vaak in zijn angst uitzendt ook op een dergelijke wijze verstaan. Hij reageert wel op de angst van de ander, maar kan daarop weer niet reageren zolang hij met zichzelf bezig blijft. Deze mensen worden later vaak helden genoemd, als zij toevallig zijn gestorven, of dwazen als zij in leven blijven. Maar alleen deze mensen zijn het in feite, die door een verzwakking van hun "ik"-beeld een nieuwe werkelijkheid mede gaan beleven: die van de geest.

Die nieuwe werkelijkheid kan dan verpakt worden - om een voorbeeld te geven - in religieuze voorstellingen. Ze kan evengoed betekenen een enorme verdieping in het occulte. Zij zal zich vaak manifesteren in perioden van

intense concentratie hetzij van gebed, meditatie of iets soortgelijks. Deze mensen hebben dus een zekere openheid voor de geest bereikt.

In datzelfde concentratiekamp, mogelijk in dezelfde barak, vinden wij een ander, die sterk gedomineerd wordt door zijn angst en door zijn behoefte. Zijn behoefte om te eten, zijn behoefte om het vroegere weer te doen herleven, om zich te verzekeren van zijn waardigheid. In wezen wordt hij daardoor sterk egoïstisch, ook als dat egoïsme vaak een zekere betrokkenheid bij anderen mede in zich sluit. Door dit egoïsme wijst hij alle geestelijke contacten af, want deze zouden hem immers confronteren met de feiten, die hij juist krampachtig voor zichzelf tracht te verhullen. Ik hoop, dat dit voorbeeld duidelijk genoeg is en u laat zien wat ik bedoel.

Ik heb dan verder geconstateerd, dat vormen van b.v. mediumiciteit ook blijken te berusten op die twee eigenschappen van de mens. Een goed medium kan iemand zijn, die volkomen onverschillig is. Het kan ook iemand zijn, die zodanig geconcentreerd is op het handhaven van een uiterlijk beeld en daarmee dus ook het eigen innerlijk terzijde stellend, dat hierdoor toegang wordt gegeven aan bepaalde entiteiten. Die entiteiten worden natuurlijk deels bepaald door de harmonie met die mens, maar er is een geestelijk contact.

Nu blijkt verder, dat de onverschillige over het algemeen in deze relatie veel meer meester is over zichzelf dan degene die juist zoekt naar een uiterlijke manifestatie. Voor beiden is het mediumschap verder gelijkwaardig, althans het kan dit zijn.

Bij de onverschillige krijgen wij het domineren. Ook de geest wordt in een betrekkelijkheid van belangrijk-zijn geplaatst evenals het eigen "ik". In het andere geval krijgen wij een grote behoefte aan die entiteit - onverschillig hoe, wat en wie - omdat die geest de basis is waarop men eigen belangrijkheid baseert. De vormen van mediumschap, die volgens mij aanvaardbaar zijn, berusten dus alle hoofdzakelijk op een zekere mate van onverschilligheid en onbelangrijkheid van het eigen "ik".

De occulte gaven, die men gebruikt schijnen ook op dezelfde manier te worden beïnvloed. Wij weten dat iemand, die krampachtig probeert een ander te genezen minder kans heeft van slagen dan iemand, die zo nevenbij dat even probeert te doen.

Wij weten dat helderziendheid, die men probeert te forceren hoogsters aanleiding wordt tot waanvoorstellingen, terwijl de werkelijke helderziende, die geen behoefte heeft aan deze beelden, juist opvallend scherp waarneemt en dan altijd ter zake dienende. Ik meen, dat men in dit opzicht dan eveneens mag stellen:

Een zeker mate van ontspannenheid en een zekere mate van onverschilligheid spelen een grote rol bij het gebruik van de z.g. occulte gaven van de mens. De geest van deze mens is over het algemeen mede betrokken bij of zelfs de bron van wat men als occulte gave omschrijft. Hier blijkt dus volgens mij althans, dat de toegankelijkheid van een menselijk wezen voor zijn eigen geest, met alle capaciteiten daarvan, eveneens is gebaseerd op een mate van onverschilligheid, een mate van ontspanning. En daaruit wil ik dan ook meteen een algemene conclusie trekken.

Wie werkelijk een geestelijke bereiking nastreeft, zal moeten beginnen met zich te ontspannen. Hij, die krampachtig een bepaald resultaat zoekt, zal dit nooit of zeer zelden bereiken. Hij, die bereid is elk resultaat te aanvaarden en te waarderen volgens zijn eigen normen, zal vele mogelijkheden krijgen en uit die mogelijkheden datgene kunnen waar maken wat volgens het eigen "ik" op een bepaald ogenblik van overwegend belang is. Waarmee duidelijk wordt dat de menselijke geest dus in het menselijk leven en in de reacties van het menselijke "ik" een wat wonderlijke rol speelt.

Naarmate het ego in de materie meer bezig is met zichzelf, blijken er minder geestelijke waarden aanwezig te zijn. Omgekeerd: zodra het stof-

felijk "ik" onverschillig wordt voor zichzelf of zelfs genoeg heeft van zichzelf, blijkt de geest plotseling een veel groter aandeel daarin te krijgen.

Er zijn heel wat speculaties over dit verschijnsel geweest en ik wil op de voorgrond stellen, dat niet allen in de geest het over het volgende eens zullen zijn. Ik meen echter te mogen stellen:

Er is in de mens een zeker evenwicht noodzakelijk. Dit evenwicht bestaat echter als een totaalwaarde ten aanzien van het Al, de kosmos. Hoe die waarde is samengesteld, is niet van belang. Ze kan zijn samengesteld uit een maximum aan materie en een minimum aan geest. Ze kan ook zijn samengesteld uit een maximum aan geest en een minimum aan materie. Hier blijkt dus de totaalwaarde belangrijk te zijn en niet de verhouding waarin deze optreedt. Mijn persoonlijke conclusies hebben mij nog verder gevoerd en hiervoor vind ik gelukkig wel enige medestanders, ook in de sferen die wel zeer licht zijn.

Wij moeten erkennen, dat de waarde van een menselijk leven in zichzelf beperkt blijft. Een leven, onverschillig of het 5 jaar, 50 jaar of 500 jaar duurt, heeft een vaste kosmische betekenis. Voor de mens is het echter belangrijk, dat in deze betekenis zijn geest een zo groot mogelijk aandeel heeft, daar het juist deze geest is, die haar bestaan met herinneringen continueert, terwijl het stoffelijk gedeelte praktisch te gronde gaat. De nadruk leggen op geest en geestelijke ontwikkeling is voor de mens belangrijk, omdat hij daarmee een groter deel van zijn leven een mate van tijdloosheid verschaft.

Wij hebben van onze kant ook te maken met de menselijke geest. De ontmoetingen, die wij in onze sferen nogal regelmatig hebben met "uit-treders" (mensen, die hun lichaam tijdelijk hebben verlaten) bewijst wel dat de uitdrukking, die voor hen aanvaardbaar is, gewoonlijk in een vorm dient te worden gegoten. Vorm blijkt dus de belangrijkste factor voor communicatie te zijn, veel meer nog dan woorden. Mijn indruk is:

- a. dat de menselijke geest op visuele basis meer indrukken kan overdragen dan op woordbasis (verbale basis);
- b. de menselijke geest, die uitgetreden is, beweegt zich doorgaans in bepaalde sferen; ze is er echter niet zonder meer toe beperkt, ze kan er ook buiten komen.

In al deze sferen blijkt er een grote behoefte te zijn aan een aanvaard- worden, veel sterker dan wij bij de overgegang geest kunnen constateren. Volgens mij is dat een zuiver stoffelijke impuls, die eigenlijk de geest wordt meegegeven en die mogelijk zelfs alleen voor deze geest bestaat, omdat zij nog met haar lichaam in verbinding staat.

Deze behoefte aan aanvaard- worden, erkend- worden voert tot heel vreemde situaties. Je kunt zo iemand niet gewoon een mededeling doen. Je moet als het ware eerst laten merken dat je die entiteit als gelijke - desnoods in een leerling-meester verhouding - wilt aanvaarden. Voor mij houdt dit toch wel in, dat het visuele beeld voor de mens veel belangrijker is dan wij op grond van gedachtenprocessen zouden zeggen. Het meeste denken geschiedt bij de mens nl. verbaal. Hij denkt dus in woorden, in redeneringen, maar blijkt te concipiëren in beelden. Deze conceptie is voor de geest natuurlijk van groot belang.

Als wij een menselijk lichaam willen gebruiken (ik heb u zo even over mediums gesproken), dan blijkt hetzelfde probleem een rol te spelen. Als een entiteit eenmaal heeft geleerd het lichaam te verlaten en bepaalde sferen te betreden of van andere mogelijkheden gebruik te maken, dan heb je er weinig last mee. Maar op het ogenblik dat je - vooral de eerste paar keren - iemand moet helpen een lichaam tijdelijk vrij te geven, is het noodzakelijk dat je zo'n persoon vangt in bepaalde voorstellingen; dat zijn dan meestal waanvoorstellingen. Het zijn waanbeelden, maar je hebt ze nodig omdat zonder dat het "ik" een soort stervensangst heeft. Een enorme

angst kennelijk ook voor uitingen die niet in overeenstemming zijn met het beeld dat men van zichzelf heeft. Hebben we eenmaal het contact tot stand gebracht, dan blijkt verder dat het voor zeer veel mediums belangrijk is dat ze bij het wisselen (het overgeven van hun lichaam of van een deel van hun denkcapaciteit) een persoonlijkheidsindruk krijgen. Ook deze behoeft helemaal niet echt te zijn, maar het is belangrijk dat er een beeld is. Het is als een kind dat alleen maar naar de camera wil kijken, omdat er een poppetje zal uitkomen.

Deze typische ervaring heeft in mij de vraag doen rijzen: Is de mens - want dat moet voor niet-mediums toch ook enigszins gelden - dan zo sterk gebonden aan het beeld van persoonlijkheden of van een wereld?

Wij weten, dat in de werelden van de geest de essentie van de ontmoeting van het "ik" een veel belangrijker rol gaat spelen en dat wij de vormen op den duur eenvoudig verwaarlozen omdat ze hoogstens een soort stenografische omschrijving zijn van een klein deel van een werkelijk "ik" waarmee je contact opneemt. Voor ons is het dus niet belangrijk meer. Als het voor een mens wel belangrijk is, dan moet dat zijn omdat het kwaliteiten zijn inhaerent aan de mens. Dan blijken de mensen dus ook in hun reacties door deze vormvoorstellingen te worden bepaald. Om een typisch voorbeeld te geven:

Wij hadden te maken met een medium, dat tijdens de uittreding een waarneming deed van een in de nabijheid vertoevende luchtgeest. Nu geef ik toe, het zijn geen fraaie figuren. Vanuit menselijk standpunt zijn ze erg groot en lijken op een kruising tussen een Djinn en een Balinese tempelwachter. Het is inderdaad een vreemde vorm, maar op zichzelf toch niet lelijk of afschrikwekkend. Het is alleen een vorm. Maar deze vorm bracht die persoon ertoe om onmiddellijk in zijn lichaam terug te vluchten en veroorzaakte zelfs een lichte hartaanval. Daarna was het bijna niet meer mogelijk om op een eenvoudige manier de geest ertoe te brengen de controle van het eigen "ik" helemaal aan ons over te laten.

Waarom deze angst voor die vorm? Ik heb het gevoel - en daar moet ik mij ook een beetje op mijn herinnering baseren - dat voor de mens de vorm identiek is met kwaliteit, omdat hij in zich gestandaardiseerde opvattingen omtrent vorm bewaart, die hij als maatstaf hanteert zodra hij een waarneming doet op visueel terrein, dus als hij iets ziet.

Als je op verbaal niveau met een persoonlijkheid kunt communiceren, dan blijkt dat veel gemakkelijker te gaan. Je kunt iemand zonder enig bezwaar in een lichte oversluiting de grootste kolder laten zeggen. Het "ik" weet dat het kolder is, maar daar is absoluut geen verzet tegen. Je kunt zo iemand dingen laten zeggen waarmee hij persoonlijk het absoluut niet eens is en waartegen hij in verweer pleegt te komen. Zolang voor hem de contact-communicatie verbaal is, heeft hij geen bezwaar. Op het ogenblik echter, dat een meer visuele factor een rol gaat spelen, dus dat men het zich voorstelt, blijken enorme paniek-toestanden bij gelijk gezonden impulsen mogelijk te zijn.

U zult zich afvragen: wat heeft dit nu te maken met de relatie tussen mens en geest? Als je als geest de mens een beetje begrijpt, dan kun je er vaak heel wat mee doen.

Wij kennen dit medium. Wij weten ongeveer wat we ermee kunnen doen. Wij weten ook wat wij er niet mee moeten doen. En sommige dingen hebben wij ook met enige moeite moeten leren. Wij kennen dus onze mogelijkheden. Maar als ik één fout maak (dat is dan in dit geval hoofdzakelijk een verdraaiing van de "ik"-voorstelling), dan kan ik er zeker van zijn dat ik er a.h.w. uitgegooid word. U zult begrijpen, dat wij daarom erg voorzichtig zijn, want het is ook voor een geest niet zo prettig om eruit gesmeten te worden. En nu hebben wij nog te maken met een mediumschap dat niet zo erg emotioneel gebaseerd is. Natuurlijk, elk medium is in zekere mate instabiel, anders kan het geen medium zijn. Maar wij hebben hier toch te maken met iemand bij wie deze instabiliteit door een zekere onverschillig-

heid grotendeels is weggewerkt. Alleen onder zware emotionele spanning kan dat soms op de voorgrond treden.

Stelt u zich nu eens voor wat voor reacties u in een dergelijk geval krijgt, indien u te maken heeft met een medium dat door een sterke "ik"-concentratie plus ontvluchting van eigen werkelijkheid mediamiek is. Dan krijgt u te maken met histerie, met allerlei lichamelijke reacties en zelfs ziekte-gevallen, die onvoorstelbaar zijn. Alles blijkt in zo'n geval voor ons dus af te hangen van de soort mensen waarmee wij te maken hebben.

Het is belangrijk voor ons dat wij bepaalde menselijke processen voortdurend blijven begrijpen en in de gaten houden - ook al zijn wij zelf van het mens-zijn al een beetje vervreemd. Alleen op die manier is het mogelijk een medium te gebruiken om bepaalde mensen te bereiken. Ja, in vele gevallen zelfs om alleen maar wat kracht uit te stralen naar een bepaalde persoonlijkheid. Misschien begrijpt u nu waarom het erg belangrijk kan zijn dat wij de menselijke geest een beetje begrijpen.

Altijd weer is elk contact voor de geest toch in de eerste plaats afhankelijk van een relatie met de geest van een mens, ook bij inbeslagname. Er is sprake van het overgeven door de eigenaar van de woning aan iemand, die er tijdelijk te gast is. Deze overgave kan met geweld tot stand worden gebracht. Ze kan met onderlinge overeenstemming heel soepel en gemakkelijk verlopen. Ze kan een kwestie zijn van een worsteling en een verlokking, maar er is altijd weer eerst het contact tussen de geest van de mens en ons eigen "ik", voordat wij kunnen komen tot de juiste projectie. Als u dit goed begrijpt, wordt het ook veel duidelijker dat de menselijke geest met al haar beperkingen, maar natuurlijk ook weer met haar belevingen en mogelijkheden die voor ons onbereikbaar zijn, erg belangrijk is. Zij speelt in het werk van de geest vaak een bijna dominerende rol. De menselijke geest bepaalt door haar geaardheid, door haar reactie zelfs de mogelijkheid tot uiting.

Ik zou hier een eigenaardigheid willen vertellen.

Wij hebben te maken met verschillende soorten mediums. Nu zijn er bij, die zeker niet gerekend kunnen worden tot wat men noemt de werkelijk hoogstaande mensen. Als zij van de meer onverschillige soort zijn echter, dan blijkt het heel vaak mogelijk te zijn, dat zij zeer hoge entiteiten kunnen verdragen. De verschillen in vibratie en straling schijnen dan weinig of niets uit te maken. Aan de andere kant weten wij, dat er mediums zijn, die alleen op een bepaalde trilling zijn ingesteld. Zij kunnen zelfs niet werken zonder dat één bepaalde entiteit met haar eigen trillingspatroon het evenwicht in stand houdt. Dat zijn mediums, die alleen kunnen werken met wat zij "hun contrôle" noemen, maar wat in vele gevallen niets anders is dan een transformator waardoor het gebruik van het medium mogelijk wordt. (Ik hoop niet, dat ik hiermee iets ontluisterd heb voor sommigen.) Sommige mediums zijn erg trots op hun "contrôle", naar de rol van die contrôle is lang niet altijd bescherming. Heel vaak is het gewoon het mogelijkmaken van contacten.

Nu zijn er toch affiniteiten. Als wij in de Orde te maken hebben met verschillende gastsprekers zoals wel pleegt voor te komen op bepaalde bijeenkomsten en wij hebben de keuze tussen een zeer ernstig filosoof en een zeerover, dan blijkt de eigen geest van het medium een dermate grote affiniteit te gevoelen voor de zeerover dat de filosoof op de achtergrond geraakt. Als bij een keuze een uitwijkmogelijkheid is, dan blijkt - dus ook in trance-toestand - de affiniteit van het eigen "ik" bepalend te zijn voor het contact dat wordt geprefereerd. Er blijkt wel degelijk ook op dit terrein een zekere invloed van het medium uit te gaan. Overigens is het soms zeer twijfelachtig wat sommige mediums over zichzelf de wereld voorgoochen. Als je een oude dame hebt (dit is waar gebeurd), die een goed medium is maar die, als er een keuzemogelijkheid is, een bijzondere attractie schijnt te hebben voor bij voorkeur lichtelijk beschonken zeelui, dan vraag je je

toch wel af: hoe komt dat? Nu zegt u: Die menselijke geest is misschien een beetje laag bij de grond. Neen, dat behoeft helemaal niet zo te zijn. Die menselijke geest verzet zich tegen allerlei gebondenheden en zoekt daardoor persoonlijkheden uit, die - ofschoon zij meestal uit het half-duister (schaduwland) komen - dat gevoel van ongebondenheid, van vrijheid met zich meedragen. Dat is de verklaring van zo'n verschijnsel.

Met deze voorbeelden en met al wat ik u heb gezegd, heeft u nu zo langzamerhand toch wel een begrip gekregen voor de functie van de menselijke geest.

De menselijke geest bepaalt voor een groot gedeelte zelf de samenhangen met bepaalde geestelijke werelden en waarden. Er bestaat zelfs een mogelijkheid tot selectie voor de menselijke geest. En wat meer is, het is inderdaad de geest, die de selectie tot stand brengt en niet het lichaam. Want het is mogelijk om in een lichaam door te komen dat absoluut niet geschikt blijkt te zijn voor een bepaalde uiting en dan toch daarin alle nodige reserves te vinden, mits de geest de uiting aanvaardt. Verwerpt de geest die uiting, dan kun je met het meest geschikte lichaam niets tot stand brengen. Je kunt hoogstens met een worsteling beginnen; en dat is over het algemeen meer voor duisterlingen dan voor degenen die het licht liefhebben.

De situatie van de menselijke geest lijkt mij wat verwarrend voor de mens. De geest bezit vrijheden, die lichamelijk bijna onvoorstelbaar zijn. De geest heeft gevoeligheden en constateert zaken, die in strijd zijn met lichamelijke constateringen. De menselijke geest beschikt over krachten, maar die zijn vanuit stoffelijk standpunt gezien weer bijna onaanvaardbaar. Ze kunnen alleen in de mirakel-klasse worden ondergebracht bij wijze van spreken. De menselijke geest moet het wel heel erg moeilijk hebben. Misschien dat daardoor ook zo weinig mensen in staat zijn om hun geestelijke capaciteiten goed te gebruiken.

Er zijn mensen, die in staat zijn om b.v. natuurgeesten te domineren, hun bevelen te geven en hen in zekere zin tot hun dienaren te maken. Maar als wij kijken hoeveel mensen er zijn die het zouden kunnen doen en hoe weinig er zijn die het doen, dan staan wij gewoon verstomd. Want in deze bezielde wereld van u moet het toch erg prettig zijn, als u een paar medestanders kunt vinden, die in wezen onzelfzuchtig u alleen als een soort vermaak helpen, vooral als u die hulp binnen de perken weet te houden natuurlijk. Waarom gebruiken de mensen het niet! Ik meen, omdat de doorsnee-mens bang is (ik heb daar net een voorbeeld gegeven met een luchtgeest; dat geldt natuurlijk ook voor andere elementalen) voor deze wezens. Hij rubriceert hen ofwel onder de hoge entiteiten, dan wel onder de demonen waarvoor hij moet vluchten. Een mens, die zich bewust is van zijn persoonlijke kracht, van zijn eigen innerlijk licht, kan al deze natuurgeest zonder meer de baas. En indien zij hem niet gehoorzamen, dan zullen zij wegvluchten, maar zij zullen hem nooit lastig vallen. In vele gevallen zullen zij zelfs tot een dergelijke persoon worden aangetrokken, juist omdat dit licht een mate van rust en van eeuwigheid uitstraalt, die voor hen in hun huidige toestand zonder een dergelijke tussenschakel niet bereikbaar is.

De menselijke geest moet de natuur voor een groot gedeelte de baas kunnen, maar daarvoor moet zij eerst in harmonie zijn met de natuur. Ook dit blijkt niet op lichamelijke basis te berusten, maar wederom op geestelijke basis. Als men zodanig ontspannen en rustig is, dat men die eenheid met de natuur voor zich aanvaardt, dan blijkt de geest die eenheid waar te maken. En vanaf dat ogenblik is het helemaal niet meer zo moeilijk om tegen een regenwolk te zeggen: "Ontlaad je nu maar hier. Daal maar iets, dan wordt de condensatie wat groter en kun je eerder je regen laten vallen." De mens kan dat zo niet. Vaak heeft de mens hele omstandige methoden nodig om het voor zichzelf aanvaardbaar te maken dat hij regen kan maken. Denk maar eens aan de regendansen, die zo hier en daar wel resultaat heb-

ben. Hier wordt een hele symboliek opgevoerd alleen maar om de mens de mogelijkheid te geven zijn eigen geest te laten werken. Een krankzinnige situatie.

Ik heb trouwens datzelfde ook geconstateerd ten aanzien van het geloof in vele opzichten. Het blijkt, dat een mens die gelooft daardoor zichzelf in een toestand brengt waardoor hij zijn eigen geestelijke eigenschappen en krachten accepteert, zij het dan dat hij ze gaat zien als acties van God. Maar hij verwerpt niet meer en daardoor krijgt het "ik" pas de mogelijkheid zich geestelijk volledig te ontplooiën.

Ik zou zeker niet volledig zijn met dit onderwerpje, indien ik u niet iets zou vertellen over de mogelijkheden, die de menselijke geest heeft in de sferen.

Menselijke entiteiten in uitgetreden toestand helpen vaak andere mensen op aarde of degenen die pas zijn overgegaan. Maar een van de meest belangrijke dingen lijkt mij voor die menselijke geest toch wel de mogelijkheid om te leren. Dat wil zeggen: een harmonie te bereiken met entiteiten, die een veel grotere inhoud hebben dan zij en zo een deel daarvan zelf te absorberen.

Opvallend is - volgens mij - dat hier allerhande voorstellingen bij te pas komen, die gaan van tempels of kleine dorpen tot verheven openbaringen uit een wolk. Die voorstellingen zijn absoluut irreëel. Er is maar één geval - en dat geldt alleen voor degenen die reeds een bepaalde geestelijke vrijheid hebben gevonden - waarbij lering geestelijk kan worden opgedaan in een werkelijk stoffelijk milieu. En dat is namelijk als men in contact komt met de Witte Broederschap en haar stoffelijk centrum op aarde. Daar zijn inderdaad verschillende leerzalen, meestal achthoekig van structuur, waarin wordt genediteerd en dus allerlei geestelijke mogelijkheden tot ontwikkeling komen. Een uitgetreden geest kan daar aanwezig zijn. Alleen in dat geval heeft de omgeving of de beschrijving daarvan enige betekenis en zin. In alle andere gevallen is het weer illusie.

Wat leert de menselijke geest in onze sferen?

De menselijke geest leert evenwicht te vinden. Een geest, die in de stof leeft, is altijd enigszins gestoord in haar evenwichtigheid. Dat is ook begrijpelijk, omdat je te maken hebt met deze vreemde balans stof-geest. Maar de geest kan in de sferen leren op welke wijze zij zodanig met de stof harmonisch kan zijn, dat haar werkelijk deel aan de energie en de inhoud van dat leven groter wordt. Zij kan tevens leren om een deel van haar eigen inhoud over te brengen naar het menselijk brein; dus die ook voor de stoffelijke mens toegankelijk te maken.

Zij kan verder nog leren voor zichzelf verbindingen te leggen met een bepaalde sfeer of persoon in een sfeer en vervolgens deze banden dermate intens te verweven met het stoffelijk zenuwstelsel waarover men beschikt, dat het hierdoor mogelijk is krachten, maar zelfs ook impulsen, gebaren, erkenningen a.h.w. inspiratief voortdurend tot uiting te brengen.

De geest kan dus veel leren. Maar het belangrijkste voor haar is, geloof ik toch wel het vinden van deze evenwichtigheid, deze zelfaanvaarding, waardoor het mogelijk wordt de eigenwaan in de stof aanmerkelijk te beperken.

Ik heb in het begin meermalen gezegd: een zekere mate van onverschilligheid is belangrijk, als het gaat om mediamieke uitingen. Maar datzelfde geldt ook als het gaat om contact met de geest, als het gaat om een verbonden-zijn met hogere krachten. Het is een vorm van onthechting misschien; maar dan een onthechting die niet ontstaat uit een bewust verwerpen, doch eerder uit een als onbelangrijk waarden van een groot aantal facetten van het leven. Voor de geest, die verder streeft, is die onverschilligheid zelfs een noodzaak geworden. Want naarmate je meer krachten en bewustzijn in het stoffelijk lichaam wilt brengen en daardoor een harmonie scheppen, die niet alleen op bepaalde stoffelijke punten bestaat, maar die ook een groot gedeelte van de stoffelijke wereld in haar werkelijke essentie en betekenis om-

vat, dan moet die onverschilligheid eenvoudig tot stand komen. Een onverschilligheid, die niet alleen jezelf betreft, maar ook een groot gedeelte van de uiterlijkheden van deze wereld. Pas als dat is bereikt, kun je verder gaan.

Tot slot zou ik hier nog willen wijzen op een heel aardig facet van de menselijke geest.

Een menselijke geest die uittreedt - zo zoudt u denken - gaat vooral naar hogere werelden, want de meeste mensen willen graag bewust, wijs of rijk worden. Het gemiddelde aantal menselijke geesten die uittreden blijft een beetje in de eigen omgeving ronddwalen. Daarbij wordt natuurlijk het een en ander waargenomen. Astrale waarden b.v. in de omgeving worden gezien, eventueel gewaardeerd of zelfs herinnerd. Verder dan dit gaat het zelden. Als iemand dat terugbrengt, dan heeft hij allerhande symbooldromen gehad. Maar die symbooldromen zijn eigenlijk meer een beschrijving van jezelf, zoals je jezelf even hebt gezien dan een weergave van kosmische waarheden.

Toch zouden die mensen met dezelfde of zelfs met minder moeite b.v. op de maan kunnen gaan staan en zien hoe de zon daar opkomt. Eerst een heel klein stipje, dan een streepje en dan een overweldigende gloed, waardoor het lijkt alsof een bergtop - door de diepe schaduw daaronder natuurlijk - eigenlijk helemaal in de lucht hangt als een soort gouden kasteel. Dat zou hij gemakkelijk kunnen gaan zien, want hij beschikt over de mogelijkheden om dat waar te nemen. Maar hij doet dat eenvoudig niet. De mens zou over de gehele wereld kunnen gaan en kunnen zien hoe het overal elders is. Hij doet het maar zelden. Hij zou in onze werelden kunnen komen en daar behalve zuiver persoonlijke contacten leggen en leringen ontvangen misschien ook eens gewoon kunnen gaan waarnemen. Wederom, hij doet het zelden.

Waarom? Voor zover ik kan nagaan is dat weer het menselijk mechanisme van de "ik"-voorstelling, die een heel grote rol speelt. Ik meen, dat dit des te belangrijker is omdat op het ogenblik, dat iemand uittreedt naar onze wereld en je contact met hem opneemt, je een voorstelling nodig hebt. Is die voorstelling aanvaardbaar voor dat "ik", dan kun je zo iemand meenemen door elke sfeer, je kunt hem alles laten zien. Hij zal het wel weer vertalen in zijn eigen termen, maar je kunt hem meenemen. Is dat beeld niet aanvaardbaar, dan hebben wij de weigering. Ik denk dat ik daarom als eindconclusie zou mogen stellen:

De menselijke geest beschikt in feite over elke capaciteit, die elke geest normalerwijze bezit. Zij maakt daarvan echter weinig of geen gebruik, omdat het menselijk "ik"-beeld dermate sterk door de geest is geabsorbeerd, dat alles daaraan wordt aangepast. Wil men daarom op een bepaald terrein geestelijk meer bereiken of beleven of misschien gemakkelijker contact met onze wereld opnemen, dan is het belangrijk dat bepaalde delen van de "ik"-voorstelling tijdelijk worden vergeten of terzijde gesteld. Hoe minder u zo iets van belang acht, hoe groter de kans dat uw eigen geest harmonische mogelijkheden ontwikkelt in onze wereld, juiste contacten legt en leringen opdoet of haar eigen krachten en capaciteiten ook in de stof juistert leert gebruiken.

- - -

x Als de contactmogelijkheid bij uittreding in de sferen zo moeilijk is, was dat contact er dan niet voordat het menselijk voertuig werd gekozen?

- Dat was er wel. U zou het zo kunnen zeggen: Iemand heeft u altijd gegroet. Nu heeft u een donkere bril op; hij herkent u niet; hij loopt u voorbij. Ik geloof, dat deze vergelijking wel dicht bij de waarheid komt. Het schijnt, dat een deel van die contacten eenvoudig niet meer wordt erkend, omdat ze niet meer stroken met de "ik"-voorstelling. Dit gaat zelfs zover dat entiteiten, die met elkaar geestelijk verwant zijn, heel veel moeite hebben om een meer bewust contact met elkaar te krijgen, als een van beiden in de stof

leeft, omdat deze dan een beeld van zichzelf heeft gemaakt dat niet strookt met de werkelijkheid van het geestelijke "ik".

x Hoe kan men de herinnering aan de uittrekking meenemen?

- Voor de mens in de stof is dat een trainingskwestie. Daarover is hier wel mee gesproken. Daarnaast is het vooral ook een kwestie van "wat kun je aanvaarden?" De meeste mensen kunnen de herinneringen niet aanvaarden en daarom maken zij er symbooldromen van of zij vergeten deze helemaal.

x Wat mij niet duidelijk is, is het contact met de vorm. Ik kan mij voorstellen dat je emotioneel of verbaal contact hebt, dat heeft u trouwen genoemd. Kan er een emotionele vorm en een verbale vorm bestaan. Is die vorm gedifferentieerd?

- De vorm is voor de mens gedifferentieerd, voor ons niet. Maar dat komt voornamelijk omdat het "ik" ideeën weer beschouwt als iets waarmee je kunt spelen. Als u iemand een paar woorden geeft, dan maakt hij er onmiddellijk iets van wat hij zelf graag had willen horen. Als hij een voorstelling ziet, dan constateert hij dat als een wereld, als een toestand. Hij heeft er eventueel kritiek op, maar hij aanvaardt het a priori en daarom is dat zo belangrijk, terwijl een emotionele binding tussen geest en geest (die kan inderdaad wel bestaan) de neiging heeft om alleen maar een vaagheid te blijven, een gevoel zonder meer dat voor de mens geen betekenis heeft en wat voor de geest eigenlijk een toestand van slaap of versuffing kan betekenen. Het is allereerst belangrijk, dat je begrijpt wat er aan de hand is, dan pas kun je reageren. Eerst door je reageren is een werkelijke communicatie, een werkelijk contact mogelijk. Een onbewuste reactie, waarbij de bron in het vage blijft, maakt een bewuste mededeling, een bewust elkaar aanvullen en zelfs overdracht van kracht eenvoudig onmogelijk.

:--:--:

DE MENS.

De mens is een wezen, dat zijn geestelijke aspiraties gebruikt om zijn stoffelijke onvolkomenheden te verbergen. Dit is misschien een wat scherpe verklaring. Zij is ook niet van mij persoonlijk, maar desalniettemin meen ik daarin toch wel een schemering van waarheid te kunnen constateren.

De mens is geest en stof, maar over het algemeen brengt hij de geest slechts dan op de voorgrond, als hij met de stof geen raad meer weet. Waarom? Omdat de mens nog niet in staat is de integratie van zijn persoonlijkheid, die twee werelden omvat te aanvaarden. In een mens zijn immers buiten het zuiver stoffelijk organisme vele verschillende sferen en werelden vertegenwoordigd en deze vormen een geheel. Maar om dit geheel voor jezelf te kunnen aanvaarden, moet je de betrekkelijkheid begrijpen van wat er zintuiglijk kan worden waargenomen.

Nu is de mens wel geneigd om aan zijn zintuigen te twijfelen. Maar dat doet hij over het algemeen als een ander mens zegt, dat hij ongelijk heeft. Een mens twijfelt niet aan zichzelf omdat hij de discrepanties tussen zijn leven en zijn denken beseft, maar alleen omdat hij meent dat anderen hem op deze wijze niet kunnen aanvaarden. Ik zou hierover zeker een heel lang discours kunnen houden, waarbij alle fouten van de mens breed worden uitgemeten. Er zijn echter dingen in de mens, die mij meer interesseren.

Een mens gelooft zelden zonder meer aan zielsverhuizing. Toch maakt diezelfde mens in zijn leven voortdurend facetten van deze persoonlijkheids-overdracht mee.

Een mens gelooft in vreemde wezens, zoals weerwolven. Hij gelooft in toverkollen en spoken. Hij gelooft in zijn eigen onfeilbaarheid, maar in datgene wat hij constateert gelooft hij meestal minder.

Als ik de mens bezie, dan valt mij op dat zovele mensen een behoorlijk krachtige uitstraling hebben; zelfs onder de hier aanwezigen kan ik er verscheidene zien. Deze krachtige uitstraling zou kunnen worden gebruikt om bepaalde denkbeelden of bepaalde krachten over te dragen, ja zelfs om een lichaam te genezen of bepaalde stoffelijke zaken harmonischer te doen verlopen. De mens gebruikt deze capaciteiten niet. Waarschijnlijk omdat hij daarvoor bang is. De mens is iemand, die altijd weer theoretisch zich het onmogelijke voorstelt en vraagt. Bij wijze van spreken: Men kijkt het hondje liefkozend aan en zegt: "En hoe spreekt mijn baasje dan?" en als het hondje dan zou antwoorden: "Niet al te goed, want ik heb honger," zou men ongetwijfeld een beroerte krijgen voordat de beloning in de vorm van een klontje suiker wordt gegeven. Want de mens wil zich alles wel voorstellen, maar de werkelijkheid ontloopt hij.

Zijn er heksen? Inderdaad. Daar zijn veel heksen op deze wereld. Alleen heten zij niet meer zo. Een heks van tegenwoordig is in wezen niets anders dan iemand, die paranormaal begaafd is en die niet meer de behoefte heeft om dat te verhullen in allerhande geheimzinnigheden.

Zijn er toverdokters op deze wereld? Inderdaad. Denk maar aan de psychiaters. Maar ook de toverdokterij (psychiatrie) heeft dank zij Freud, Jung en vele anderen sindsdien een jasje gekregen, waardoor de zaak aanvaardbaar wordt. De mens zit vol bijgeloof. Hij zit vol voorstellingen. Als iemand dat dan aanvaardbaar kan maken, valt op dat ogenblik het bijzondere as weg.

De sterke uitstraling, die de meeste mensen toch wel aanvoelen bij hun naaste, zou gewoon aanvaardbaar worden, indien wij haar zouden zien als een bron van energie. Maar aangezien de mensen nog steeds geloven dat energie iets is wat uit benzine voortkomt, vooral als het in de juiste motor wordt gestort, dan is het duidelijk dat zij daaraan voorbijgaan. Het past niet in hun concept.

Wij spreken met genoeg over mensen, hoge ingewijden, die "Aum" stemmen en daarna door de lucht vliegen. Iets wat overigens op Cape Kennedy of Cape Canaveral veel beter gebeurt en vaak goedkoper. Maar als je tegen die mensen zegt: Je kunt je bewustzijn laten vliegen als een vogel, dan kunnen zij dat niet aanvaarden.

De mens heeft onnoemelijk veel capaciteiten, maar hij gebruikt deze niet. Je kunt je natuurlijk filosofisch gaan afvragen: waarom niet? Maar ik denk dat dit van weinig belang is, want de mens zelf is iemand, die met filosofieën het onaanvaardbare voor zichzelf aanvaardbaar maakt; en als hij het aanvaardbaar heeft gemaakt, dan meent hij dat hij het mag vergeten. Een groot gedeelte van de filosofische ontwikkeling van de mensheid heeft er alleen maar toe bijgedragen dat de mens meer verontschuldigingen heeft gevonden voor de onvolkomenheden, die hij in zichzelf erkent. Verder dan dat gaat hij niet. Neen, wij moeten die mens proberen te zien in een totale samenhang.

Elke mens projecteert voortdurend beelden. Ongeveer 1/10 van die beelden krijgt een vluchtige astrale vorm. Ongeveer 1/10.000 daarvan krijgt een meer blijvende astrale vorm. Die astrale vormen zijn overal rond je. Een mens erkent die dingen wel, maar hij loopt ervoor weg. Ik heb mensen meegemaakt, die goed geld betaalden om in een spookbaan door onzichtbare handen te worden aangeraakt. Wat dan over het algemeen het harig aanhangsel van een paard was, zodanig opgesteld dat het onverhoeds in het duister de wang van een voorbijganger beroerde. Als een geest iemand een ogenblik beroert, dan krijgt deze persoon niet alleen kippevel, hij krijgt er nog een beroerte bij en gaat zichzelf vertellen dat hij gek is, dat het niet kan bestaan.

De mens, die bang is in het donker omdat er geesten en demonen kunnen zijn, loopt met een lichtje door dezelfde ruimte zonder angst. Kennelijk is het voor hem voldoende om iets te constateren met zijn ogen en dan te denken dat er niets kan zijn. Geloof mij, een geest zie je niet. Als een geest aanwezig is, dan kun je de geest aanvoelen. Misschien kan die geest zich manifesteren, maar ze zal zeker niet op de vlucht gaan, wanneer u een lucifer aansteekt.

Ik zou hieraan graag een paar praktische gegevens willen verbinden. Het zijn gegevens, die misschien kunnen helpen om zelf wat gemakkelijker met krachten te werken, gemakkelijker aan te voelen.

Angst is iets wat in uzelf ligt, nooit in een ander. Het heeft dus geen zin om bang te zijn voor iets anders. Angst is altijd iets wat u zelf bezit. Begrijp, dat angst in uzelf ontstaat en u zult de zaken buiten u aanwezig gemakkelijker kunnen verwerken.

U heeft vele krachten, gaven en mogelijkheden; dingen waarvan u weinig van afweet. Als u probeert de dingen te beredeneren, dan werken ze niet. Als u het gevoel heeft dat er in u bepaalde gaven of krachten aanwezig zijn, laat dan de instincten de zaak maar overnemen, dan heeft u de minste kans dat u erin stinkt. Want op het ogenblik dat u probeert de krachten, die u in uzelf vermoedt of aanwezig weet, te gebruiken volgens de regels van uw bewustzijn en uw beredeningen, heeft u meer kans dat u de zaak kapot maakt dan dat u wat bereikt.

Helderziende waarnemingen komen veel meer voor dan men over het algemeen zou zeggen. De meeste mensen denken iets waar te nemen en richten dan hun ogen daarop. Het resultaat is, dat de visuele impressie waarin de waarneming immers niet aanwezig is de oorspronkelijke gaat overheersen. Als u het gevoel heeft dat er iets aanwezig is, kijk er niet direct naar. Integendeel, sluit desnoods de ogen en stel u open; d.w.z. probeer aan te voelen wat er is. U zult met verbazing ontdekken dat u heel wat dingen ziet, die u vroeger nooit kon zien, omdat u er te veel naar heeft gekeken. Om het nog even duidelijk te zeggen:

U heeft zo vaak het gevoel: ik zie iets bewegen; of: er is iets, maar ik zie het zo opzij van mijn blikveld. Dat is inderdaad het punt waar de visuele impressie het zwakst is. Als u er dan vol naar kijkt, is het weg. Als u daarentegen gewoon zegt: Daar is iets, laat het maar komen, en u doet desnoods de oogjes even dicht, u kijkt er in ieder geval niet direct naar, dan zult u ontdekken dat u gemakkelijk waarneemt, dat u veel meer kunt doen.

Zo u behoefte heeft aan extra kracht (dat kan wel eens voorkomen), dan kunt u natuurlijk zeggen: Daarvoor moet ik een bepaalde techniek volgen, een gebed op een bepaalde manier opzeggen, en bepaalde adem-cyclus doen etc. etc. Mag ik u een raad geven waardoor u zich dit eenvoudiger mogelijk maakt?

Probeer kalm en diep (dat hoort er wel bij) adem te halen en ontspan u. Zeg tegen uzelf alleen maar: Alle kracht, die rond mij is, neem ik op, die aanvaard ik. Het lijkt een beetje een methode à la Coué, maar het is in negen van de tien gevallen volledig werkzaam.

Wilt u zich een bijzondere mate van lichamelijke kracht verschaffen, die naar u aanneemt in uw omgeving aanwezig is, stel u dan gewoon maar iets voor. De voorstelling op zichzelf maakt u ontvankelijk voor krachten, indien deze aanwezig zijn. Het meest eenvoudige is wel: er zijn twee contacten op mijn ruggegraat, zodat tussen deze beide een sterke stroming loopt, die ik voel.

Op deze wijze kunt u heel veel energie verkrijgen.

De mens moet zich ook niet al te veel bezighouden met occulte speculaties. Het is natuurlijk erg interessant om er eens over te spreken wie een incarnatie van wie zou zijn en waar bepaalde krachten wel of niet vandaan zouden komen, maar verwacht u deze discussies a.u.b. niet met een reële bereiking. Indien u werkelijk geestelijke waarden wilt ontvangen, is het voldoende u het probleem of de kracht voor ogen te stellen, zoals u deze ziet. En gaat u dan maar rustig verder met wat anders. Lees desnoods een moppenblaadje. Na enige tijd stelt u zich weer op het probleem in en u zult zien dat uw visie zich heeft gewijzigd. U heeft dan een voorstelling die werkzaam is, zodat u daar ook praktisch iets mee kunt doen.

Een mens heeft vaak een wat verwrongen begeerteleven. Dat komt, omdat hij strijdt met zichzelf. Er zijn dingen, die hij wel wil en die hij niet wil. Er zijn dingen, die om de een of andere reden aanvaardbaar en om een andere reden niet aanvaardbaar zijn. Aanvaard dus dat begeerteleven en alles wat erin voorkomt maar als heel gewoon, alsof er niets aan de hand is. Stel echter wel datgene wat u het belangrijkste vindt in uw gedachten vast en laat dan rustig de zaak maar gaar stoven. U zult met verbazing ontdekken dat u plotseling een mogelijkheid ziet om uw verlangen en uw erkenning van juistheid samen te voegen. U weegt ze immers niet meer tegen elkaar af; zij worden een eenheid. De innerlijke waarden en krachten van de mens zullen dan samenvallen met een actie-mogelijkheid voor die mens en resultaat wordt daarmee over het algemeen gemakkelijker verkregen.

Misschien is het ook wel goed om eens te kijken naar de mens met zijn schijnwereld. Menig mens vertelt zichzelf en anderen dat dingen waar zullen worden, waarvan hij weet dat ze volgens hem niet waar kunnen zijn. De twijfel die u koestert aan wat u tegen anderen als juist verklaart, maakt het u onmogelijk dit waar te maken. U kunt alleen bepaalde krachten overbrengen, indien u innerlijk daarvan overtuigd bent. Alleen als u innerlijk één bent en dus geen voorbehoud maakt, zult u door deze eerlijkheid een grote invloed hebben in uw persoonlijke wereld en daarnaast een veel groter respons kunnen verkrijgen uit de onze.

Een mens, die beseft hoe vaak zijn eigen wereld eigenlijk een heerlijke warboel is, denkt wel eens: Ik kan er toch niet tegen op. Ik kan dat begripen, want lichamen heeft u een betrekkelijk grote machteloosheid. Maar als u die machteloosheid nu voor uzelf postuleert, bindt u zich aan handen en voeten. Als u echter in uzelf denkbeelden vindt van "hoe het zou kunnen zijn", probeer dan eens één punt daarvan eruit te lichten. Neem één punt van uw totale denkbeeld. U zult met verbazing zien dat u - door u daarop te concentreren - ook praktische mogelijkheden vindt.

Elke mens kan veel meer waar maken dan hij wel vermoedt, indien hij zich tot beperkte denkbeelden of beperkte punten wil terugschroeven en niet in het algemeen werkt. Om het heel eenvoudig te zeggen: U kunt voortdurend bezig zijn om alle hongerenden van deze wereld te verzadigen, u zult dat nooit klaarspelen. Integendeel, het probleem wordt steeds moeilijker. U kunt ook proberen om althans één of twee hongerenden te spijzigen, zodat zij kracht genoeg krijgen om weer anderen te helpen hun honger te vermindern. Als u zo werkt, krijgt u een sneeuwbal-effect en daarmee bereikt u wel iets.

Ik vind ook opvallend, dat mensen zo ontzettend hangen aan theorieën. Als ik denk b.v. aan alle politieke theorieën van de laatste tijd - en dat gaat van Mao tot Nixon, van de uiterste vorm van persoonsverheerlijking tot het uiterste gevoel van verheerlijkt persoon te zijn - dan vraag je je toch wel af: waarom toetsen de mensen hun denkbeelden niet voortdurend aan de feiten? Als je ze namelijk aan de feiten toetst, dan kom je automatisch tot een verwerping van een groot gedeelte van je stellingen. Maar de stel-

lingen, die je dan overhoudt zijn zaken, die je kunt aanvaarden als mens in je eigen wereld en die je daarom ook geestelijk kunt aanvaarden. Dan kun je daarin inderdaad de geestelijke krachten en energieën ontplooien, die je eigen zijn en daardoor een doel bereiken.

Er is een filosoof geweest die zei: "Ach, mensen, bereiken is niets. Streven is het enige dat de moeite waard is." (De man heeft dat ook wel bewezen, want hij is zo'n 75 keer verloofd geweest.) Hij had vanuit menselijk standpunt misschien gelijk. Aan de andere kant is voor onze ontwikkeling een mate van bereiking onmisbaar. Te streven zonder dat wij iets kunnen bereiken, is daarom in wezen tegennatuurlijk. We moeten altijd zo streven, dat er tenminste een mogelijkheid tot redelijke bereiking in de buurt ligt. Een mens, die dit beseft, zal innerlijk al zijn vermogens mobiliseren. Hij zal zeggen: "Dit is bereikbaar. Dit komt elke dag nader." Maar een mens, die een bepaald beeld in zijn denken sterk genoeg fixeert, leeft daar bijna automatisch zo sterk naartoe, dat hij het zelfs verwezenlijkt. Ook een punt waarmee u rekening moet houden.

Een ander punt dat misschien voor sommigen wat moeilijker ligt, is dit: De meeste mensen hebben twee behoeften: de eerste is het verleden vergeten, de tweede is de toekomst te kennen. Beide zijn voor een mens niet bereikbaar en niet bruikbaar.

Iemand, die het verleden probeert te vergeten, ontdoet zich daarmee van vele inzichten, die hij kan gebruiken om zijn harmonie op dit ogenblik te bepalen. Iemand, die de toekomst tracht te kennen, zal zich daardoor in vele gevallen binden aan een voorstelling, die hij zelf min of meer waar maakt. Hierdoor maakt hij zichzelf a.h.w. doof en blind voor betere mogelijkheden en betere ontwikkelingen.

De meeste mensen streven naar geluk, totdat zij het hebben en dan gooien zij het weg. Ook dat is een opvallend verschijnsel. Een mens noemt iets geluk, maar op het ogenblik dat hij het bezit, ontdekt hij dat dit niet bereikbaar is.

Geluk is gebaseerd op innerlijk evenwicht. Een mens, die innerlijk vrede heeft, kan snel gelukkig zijn en kan bijna zijn gehele leven gelukkig blijven, zelfs onder omstandigheden die minder aangenaam zijn. Een mens echter, die alles mee heeft om gelukkig te zijn en die daarbij innerlijk geen evenwicht vindt, zal een uiterlijke schijn van geluk in stand houden, die innerlijk een steeds grotere wanhoop moet verbergen. Laten wij begrijpen dat geluk in wezen is: een-zijn met datgene wat op dit ogenblik bestaat. Het is niet een zekerheid voor morgen; het is zelfs geen resultaat van gisteren. Geluk is een ogenblikstoestand, die wordt bepaald door de evenwichtigheid in onszelf, waardoor wij de wereld rond ons harmonisch kunnen aanvaarden. Zijn wij op deze wijze gelukkig, dan is ons gehele wezen, zelfs tot aan de kern van de ziel daarin besloten. En dat impliceert weer, dat dit geluk voortdurend blijft bestaan. Het is voortdurend terug te vinden. Het is geen gebeurtenis meer, maar een innerlijke toestand die je steeds weer opnieuw beleeft en waardoor je in staat bent om veel van wat men ongeluk noemt (in wezen meestal disharmonie) te bedwingen en daarover meester te blijven. Wie in zich vrede heeft gekend en zich deze vrede voor ogen stelt, zal de onvrede die hem bedreigt in vele gevallen tot vrede kunnen ombuigen. Dit zijn enkele punten in samenhang met de mens.

Voor mij is de grootste waarheid altijd weer deze: Je bent méér dan je denkt, maar minder dan je voorgeeft te zijn. Als u dit begrijpt, kunt u vrede vinden met een wereld die u misschien niet helemaal zo aanvaardt als u zoudt willen en daardoor kunt u innerlijk de kracht vinden om meer datgene te zijn wat u zeker kunt betekenen voor de wereld.

Betekenis betekent contact. Contact kan alleen bestaan op basis van gelijkwaardigheid. Daarom moeten wij de gelijkwaardigheid van alle dingen aanvaarden om zo door een contact tot de innerlijke harmonie en zekerheid te komen.

Wij kunnen niet alleen van onszelf uitgaan zolang wij leven op aarde. Laat ons dan uitgaan van de wereld en stellen dat deze met al haar verschijnselen en alle daarin voorkomende vormen in haar essentie aan ons gelijk is. Laten wij dan onze essentie projecteren in de wereld. Dit is de eerste basis vanwaaruit bewustwording, zelfkennis, kosmische harmonie bereikt kunnen worden.

Het is voor een mens eenvoudiger om te bereiken dan hij denkt. Want hij denkt meestal dat de dingen moeilijk zijn, omdat hij bang is om de poging te wagen. Maar wie niet vreest zichzelf te verliezen, vindt de waarheid omtrent zichzelf in de kosmos waartoe hij behoort.

:--:

V U U R.

Wat is vuur? Een vorm van oxydatie waardoor in een vlamverschijnsel een groot gedeelte van de energie wordt omgezet in infra-rode stralen. Anders gezegd: vuur is een omzetting. In zekere zin ook een louteringsverschijnsel.

Vuur reinigt, zo zeggen wij. Waarom? Omdat wij volmaakt zijn in verbinding met de werkelijkheid. Maar onze onvolmaaktheid bestaat voortdurend in ons, omdat de band met de werkelijkheid niet intens is. Wij kunnen pas werkelijk leven, indien wij aanvaarden wat er werkelijk rond ons bestaat en wat wij werkelijk zijn. En dat is een pijnlijk proces. Een proces waarbij het vuur ons dreigt te verteren. Het vuur, dat ons dan misschien pijn doet, maar dat ons zeker loutert en herleidt tot de werkelijke essentie van bestaan.

Als in de mens bepaalde hartstochten aanwezig zijn, als hij ook wordt gedreven door een bepaalde innerlijke emotie, dan spreekt hij vaak van vuur; en niet ten onrechte. Want ook dan zal hij - gedragen door dit ene - vele zogenaamde belangrijkheden vergeten. Hij zal geneigd zijn om zich te uiten en daardoor tot een zuiverder besef komen van wat hij is en van zijn relatie met de wereld, met het Al.

Vuur is een principe dat reinigt.

Vuur is een principe dat waarheid doet erkennen.

Vuur herleidt tot bestanddelen, maar maakt juist daardoor een erkenning van essentie mogelijk. Laat ons hopen, dat het vuur ons op deze wijze beroert.

De mens stelt zelfs de Heilige Geest, de denkkraft van de Hoogste voor als een vuur, dat neerdaalt tot de mens. U denkt, dat God Zich manifesteert in een vuur dat niet verteert.

Wat wij nodig hebben is de werkelijkheid. Deze zal ons vaak toeschijnen een vuurzee te zijn, waar wij doorheen moeten waden. Maar als wij dat aandurven, dan zijn wij ook gelouterd. Dan vinden wij de werkelijkheid van ons wezen en daarmee de eenheid, de tijdloze werkelijkheid waartoe wij behoren.

:--:

Als de Heilige Zeven op de gong der kinderlijkheid slaan,
ontwaakt de vreugde in hen, die waarlijk leven.

Zeven zijn de planeten.
En zeven noemt men de sferen.
En zeven noemt men de Heren,
die het licht regeren dat de aarde beroert.

Zeven is een heilig getal,
dat voert tot bewustzijn voor hen,
die de kracht van de Zeven erkennen.

Soms slaan de Zeven de kosmische gong.
Dan zindert het licht door de eeuwigheid,
dan komt er een vloed van enorme macht,
dan is er onthulling en strijd en vreugde en leven
in menselijke tijd en zelfs in meer hemelse dreven.
Dan zindert het geluid en 't zegt je te zijn
en ontwaak je tot al wat je haast had vergeten.

Nieuw is de wereld en nieuw is het weten.
Nieuw is je wezen dat droomt in aanvaarding.
Kinderlijkheid van bestaan.
Kinderlijk nieuw, al onderzoekend.
Kinderlijk een-zijn met al wat bestaat.
Kinderlijk leven met hartstocht, met vreugde en haat,
maar vooral met de honger tot aanvaarden en weten.

En als je dan je beperktheid en grens,
zo moeizaam gebouwd, hebt vergeten,
dan gaat er je wezen tot de Zeven:
de Heren, de Stralen, de Krachten, de Planeten.
Dan wordt er geboren een kosmisch weten,
dat steeds veranderend schablonen trekt van een wezen,
dat God kan heten en in jezelf wekt een weten,
dat je bijna had vergeten omtrent oneindigheid.
Zo vorm je dan uit krachten en uit zinding,
uit gongslag buiten tijd en het leven
in de dreven van de Zeven
jezelf als deel van werkelijkheid dat voort kan gaan
zelfs als het laatste licht verbleekt,
zelfs als geen aarde meer bestaat,
omdat als deel van het geheel je heel de kosmos ondergaat
en bent de adem van een Kracht, waaruit de schepping wordt
gedreven.

:--:--:

Abonnementen: f 25,- p. 10 nummers
(v. leden f 17.50 (v. buitenland f 3.50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.874
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Graaf Willem de Rijkelaan 15
Leidschendam Tel: 01761-5154

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN
mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

JUNI 1973.

18e jaargang.
Nummer 9.

KOSMISCHE LERINGEN

Is dit mystiek?	CI/105
Een gastspreker	CI/111
Vernieuwing	CI/117
Geweten	CI/118

DE MENS EN DE GEEST

Die vreemde mensen	CII/113
Harmonie	CII/121
Nu	CII/123

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

KOSMISCHE LERINGEN

HOOFDSTUK IX.

IS DIT MYSTIEK?

De basis van alle innerlijke beleving is de aanvaarding van een werkelijkheid, die niet in de materie bewijsbaar is. Om te komen tot een juiste waardering van die innerlijke werkelijkheid dient men zich te realiseren, dat deze werkelijkheid wel verder kan gaan dan het menselijke begrip, maar dat zij niet tegen dit begrip in kan gaan. Het is belangrijk, dat we juist dit punt niet uit het oog verliezen. Het is gemakkelijk genoeg om een eind weg te dazen over oneindigheden. Wij zijn echter allen deel van dezelfde werkelijkheid. Wat wij kennen van die werkelijkheid moet in het geheel passen. Dat wil zeggen, dat die werkelijkheid in haar geheel nooit strijdig kan zijn met datgene wat we hier als deel kennen.

De leermeesters, die zich daarmee hebben beziggehouden, hebben dat allen op hun eigen manier gedaan. Wij kennen b.v. de christelijke leer met haar eigen vormen van denken, filosofie en mystiek. Men zou zeggen: dit is in wezen toch wets-mystiek.

In het christendom, wat dat betreft ook in het semietisch denken, is er sprake van een aantal regels en wetten. Het hoe en het waarom behoeven wij ons niet af te vragen. Er zijn regels en wetten en het is onze taak om ons daaraan te houden. De beleving, die verdergaat dan het menselijke, kan alleen worden bereikt krachtens een zich binden aan die wetten, a.h.w. een volledig beleven van die wetten.

Daar staat tegenover het oosters denken, dat we misschien beter kunnen noemen: het lotsdenken. Daar stelt men:

Je bent deel van een totaliteit, hoe dan ook. Daarin wordt je betekenis niet bepaald door het beeld van jezelf, maar door die totaliteit. Daardoor ben je onderworpen aan een lot, want je visie strookt niet met de werkelijkheid waarvan je zelf deel bent. Dit wordt ook vaak maya (begoocheling) genoemd. Op het ogenblik, dat ik dit lot aanvaard en er het beste van maak, zal ik juist hierdoor bepaalde krachten en misschien ook visioenen of andere belevingen in mij ervaren.

Dit is een belangrijke tegenstelling. In het eerste geval stel ik de afhankelijkheid van wetten. In het tweede geval echter stel ik de aanwezigheid van een werkelijkheid, die ik alleen behoef te ontdekken. In het ene geval is het een beloning voor gehoorzaamheid die ik verkrijg. In het andere geval is het gewoon een zelfontdekking, die zich voortzet in een kosmische ontdekking, beleving en openbaring.

Als u deze punten in het oog houdt, zijn de schijnbaar strijdige citaten, die hierna volgen misschien gemakkelijker te verwerken.

"De Heer schiept ons en geeft ons Zijn wetten. Het is niet aan ons te vragen naar het waarom van deze wetten. Wel is het aan ons om achter deze wetten de werkelijkheid van God te erkennen."
Een volgeling van Thomas van Aquino heeft dat gezegd. Daar stel ik tegenover:

"Wij zijn deel van het Al. Zodra wij de begoocheling overwinnen, zullen wij door deze overwinning de werkelijkheid waarvan wij deel zijn aanvaarden. Het is deze werkelijkheid waaruit het geheel van ons bestaan en het geheel van al het zijnde, ook zonder de dwang tot de daad, beleefbaar wordt."

Oosters. Dit staat tegenover een uit het christendom afkomstige maar in wezen toch ook wel westerse stelling. Ik meen, dat men daarmee rekening moet houden, ook als men wordt geconfronteerd met het denken aan b.v. kosmische waarden.

Als wij spreken over kosmische wetten (ze bestaan inderdaad), dan spreekt dat de westerling onmiddellijk aan. Er zijn regels, er is iets om je aan vast te klampen, er zijn bepaalde inhouden en als je daar op de juiste manier doorheen manoeuvreert, komt alles in orde. Dan is de westerling onmiddellijk bereid om de wetten te erkennen, ze toe te passen en daarnaar te leven. Aan de andere kant vraag je je wel eens af: waarom?

Als er een kosmische wet is, dan behoef ik haar niet eens te begrijpen, ze is er toch wel. Ik kan mij er niet aan onttrekken, want een kosmische wet is zo machtig, zo sterk, daar kan ik mij als enkeling niet aan onttrekken of mij van ontdoen. Waarom zou ik mij dan met zoveel nadruk aan die wetten wijden? Toch is voor de westerling de wet iets heel belangrijks.

Daar tegenover staat dan de oosterling met zijn denken, waarin hij in wezen de eenheid van het Al, het opzweven naar een erkende daadloosheid als het voornaamste punt stelt. Of er wetten zijn of niet, dat gelooft hij dan wel. Zeker, er zijn voor de mens bepaalde paden, bepaalde steunelementen in de schepping waaraan hij zich kan vasthouden, als het nodig is. Maar het is niet zo dat hij zegt: Dit is de weg; of: dit is de wet. Hij zegt gewoon: In mijzelf vind ik werkelijkheid.

De leermeesters, die zich met de verschillende soorten van denken hebben beziggehouden, vinden vreemd genoeg toch ergens een overeenkomst.

Als wij denken aan de voorstelling, die uit het semietisch denken stamt (de Levensboom), dan komen terecht bij de kroon (Kether), het verblindende Licht. Er is een ogenblik, dat alle werkelijkheid wordt uitgelust door het licht dat wij ervaren. En dat is nu precies hetzelfde wat langs een heel andere weg de oosterling bereikt.

"Er zijn vele paden, die wij moeten gaan!" roept de leermeester uit en hij spreekt over de verschillende krachten die wij moeten doorleven, de paden, de wegen, de noodzakelijke keuze zelfs tussen de verschillende wegen, die er voor ons bestaan. Terwijl een andere zegt:

"Ach, is het niet belangrijker om één te zijn met het kloppend denken dat de totaliteit in zich draagt dan wegen te volgen, die eigenlijk de beperkingen kennen, die aan ons inhaerent zijn?"

Zij hebben beiden gelijk. Hier zitten we met een grote moeilijkheid.

Als wij proberen kosmische lering te geven, mystiek te denken, dan zijn we zo geneigd te vragen: Waar ligt nu de wet? Geef mij nu eens even precies de regeltjes, dan zal ik het doen en komt het in orde. Maar het nare is: als je die regels krijgt, dan weet je nog niet wat je ermee moet doen.

Als ik b.v. denk aan de leringen van Jezus. Overigens was een deel ervan al bekend in de esseense leringen, die reeds bestonden voordat Jezus er was. Wij worden dan geconfronteerd met b.v. de "zaligsprekingen" en dat je je naaste moet liefhebben. Wij zeggen dan: Dat is een waarheid, want dat heeft Jezus gezegd. Maar wat heeft Jezus eigenlijk daarmee gezegd?

Heb uw naaste lief. Wie is mijn naaste? Ik kan natuurlijk naar gelijkenissen grijpen. (In de Parabelen heeft u pas het een en ander daarover gehoord.) Degene, die mijn hulp nodig heeft, is mijn naaste. Is dat nu wel waar? Degene, die mij helpt, is ook mijn naaste. Naaste is dus niet eenvoudig een mens, zoals ik. Neen, het omschrijft een relatie. En nu ligt het er maar aan, wanneer die relatie ontstaat. Ik kan mij voorstellen dat iemand, die u helpt wanneer u in moeilijkheden zit, uw naaste is. Maar als hij b.v. een

ambtenaar van Sociale Zaken is en ambtshalve optreedt, is het de vraag, of hij uw naaste nog wel is?

Het is heel moeilijk om zelfs uit deze leringen een mooi brokje leefregels te halen; waar overigens niemand zich aan houdt. Wij zitten eigenlijk altijd in de vaagheid. En ik geloof, dat dat aan de kosmos en aan de grote Meesters eigen is.

Als ik denk aan de leringen van de laatste tijd, dan word ik getroffen door deze uitspraak:

"Ons streven wordt bepaald door ons wezen. Laat ons daarom streven volgens ons wezen, opdat wij daaruit een werkelijkheid vinden, die ons wezen kan overtreffen."

Heel erg vaag, vindt u ook niet? Wat moet je nu met zo'n uitspraak aanvangen? Toch, aan de andere kant: is het niet volkomen reëel? Het is niet reëel om te zeggen dat er ergens een spoorlijn is getrokken tussen de mensheid en de hemel en dat je door alleen maar over de biels te balanceren op je bestemming kunt komen. Hemel is een toestand. Mensheid is een toestand. Die toestanden kunnen in elkaar overgaan, zonder dat je weet hoe. Ze kunnen zich openbaren zonder dat je beseft waarom, maar ze zijn er.

Ik heb niet zonder reden de titel gesteld: Is dit mystiek? Want wat is eigenlijk mystiek? Je weet het niet. Volgens mij zitten er in de leringen, die ik zal citeren wel degelijk elementen, die voor mij althans kosmisch zijn.

"Mijn leven is een voortdurende hunkering waarin ik probeer aan het onbestemde in mij vorm te geven in de wereld buiten mij. Ik zoek voortdurend een waarheid te openbaren waarvan ik niet eens weet, of zij bestaat. Voortdurend tracht ik het onbestemde in mij vorm te geven om vrede te vinden met dat wat ik ben en wat ik toch niet geheel kan erkennen. Zo is mijn leven een voortdurende tocht, waarbij ik tracht mijzelf te ontdoen van het overbodige, totdat ik - het overbodige achter mij latend - beseft wat ik werkelijk ben in eenheid met de totaliteit."

Dit is volgens mij wel zuiver het mystieke. Maar het is ook zo logisch. Je krijgt altijd het idee, als je hoort dat iemand een mysticus of een mystica is, dat je te maken hebt met opgewonden hysterische standjes, die niet logisch kunnen denken en dan de een of ander kolder uitkramen, omdat ze iets hogers denken te beleven. Ik geloof, dat het veel reëler en concreter is. Zo zegt een zekere goeroe:

"Mens, als je in jezelf tot rust weet te komen, ontsnap je aan jezelf. Maar de mens, die met zichzelf bezig is, bindt zich aan zichzelf. Daarom is het goed jezelf te vergeten, opdat de werkelijkheid eindelijk in je moege ontwaken."

Misschien ook weer erg algemeen. Maar zit er ook niet redelijkheid in? Wordt de mens niet weggetrokken van een innerlijke werkelijkheid juist door dat wat hij is? Laat mij het zo zeggen: Vergeet de mens vaak niet wat er in hem leeft, als hij kijkt naar zijn spiegelbeeld? Wij proberen ons krampachtig te spiegelen in de wereld en we weten eigenlijk niet wat we zijn.

Een wat meer westers filosoof en volgens mij ook mysticus formuleerde het heel aardig. Hij zei:

"De mens, die tracht zijn "ik" te leren kennen, kan dat alleen doen door middel van een negatieve definitie. Want hij kan slechts met zekerheid zeggen wat hij niet is, maar wat hij wel is, zal hij nimmer met zekerheid constateren."

Daar zit volgens mij zoveel waarheid in, dat ik mij afvraag: Heb ik hier nu te maken met een realist, met een filosoof of met een mysticus? En toch, als je de grootste werkelijkheid wilt beleven, dan kun je dat nooit doen door te zeggen: "dit ben ik", want dat weet je niet.

Mens, ken uzelf. Dat staat overal geschreven. Ik meen echter, dat "ken uzelve" wel eens verkeerd wordt verklaard. Men denkt: ken uzelve betekent: leg jezelf op de ontleedtafel, haal alle slechte en goede eigenschappen eruit, leg ze op afzonderlijke rijtjes, tel ze op en maak een statistiek over je innerlijke werkelijkheid. Dat is nu juist niet het geval. Ken uzelve betekent: weet dat je bent. Niet wát je bent, want dat weet je toch niet. Maar weet dat je bestaat. Een grote moeilijkheid. De meeste mensen denken, dat ze weten dat ze bestaan. Maar weet u wel zeker, dat u bestaat? Als ik hier rondkijk, hoeveel onevenwichtigheid zie ik dan niet. Hoeveel mensen zijn er niet, die om de een of andere reden uit het lood zijn geslagen, die zelfs door allerlei onbelangrijkheden worden achtervolgd. Kent u dan uzelf?

Als je jezelf aanvaardt zoals je bent, dan kun je de wereld ook wel nemen zoals ze is. Dan is dat niet zo belangrijk. Maar op het ogenblik, dat je probeert van jezelf iets anders te maken dan je bent, ga je eisen stellen aan de wereld. De wereld reageert op je. Heeft de wereld altijd gelijk? Wel neen. Maar de wereld maakt wel degelijk uit wat je daarin betekent. Ga daar nu eens van uit. Niet van wat je denkt dat je bent, maar van wat de wereld zegt dat je betekent. Dan krijg je de rust waardoor de waarheid zich in je kan openbaren. Zoals een van de grootste Meesters van de laatste periode heeft gezegd:

"In uzelve is het kennen van alle dingen aanwezig. En zo ge u door deze kennis - ook indien ze uw bewustzijn niet bereikt - laat leiden, zo zeg ik u dat gij veel, ja, alles zult kunnen volbrengen wat past binnen uw bestaan. Maar indien gij u afvraagt: wat weet ik? dan vraagt ge dit aan uw denken, niet aan uw ziel. Het is echter uw ziel, die het weten bevat en het is uw denken dat dit weten vertoebelt in beelden die onvolledig zijn."

Ik meen, dat dit ook redelijk is.

Dan mag ik nu citeren uit een tijd heel ver terug. Het is van een van de naar men zei blinde zieners, die in een verloren gegaan rijk een tijdlang erg belangrijk waren. Deze sprak tot de mensen:

"Omdat mijn ogen niet zien, zie ik. Omdat mijn oren niet horen, hoor ik. En wat ik zie en wat ik hoor, is meer waar dan ogen en oren mij kunnen geven. Want deze wereld is zo onmetelijk groot dat hij, die op zijn zintuigen vertrouwt, daarin verloren raakt. Hij echter, die deel is van de wereld en ziet als de wereld en hoort als de wereld, hij weet innerlijk het wereld-zijn en zichzelf te vinden. En wie eenmaal weet waar te gaan, hij zal binnentreden in de grotten en zitten voor de Spiegel der Waarheid. Hij zal gaan tot de Tempel van de Ankh en lezen in de geheime boeken. Hij zal opstijgen tot de lust van het oneindige leven en hij zal de veelheid van werelden zien, die bestaat daar waar een mens met zijn zintuigen slechts één wereld ziet."

Dit was van een van de heel oude sprekers. Het klinkt natuurlijk heerlijk verward, omdat je niet weet wat de man ermee bedoelt.

De Spiegel der Waarheid was een stuk kristal, tamelijk groot, gepolijst. Er was een ruimte voor, meestal een grot. Men ging voor de spiegel zitten, men keek en zag dan in het kristal, als men op de juiste manier mediteerde, de waarheid. De waarheid is het antwoord op je vragen, zoals men zei. De Tempel van de Ankh. De ankh is een oud sleutelbegrip geweest voor een oneindigheid, die boven deze wereld ligt. Het is in Egypte het symbool geweest van de sleutel naar het hiernamaals. Zo'n oud symbool wordt ook gezien als een tempel. Wij moeten ons die niet voorstellen als een bouwsel dat in die vorm is gebouwd. Het is over het algemeen een rotstempel, soms een tempel vóór en ten dele in de rots gebouwd. Deze tempels waren bestemd voor studie; daar kon men dus kennis opdoen. Maar op het ogenblik, dat je de kennis die je verkrijgt niet meer beschouwt als alleen maar een werktuig in je wereld, maar als een werkelijkheid, die ook jouw wereld betreft, dan

kom je in contact met de oneindigheid. Dus zo vaag was die man voor zijn tijd ook weer niet.

Wat dat betreft, moet ik ook zeggen: vroeger luisterde men meer en debatteerde men minder. Daardoor hadden die uitspraken zin, want ze werden overdacht. Tegenwoordig moet je de dingen heel duidelijk zeggen, anders begrijpen ze je niet eens. Vroeger nam men de tijd ervoor.

Uit een iets latere periode stamt het volgende:

"Laat ons neerzitten en laat onze zielen zich vervlechten, opdat onze gedachten in de vaagheid de nieuwe wereld tekenen, die onze werkelijkheid is."

Een aanbeveling van een groot leermeester, die er een eigen dorp op na hield. In die tijd iets heel bijzonders. Hij kreeg zelfs prinsenkinderen een tijdje op bezoek. De goede man liet ze alleen maar rondom hem zitten. Dan dacht hij en zij moesten maar meedenken. Als hij dan begon, had hij dergelijke kleine uitspraken. Ik wil hem nog een keer citeren:

"Als je denkt aan een wereld van goden, moet je denken aan een wereld van helden. Als je denkt aan een wereld van helden, denk je aan datgene wat niet bestaat. Denk daarom niet aan helden of aan goden. Denk aan een bestaan dat alles omvat, dat alles tot eenheid maakt en waarin ons denken een enkele ijle klank is temidden van een symphonie die wij niet kunnen omschrijven."

Dit is ook bij zo'n inleiding gezegd. Is die man nu een mysticus? Ik weet het eigenlijk niet. Het is moeilijk te zeggen: is dit nu mystiek of niet. Maar één ding is zeker: wat hij zegt is vanuit zijn standpunt niet alleen maar een beetje geleuter; het is iets wat vanuit zijn standpunt waar is. Overall waar we te maken krijgen met kosmische leringen, zullen we daarop moeten letten. Het is niet: hoe wij denken en of het voor ons waar is. Het is ook: hoe degene die het zegt moet hebben gedacht en geleefd. Wat bedoelde hij met zijn leerstelling? Het is krankzinnig als je de tegenstelling ziet, die er in de wereld bestaat.

Onze vriend Paulus (vaak onder-, vaak overschat) roept op een gegeven ogenblik uit, dat het beter is om geen vrouw te bekennen, maar dat het aan de andere kant beter is om te huwen dan te branden. Hij maakte daar dus kennelijk verschil tussen. Als die goede man zijn zin kreeg en ieder mens op aarde goed zou zijn, dan zouden er geen mensen meer bestaan. Dat is de logische conclusie. Tenminste indien we aannemen, dat hij het bedoeld heeft zoals het naar voren komt of wat de zedenmeesters ervan hebben gemaakt. Maar je zou misschien ook kunnen zeggen: Paulus was bang voor zijn eigen heftigheid. Hij hield geen tijd meer over voor de Heer, als hij een meisje zag. En daar ging hij tegenin. Hij zei: Dat moet ik voorkomen, dat mag niet gebeuren. Zijn hele toestand maakt dat aanvaardbaar, maar dan moeten we niet zeggen: Mensen, denk erom, niet meer trouwen, anders leef je niet goed.

Er zijn mensen, die maken daarvan een kosmische lering. Ik zou zeggen: Dat is niet kosmisch, dat is kolder. Er zijn mensen, die u precies vertellen hoe u zich moet kleden. Neem nu het gekste van het gekke. Vijftig jaar geleden werd nog beweerd dat het tegen Gods wil en gebod was dat mensen gemengd zwommen. Nu, ze hebben misschien gelijk; vandaar dat God twee oceanen heeft geschapen. Maar aan de andere kant: hoe komen ze aan die idioterie? Ze zeggen rustig: Dat is Gods wil. En ze komen met redeneringen aan te dragen, waarmee ze duidelijk trachten te maken waarom God het wil. Als ze daarin iets kosmisch willen vinden, dan zijn ze volgens mij een tikje getikt. Dat wil ik wel even nadrukkelijk constateren.

Kosmische werkelijkheid is de basis van alle kosmische lering. Als God de mens in twee geslachten heeft geschapen, dan heeft Hij dat niet gedaan om ze in verschillende hokjes te zetten. Als God de wereld heeft geschapen met vele gevaren en vele mogelijkheden tot verval, dan moet daar ook een positieve waarde in zitten. Er moet een bedoeling voor zijn; het moet zin hebben. Als wij een kosmische lering zoeken, dan zoeken wij een lering waar-

door de zin van het bestaan ook kenbaar wordt. Een mens moet niet alleen maar een lering zoeken, waardoor hij naar boven kan fladderen, daarvoor neem je maar een stickie, dan ben je ook high.

Kosmische lering is iets waardoor wij een integratie verkrijgen tussen datgene wat de grote werkelijkheid is en datgene wat voor ons thans de werkelijkheid vormt. Het is een proces van harmonisering, van een soort eenwording van werelden. Als een mysticus zegt dat hij een visioen heeft, dan geloof ik hem graag, want hij moet wat hij heeft beleefd wel op de een of andere manier vertalen. Hij zal dat doen in allerlei mooie beelden, maar de werkelijkheid is dat hij een stukje van die werkelijkheid heeft gezien. En als hij in dat geheel zijn eigen wereld terugvindt zoals hij die kent, dan is de mystieke beleving plotseling een erkenning geworden, dan is de mystieke lering van het visioen vervuld en heeft het zin gekregen.

Er zijn visioenen, die ontzettend duister blijven. Denk maar eens aan de Openbaringen van Johannes. Neemt u mij niet kwalijk dat ik het zeg, maar dat is het meest religieuze, esoterische puzzleboek dat er ooit heeft bestaan. Het is al vele honderden jaren op verschillende wijzen bijna opgelost, maar niemand is er helemaal uitgekomen. Kijk, dat heeft absoluut geen zin. Het heeft pas zin, als wij eerst weten wat wij zelf zijn in zo'n visioen. Waar staan wij? Dan eerst kan het geheel ons iets zeggen omtrent onze oriëntatie. Dan kan het geheel ons bewuster maken van een grotere werkelijkheid. Wat heb ik aan een God, die alles omvat, als ik alleen maar één flonkering van licht kan zien? Het is voor mij dan verstandig te zeggen: Die flonkering is God. Verder kan de hele kosmische God mij wel gestolen worden, waar of niet? Het gaat om de werkelijkheid, die voor jezelf bestaat.

Dit brengt mij tot de laatste 3 citaten van dit lesje. Het zijn 3 citaten uit verschillende tijden, dus uit verschillende geloofs- en denkrichtingen. Zij vormen mijns inziens een mooi geheel.

"Daar waar ik bewust leef, leeft God. Daar waar God leeft, leeft de oneindigheid. Zo leef ik de oneindigheid en tel ik toch de dagen. Dit is de dwaasheid van de mens."

Alle krachten in de kosmos kunnen mij slechts antwoorden, indien zij in mij wonen. Laat mij dan beseffen wat ik ben in de kosmos en ik zal alle krachten in de kosmos bezitten, die voor mij mogelijk zijn."

"Laat mij niet een beroep doen op degenen, die verder zijn dan ik, want zij kunnen mij niets geven wat niet in mij bestaat. Maar laat mij erkennen dat door hetgeen ik ben er een band kan bestaan door alle tijden en alle geslachten heen met velen, die mij bewust maken van wat ik ben."

De volgende leermeester was niet christelijk. Ik zeg het er maar meteen bij.

"Er is één kracht, die ons allen verenigt. Het is de liefde voor het bestaan, die wij ondanks onszelve nimmer geheel kunnen vergeten. Deze liefde omvat niet slechts ons eigen bestaan, maar alle bestaan omdat wij er deel van zijn. Het is deze liefde uit de totaliteit en voor de totaliteit, waardoor ons leven zinrijk wordt en ons bestaan inhoud krijgt."

"Wanneer wij in de ritmen van de tijd mede voortdurend onszelf her vinden zonder de wereld te verliezen, zo zullen wij uit die ritmen het patroon van het tijdloze herkennen, waarin de mens kan openbloeien, wanneer hij de vijvers van het leven ontstijgt om te komen tot de essentie van bestaan."

Drie citaten. Drie leringen, die naar mijn mening kosmisch zijn. Misschien mag ik voor mijzelf daaraan toevoegen: De zinrijkheid van dit alles,

de logica ervan wordt eerst duidelijk, als je begrijpt dat de mens alleen maar het zaad is van het bewustzijn dat daaruit voortkomt. Het is een package-deal: alles is samengeperst en samengedrongen, maar eens zal het zich ontplooiën. Deze ontplooiing is dan onze kosmische bewustwording.

De leringen, die ons bewust maken van onze beperktheid zoals wij nu bestaan, maar ook van ons vermogen zoals wij zullen bestaan, zijn volgens mij kosmische leringen. Nu moogt u zelf uitmaken of dit nu mystiek is of niet.

-:-

De Gastspreker.

De moeilijkheid voor een gastspreker is altijd om de juiste toon te treffen. Wij zitten hier in een gezelschap dat zich bezighoudt met kosmische leringen. Ik geloof niet, dat ik kosmische lering kan geven. Ik kan alleen denken vanuit mijzelf, mijn ervaringen en mijn leven. Toch is er misschien iets voor u bij dat u zoudt kunnen interesseren. Laten wij daarom een heel eenvoudig beginnen.

Een mens, die geboren wordt, sterft in de geest. Hij verlaat de ene wereld voor de andere en geen van de twee werelden is volledig. In de onvolledigheid van beide werelden heb je bepaalde voordelen en bepaalde nadelen. Als je de stoffelijke wereld optelt bij de geestelijke wereld, dan ontstaat er wel een afgerond geheel, maar dat is nog niet alles, want vanuit de geest kun je ook verdergaan. Dan blus je niet meer uit, zoals bij een incarnatie of later bij het sterven op aarde, maar je gaat meer tegelijk zien.

Naarmate je bewustzijn groeit, wordt je "ik" eigenlijk kleiner. Dat is ook een opvallend verschijnsel. Ik geloof, dat je om te weten hoe weinig je bent eerst moet beseffen hoeveel er is. Dat weten de meeste mensen en ook de meeste geesten niet.

De kern van mijn eigen leven is altijd geweest onderzoek. In mijn tijd was ik geloof ik tamelijk wetenschappelijk. Niet dat dat veel betekent, maar het heeft toch een reputatie op aarde. Nu ben ik uit dat denken gekomen in een wereld waar niets berekenbaar is. Een geestelijke wereld is niet berekenbaar; die is alleen beleefbaar. Ik heb mij afgevraagd, waarom je als mens dan zo op die berekenbaarheid aanstuurt. Voor mij is het eigenlijk zo, dat wij proberen de zaak te berekenen, omdat wij onzeker zijn ten aanzien van hetgeen de werkelijkheid is. Al onze pogingen om iets vast te leggen in lijnen, in formules, hoe dan ook, komt voort uit ons onvermogen om te aanvaarden wat we zijn en wat onze wereld is.

Ik vraag me af: waarom je de wereld zou moeten zien als iets wat reëel moet zijn. Is de wereld werkelijkheid? Veel van wat je vandaag werkelijkheid noemt, is morgen reeds de illusie van een vergane tijd. Wat op het ogenblik een punt van een enorme strijd is, is in een volgende generatie al vergeten. Die generatie heeft haar eigen denkbeelden, haar eigen strijd. Waarom moeten wij dan zo'n groot gewicht hechten aan wat wij zijn, aan wat voor onze tijd belangrijk is, of dat nu de strijd om werkloosheid is, een koude oorlog, een warme oorlog of wat anders?

Ik heb uw wereld tamelijk goed geobserveerd. Toch zijn mijn eindconclusies voor u misschien een beetje dwaas; dat zou ik mij best kunnen voorstellen.

Als ik leef, moet ik mij beperken als ik kijk naar een wereld. Maar als ik besta, gewoon besta, dan is uw wereld deel van iets wat ik beleef. Ze is er wel, maar ik zie haar niet in al haar kleine details. Ik kan uw

kranten niet lezen. Ik kan niet zien wat de mensen vandaag wel doen en wat ze niet doen, of ze wel of niet een atoombom laten ontploffen. Ik kan alleen maar zien wat de mensheid betekent; haar uitstraling. Het is voor mij de totaliteit die spreekt, als ik mijzelf ben. Als ik mij concentreer op een sfeer of op een wereld, dan moet ik plotseling veel prijsgeven.

Het is ons opgevallen, dat als je met een lens iets bestudeert je eigenlijk je blikveld verkleint. Dat zal bij u ook wel zo zijn. U heeft tegenwoordig zelfs electronen-microscopen heb ik mij laten vertellen. Als je daarmee bezig bent, ben je eigenlijk met een zo minniem klein deeltje van de werkelijkheid bezig, dat de rest je ontgaat. Ik meen, dat dat iets is wat voor ons in het leven en in het denken buitengewoon belangrijk is. Als wij ons concentreren op iets kleins, dan kan het belangrijk zijn om dat te constateren, maar als wij dat bij voortdoring doen, dan sluiten wij de werkelijkheid gewoon buiten. En de werkelijkheid is het enige dat telt, geloof ik.

Een van de vragen, die mij kortgeleden werd gesteld was: "Broeder, heeft U God gezien?" Het is eigenaardig, dat die vraag altijd weer komt opduiken. (Het is ook eigenaardig hoe er steeds familierelaties met je worden aangeduid die niet bestaan.)

Toen heb ik gezegd: Kijk eens, indien ik God zou kunnen zien, zou Hij niet bestaan. Daarover hebben ze heel lang nagedacht. Ze konden zich niet voorstellen, dat je God niet kunt zien en dat - als je Hem wel zou kunnen zien - Hij niet zou bestaan. Dat is toch eigenlijk heel logisch. Als ik met mijn beperkingen God kan zien zoals Hij is, dan is Hij niet veel groter dan ik zelf ben en dan heeft het geen zin om Hem God en Schepper van het Al te noemen. Want van mijzelf weet ik hoe beperkt ik ben; dus kan God niet veel meer zijn.

Dan zeiden ze mij: "Maar probeert u dan niet om God te zien?"

Ik antwoordde: Ik zal wel uitkijken! Want wat voor zin heeft het te proberen zo iets te zien. Laat mij dan maar gewoon trachten zoveel mogelijk te zien van de werkelijkheid waarin ik besta.

"Ja, maar is het dan niet zo (dat is ook een modebegrip geworden tegenwoordig), dat wij hier zijn om dit hogere te leren beseffen?"

Ik zei: Ik meen, dat dat een uitvlucht is van degenen, die de dingen die ze hebben niet weten te gebruiken.

Dat klonk natuurlijk erg vervelend. Ze waren een beetje boos op mij.

Ik heb later gehoord, dat ze de voorzitter hebben gevraagd, of het wel eens meer voorkwam dat er zo'n lage geest doorkwam.

Dat zijn zo van die ervaringen, die je moet opdoen. U zult zeggen: Nu zwam je een beetje. Neen, ik vertel u dit wel degelijk om u iets te tonen.

U leeft in uw eigen wereldje. In dat wereldje is enorm veel te beleven en heel veel te doen. Dat is uw werkelijkheid van vandaag. Waarom zou u dan niet eerst daarmee beginnen? Waarom zou u al het hogere ineens proberen te erkennen, terwijl u nog niet eens heeft geleefd? Er zijn mensen, die zich al beginnen bezig te houden met het leven na de dood, voordat ze ontdekt hebben wat leven betekent. Dat is toch kolder!

Ik ben geen mystieke leraar en kosmisch ben ik ook niet, maar ik ben in ieder geval nuchter. Het is misschien om die nuchterheid, die uw Orde ertoe heeft gebracht mij te vragen vandaag ook een woordje te spreken.

Alles, maar dan ook werkelijk alles, wat er in u leeft, bestaat. Wat mogelijk is, is ook de moeite waard. U kunt niet alles doen, dat ben ik met u eens. Maar dan is het ook de vraag: Wat is het meest de moeite waard? U moet gewoon een keuze maken. Maar het is niet zo, dat er ergens iemand staat, die zegt: Dit mag wel en dat mag niet.

Wij leven in een wereld, onze wereld. In die wereld moeten we niet proberen bepaalde dingen af te kappen, tot duisternis te maken, tot zondig te verklaren. We moeten ook niet proberen om bepaalde dingen op de

een op andere manier een glans van heiligheid te verschaffen. Zoals de mensen in de Inquisitie martelingen tot een soort heiligheid hebben gemaakt. We moeten gewoon de dingen zien zoals ze zijn. Wat ben ik? Wat is de wereld? Wat kan ik in die wereld doen?

Die wereld is een kwestie van leven en dood. Laat mij dan niet het leven gaan verheerlijken als het enige en onaantastbare dat er bestaat, maar laat mij ook de dood niet bijzonder naar voren schuiven. Laat mij gewoon aanvaarden: er is een voortdurende verandering, een voortdurende wisseling. Ik ben mijzelf. Ik moet kiezen uit de vele mogelijkheden die er zijn. Dan moet ik dus een keuze maken, die voor mij de beste is. En het gekke is - volgens mij tenminste - dat op het ogenblik dat je die eenzijdigheid, dat trekken van grensjes en lijntjes in het leven achterwege laat en gewoon werkt op de manier waarop je bestaat, met de kracht die je hebt, dat je dan iets opbouwt dat misschien kosmisch is.

Het is niet aan mij te zeggen waar het begrip "kosmisch" begint. Maar ik weet wel dat een mens, die gewoon leeft soms op een bepaald ogenblik (en dat is dan alleen op dat ogenblik voor hem mogelijk) opeens contact maakt met de oneindigheid. En dan is dat helemaal geen kwestie van: o, nu raken de voetjes van de grond en wieken we tijdelijk met de engelen omhoog. Het is doodgewoon een kwestie van: eventjes is er in mij een begrip, een kracht, een aanvoelen, een weten dat veel verder gaat dan ik op grond van de normale wereld ooit zou kunnen doen. En dat kun je nooit doen, als je grenzen trekt. Op het ogenblik dat je grenzen trekt en zegt: Dit is onmogelijk of dit mag niet, sluit je een deel van de wereld buiten. En alle kracht, alle mogelijkheden, die erin zitten, zullen je onthouden blijven.

Het lijkt, of ik hier een pleidooi houd voor: er is geen kwaad of iets dergelijks. Er is natuurlijk kwaad. Er zijn dingen, die voor onszelf verkeerd zijn. Als we weten dat ze verkeerd zijn, dan kunnen we er beter van afblijven. Niet omdat ze op zichzelf verkeerd behoeven te zijn, maar doodgewoon omdat ze voor ons niet passen, omdat we rekening hebben te houden met onze mogelijkheden, met onze werkelijkheid. Zodra wij dat niet doen en ons gaan bezighouden met wat een ander zegt dat goed is..... Potverdorie, als je je altijd gaat kleden zoals de buurman zegt dat het mooi is, loop je voor gek. En dat weet u zelf ook wel.

Waarom zouden we dat dan geestelijk doen? Waarom zouden we dan aanvaarden dat een bepaald iets niet deugd? Waarom is communisme goed en kapitalisme verkeerd of omgekeerd? Waarom is godsdienst goed en atheïsme verkeerd of omgekeerd? Is het niet zo, dat wij moeten leven met onze krachten en onze werkelijkheid, omdat wij vanuit de werkelijkheid, die we dan beleven, de mogelijkheden die we zien in het leven voor onszelf die innerlijke harmonie moeten opbouwen. Op het ogenblik, dat wij tevoel kijken naar de details, dat we proberen alles vast te leggen en te omlijnen, maken we onszelf blind voor de kracht die er in ons leeft.

Eeuwigheid is zo'n zwaar beladen woord. Als ik vroeger iets deed of iets zei waarmee ze het niet eens waren, dan vlogen de eeuwigheid en de buitenste duisternis mij voortdurend om de oren. En door al dat gefledder heb ik mij vaak laten verdoven.

De werkelijkheid is: je leeft. Dat leven heeft betekenis. Het is niet alleen iets wat op zichzelf staat; het is een uitdrukking van alles wat er bestaat. U zoudt nu niet kunnen bestaan, indien de samenhang in een geheel Melkwegstelsel niet zo zou zijn dat uw aarde uw leven in stoffelijke vorm mogelijk maakt. En u zoudt als mens niet kunnen zijn wat u bent, indien uw omgeving niet zo was, indien generaties vóór u niet op een bepaalde wijze hadden gestreefd en gewerkt. U bent het product van zoveel invloeden, dat u niet eens kunt zeggen: ik sta los van alles. U bent gewoon verbonden met alles: met het verleden en met de toekomst. Want veel van de dingen, die u vandaag doet - of u het weet of niet - beïnvloeden wat er morgen zal zijn: wat iemand morgen zal zeggen en doen, misschien wat er

ergens op een andere ster zal gebeuren. Die verwevenheid moeten we dan maar accepteren. Wij moeten niet zeggen: We staan los van de zaak. We moeten zeggen: Gezien vanuit mijzelf ben ik eigenlijk een brandpunt van alle invloeden van het verleden, van de toekomst, van de hoogste Kracht, van de geestelijke wereld, van de stoffelijke wereld, wat mij betreft van de absolute vorming en de absolute chaos. En als het brandpunt daarvan is alles wat ik ben en wat ik doe niets anders dan een weergave van de kosmos.

Je kunt niet iets stilletjes voor jezelf doen. Als je het doet - hoe onbelangrijk het ook lijkt - dan heeft het verbindingen. Er zijn uitstralingen, er zijn gedachten, er zijn communicaties met een sfeer, uitstralingen in een wereld misschien, een tekortschieten in uw eigen wereld of in een andere wereld. Dat is allemaal met elkaar verweven. Je kunt er niet aan ontkomen. Daarom heb ik zo het gevoel, dat we moeten beginnen met te zijn wat we zijn.

Wat ben je dan? Wat je bent, dat is doodgewoon wat je voelt dat je op een gegeven ogenblik moet zijn, meer niet. Denk dus alsjeblieft niet: er bestaat een bepaalde vorm. Ik moet mij in een geestelijk corset rijgen, totdat ik er bijna uitbarst, totdat ik de vapeurs krijg van de nauwe banden, die me eigenlijk mijn leven haast ontnemen. Neen, wees gewoon jezelf. Indien u kennis zoudt maken met sommige dames aan onze kant, die de tijd van het zwaar ingeregen-zijn nog hebben gekend, dan zoudt u meer begrip hebben voor zinnen als: vrijheid blijheid. Dan zult u begrijpen, dat de poging om te beantwoorden aan de een of andere vorm kolder is.

Jezelf zijn betekent gewoon: doen wat je op een bepaald ogenblik moet, waarmaken wat je bent. Dus handelen niet als je het leuk vindt, maar als je het gevoel hebt: dat is goed. Gewoon beantwoorden aan hetgeen je als goed voelt, want dan breng je harmonie in alle dingen.

Je kunt ook niet zeggen: Wat vandaag goed is, zal morgen ook goed zijn. Dat verschuift. Maar als je vandaag datgene waarmaakt, wat je in je gehele wezen voelt: dat is nu goed, dan is er een harmonie met de kosmos, met de totaliteit.

Er bestaat een leuk verhaaltje. De goede God ging eens naar de wereld toe. Hij bezocht natuurlijk eerst, een beetje professioneel, een vrome kluizenaar. Hij zei tegen die kluizenaar: "Vertel me eens hoe je leeft."

"Ik kastijd mij elke dag," zei de man.

"Ja," zei God "en zo vernietig je het lichaam dat ik je gegeven heb.

Mooi werk!"

"Maar Heer," zei de kluizenaar, "ik eet slechts datgene wat ik nodig heb en ik maak al mijn spijzen onsmakelijk."

"Waarvoor dacht je dat ik het zo goed heb geschapen," zei God, "ik vind dat een brutaliteit."

"Heer, ik doe het allemaal om U te dienen," zei de kluizenaar.

"Hoe kom je daar nu bij," zei God, "hoe kun je mij nu dienen door iets te verwerpen wat ik heb gemaakt?"

God wandelde verder en kwam een mannetje goed-leven tegen. Dat is een vreemde kruizing van Don Juan en Sancho Panza. God zei tegen hem:

"Man, wat doe je in het leven,"

Deze antwoordde: "Ach, God, ik doe niet veel. Ik kijk eens hoe mooi de lucht is en hoe mooi de schepping is."

"Wat doe je dan nog verder?"

"Nou," zei de man, "Heer, u heeft een hele hoop aantrekkelijke dingen geschapen en er zijn koks die kunnen er ook iets heerlijks mee doen, dus daar profiteer ik allemaal van."

"En verder?" vroeg God.

"ja," zei de man, "ik probeer zo nu en dan nog heer te blijven."

Toen zei God: "De Heer ben ik, maar ik zie dat ik niet voor niets heb geschapen." En toen ging Hij weer terug naar de hemel.

Dit is een oud verhaaltje, dat we eens hebben gebruikt om een paar Remonstranten te pesten. Ik geloof dat er in het verhaal iets van een

kosmische waarheid ligt.

God schept de totaliteit; dat geloof ik dan maar. Maar als Hij het heeft gedaan en wij gebruiken het niet, dan is dat toch erg vervelend. Als bij u iemand op visite komt en hij wil niet op uw stoel gaan zitten, omdat hij het idee heeft dat het niet goed is, hij wil niet drinken wat u hem te drinken aanbiedt omdat hij zich moet onthouden, u geeft hem te eten en hij zegt: "Ik zal er een klein beetje van nemen, het is heel erg lekker, maar ik mag er niet aankomen," wat heeft u dan voor een gevoel? Dan voelt u zich grotendeels belazerd. Als er een Schepper is en de mens gaat zich op dezelfde manier gedragen, dan heb ik het idee dat Hij zich ook grotendeels belazerd voelt.

Voor mij is de kosmos een geheel. Het is niet iets wat je in goed en kwaad kunt verdelen. Het is geen kwestie van een God en een duivel. Neen, het is een kwestie van een bestaan waar een essentie van leven in is. En naarmate je meer ziet (in de sferen gebeurt dat), naarmate je meer beleeft ook, ontdek je dat het alleen maar belangrijk is om antwoord te geven. In de hele kosmos is niets zo belangrijk als antwoord te geven op alles wat tot je komt. Niet het kwade af te wijzen en het goede tot je roepen, want het kwade blijft toch aandringen en het goede is toch niet thuis, maar gewoon alle dingen aanvaarden. Laat het maar op je inwerken en bepaal dan maar voor jezelf hoe je antwoord kunt geven. Het behoeft heus niet altijd even vriendelijk te zijn.

De mensen denken wel eens: Jezus was eigenlijk maar een zoetelijk doetje. Nou, we hebben bij ons nog een van de originele geldwisselaars. Die denkt daar toch wel een beetje anders over. Hij heeft een pak op z'n donder gekregen, dat niet mooi meer was. Desondanks zit hij in het licht, dus dat zijn dingen die wel eens nodig zijn. Je moet wel eens uithalen. Je moet wel eens duidelijk en hard zijn, maar je moet in ieder geval antwoorden op wat er bestaat. Niet op iets wat er nog niet is en wat jij zo graag wilt zien. Want als je antwoord geeft, dan leef je met de kosmos. En als wij antwoord geven op de kosmos, dan antwoordt de kosmos ons terug. Alles wat we zijn en wat we bewust beleven, dat legt zich niet alleen in ons vast, maar dat is een soort band die ons weer verbindt met een deel van de totaliteit en daardoor groeit onze wereld.

Als u mij regels vraagt voor het leven, dan zou ik het u zo willen zeggen:

Besef, dat het hoogste zich juist daar manifesteert waar je het eenvoudigste niet schuwt.

Besef, dat de totaliteit zich alleen kan openbaren in een mens, die de totaliteit van zijn zijn durft erkennen.

Besef, dat niets in je leven te onbelangrijk is om te beleven of om te doen. Maar besef ook, dat niets zo belangrijk is dat het je blind mag maken voor al het andere.

Wees niet bang om te sterven, maar houd je voorlopig bezig met leven; sterven komt vanzelf wel.

Loop niet weg met de werelden van het hiernamaals. Probeer eerst vrede te vinden in de wereld waarin je leeft. Want een werkelijke vrede kun je alleen vinden, indien je door deze vrede antwoord geeft op hetgeen er voor jou kenbaar bestaat. Dan zul je het niet-kenbare in die vrede eveneens aanvaarden.

Zijn dit nu leefregels? Ik weet het waarachtig niet. Mensen, het is moeilijk.

Wij hebben zo even de vraag gesteld: Is dit mystiek? Ik zou zeggen: Is dit leven? Dat lijkt mij veel belangrijker. Is dit leven wat u doet? Wat vindt u nog allemaal in het leven? O, het behoeft niet veel te zijn. Het leven geeft niet altijd veel. Maar wat is er in dat leven? Wat zijn er nog voor dingen waarin je iets betekenen kunt, waarop je een antwoord kunt

krijgen, waarmee je iets kunt zijn voor een ander? Ik geloof, dat dat de vraag is, die het meest belangrijk is. Als je het antwoord op die vraag vindt, dan vind je de kosmos vanzelf.

Er zijn kosmische krachten. Er zijn totaliteiten van energie, van levensimpulsen, die je als mens niet eens kunt schatten en waar je als geest tegenaan kijkt als een mens tegen een oceaan, zo groot. Maar wat ik nodig heb, kan ik eruit putten op het ogenblik, dat ik met die totaliteit in harmonie ben. Ik kan niet zeggen: Ik ben in harmonie met één druppel water; ik kan het alleen zijn met de oceaan. Ben ik het met de oceaan, dan kan ik al het water krijgen dat ik nodig heb en ben ik niet beperkt tot één druppel. Dat is geen genade, dat is gewoon een werkelijkheid. Alles wat je nodig hebt, kun je daaruit krijgen. Maar dan moet je ook de onbeperkt-heid aanvaarden zowel van die kosmische oceaan als van je leven en al wat zich daarin afspeelt.

Je weet als mens over het algemeen heel goed dat je heel veel dingen doet, die eigenlijk niet juist zijn. Je moet je ook eens afvragen: waarom? Ik geloof, dat het waarom de meest belangrijke kwestie is. Want als een mens met zichzelf geen vrede heeft, dan is de reden meestal dat hij zichzelf maatstaven heeft opgelegd, die geen deel zijn van hemzelf; die niet bij hem passen. Daardoor krijgt hij dan moeilijkheden. Dat zijn nu precies dezelfde verkeerde maatstaven waardoor je je afsluit van de kosmische energie, waardoor je niet kunt leven met de oneindige werkelijkheid, maar moet knutselen met allerlei pseudo-magisch geleuter en gedoe in het een of ander geloofje om nog een ogenblik het gevoel van God te vinden.

Mijn tijd was een rare tijd; de uwe is het ook. Het verschil is, dat wij vroeger tijd hadden om ontzettend veel te zeuren over dingen, die niet de moeite waard waren en dat in uw tijd men over het algemeen de dingen, die de moeite waard zijn gewoon voorbij loopt en zo druk op onbelangrijkheden jaagt, dat men niet eens tijd heeft om te zeuren. Dat is tenminste één voordeel. Het vreemde van mijn tijd was, dat wij zo blind waren voor de werkelijkheid. Wij hebben alles op één facet geschoven. Ik ken mensen, die werden gewoon gebiologeerd door een enkeltje dat ze bij het uitstappen even hadden gezien.....Tegenwoordig krijg je de hele bouw te zien en ben je net zo goed gebiologeerd. Je keek naar het detail, maar daardoor verloor je achter een begeertevoorstelling in jezelf de werkelijkheid van de mens uit het oog. Ik meen, dat dat met de kosmos precies hetzelfde gaat.

Wij kijken naar een klein deel ervan. Wij willen de eeuwige zaligheid, de vrijheid van de sferen of iets anders en daardoor vergeten wij de essentie, die rond ons is: de werkelijkheid.

Het was opvallend, dat in mijn tijd menig minnaar pas ontdekte dat zijn minnares een mens was, als hij eigenlijk al genoeg van haar had. Ik ben bang dat dat in uw tijd net zo is. Je kijkt teveel naar een bepaald facet en het mens-zijn (de totaliteit, de werkelijkheid die erachter schuilt) zie je pas later.

Ik meen, dat we moeten beginnen met eerst naar de werkelijkheid te kijken; de rest komt dan vanzelf wel. Laten we gewoon de totaliteit van ons leven in elk detail beleven en waarmaken. Laten we gewoon alles doen waarvan wij het gevoel hebben: dit is juist, dit is goed, dan komen we vanzelf tot een beleven van kosmische waarden, van kosmische krachten en nieuwe mogelijkheden. Dan zul je zien, dat goed en kwaad zich met elkaar vermengen tot een werkelijkheid. En pas als je werkelijkheid hebt, is vereenzelviging van leven (stof en geest) mogelijk. Dan is de kosmos bereikbaar, zonder dat je daarbij je eigen wereld verliest.

Dat is het enige wat ik u te zeggen heb. Ik kan me voorstellen dat iemand zegt: In het begin leek het wel wat, later is het toch maar weer gezeur geworden. Bij ons is dat ook zo. Alleen noemen ze het bij ons gezeur als ik concrete dingen zeg. Het is typerend voor de entiteiten daar; die willen graag sprookjes horen.

Voor mij ligt de werkelijkheid gewoon in datgene wat ik heb gezegd. Dat is mijn werkelijkheid, dat is mijn geluk, mijn leven. Het is mijn verbinding met de totaliteit. Ik ben zeker geen bijzonder hoge geest, ook geen bijzonder lage. Ik ben gewoon een geest. Als geest heb ik met krachten gewerkt, die goddelijk waren, zo sterk. Ik ben ook vaak tekortgeschoten om de kleinste krachten van de geest op de juiste manier te gebruiken. Het lag gewoon aan de manier, waarop ik één was met de kosmos; door te zijn wat ik moest zijn.

Voor u zou hierin misschien een lering kunnen zitten. De grootste kosmische lering - als je het zo mag noemen - die ik u geven kan is gewoon:

Mens, leef voortdurend datgene wat je in jezelf erkent als goed en bouw daaruit een steeds meer verbonden-zijn met een kracht op, zodat je steeds meer de totaliteit kenbaar kunt maken in de beperktheid waarin je leeft.

Dat is eigenlijk alles. Ik hoop, dat u mij zult willen nemen zoals ik hier gekomen ben. Ik probeer u te nemen zoals u bent. Ik probeer te beantwoorden aan datgene wat ik in u zie als goed. Laten wij door die wederkerige respons dan hopen, dat de kosmos op ons zal antwoorden en dat wij in staat zullen zijn dat aan te voelen en de kosmos antwoord te geven.

-:-

VERNIEUWING.

Het oude is zoals het gelaat van de mens, door hemzelf bijna niet bemerkt, verandert van prille jeugd tot hoge ouderdom. Zo verandert het beeld van de wereld geleidelijk en bijna onmerkbaar voor hen die hierin leven. Maar vaak zien wij ook plotseling een totaal nieuw besef doorbreken. Wij zien opeens hoe in het gelaat van een mens een geheel andere visie tot uiting kan komen. Wij zien hoe zijn lichaam een geheel andere geesteshouding weergeeft. Zo kun je dat ook zien bij de wereld.

Vernieuwing is niet noodzakelijk het waarmaken van de idealen, die men nu koestert. Het betekent juist het scheppen van een geheel nieuw uitgangspunt, een nieuwe situatie. Vernieuwing betekent niet de vernietiging van het oude, maar wel eentotaal ander inpassen van oude waarden in een nieuwe tijd, in een nieuwe maatschappij.

Als wij innerlijk een vernieuwingsproces doormaken, zo ontdekken wij in de eerste plaats een periode van afgeslotenheid, waarin alle dingen die ons eens geestelijk beroerden en grote vreugde of inhoud gaven, nu dood schijnen te zijn en dor als een bos in de winter. Maar opeens vinden wij, heel anders dan wij dachten, met geheel nieuwe mogelijkheden, die wij nooit hadden verwacht, in dat zelfde en soms ook in bijkomstige waarden een nieuwe impuls voor geestelijke beleving, voor zelferkenning, ja voor kosmische beleving.

Zo moet u het begrip "vernieuwing" beschouwen. Niet als een plotse-linge verandering van décor, een ogenblik doven van het licht en het staan in een nieuwe wereld, maar als een vergroeien van die wereld, zodat u niet meer in staat bent om het oude nog te zien zoals u het altijd heeft gezien en datgene wat u nu natuurlijk acht kortgeleden nog voor onmogelijk of onjuist heeft gehouden. U verandert in denken en gewoonten. U verandert in inhoud; en dat doet ook uw wereld.

Vernieuwing is een rijpingsproces, waardoor de nieuwe inzichten en de innerlijke erkenning voeren tot een juist gebruik van eigen potentiële mogelijkheden, die men ook buiten de tijd bezit.

:-:-:

G E W E T E N .

Ik heb een geweten, zegt de mens, en hij meent te weten wat dat geweten is: de ingebouwde goddelijke klok, die je precies vertelt wat goed is en wat verkeerd is. Waarbij hij dan maar liever vergeet, dat deze goddelijke klok kennelijk op tijd is gesteld door zijn ouders en onderwijzers, dat de maatschappij hem een oordeel heeft opgedrongen, zodat hij bijna naar een patroon is geconditioneerd. De mens spreekt over zijn geweten en hij bedoelt alleen maar "ik zondig tegen de gewoonte die men mij heeft opgedrongen."

Er is een innerlijk weten. Dit innerlijk weten uit zich in de harmonie, die wij erkennen of de disharmonie, die wij aanvoelen. Daarop kunnen wij ons oriënteren. Maar dat heeft niets te maken met onze daden per se. Dat heeft te maken met de situatie waarin wij onze daden stellen. Dat heeft te maken met de wijze waarop wij beleven en niet alleen met wat wij beleven.

Een geweten is niet dat veilig ingebouwde wetboek, waardoor de mens als een religieus maatschappelijk iemand door het leven gaat van de biecht tot het graf. Wat men geweten noemt is vaak datgene wat door gewetenlozen anderen wordt bijgebracht.

Vergeet niet: de Hitlerjugend had ook een geweten, waarbij elke twijfel aan de Führer de grootste zonde was die men kon begaan. Dat was geweten volgens hen. En wat is de werkelijkheid geweest? U kunt het zelf narekenen.

Neen, geweten als zodanig erken ik niet eens. Deze zinloze opbouw van maatschappelijke dressuur en structuur, die de mens in zijn leven voortdurend bepalen, verwerp ik.

Ik geloof in een harmonie van de mens met het Goddelijke. Ik geloof, dat er voor ons disharmonieën bestaan, waardoor wij dit contact met God, met de werkelijkheid dreigen te verliezen. En als wij die als verkeerd aanvoelen en u wilt dat geweten noemen, dan zal ik het aanvaarden. Maar ik geloof niet in een wetboek, dat als een onveranderlijk Wetboek van Strafrecht, aangevuld met burgerlijke wetgevingen u precies vertelt wat u wel en wat u niet moogt. Ik geloof slechts in een innerlijk weten van wat op dit moment goed is en wat op dit moment verkeerd is, omdat dit een kwestie is van harmonieën en disharmonieën, die je in je gehele leven ervaart, die je gehele wezen doorvoelt en die je zelfs als een soort kracht vanuit jezelf ziet geopenbaard.

Iemand, die teveel geweten heeft volgens de normen, wordt daardoor een gewetenloos mens, want hij handelt alleen volgens lege termen en niet volgens de zinvolle harmonieën van zijn wezen. En degene, die volgens de maatschappij misschien geen geweten heeft, maar die bewust handelt in overeenstemming met alles wat harmonie brengt, is voor mij de mens die het dichtst bij God leeft, die het dichtst bij de werkelijkheid staat en die de grootste betekenis heeft voor zijn medemensen.

Heus, leeft u maar volgens uw geweten, als dit geweten tenminste iets persoonlijks is en niet door de buurman wordt bepaald. Uw geweten kan niet vastgelegd zijn ergens in Den Haag, in Rome of in een ver verleden toen God nog wetten gaf op de berg Sinai. Geweten is wat je zelf bent, je eigen harmonie. Als u dat weet te onthouden, dan bent u geen dwaze gelovige, maar een harmonisch mens, die elke disharmonie beschouwt als een probleem waarvoor een oplossing moet worden gezocht. En als u daarin slaagt, dan is het best met u en dan gaat het ook steeds beter met ons, want dergelijke bewuste zielen kunnen ons dan altijd verder helpen.

:--:

DE MENS EN DE GEEST

HOOFDSTUK IX.

DIE VREEMDE MENSEN.

De mens is een raar wezen. Dat merk je eerst goed, als je geest wordt. Als we zien hoe de mens gebonden is aan allerlei gewoonten en gebruiken van zijn eigen wereldje, dan vraag je je wel eens af: hoe heb ik het in 's hemelsnaam zover gebracht dat ik nu weet wat ik ben? U denkt waarschijnlijk dat het overdreven is. Laat mij u een paar voorbeelden geven.

Wij hebben iemand gehad, die op een kantoor was bij de een of andere instantie. Die man ging nadat hij dood was nog tien jaar lang regelmatig naar kantoor. Hij wist niet dat hij dood was en op dat kantoor hadden ze het schijnbaar ook nog niet gemerkt.

Wij hebben ook iemand gehad, die dol was op een borrel. Deze man heeft meer dan 50 jaar steeds weer kroegen opgezocht en staan smachten, want hij kon geen glaasje pakken en de borrel niet drinken.

Dergelijke dingen stellen dan ook bij ons altijd weer een zekere twijfelachtigheid vast met betrekking tot de belangrijkheid van het menselijk leven. Je leert ervan, natuurlijk. Maar aan de andere kant: de mensen ketenen zich vast aan allerlei zaken, die volgens hen buitengewoon belangrijk zijn. En als ik kijk wat er dan later bij ons van terecht komt, dan blijkt dat ze het hardst hebben gelopen voor de dingen, die het minst waard zijn. Nu zijn er ongetwijfeld onder de aanwezigen, die zullen opmerken dat hardlopen voor de mens gezond kan zijn. Maar als je ziet hoeveel mensen wij door een hartinfarkt de laatste tijd over krijgen, dan begin je er toch aan te twifelen. Voor ons ziet de wereld er vreemd uit, omdat wij ons afvragen: wat is voor de mens nu werkelijk belangrijk?

Wij in de geest willen de mens graag helpen; dat staat voorop. Maar hoe moet je nu een mens helpen, die bij wijze van spreken alleen nog maar heupen in het hoofd heeft? Wanneer hij overgaat, dan begeeft hij zich enige tijd op de lange deining, voordat hij tot het besef komt dat hij met andere apparatuur en andere mogelijkheden een nieuw leven moet beginnen.

Voor mij zijn er een paar punten van belang, die voor een andere geest misschien minder belangrijk zullen zijn. Maar als ik zeg "die vreemde mensen", dan denk ik aan de mens, die zo ontzettend gebonden is aan bepaalde bezittingen of aan bepaalde gewoonten dat hij daarvan - zelfs als hij bij ons komt - eigenlijk nog niet los is. Ik vraag mij af, of deze mensen wel enig begrip hebben van de werkelijkheid? De werkelijkheid, die ook voor een mens is: vind in jezelf geluk, vind vrede. Dat is belangrijker dan al het andere. De werkelijkheid, die voor de mens ook is: alles wat je op aarde doet, is alleen belangrijk in zoverre dat je in jezelf daardoor wijzer of gelukkiger wordt. Al het andere is afval.

U zult me vergeven dat ik hier even denk aan al die zonderlinge situaties, welke op aarde zo buitengewoon belangrijk lijken.

Men heeft b.v. de schrik voor een lange Kabinetsformatie. Ik zou mij kunnen voorstellen, dat men meer schrik heeft van het Kabinet.

Men ergert zich ontzettend over Nixon. Maar er niksen hier ook een groot aantal mensen voor een goed salaris en daar praat niemand over!

Er wordt enorm veel gesproken over de noodzaak wat te doen aan de ondervoeding van de wereld. Er worden zelfs dure diners georganiseerd waar de mensen samenkomen om te eten om op deze wijze de ondervoede Derde Wereld te steunen. Als u dat nu hoort, vindt u het dan niet een beetje vreemd? Wat we nodig hebben is helemaal niet een wereld, waarin het iedereen goed gaat, waarin iedereen welvaart heeft en iedereen alles toch wel krijgt. Wat we nodig hebben is doorgewoone wereld, waarin een mens gelukkig kan zijn, waarin hij betekenis kan hebben voor zijn wereld en waarin hij - en dat lijkt mij toch wel het belangrijkste - begrip kan krijgen voor wat mens-zijn en leven betekenen. Kom daar tegenwoordig maar eens om! Als je tegenwoordig tegen iemand zegt: Ik wil eens weten wat mens-zijn betekent, dan geeft hij je een adres van een sex-club. Als je tegen iemand zegt: Ik wil de waarheid leren kennen, dan heb je de keus uit 777 secten plus een stuk of 6 erkende godsdiensten. Vind je daar nu waarheid in?

Kijk eens, als je als geest leeft, dan is de waarheid eigenlijk heel eenvoudig: Ik heb mij zelf gevormd en met wat ik ben, moet ik leven. Kan ik dat niet, dan moet ik het leren; daar kom ik niet onderuit. Ik moet niet leven met de wereld en ik moet niet leven met anderen in een verband van een sociale samenleving, ik moet met mijzelf leren leven. En zodra je met jezelf hebt leren leven (dat is het moeilijkst, de meeste mensen leren eerder te leven met slangen, apen of tijgers dan met zichzelf), dan heb je wat men noemt harmonie. Harmonie is een samenklank met het geheel van de sferen en van wat jezelf bent.

Er zijn op aarde heel wat vreemde zaken te vinden. Wat zoudt u denken van mensen, die nog steeds hekserij bedrijven? Je vraagt je af: Zijn die mensen in deze tijd nu gek of wat mankeert hen? Het blijkt, dat het merendeel inderdaad gek is, alleen op een onopvallende manier. Want zij proberen niet om met welke middelen dan ook een brug te slaan tussen een hogere of een lagere werkelijkheid en zichzelf, maar ze proberen alleen met veel gekke toeren en trucjes zichzelf wijs te maken dat zij wat betekenen, omdat ze het gevoel hebben dat zij het feitelijk niet zijn. Dat is natuurlijk ook een enorm zeer punt.

Wij hebben zo het idee, dat we binnenkort weer het een en ander over krijgen aan onze kant, zelfs een paar voorname personen. Ik denk, dat het technische rampen worden. Het vreemde is, dat die mensen vaak zo verliefd zijn op hun eigen belangrijkheid, die eigenlijk niet eens bestaat, dat zij daardoor de werkelijkheid opzij zetten.

De magie is natuurlijk bruikbaar, als je dat op de juiste manier doet. Het is een methode om je te concentreren, om bepaalde krachten te ontwikkelen, om bepaalde mogelijkheden te scheppen en de rest is dan communicatie tussen de mens en datgene wat in de geest leeft. Of dat nu de lagere of de hogere afdeling is, doet minder ter zake. Ik vind dat trouwens ook zo gek: lagere en hogere afdeling. Ik heb zo het idee dat je in een lift stapt en dat ze dan beginnen af te roepen:

1e etage: lichte martelingen en roosteringen; Vagevuur.

2e etage: links afslaan voor de hel.

3e etage: voor heidenen en anderen, die het Voorgeborgte willen bezoeken.

4e etage: hemel. Alleen uitstappen!

Is het niet krankzinnig om alles zo in te delen? Is het nu werkelijk voor een mens noodzakelijk om dat allemaal in een soort verticaal hokjes-systeem op te bergen? Is het niet veel eenvoudiger om te zeggen: De hel bestaat op aarde zo goed als overal elders. De hel is datgene wat de mens voor zichzelf maakt, als hij zich isoleert van de werkelijkheid, als hij probeert met zijn dromen te leven en daarin niemand en niets wil toelaten. Zoals je kunt zeggen: De hemel bestaat ook op aarde. De hemel is niet de

perfectie van pap met een lepeltje en "have a cigar". De hemel is eenvoudig een toestand waarin je vrede voelt met jezelf en daardoor vrede kunt hebben met het bestaan.

Als de mens begrijpt dat die dingen direct binnen zijn bereik liggen en dat hij ze eigenlijk voortdurend voor zichzelf een beetje waarmaakt, zou hij dan tegenover ons in de geest ook niet een beetje anders staan?

Wij hebben bij ons heel wat te doen. Er zijn heel wat taken, die we moeten uitvoeren doodgewoon, omdat we het gevoel hebben dat het moet; omdat we op die manier alleen vrede met onszelf hebben. Daar hoort bij: de mens inlichten, de mens helpen, de mensen die overgaan helpen etc. Maar bij dat alles stuiten we weer op de vreemde manier, waarop de mens voor zichzelf zijn wereldje schept.

Ik had het kortgeleden in Engeland. Er werd iemand gevraagd om te helpen genezen. Dat werd werkelijk heel eerlijk en netjes gevraagd. Er was een medium bij. Dus ik meld mij. Nu kunt u me geloven of niet, ze wilden me niet hebben, voordat ik vertelde dat ik een indiaan was. Net alsof je met een veer aan je hoofd beter kunt genezen dan op een andere manier. Of je die veer nu daar steekt of ergens anders, het gaat er toch hoofdzakelijk om, meen ik, dat er iemand helpt, dat er kracht is om te helpen, dat er harmonie is. En wat dat betreft, zou ik willen zeggen: Als je de hemel wilt bereiken, sta open voor alle krachten, die willen helpen. Als er een kracht is, die je wilt aantasten, sluit je dan ervoor af. Begrijp, dat die dingen voor jou niet belangrijk zijn en ga eraan voorbij.

Een dominee bij ons maakte eens een opmerking - natuurlijk in de stijl van zijn oude betoogtrant: "Indien de mens aan de duivel voorbij ging, zou deze een bedelaar zijn op stoep van de kerk. Maar de meeste mensen lopen achter hem aan, omdat ze denken dat hij hun misschien iets zou kunnen geven. Ze doen het echter zo, dat ze God aanroepen om hen te beschermen, terwijl ze aannemen wat ze denken dat waardevol is."

De goede man had gelijk. De mensen zijn eigenaardige wezens. Aan de ene kant is men voortdurend bezig om het goede te doen en aan de andere kant, als je naar de producten kijkt .... Bert Garthoff vraagt zich toch ook af, waar de rotzooi vandaan komt! Dat doen wij ook wel eens. Misschien zou ik met enkele korte regels kunnen zeggen wat ik bedoel.

1. De mens, die innerlijk vrede kan vinden met zichzelf, zal door die vrede ook vrede kunnen vinden met alle werelden en hij zal contact kunnen hebben met alle sferen.
2. Een mens, die innerlijk onvrede kent ten aanzien van zichzelf of van de wereld, stoot daardoor niet slechts zijn eigen wereld af, maar een groot gedeelte van de krachten, die hem anders zouden bijstaan om meer bewust van zichzelf te worden.
3. De geest is voor menig mens een doodoener, die men gebruikt om iets te verklaren waarmee men anders geen raad weet. Indien de mens zou begrijpen, dat de geest alleen een betrekkelijk lichte en fijne invloed is, die hij altijd weer ontmoet, zou hij de krachten uit de geest gemakkelijker kunnen aanvaarden en gelijktijdig zijn eigen geest bewuster kunnen laten functioneren.

- Dan een paar dingen over onze sferen.

Als een mens in harmonie is met de sferen, dan zal hij - indien hij ze betreedt - daarin slechts krachten vinden. Wanneer hij werkt in die sferen, zal hij bovendien nog altijd een innerlijke vrede en rust vinden, die hij na het ontwaken aan zijn lichaam kan overdragen. Maar op het ogenblik, dat de mens probeert om in een sfeer zijn eigen waarden en maatstaven te hanteren in plaats van deze sfeer te aanvaarden zoals ze is, ontstaat er voor hem een ontzettende worsteling met die sfeer en met zichzelf. Hij wordt dan beheerst door allerhande beelden, die hem vermoeid doen ontwaken.

U zult zeggen: Hoe kom je aan dat laatste? Dat is heel eenvoudig: Ik zie ze bij ons nog wel eens binnentippelen. Ja, ze liggen dan te snurken,

burengerucht te maken, biologische milieuverontreiniging bij wijze van spreken te produceren en hun geest komt bij ons. En dan komen ze bij ons niet om gewoon eens te kijken, dat zou prima zijn, neen, ze komen eigenlijk om aan ons te bewijzen dat wij in de hel zitten. Er zijn er een paar bij.

Er is zo'n meneer, die een rivier en een componist met elkaar associeert, die ook in deze omgeving woont, die dat verscheidene malen heeft geprobeerd. De man kwam dan doodmoe thuis en zei: Ik heb met de duivel geworsteld. Neen, hij had met de werkelijkheid geworsteld. Zodra een mens een gevecht begint met de werkelijkheid, blijkt hij daardoor uitgeput te worden en geïsoleerd te zijn van vele krachtbronnen, die anders tot zijn beschikking staan. Dat zie ik elke keer weer. En dan vraag ik mij af: Waarom doen jullie dat? Waarom willen jullie alles mooi geformuleerd hebben?

Als ik iets ronduit zeg, dan zijn er heel veel mensen, die dat - nu ja, omdat het van mij komt - dan wel leuk vinden, maar niet beseffen wat er verder in zit. Zou een ander dat doen, dan zouden ze geschokt zijn. Zeg je het met vele, vage mooie woorden, dan is het opeens acceptabel.

Iemand heeft mij eens de vraag gesteld: Wat is nu eigenlijk het verschil tussen jullie tijd en onze tijd? Ik heb gezegd: Het verschil is voornamelijk, dat wij de tijd hebben; jullie worden door de tijd genomen. Daar kon hij niet achter komen. Toen heeft hij dat ook gevraagd aan een collega van mij. Want, vonden ze, dat was maar een grapje. Deze heeft toen het een en ander verteld over het verschil in tijdsritme, het verschil van werking in de tijd en daardoor het ontstaan van mogelijkheden om een versnelde of vertraagde persoonlijke tijd te gebruiken ten aanzien van wat de aarde als tijd beschouwt. Daar snaptten ze geen van allen wat van, maar ze vonden het ontzettend mooi. Toch heb ik veel meer gelijk, want de tijd heeft u. U wordt gedreven door uw tijdsbesef. Voor u is tijd niet iets wat u gebruikt om te beseffen. Voor u is tijd iets wat u dwingt een bepaalde reeks acties af te handelen. Daarin zit het grote verschil.

Elke mens heeft een persoonlijke tijd, die net zo versneld en vertraagd kan worden als die van de geest. Het is trouwens opvallend: als een mens zeer snel, ad rem, zeer slagvaardig is, dan beweert men over het algemeen dat hij geestig is. Dat is inderdaad ergens waar, want hij functioneert dan versneld t.a.v. de anderen en daardoor kan hij veel sneller en ad rem reageren dan de anderen.

De meeste mensen denken dat tijd iets is, wat je moet uitzitten op aarde. Ik heb zelfs gehoord, dat in de toekomst een groot gedeelte van de mensen zal bestaan uit een klein beetje hersens op een enorm zitvlak; de rest hebben ze niet meer nodig. Maar als u nu de realiteit eens beschouwt:

De tijd op aarde is alleen een aantal belevingsmogelijkheden. Daaruit moet een erkenning voortkomen. Dat wil zeggen: een innerlijke toestand. Of je dat nu volgens aardse normen vlug of langzaam bereikt, doet niets ter zake, als je die toestand maar bereikt. Heb je die toestand, dan is er a.h.w. een overdraagbaarheid met onze wereld tot stand gebracht en dat is zeer belangrijk. Voor mij is een van de meest belangrijke punten in het contact tussen geest en mens het wederkerig begrip; een vorm van harmonie.

Ik probeer de mensen altijd te begrijpen. Er zijn ook veel mensen, die mij proberen te begrijpen. Zo komen we soms samen tot resultaten, die aanmerkelijk beter zijn dan je op grond van mijn kunnen en hun begrip zou kunnen verwachten. Als wij elkaar iets overdragen, dan gaat het hier niet alleen maar om woorden. Het is niet slechts een kwestie van begrijpen, het is een kwestie van instelling.

Die vreemde mensen op uw wereld vergeten maar al te vaak dat resultaten voorbijgaan, maar dat een eenmaal bereikte instelling een mogelijkheid is waarover je permanent kunt beschikken; die kun je altijd weer terugvinden. Daarom zoekt de mens zo naar resultaten in de zin van "hoeveel levert het op?" Ik heb zelfs gehoord, dat schoonheid tegenwoordig hoofdzakelijk wordt bepaald door de prijs die men ervoor betaalt. Maar wie

zich realiseert, dat het hele leven ergens schoonheid bezit, schoonheid die niet kan worden uitgedrukt in maatstaven van geld of belevingen of bezit, maar die doodgewoon een kwestie is van een ervaren zonder meer, die zal begrijpen dat deze beleving die op aarde mogelijk is in de sferen eveneens bestaat. Want het zijn dergelijke dingen, die inhoud geven aan het bestaan. Ja, die het totaal van de waarheid uitdrukken in termen waarin wij ze nog kunnen begrijpen.

Een mens, die een ogenblik van schoonheid vindt - hoe dan ook - die vindt daarmee een mogelijkheid om elke sfeer aan te boren, elke kracht tot zich te trekken. Er zijn mensen geweest, die dat heel goed konden. Heel vaak zijn ze voor de mensen op aarde grote leraren geweest, soms zijn ze halfgoden geworden of legendarische figuren, want die mensen vergeet je niet zo gauw. Wat zij innerlijk bereikten, dat konden zij overdragen.

Overdracht is een van de meest belangrijke dingen. Niet van kennis. Kennis is een bijkomstigheid. Kennis is de formuleringsmogelijkheid, die je nodig hebt om als mens rationeel te kunnen handelen en zo het geheel van je innerlijke niet-rationele tendensen toch op een aanvaardbare wijze te kunnen weergeven.

Overdragen wil zeggen, dat er iets meer is dan een woord of zelfs een kracht. Er is a.h.w. een stukje oneindigheid. Dat kan liggen tussen een mens en een geest, tussen een mens en een mens, tussen een geest en een geest en tussen de hoogste kracht en de laagste die u zich kunt voorstellen. Indien deze overdracht mogelijk is, dan is daarmee een mate van identiteit geschapen. Indien er in mij een klein brokje is van wat u God noemt en een klein brokje van wat u mens noemt en deze twee versmelten met elkaar, dan ben ik identiek met God en met de mens. Dan kan ik de mens uitspelen tegen God en God uitspelen tegen de mens bij wijze van spreken. Dan ben ik in bepaalde factoren goddelijk, in andere factoren menselijk. Mijn wezen ontplooit zich dus met een steeds toenemende veelzijdigheid en een steeds toenemend vermogen tot uitdrukking. Als ik dan denk aan wat julie op het ogenblik doet, dan begrijp ik er niet meer zo heel veel van. Ik vind dit b.v. heel eigenaardig:

Men democratiseert het onderwijs. W. t u waar dat op neerkomt? Dat de leerling aan de leraar vertelt wat hij - als de leerling het goed vindt - hem mag leren. Ik meen, dat dergelijke neigingen alleen maar daar kunnen ontstaan waar geen sprake is van overdracht. Een onderwijzer, die kan overdragen, geeft zijn kinderen niet slechts het leermateriaal van het boekje, maar hij geeft hun ook het begrip voor de achtergrond ervan; en dat drukt hij niet eens met woorden uit.

Studenten staken, omdat ze het niet eens zijn met de leraren, die ze krijgen. Hoe moet je ze nu noemen? Stakers of studenten? Ik vind dat iets krankzinnigs. Want als ik een leermeester zoek, dan moet hij er een zijn die bij mij past. Niet iemand die een bepaald politiek inzicht heeft of die benoemd is. Ik heb geen universiteit nodig bij wijze van spreken. Mogelijk heeft een universiteit mij nodig, want ik kan overal leren wat ik nodig heb en wanneer ik wil. De hele wereld is vol van krachten en begrippen waaruit je kunt leren. En als je daardoor misschien harmonisch wordt met de wereld van de geest, dan krijg je zelfs nog heel wat beter onderricht.

De onderrichtmethode bij ons wordt nogal eens verschillend bekeken. Er zijn er in de geest, die uitgaan van het standpunt: wil je een mens iets onderwijzen, dan moet je hem overdonderen. Weer anderen menen dat je de feitelijke bestaanswerkelijkheid voor de mens alleen verteerbaar kunt maken, als ze wordt overgoten met een emotioneel-religieus sausje. Weer anderen menen, dat het respect van de mens alleen kan worden verworven door beroemde namen te noemen, ook al ben je het helemaal niet. Bij ons hebben ze het idee, dat vooral een redelijke benadering van de mens een zekere stimulans vormt om de bijkomstige waarden dan ook op te nemen en te verwerken. Ik ben dan misschien weer een buitenbeentje in die groep. Ik ga uit van het standpunt dat je over het algemeen de mensen het best

bereikt, als je in staat bent hen te laten lachen om hun eigen fouten. Vandaar dat ik meestal beperkt hatelijk ben, vaak cynisch wordt genoemd en desondanks de mens veel kan leren over bepaalde harmonieën.

Maar wat zit ik over mijzelf te kletsen. Dit moet een les zijn. Dat is een van de weinige dingen waarvoor ik niet geschikt ben: het geven van een werkelijke les. Weet u waarom niet? Omdat ik het niet kan nalaten te reageren op degenen, die ik probeer wat te leren. Als je werkelijk les moet geven, zoals dat algemeen wordt gezien, dan houd je je bezig met de leerstof en God help de leerlingen! Voor mij is de noodzaak steeds aanwezig om te goochelen met een tegenstelling of een overeenkomst en daaraan iets te verbinden wat voor mij in mijn wereld volkomen geldig is en dat voor u in uw wereld innerlijk eveneens tot gelding kan komen. Dergelijke benaderingen zijn voor een mens natuurlijk wat vreemd.

Er zijn mensen die flauw vallen, als een ander eerlijk is. Sommige mensen vallen flauw, als ze bemerken dat een ander van hen verwacht dat ze eerlijk zullen zijn. Maar wij onder elkaar kunnen toch wel even, hoop ik, eerlijk zijn. Als ik de mensen vreemd vind, dan is dat voornamelijk omdat de werkelijkheid en hun werkelijke gaven en capaciteiten zo beperkt gebruiken.

Als ik zeg, dat ik de mensenmaatschappij in vele gevallen een beetje eigenaardig vind, dan bedoel ik daar helemaal niet mee dat de wereld slecht is. Wel, dat daarin volgens mij iets essentieels niet aanwezig is.

Ik ben altijd weer verbaasd, als ik ontdek dat er mensen zijn die meer van hun auto houden dan van hun medemens; en dat terwijl die auto hun meestal net zoveel ellende bezorgt als de doorsnee-mens. Dan vraag ik me af: waarom? Waarom zoek je naar een begrip van macht?

Macht is iets wat wij alleen dan bezitten, indien wij een eenheid vormen met alle ongenoemde krachten, die er rond ons zijn. Maar dan is het geen macht, die we kunnen gebruiken om onszelf op de voorgrond te schuiven. Dan is het alleen het vermogen om harmonie te brengen vanuit onszelf. Alle macht, die je op aarde denkt te bezitten - of dat nu de macht is van 150 pk of de macht om een Kabinet te leiden of wat anders - blijkt altijd weer een chimaera te zijn. Je wordt altijd geleefd door de feiten, behalve op die ogenblikken dat je innerlijk de kracht en de harmonie weet te vinden en vanuit jezelf een verandering tot stand brengt voor jezelf en de wereld. En dan verander je niet jezelf en de wereld, maar alleen de relatie die er tussen jou en de wereld bestaat.

Een groot gedeelte van hetgeen wij in de geest proberen te doen, is een dergelijke harmonie op te bouwen, hoe dan ook. Wij zijn niet zoals de mensen, die zeggen dat het ene middel niet goed is en het andere wel. Wij zeggen hoogstens dat je iemand, die kiespijn heeft niet moet onthoofden om hem van zijn pijn af te helpen. Je moet begrijpen, dat alles in verhouding juist moet zijn. Er moet een overeenkomst van harmonie zijn.

Alle krachten, die ik tot nu toe aan de wereld heb gewijd (dat zijn er heel wat), hebben tot gevolg gehad dat de mensen een klein beetje blijmoediger werden en dat de overgang voor vele mensen wat gemakkelijker is geworden, ook al was het voor mij vaak moeilijk om mij aan hun eisen aan te passen. Mijn inspanningen hebben verder betekend, dat ik steeds meer begrip heb gekregen voor de kosmische krachten, die er voor mens en geest beiden bestaan en die rond ons voortdurend aanwezig zijn.

Kosmische krachten tap je niet af door je daarop te concentreren, maar eenvoudig door - hoe dan ook - ermee in harmonie te zijn.

Kosmische krachten openbaren zich dan altijd volgens de intentie, die je in de eerste plaats bezit; nooit volgens datgene wat je formuleert.

Kosmische krachten zijn zo gelijk voor de mens en voor de geest, dat de geest deze krachten kan ontvangen en overdragen aan de mens en dat het omgekeerde eveneens vaak mogelijk is.

Wij zijn stukjes groeiend bewustzijn op een eiland dat ligt in een oceaan van mysterie. Wij kunnen niet alle mysterieën onthullen, maar we kunnen het ritme ervan misschien aanvoelen. Wij zijn delen van een gebeuren, dat nog al-

tijd ergens in de tijd wordt uitgedrukt. Wij kunnen ons niet ontworstelen aan de tijd, maar wij kunnen de tijd als een eenheid gaan gebruiken in plaats van als een gehakt van momenten. Indien we daartoe kunnen komen, dan zullen we een samenwerking bereiken, waarbij de geest niet meer een vreemd fenomeen is voor de mens en de mens vanuit een geestelijk standpunt niet meer zo'n vreemd wezen is.

Het is niet belangrijk, of je nu boer bent of fabrieksdirecteur. Het is belangrijk in hoeverre je in harmonie kunt zijn met je eigen werkelijkheid, je eigen persoonlijkheid zowel als met het andere dat rond je is. Heb je die harmonie, dan vind je de juiste oplossing voor alle dingen. Ik kan u een aardig voorbeeld geven.

Ik heb te maken gehad met iemand, die een grote roep had als geestelijk genezer. Deze man had een aantal magische formules, hij stak er zeven kaarsen bij aan, daarbij maakte hij een aantal magische gebaren, toen legde hij de hand op aan de patient en had hij inderdaad een stukje genezing tot stand gebracht. Nu heb ik zo van die tijden dat ik mij daarmee bezighoud. Ik kom een paar dagen later bij zo'n opgeschoten geval van tussen de 18 en 25 jaar. Zo iets met van dat piekerig wapperhaar, wat pluisjes die probeerden een baard voor te stellen en ook nog een paar pukkels. Hij had ook nog het idee dat genezen mogelijk was, want zijn vriendinnetje was ontzettend beroerd. Die goeie jongen wist waarachtig niet hoe hij moest beginnen. Hij zei: Ik heb er wel eens van gehoord, ik zal het proberen. Het enige wat hij toen dacht was: ach, als we allemaal maar weer gerust en tevreden zijn. Nou, dat was de sleutel. Hij deed ook wel zo met zijn handen, natuurlijk; hij moest wat doen. Maar hij deed in dat ene ogenblik dat hij zei: "Ik zal het proberen" net zoveel als die beroemde persoon met al zijn falderal en zijn kermisvertoon.

Dit is misschien een punt waar de mens eens over moet nadenken. De uiterlijkheden zijn niet bepalend. Het is je instelling die iets uitmaakt - of dat nu genezing betreft of wat anders.

Er zijn mensen, die bij wijze van spreken alle sferen afgrazen of ze niet iemand kunnen krijgen, die hen inspireert. Een ander is alleen bezig en gaat zo op in hetgeen hij voelt, dat hij die inspiratie vanzelf krijgt.

Mens en geest zijn aan elkaar verwant, zodra wij de formaliteiten opzij zetten. Zolang wij proberen iets plechtig en magisch te doen, hebben we met heel veel moeilijkheden te maken. Soms is het noodzakelijk, vooral als je met veel mensen of met mensen en veel geesten te maken hebt, om die brug op te bouwen, om die kracht werkelijk zo te suggereren dat iedereen er deel van kan zijn. Maar voor jezelf is harmonie met de kosmos iets wat je instelling uitmaakt en verder niets. Daarom vind ik, dat de mensen moeten leren de zaak eenvoudiger te doen, ook t.a.v. de geest.

Als u mij nodig hebt, dan verwacht ik helemaal geen grootse toespraak. Als u gewoon zegt: "Hè, jôh, help me" en ik ben in de buurt, dan doe ik het. Het enige dat nodig is: er moet tussen ons een harmonie zijn, dan kan ik helpen. Als die harmonie er niet is, dan kunt u met het hele Concertgebouworkest komen opdraven, u kunt korallen en psalmen spelen en ik zeg alleen maar: Wat is dat toch voor een bromvlieg die me zo pest? Want meer kan er dan voor mij niet zijn. Het is belangrijk, dat u deze relatie tussen mens en geest begrijpt.

Wij kunnen natuurlijk erg magisch doen. Onthoudt u dan één ding: Al die magie is alleen maar nodig om een juiste overeenkomst en een juiste instelling tot stand te brengen. Zonder die magie gaat het dus ook. Alleen moet u dan innerlijk opbrengen wat je nu met allerlei autosuggestieve middelen en dergelijke probeert te realiseren.

Uw wereld ligt zo ontzettend dicht bij onze werelden. De mens schept voortdurend zo'n grote afstand tussen onze wereld en de zijne. Uw wereld en de onze hebben zoveel dingen gemeen. De beleving van een wereld wordt bepaald door je besef, niet alleen maar door wat die wereld zelf is. Ook wat dat betreft liggen we dicht bij elkaar. De mensen maken er zo'n

verschil tussen.

"Ik heb het zo beroerd op deze wereld, als ik nu maar kan overstappen naar de geest, dan is het voor elkaar."

Nu ja, goed, ik wil hun de illusie niet ontnemen, maar zij zullen dan wel raar op hun neus kijken, want het is hun eigen instelling die bepaalt hoe ze een wereld beleven; bij u en bij ons.

Mens en geest zijn zo na aan elkaar verwant, dat het onderscheid eigenlijk alleen maar een lichaam is. Eén lichaam, meer niet. Waarom zouden we dan proberen afstand te creëren? Zouden wij in de geest niet moeten proberen om de mens te helpen niet zo ontzettend gebonden te zijn aan bepaalde ritmen, gewoonten, bezittingen e.d.? En zou de mens op zijn beurt misschien niet beter kunnen proberen (ik meen namelijk van wel) om niet zo erg te kijken naar uiterlijkheden, maar gewoon een gevoel van vrede en geluk te zoeken? Ik denk, dat dan onze werelden zo dicht bij elkaar liggen, dat de krachten van onze wereld en de mogelijkheden van uw wereld kunnen samenvloeien. En dan heeft zo'n onderwerp als Mens en Geest pas werkelijk hand en voet.

Over mens en geest kun je nog wel een paar jaar door blijven orenen. Maar pas als de mens en de geest een bewuste harmonie vormen (en dan heeft dat nog niet eens een gegoochelde samenwerking te zijn, alleen maar harmonie), dan zullen ze elkaar voortdurend datgene kunnen geven waardoor beiden sterker zijn, meer harmonie vinden en meer werkelijkheid vanuit zichzelf zullen beleven.

Dat was het dan. Ik ben toch wel duidelijk geweest. U moet één ding onthouden. Een dominee (dit is letterlijk gebeurd) viel van de trap van de preekstoel. Toen bad hij niet tot God; hij zei iets heel anders. En in plaats van zich te schamen voor zijn gemeente, klauterde hij weer naar boven en zei tot de gemeente: "Zo ziet u, hoe zelfs de hoogst geplaatsten kunnen vallen." En dat heb ik geprobeerd jullie ook duidelijk te maken.

Al dat hoog-geestelijk bewustzijn, nu ja, als het harmonie is, prima. Als het alleen maar het idee is: "ik weet zoveel", laat het dan liever thuis, want u heeft er zo weinig aan. U heeft bij ons geen luxe hotels te bouwen. Kom rustig kamperen; het weer is altijd goed. Maar het is wel belangrijk, dat u onze wereld kunt genieten. En dat kunt u alleen, als u in uw bestaan een heel klein beetje gaat begrijpen van ons. Het is niet erg als je een paar knopen laat vallen (behalve dan in de collectebak), maar het is wel erg, als je wordt gedreven door een verwerping van het leven of een haat tegen bepaalde mensen, entiteiten of toestanden.

Probeer ondanks alles in jezelf harmonisch te zijn en je zult eens zien hoe gezellig het kan worden, zonder dat je direct zoetsappig hoeft te worden. Wat dat betreft, neem een voorbeeld aan mij. Ik ben wel veel, maar zoetsappig....neen, zo kan mezelf nog niet zien. Het is misschien een fout.

--:-

H A R M O N I E.

Als wij "harmonie" zeggen, dan bedoelen we daarmee in feite: eenheid in verscheidenheid. Harmonie is dus niet, zoals men wel eens denkt, een absolute overeenkomst, een eenwording zonder meer. Het is inderdaad een samenvloeien van verschillende waarden op een zodanige wijze, dat daaruit een nieuw geheel kan ontstaan. Misschien is het beste voorbeeld dat ik u kan geven: de breking van het licht, die u ziet in de regenboog. Daarin valt het licht in vele kleuren uiteen. Tezamen vormen ze het normale licht dat u ziet. Toch zijn al die stralingen, al die frequenties wel degelijk daarin aanwezig.

In de kosmos zijn onnoemelijk veel verschillende krachten aanwezig. We kunnen een deel daarvan beschouwen als stralen. Deze stralen hebben te maken met de mens, de wijze waarop hij leeft, de bewustwording die hij doormaakt. Ze kunnen invloed hebben op het verloop van een evolutie op een wereld. Maar al deze stralen tezamen drukken voortdurend ook weer het kosmische uit; wat wij noemen de goddelijke Werkelijkheid of het verblindende Licht. Op deze wijze zou men ook kunnen zeggen, dat de mens harmonie kan vinden.

In de eerste plaats moet hij harmonie kennen in zichzelf. Veel mensen zijn tegen zichzelf verdeeld. Ze hebben bepaalde denkbeelden over wat ze zouden moeten doen. Daarnaast hebben ze hun leven, hun denkbeelden, hun begeerten en fantasieën, die daarmee in strijd zijn. Ze kunnen zichzelf dus niet aanvaarden. Indien dat zich verder doorzet, dan zien wij daar zelfs een vorm van schizofrenie uit voortkomen: een gespleten persoonlijkheid.

Wat een mens moet doen, is in de eerste plaats zichzelf terugvinden en daarmee aanvaarden wat hij zelf is. Alles wat je hebt gedaan, is gedaan. Aanvaard dat. Alles wat je hebt geleerd, moet je toepassen in de toekomst, natuurlijk. Maar dat betekent niet, dat er vaste regels bestaan. Harmonie is eenvoudig voortbouwen op wat er is en steeds al wat je bent blijven aanvaarden als basis voor elke verdere beleving.

Daarnaast heb je je medemensen. Medemensen zijn op aarde vaak wezens waarmee het moeilijk samenleven is. Maar dan kun je toch begrijpen dat er bepaalde dingen zijn, die je met een ander gemeen kunt hebben; bepaalde begrippen die je deelt, bepaalde meningen die misschien overeenkomen of zelfs bepaalde fouten die je bij jezelf en ook bij een ander constateert. Dat is dan wat wij noemen een basis voor een aanvaarding of voor een harmonie. Wij kunnen nooit harmonisch zijn met iets wat in onszelf niet bestaat. Dat is heel belangrijk dat u dit goed begrijpt. U kunt dus niet zeggen: Ik ben wel een arme zondaar, maar ik wil harmonisch zijn met iets wat foutloos is. Dat kunt u eenvoudig niet. U kunt wel zeggen: Ik begrijp de onbelangrijkheid van de fouten die ik maak. Ik zie in mij een positieve waarde; en met deze waarde, zoals die in de kosmos bestaat, ben ik harmonisch, daarmee voel ik mij een.

Wie probeert op een ander te lijken, die verloochent zichzelf. Er is een tijd geweest dat vele dames probeerden eruit te zien als Greta Garbo; en de meesten van hen waren alleen maar zielige karikaturen. Een latere periode heeft dergelijke dingen voortgebracht t.a.v. Brigitte Bardot, Lollobrigida enz. En altijd weer blijkt dat de neiging tot imiteren eigenlijk alleen maar misvorming tot stand brengt. Wij moeten dus niet op een aapachtige manier het goede nabootsen in de hoop, dat wij daarmee harmonie bereiken. We moeten wel proberen het goede te beseffen, te aanvaarden zoals het bestaat en dan daarin voor onszelf een antwoord vinden. Dan ontstaat er in ons begrip voor het andere. Het andere zal ook ons kunnen begrijpen en aanvaarden en daardoor kunnen wij tezamen één werkelijk-

heid beleven zonder met elkaar strijdig te zijn.

Er wordt onnoemelijk veel gebazeld over begrippen als harmonie, naastenliefde etc. Dat is ook wel begrijpelijk. De mens zoekt van dergelijke begrippen iets te maken dat hij als wapen kan hanteren tegenover de wereld. Maar naastenliefde betekent: erkenning op basis van noden en behoeften van de medemens; en dan wel in het bijzonder daar waar je met die mens zelf geconfronteerd bent.

Harmonie betekent op soortgelijke wijze niet dat je de gehele wereld moet omhelzen. Het betekent echter wel, dat je de wereld moet proberen te begrijpen en het beste van die wereld a.h.w. moeten laten samengaan met je poging om wat je als goed en juist acht waar te maken. Je moet de strijd vermijden daar waar een samenwerking mogelijk is. Dit laatste is van groot belang. Want er zijn mensen die denken: terwille van de goed harmonie moet ik alles maar over mijn kant laten gaan. Ook misvattingen omtrent verdraagzaamheid in dezelfde richting zijn vele.

Laten wij één ding goed begrijpen: als iemand ons aanvalt - op welke wijze dan ook - of bedreigt, dan is het heel goed mogelijk dat dit element van bedreiging of strijd het enige is op basis waarvan wij harmonie kunnen vinden. Ik beschik helaas niet over het formuleringsvermogen van de vorige spreker. Maar deze zou ongetwijfeld zeggen: Wanneer iemand je aanvalt, is de beste uiting van harmonie dat je hem lens slaat, of iets dergelijks. En daarmee zou je heel dicht bij de werkelijkheid staan.

Wij moeten in de ander datgene erkennen wat in onszelf bestaat en de ander moet erkennen wat in ons bestaat. Daaruit moeten wij een samenwerking maken. Vergeet één ding niet: ook een gevecht is een kwestie van samenwerking; alleen kun je niet vechten. Op deze wijze zijn alle schijnbare strijdigheden, alle grote verschillen in de hele kosmos toch aaneengereid. Ze hebben altijd wel iets waardoor ze een relatie met elkaar vertonen. Het is deze relatie waaruit de kosmische harmonie ontstaat. Isolement is het enige wat harmonie onmogelijk maakt.

Moest ik vanuit een geestelijk standpunt over harmonie spreken, dan zou ik ongetwijfeld wijzen op het feit, dat een geest alleen kan communiceren met een andere geest op die punten, waarop beiden een gelijke waarde bezitten. Anders gezegd: geesten leven pas in dezelfde wereld, als ze zoveel gemeenschappelijks bezitten aan innerlijke waarden, dat ze daardoor een gezamenlijke beleving, een gezamenlijke wereld kunnen creëren.

Voor de mens lijkt het mij iets moeilijker om het zo te omschrijven. De mens leeft in een wereld waarin het strijdelement in wezen onontbeerlijk is. Op welke wijze die strijd wordt uitgevochten - vredig of zeer gewelddadig - dat maakt verder niets uit. Er is voortdurend een strijdelement onder de mensen aanwezig; dat is inhaerent aan het stoffelijk bestaan. Dan kunnen wij dus geen harmonie vinden die de strijd uitbant. Maar wij kunnen wel - punt 1 - een harmonie vinden, waardoor elke strijd in zichzelf betekenis heeft; en punt 2: waardoor het einddoel van de strijd niet wordt een overwinning per se, maar een voor beiden bestaand doel: b.v. het bereiken van een doelmatigheid van relatie.

De wereld van de mensen is voor de geest altijd een wat wonderlijke wereld. Wij hebben haar achter ons gelaten en we kunnen haar begrijpen. Aan de andere kant zijn haar ontwikkelingen voor ons toch wel wat zonderling. Wij zien andere en betere mogelijkheden. Dat is vanuit ons standpunt. Maar indien wij met de mens harmonisch willen zijn, dan mogen wij niet van het eigen standpunt zonder meer uitgaan. Dan moeten wij ons afvragen: Wat ligt er in ons standpunt en in ons vermogen aan betekenis, aan zinrijkheid voor een mens? En dan moeten wij dus antwoorden op hetgeen er in die mens aanwezig is. En zo ontstaat er een samenwerking, waarin ook mens en geest tezamen iets kunnen presteren of iets tot stand kunnen brengen.

Als u hier aanwezig bent, dan krijgen wij de beste resultaten, als het gezelschap harmonisch is. Maar op welke basis moet die harmonie bestaan? Het is helemaal niet gezegd, dat dat uw belangstelling voor een onder-

werp moet zijn. Het kan evengoed zijn dat het een wederkerige aanvaarding van mensen onderling is. Het kan zijn dat u allemaal even boos bent op de spreker b.v. Ook dan ontstaat er een harmonie. Hiermee is n.i. dan wel het misverstand uit de weg geruimd, dat harmonie altijd iets zweverigs en hoogs is. Harmonie kan op elk niveau bestaan. Maar de basis ervan is een wederkerigheid, die ook wordt erkend.

Als u mij vraagt om daarover nog veel te zeggen, dan verval ik onwillekeurig in beschouwingen, die zeer filosofisch zijn en weinig zin hebben. Wij moeten begrijpen, dat filosofie een methode van denken is, een zeer speculatief denken zelfs. Als wij elkaar kunnen begrijpen door middel van een bepaalde filosofie, dan is de waarde niet datgene wat de filosofie postuleert, maar het onderlinge begrip of de samenwerking, die voor de mens daaruit is voortgekomen.

-:-

N U.

Als ik zeg "nu", dan is het ogenblik alweer voorbij. Nu is het enige moment dat nooit te juister tijd als zodanig kan worden aangeduid. Want elk moment dat wij beseffen is een knooppunt tussen verleden en toekomst. Er is altijd een verbinding tussen wat wij geweest zijn en wat we gaan worden. En daardoor is het heel erg moeilijk om het begrip "nu" uit te drukken op het ogenblik dat je dit werkelijk zou willen doen. Maar we kunnen dat in meer abstracte zin natuurlijk wel doen. Dan zeggen wij: Nu is het ogenblik, waarop wij een besef van toestand en bestaan hebben bereikt en waarin wij dit besef tot uiting brengen op onverschillig welke wijze. Dat is altijd het heden, het moment nu.

De situatie is daarbij ongeveer als volgt:

In het verleden hebben zich vele handelingen, denkwijzen, vergissingen, ontdekkingen samengevoegd tot datgene wat je bent. Op het ogenblik, dat je terugschouwt of met gebruik van dat verleden probeert een toekomst te definiëren (of dit nu in kleine dingen is: het regent nu nog niet b.v. of: nu kunnen wij beginnen aan een alternatieve wereld), drukken wij daarmee uit: het verleden heeft ons gebracht tot een ervaring of een conclusie. Door deze uit te drukken delen wij dat wat wij in het verleden hebben geleerd - op dit terrein althans - met anderen.

Ook is nu een moment, dat alleen is vast te stellen in een contact met een ander. Voor jezelf heb je geen exact begrip, zodat je niet kunt zeggen: Dit is het ogenblik, dat ik ga handelen, dat ik besef. In jezelf is er een voortdurende samenvloeiing van alle dingen. En het is soms zelfs erg moeilijk te zeggen: In de tijd sta ik op dit punt, dat is nog toekomst en dit is alweer verleden. Het loopt door elkaar. Het is altijd weer een besef van: dit is op dit moment mijn kosmos, mijn wereld. Maar als je nu met een ander contact hebt, dan is er sprake van een tweeledig besef. In dat contact namelijk is een gemeenschappelijke tijdsdefinitie nodig; een onderbreking van het eigen besef voor een communicatie met of een erkenning van een ander. Op het ogenblik dat dit geschiedt, zullen wij de term "nu" kunnen gebruiken als aanduiding van dit moment. Maar zeg ik: Nu gaan wij spreken, dan doe ik dit, terwijl ik reeds spreek. Ik kan dus hoogstens aanduiden wat ik wil gaan zeggen, waarbij "nu" mijn conclusie t.a.v. een toekomst geeft. Ik kan zeggen: Nu hebben wij toch genoeg gesproken, dan is het ook een conclusie t.a.v. het verleden; het heeft geen betrekking op het ogenblik zelf.

Het zal u dus duidelijk zijn, dat dit woord over het algemeen verkeerd wordt gebruikt. Het is dan ook in de menselijke taal eerder het aanduiden

van het dringend zijn, actueel zijn.

Wie voor zichzelf innerlijk contact krijgt met de kosmos, kan dat woord niet eens gebruiken in actuele zin, want hij kan de dringendheid daarvan niet uitdrukken; hij kan de totaliteit ervan niet omschrijven. Het enige dat hij kan doen is zeggen: Nu weet ik (daarbij dus een toestand van zichzelf aanduidend zonder meer) wat een bepaalde harmonie inhoudt.

Degenen onder u, die zo even hebben gelachten toen ik zinspeelde op de Franse betekenis van dit woord (dat overigens wel iets anders wordt geschreven), zullen misschien niet begrijpen, dat ergens deze betekenis toch ook aanwezig is; namelijk het naakte ogenblik. Nu is een ogenblik, dat ontdaan is van alle associaties, dat beperkt wordt tot een constatering van datgene wat op dit moment als actualiteit voor mij bestaat of beleefbaar is. Het gaat uit van wat ik nu aan mogelijkheden bezit. En daarmee hebben we dus een groot gedeelte van ons verleden en onze toekomst eigenlijk ook weer opzij gezet. Zij hebben bijgedragen tot het resultaat dat wordt geformuleerd, maar ze zijn vergeten. En daarom zou ik aan het einde van deze beschouwing een raad willen geven:

Er is altijd weer een ogenblik dat je zegt: Ja, nu. Als je dat weet, dan moet je niet nadenken over gisteren of over morgen. Op het ogenblik, dat de constatering er is, dien je erop te reageren. Hoe je reageert, dat zal worden bepaald door al wat je aan inhoud hebt opgedaan in het verleden en waarschijnlijk ook door datgene wat je in jezelf als beperktheid of bepaaldheid voor een overzienbare toekomst hebt gevormd. Maar je dient onmiddellijk te reageren.

Wie werkelijk wil leven, die zal steeds weer een ogenblik vinden dat hij opeens moet reageren. Niet van tevoren, niet later. Dit is het ogenblik om te reageren. De reactie die dan komt, is altijd in de bewustwording ook de juiste. Ze heeft betekenis. Ze brengt vernieuwingen tot stand. Ze geeft nieuwe inzichten weer. Ze sluit misschien oude periodes af. Maar als je zegt: "Nu zal ik moeten....." iets wat ontzettend veel wordt gezegd, dan ga je uit van een continueren van een verleden, dat krachtens het besef dat je uitdrukt niet meer aanvaardbaar is. Op het ogenblik, dat je dit duldt, schep je voor jezelf een grote vertraging in bewustwording, een beperking van harmonische mogelijkheden en in vele gevallen bovendien een afwijking van de voor jou optimale reeks belevingen, die voor een geestelijke bewustzijn waardevol en zelfs noodzakelijk kan zijn.

:--:~:

Abonnementen: f 25,- p. 10 nummers
(v. leden f 17.50 (v. buitenland f 3.50 extra)
bij vooruitbetaling op giro no. 468.87
t.n.v. „O.D.V.” te 's-Gravenhage

Graaf Willem de Rijfelaaan 15
Leidschendam Tel: 01761 - 5114

SLEUTELS

COSMISCHE LERINGEN

mediamiek ontvangen en uitgegeven
door de „Orde der Verdraagzamen”
te 's-Gravenhage

I N H O U D.

JULI 1973.

18e jaargang.
Nummer 10.

KOSMISCHE LERINGEN

Epiloog	CI/119
De spiraal des levens	CI/126
Gemeenschap	CI/129

DE MENS EN DE GEEST

Practische wenken	CII/125
Waarnemingen op geestelijk vlak	CII/134
Mens en geest	CII/137

Overname uit „SLEUTELS” slechts toegestaan na
schriftelijke toestemming van het bestuur der „O.D.V.”

KOSMISCHE LERINGEN

HOOFDSTUK X.

E P I L O O G.

Als wij zeggen "mystiek", dan denken wij aan het wonderlijke, het verborgene, het onbegrijpelijke. In werkelijkheid is de mystiek onze erkenning van vele zaken, die niet onmiddellijk kenbaar zijn.

Mystiek is het, als een Grieks filosoof spreekt over "het licht in hem". Mystiek is het, als een alchemist in de vroege middeleeuwen spreekt over de samenstelling van atomen. Mystiek is het, als wij spreken over God. Mystiek is kort en goed: de tocht van het bewustzijn in het stoffelijk niet bewezene. Het is de tocht in de werkelijkheid, die ons door de waan voortdurend weer wordt ontnomen. Want wij leven in een illusie-wereld, waarin wij onze eigen beelden scheppen. Een wereld, waarin wij proberen een lijn te trekken van denken en leven, die niet beantwoordt aan datgene wat in ons bestaat en wat rond ons werkelijkheid is.

Alle krachten, die er in de kosmos bestaan, zijn één geheel en één werkelijkheid. In een wonderlijk vervlochten netwerk van lijnen van licht en verbindingen van lot is alles één eenheid. Wij denken soms dat wij het lot bedwongen hebben. Soms menen wij dat wij bereikt hebben. De volgende dag is het weer voorbij; dan is het weer anders. De mystiek doet ons inzien, dat het bereiken en het falen niet belangrijk zijn, maar dat de beleving op zichzelf de waarde bezit van de eeuwigheid en dat al datgene wat wij eraan zouden willen verbinden in vele gevallen alleen maar verblindheid en waan wordt.

Er zijn op deze wereld vele Meesters geweest, die elk op hun eigen wijze hebben geprobeerd de mens in te leiden juist in deze mystieke werkelijkheid. En vergist u zich niet: de wereld van God, die u lief heeft, de wereld waarin u uw naaste moet liefhebben is een mystieke wereld, zo goed als de wereld van het Rad dat eeuwig wentelt en zo het lot en het karma doet beleven aan elke ziel, die nog niet tot de kern daarvan is doorgedrongen.

Mystiek is al datgene waarvan wij horen over een hiernamaals, over een voortbestaan, over de onderaardse grotten waarin de Heer der Wereld sluimert, over de berg waarin Barbarossa wacht op het ogenblik dat hij weer zal opstaan. Dit alles is mystiek, want het heeft een betekenis.

De betekenis, die wij in de mystiek vinden, is geen realistische. Je zou kunnen zeggen dat degene, die zich met mystiek bezig houdt, in wezen een dooltocht begint door een stukje van de werkelijkheid waarmee hij verwant is. Een werkelijkheid, die in hem leeft, in hem spreekt en die door zijn wezen een bijzondere kleur geeft aan de illusies, die hij zich maakt.

Wij trachten altijd weer de waarheid en de schijn te scheiden. Maar zolang wij leven in een onvolledige wereld en alle verschijnselen van die wereld slechts een klein deel van de werkelijkheid tonen, hoe kunnen wij dan

zeggen dat wij in de werkelijkheid leven, indien wij met die uiterlijkheden rekening houden? Mystiek is meer werkelijk dan al het andere.

In deze epiloog, deze laatste beschouwing wil ik proberen u enkele dingen voor te leggen, die in de mystiek van grote betekenis zijn.

Een mens is zichzelf. Dat wil zeggen: hij is een unieke ontwikkeling temidden van ongetelde andere, eveneens unieke ontwikkelingen. Wat hij op dit moment als "ik" ervaart, is het product van een ontwikkeling, die achter hem ligt. Op zichzelf is dit slechts één fase in een voortgaande ontwikkeling, die eens voltooid zal zijn.

Een mens, zoekend naar de betekenis der dingen, zal in vele gevallen niet de gehele waarheid kunnen bevatten. De waarheid behoeft echter niet bevat te worden in mentale beelden; ze kan ervaren en beleefd worden. Als wij spreken over allerlei krachten van licht, die rond ons zijn, dan zijn die krachten niet zichtbaar, ze zijn niet kenbaar. Toch kunnen ze voor ons voelbaar zijn en ze kunnen onmiddellijk tot uiting komen. Voor ons zijn die krachten reëel en wat meer is: voor ons werken die krachten. Ze brengen dingen tot stand, die wij voor onmogelijk achten. Zijn ze dan niet werkelijk?

Men zegt wel eens: Men moet de werkelijkheid bepalen aan de hand van de feiten. Maar hoeveel feiten zijn er die onverklaarbaar blijven? Er verdwijnen schepen zonder een spoor achter te laten. Er verdwijnen mensen zonder dat men weet waar ze zijn heengegaan. Kunt u dan zeggen: Wij hebben daarvoor een verklaring gevonden?

Als u spreekt over "vliegende schotels", dan is dat een vorm van mystiek. Er zijn plotseling in ons beelden en stemmen, die niet behoren tot het heden, die ergens anders vandaan komen en waarvan wij niet weten hoe ze zich op dit moment toevallig kunnen manifesteren. Zijn ze werkelijk? Voor ons zijn ze reëel. Ze kunnen ons dingen zeggen, die later blijken waar te zijn. Ze kunnen ons aanwijzingen geven, die inderdaad voordeel brengen. Ze kunnen ons helpen om onszelf te vinden, om beter te beseffen wat we zijn en wat we moeten doen. Moeten wij dan zeggen: dat zijn illusies? Het is zo gemakkelijk de wereld te zien als een wereld van harde feiten. Maar steeds weer blijken de z.g. harde feiten in wezen leugens te zijn, omdat we een beperkte waarheid hebben voorgesteld als het totaal daarvan.

In de mystiek doen wij dat niet. In de mystiek weten wij dat al wat wij kunnen bevatten, al wat wij kunnen benaderen slechts een heel klein deel is van een werkelijkheid. We weten dat er meer moet zijn, maar we beleven het als een kracht, een voorstelling of een visioen en als zodanig laten wij ons daardoor leiden, laten wij ons daardoor helpen. Worden wij nu méér dan we waren? Zijn wij daarmee nog reëel? De mysticus zal zeggen: neen. Wij worden ons alleen meer bewust van wat we zijn. De mysticus zeg vaak: "De mens is de potentie van de eeuwigheid. Maar wat hij uit die eeuwigheid slechts kan beseffen is de tijd." En daarmee is het probleem, meen ik, aardig omschreven.

Wij leven in de tijd. Wij leven in die aaneenrijging van momenten, die wij elk voor onszelf zien als gebonden aan verleden en toekomst, maar die wij niet kunnen concipiëren als een geheel. Zelfs wanneer wij later terug zien op een leven dat wij in de stof hebben geleid, zeggen we niet: dit was een totaliteit. Dan sommen wij de verschillende herinneringen op, ons falen en ons slagen en wij zeggen niet: dit is een geheel. En toch zijn wij een geheel.

Men heeft wel eens gezegd: God is één en ondeelbaar. Waarom zouden wij dat niet zeggen van de mens, van de geest? Een ego is één en ondeelbaar. Vele verschillende facetten kunnen zich achtereenvolgens of gelijktijdig vertonen. Vele waarden, die in ons berusten, kunnen wij gelijktijdig beseffen of stuk voor stuk; maar ze zijn er. Wij zijn een eenheid die bestaat, verbonden met onzichtbare draden temidden van een totaliteit, waarvan wij geen voorstelling hebben en waarvan wij ons ook maar moeilijk een beeld kunnen vormen. Laat dan de kracht in ons werken. En als wij niet weten hoe wij het moeten

uitdrukken, laten wij dan desnoods spreken in gelijkenissen. Laten we een verhaal vertellen of een lied zingen. Wat er in ons leeft, moet soms naar buiten komen. Maar dan moet dat zijn in de termen van onze wereld. En deze kan de wezenlijkheid van een innerlijk beleven niet bevatten. Dat geldt ook voor de werelden van de geest. Dat kun je niet overdragen zoals het is. Je kunt het alleen beleven en je kunt het weergeven.

Als u kiespijn heeft, kunt u zeggen: ik heb kiespijn. Een ander, die dat gehad heeft, denkt misschien aan zijn eigen pijn, maar de uwe zal toch wel iets anders zijn. U kunt niet precies zeggen hoe u zich voelt, hoe u bent. Soms kun je dat samenvatten in een aantal vergelijkende zinnen: een in het oor dreunende prikkeling, die voortdurend je kaak doorpriet totdat het lijkt, of men bezig is je in stukken te zagen. Dit is een omschrijving; het zegt niets van de werkelijkheid. Maar het is voor u het beste dat u kunt doen om de werkelijkheid kenbaar te maken.

Juist de grootste geesten op deze wereld, de werkelijke Grootmeesters, de Wereldleraren, de Wereldmeesters konden niet anders spreken dan in gelijkenissen. Ze konden verhalen vertellen, ze konden anecdotes schetsen, maar ze konden niet zeggen wat ze innerlijk beleefden. Niet alleen omdat dat uniek is, maar omdat er voor een dergelijk beleven nu eenmaal geen termen bestaan. En toch kunnen wij soms iets daarvan terugproeven.

Een vele malen geïncarneerde abt van een zeer beroemd klooster bij de bergpassen aan de grenzen van Tibet sprak eens tot de kloostergemeenschap (hij was net weer bewust geworden van zijn incarnatie en misschien 12 of 13 jaar oud) zittend op de troon van de abt:

"Ik ben gegaan langs vele bergen. Ik ben geklommen over moeilijke passen, geen yak kon mijn spoor volgen. Soms meende ik mij in de lucht te moeten werpen als een vogel. En toch, ziet, ik ben weer tot u teruggekeerd, want mijn wezen is verbonden met een taak. Deze taak ligt hier. Maar in mij droom ik nog steeds van de hoge bergen, van de wonderlijke, moeilijke passen die daar doorheen voeren naar een onbekend land. Eens zal ik u verlaten en ik zal gaan over de bergen. Ik zal gaan naar de onbekende verten. Ik zal opgaan in het licht van een rijzende zon."

Als je dat zo hoort, dan is dat redekunst. Maar het is nog iets meer: het is de wanhopige poging van een ziel om iets van haar werkelijkheid over te brengen aan een ander. Daarom is het vol betekenis, is het van mystieke waarde, is het waarheid.

Bergen. Het is logisch, dat deze mens bergen als beeld neemt, want wonen ze niet allen aan de grens van enorme bergmassieven? Licht niet beneden hen in de verte het dal? Bergen zijn dingen, die ze kennen met hun dreiging, hun grootsheid, met de dodende koude soms bij de toppen en de vreemde dreiging van de steenlawines. Ze kennen passen die moeilijk zijn. Ze weten, dat achter de bergen iets anders ligt en ze horen soms vage geruchten daarover. Maar wat weten ze van de vlakten van India? Wat weten ze werkelijk van het hoogland van Tibet? Daarom is het beeld passend. Het maakt duidelijk hoe de ziel reist door oneindigheden en hoe de ziel zich niet kan losmaken van haar bestemming.

Er zijn in het leven dingen, die onvermijdelijk zijn. Je kunt ze willen of niet willen, ze maken eenvoudig deel uit van je leven en je kunt er niet omheen. Dat probeerde deze geestelijk toch wel zeer hoogstaande abt de mensen duidelijk te maken die rond hem zaten. Hij probeerde hun duidelijk te maken, dat het niet de schrifturen zijn die ze moeten opdreunen, dat het niet het galmen van de klok is en het eentonig ratelen van de monniken, die elk voor zich een spreuk zeggen, maar dat het de vreemde dooltocht is en dan de behoefte om jezelf uit te drukken; de behoefte een taak te vervullen waarvan je misschien niet eens precies weet wat die inhoudt.

Dit is een beeld van een mystiek, dat exotisch is en juist daardoor waarschijnlijk de mensen vaak aanspreekt. Maar ongeveer 70 jaar geleden over-

leed hier een gewone plattelandsdokter. Een man, die op zijn manier een mysticus was. Toen het sterven naderbij kwam, zei hij iets heel eigenaardigs:

"Als ik zie hoe ik vele malen heb gefaald, spijt het mij dat ik niet méér heb bereikt. Maar ik verheug mij er ook op dat ik alles wat nu niet is gebeurd eens zal kunnen waarmaken."

Dat is een wonderlijke uitspraak van een mens, die eigenlijk een beetje als een Godloochenaar werd beschouwd, een notabele van wie men toch vooral in het stervensuur meer decorum en bezorgdheid voor de familie zou verwachten. En juist hij deed een dergelijke uitspraak. Ik geloof, dat die man op dat moment diep in zichzelf voor een ogenblik besepte wat leven is. Leven is: het gestalte geven aan iets wat in je bestaat en zo een taak te vervullen. En als die taak niet juist is vervuld, dan krijg je de kans opnieuw. Een voortdurende herhaling misschien zelfs, maar dan een herhaling waarin de perfectie steeds meer wordt benaderd. Hij voelde iets aan van die verbondenheid, die vervlochtenheid met het Al die ik u in het begin noemde. Was die man een mysticus? Misschien. In de ogen van zijn wereld was hij dat. Of misschien was hij wel een realist.

Een tamelijk spitsvondige figuur uit de kringen van Anatole France heeft eens, toen deze beroemde schrijver een aanval deed op het mysticisme van vele mensen, gezegd: "Waarom val je aan? Het heeft geen zin aan te vallen, want wat mystiek is vandaag, is morgen werkelijkheid en wat vandaag zin schijnt te hebben is morgen de zinloze droom van mensen, die niet beter weten." Ik meen, dat hij daar wel iets heeft getekend van de realiteit van het mystieke.

Mystiek is niet van vandaag. Mystiek, met al wat daaruit voortkomt, is in wezen iets wat gelijktijdig gisteren en morgen is; iets wat alle dingen tegelijk probeert te omvatten. Mystieke bestreving, mystieke beleving, de meditatie, de contemplatie, de verschillende oefeningen die daarvoor bestaan, het zoeken naar de heilige roes of het verstillen in jezelf het is allemaal hetzelfde liedje. Het is een poging om te ontkomen aan de beperktheid van het mens-zijn en iets te vinden van een werkelijkheid die verder gaat dan de mens kan zien. En altijd weer zijn er stemmen, die ons spreken in termen van een gelijkenis, termen die je eigenlijk logisch niet helemaal kunt verklaren en die je zelfs met een poging om het als een mystieke profetie te benaderen toch nooit helemaal begrijpt. En toch is er altijd weer achter die dingen een werkelijkheid.

Als wij kijken naar de Openbaringen van Johannes en wij zien daar die vele vreemde beelden, zoals de doodzonden, die wonderlijke gestalten, voorbij trekken. Daar zijn 4 wezens, die als een soort bezielde raderen om de troon van God staan. Dat zijn geen reële dingen. Er worden ruiters uitgezonden over de wereld. Dat zijn geen reële ruiters. Het is een beeld van iets dat tijdloos is en dat je dan probeert uit te drukken in de termen van het tijdsbeleven. En dan komt er een mens die zegt: Dat is een toekomstprofetie, dat moet waar worden. Het is het Laatste Oordeel; of: geef je bezit maar hier, want morgen vergaat de wereld. Dat is natuurlijk heel erg praktisch en mooi voor degenen die bezit verzamelen, maar waarmee je, geloof ik, de essentie van iets dergelijks miskent.

Als je de Openbaringen van Johannes probeert uit te leggen, dan is het wel zeker dat je ze nooit zult begrijpen. Maar als je ze leest als een soort richtingaanwijzer, dan is er de mogelijkheid om zelf iets te beleven; een reis uit te stippelen als het ware. En dan blijkt dat diezelfde Openbaringen je wel degelijk in contact brengen met krachten, waardoor de troon Gods en het einde der tijden alleen maar uitingen blijken te zijn van een totaliteit van licht, waarmee je eigenlijk geen weg weet.

Er zijn zoveel van die dingen waarvan je je afvraagt: Hoe zit dat eigenlijk? Denk eens aan Alice in Wonderland en Through the Looking-glass. Vertekende wereldjes voor kinderen? Alleen voor kinderen? Of ligt daarachter het denkbeeld van een vreemde schaduwwereld, die we niet helemaal kun-

nen benaderen? Een wereld waarin het schijnbaar dode leeft en het levende vaak onderworpen is aan allerlei regels en wetten, waarvan wij geen begrip hebben. Als je het goed leest, bevat het ook een soort wegwijzer.

Bulwer Lytton heeft romans geschreven waarin we bepaalde aanwijzingen krijgen, die heel wat verder gaan dan een verhaal; of dat nu een verhaal is over ondergang of over magie. Het is eerder een droom, een symbool, een visioen en daarin spreekt iets wat wij niet kunnen definiëren. Zodra wij proberen het te begrijpen en te verklaren, verliest het zijn betekenis. Dan wordt het als een toneelvoorstelling, waarbij we weten dat de engelen aan draden zweven en dat de schone maagd, als ze afgeschonkt is, ook al 65 jaar oud is. Maar indien wij het gewoon alleen tot ons laten doordringen, we laten het op ons inwerken, dan lijkt het wel alsof wij met onze gedachten gedreven worden naar iets onbekends. Iets zo onbekend, dat wij er eigenlijk geen woorden meer voor hebben, maar dat wij toch ondergaan, dat in ons leeft, dat een vreemde onrust is en gelijktijdig een weg schijnt te tonen naar werkelijke vrede en naar een werkelijkheid, waarin geen misverstanden en vergissingen meer mogelijk zijn. De hele wereld is bezaaid met wegwijzers.

Natuurlijk, er zijn mensen die zeggen: Het Evangelie is goed en de rest moet u naar vergeten. Maar overal, in de meest mundane zaken vind je steeds weer die vonk van een onbekend licht. Als je die vonk kunt vatten en niet probeert haar te ontleden waardoor je haar dooft, dan ontsteekt ze iets in je en kom je tot een nieuw begrip en een nieuwe droom.

Er zijn mensen die dromen, wanneer zij op een concert zijn. Ze dromen misschien van wijde landstrekken, als de Pastorale wordt gespeeld of ze dromen weg in een wonderlijke mathematische wereld vol kathedralen, als er iets van Bach klinkt. Die mensen denken: Ach, het zijn naar dromen. Neen, het zijn richtlijnen, wegwijzers. Indien je de denkbeelden kunt verliezen en de stemming kunt behouden, dan komt er in je een manifestatie van iets waarvoor je geen woorden hebt. Dat is de kern van de mystiek.

Nu zult u zeggen: Wat hebben we aan dit hele verhaal. De mens is praktisch. Hoe kan ik mystiek bewust worden? vraagt hij. Heel eenvoudig door niet te worstelen om mystiek bewustzijn, maar de essentie der dingen voortdurend op u te laten inwerken, zonder krampachtig te zoeken naar een verklaring voor wat optreedt. Laat het zich in u ontwikkelen. Laat het als een emotie, als een aantal onafhankelijke beelden en gedachten in u ontstaan. Misschien dat u het wilt weergeven, maar dan zult u het een beetje moeten ordenen. Maar dit vreemde ongeordende is een deel van de werkelijkheid, die u nog niet voldoende kent en waardoor u ook geen lijn daarin kunt zien. Maar ze is er wel. En als u haar vaak zoekt, wordt ze helderder en klaarder, totdat u begrijpt dat die vreemde onbegrepen stukjes kleur, die stippelijntjes en die onbegrijpelijke gestalten eigenlijk alleen maar deel zijn van één groot geheel, van een landschap dat je steeds meer gaat invullen totdat er paden zijn, die je kunt betreden.

Wat doe je met mystiek? Heel vaak vlucht je daarmee weg voor een werkelijkheid. Maar als je de mystiek werkelijk gebruikt zoals ze gebruikt dient te worden, dan is dat het scheppen van een balans van krachten, die ook in het stoffelijk deel van een ego tot uiting kunnen komen. Het gaat erom een evenwichtigheid te creëren waarin God of de kosmos of hoe je het dan ook wilt noemen a.h.w. uitgebalanceerd is met het "ik" en zijn streven en werken. En dan zijn er onmetelijke bronnen van kracht beschikbaar, dan zijn er begripsmogelijkheden die niet in woorden kunnen worden uitgedrukt, maar je doorziet het wezen der dingen.

Wat heb je aan mystiek? Als u haar probeert te gebruiken om er zaken mee te drijven, dan heeft u er niets aan. Als u de mystiek kunt beschouwen als een middel om een werkelijkheid aan te voelen, waaraan alle uiterlijkheden toch zullen moeten beantwoorden, dan heeft u er zeer veel aan.

"Ja, maar er zijn," zo hoor je dan weer opmerken, "vele grote mystici en van deze mensen begrijp ik niets." Het is ook niet belangrijk dat u die mensen begrijpt. Er zijn teveel filosofen, teveel stellingen, teveel ideaaltheologieën op deze wereld en er is te weinig begrip voor innerlijke krachten en innerlijke waarheid. U heeft geen begrip nodig voor het andere. Wat u nodig heeft is de mogelijkheid om in uzelf te verzinken en de grote werkelijkheid, waarvan u deel bent te laten spreken, ook zonder dat u de taal daarvan helemaal verstaat. Dat laatste is altijd het grote bezwaar.

Als iemand een uitleg geeft, die berust op een eeuwige waarheid, maar die niet behoort tot de feiten, die men op aarde kent, dan zegt men: Nu ja, goed, die man is een mysticus (of die vrouw is een mystica) alsof men wil zeggen: nu ja, een quantité négligeable en een kwaliteit die abominabel is. Maar wie hebben de wereld verder geholpen? Waar liggen de grote keerpunten in de geschiedenis? Die liggen zeker niet bij mensen die nuchter waren. Zowel negatief als positief is er een zekere mystiek voor nodig.

Er is een vrijheidsmystiek geweest waarvan Churchill een tijdlang de representant is geweest. Er is een gebondenheidsmystiek geweest waarvan Hitler en de zijnen de kern vormden. Er zijn vele vormen van mystiek en ze zijn heus niet allemaal even positief. Maar één ding is zeker: ze zijn geen van alle logisch. Ze zijn niet redelijk, ze houden geen rekening met de feiten. Indien alle mensen redelijk en logisch hadden gedacht, dan was er vandaag een groot Germaans wereldrijk. Laten we dat even niet vergeten!

De mens zelf is onlogisch. Het optreden van een figuur als Jezus is volkomen onlogisch. Het is krankzinnig om je te laten kruisigen. Je had veel beter een opstand kunnen beginnen. Of als dat niet mogelijk was, tenminste een stuk van de tempelschat kunnen stelen, want daar kon je iets mee doen, zo zegt men.

Wat de Boeddha deed, was ook dwaas. Hij was vorst, een prins, erfgenaam van een troon. En in plaats van dat hij zijn begrip en wijsheid gebruikte om leiding te geven aan de mensheid vanaf de troon, werd hij gewoon een rondtrekkende monnik, die hier en daar langs de weg zat en sprak tot een paar leerlingen. Toch heeft hij meer veranderd dan alle vorsten van Azië bij elkaar.

Indien wij de wereld willen veranderen, dan kunnen wij dat niet doen met verstand en logica. Wij kunnen het zelfs niet doen met redeneringen. De basis van alles is een emotie, die verder grijpt dan de feiten. En waar u ook gaat kijken bij grote mensen, u zult altijd weer zien: daarachter is een emotie, die wij ons niet kunnen verklaren. Zelfs een Schweitzer niet in Lambarene. O, het is mooi, zeggen wij dan, hij heeft zoveel gedaan voor die arme melaatsen. Zeker, dat heeft hij ook. Maar hij had toch veel beter geld kunnen verdienen, want daar was hij ook grandioos in. Dan had hij met dat geld veel meer mensen kunnen helpen. Dat zou een redelijke benadering zijn. Het ging Schweitzer er om zelf te helpen. Misschien ook een beetje om God en dictator te zijn in dat kleine milieu. Maar het was hem voornamelijk te doen om het gevoel; niet om een macht of een maximaal resultaat.

Laten wij nu eens kijken naar iets anders. Kijk eens naar de moderne steden. U heeft hier voldoende wijken, waar in een voortdurende eentonigheid hoge huizenblokken zich herhalen, met op precies dezelfde plaatsen een balkonnetje, op precies dezelfde plaats een deur. Zeggen die u wat? Eigenlijk niet. U bent eraan gewend, maar ergens is het een beetje dood. Loop dan eens door 'n oude straat in de stad met een rot plaveisel, een trottoir waarop je niet kunt lopen, gekke gevelstenen, vreemde vormen en u voelt zich daar eigenlijk veel meer thuis. Het zakelijke, het feitelijke denken verliest het altijd weer van een vreemde emotionaliteit, waardoor het schijnbaar minderwaardige voor ons een volle betekenis krijgt. Zou dat misschien ook mystiek zijn? Is het misschien mystiek, als wij zeggen dat de stilte soms zo kostbaar is? Want, laten we eerlijk zijn, je kunt in deze

wereld geen welvaart hebben, indien het niet aan alle kanten davert van bedrijvigheid en van het verkeer. Toch willen we de stilte. Het is net, alsof wij in die stilte, zoals wij dan zeggen, tot onszelf komen. Misschien zijn wij zelf harmonisch met iets wat in die stilte leeft, waardoor het rumoer wordt gedooft. Misschien leeft er in ons iets wat in zich al die onregelmatigheden kent van een oude straat in een oude stad en dat terugdeinst voor de feitelijke zakelijkheid van wat men tegenwoordig architectuur durft noemen. Misschien zijn wij wel wezens van emotie. Wezens, die niet logisch mogen en kunnen redeneren, als wij onszelf willen blijven.

Onze tocht naar het onbekende is er niet een van redeneren. Zodra wij proberen het allemaal uit te denken en uit te leggen, zijn wij verloren. Dan lopen wij vast tegen een muur van vraagstukken. En als wij één vraagstuk hebben opgelost, krijgen wij er twintig andere bij. Maar als wij durven beleven, als wij onze eigen emotie durven gebruiken om het in ons bestaande hogere, onze verbindende kracht met de kosmos een gestalte te geven, dan kunnen wij, wonderlijk genoeg, gelukkig zijn. Dan bereiken wij wel, dan hebben wij wel rust, dan leven we. Aan het einde van deze reeks lezingen over mystiek en al wat ermee samenhangt, wilde ik daar toch wel graag de nadruk op leggen.

Wat u denkt, wat u gelooft, wat u politiek en religieus, ethisch en moreel nastreeft, is allemaal een uiterlijke gestalte zodra het beredeneerd is. Maar als u zo reageert, omdat u voelt dat het juist is, dan mag de hele wereld en mag degene die de representant van God schijnt te zijn zelf zeggen dat het niet deugt, maar dan is het uw waarheid, uw werkelijkheid, uw band met de eeuwigheid. En dan is het uw vermogen om daarin voor uzelf de tijd te verliezen en in de plaats daarvan een werkelijkheid te vinden, waarin de illusies wegvallen, waarin de denkbeelden onbelangrijk zijn geworden en de beleving zelf eentonemende vreugde is en meestal ook een toenemende kracht.

U heeft geen commentaar hierop? Misschien is dat goed. Als wij gaan debatteren over deze dingen, dan vermoorden wij vaak de werkelijkheid.

U bent hier, omdat u allemaal mystieke behoeften, mystieke erkenningen in u draagt. Daarvan kunnen wij soms iets weerspiegelen, meer niet. Maar op het ogenblik, dat uw gedachten stilstaan, hun logische processen staken en het gehele "ik" receptief is geworden voor het onbekende, dan ontstaan er in u beelden. Misschien een visioen zoals dat van de Openbaringen. Misschien een zoetelijk landschap van een Watteau-achtige hemelse schilder met bergères en alle andere aangenaamheden van een tijd die voorbij is. Wat geeft het wat het beeld is? Het beeld is alleen de weerspiegeling van een werkelijkheid. En als u die werkelijkheid leeft, kunt u uit die werkelijkheid putten en dan heeft u niet alleen een mystieke beleving, maar ook een mystieke erkenning. Die erkenning zal u staande houden waar de logica faalt. Die mystieke werkelijkheid zal de zin en de impuls blijven geven aan uw bestaan, of u leeft of sterft, of u rijk bent of arm. Deze bindende werkelijkheid te vinden is het belangrijkste dat er bestaat.

In alle lezingen, die wij over mystiek hebben gegeven, hebben wij getracht u iets daarvan te doen zien. Niet alleen door citaten - al hebben wij er voldoende gegeven - niet alleen met mooie voorbeelden van "zo moet u het nu ook eens proberen", maar doorgewoond door u bewust te maken van de betrekkelijkheid van alle dingen en van de noodzaak in uzelf een waarheid te vinden, die meer is dan een filosofie. Een waarheid, die voor u beleefbaar is en waaruit u kunt putten. Put uit uw diepste innerlijk en u zult ontdekken dat God met u gaat op aarde.

DE SPIRAAL DES LEVENS.

(Dubbele spiraal)

Er bestaat een voorstelling waarmee de totaliteit van het menselijk leven wordt voorgesteld als een spiraal. Je begint aan de buitenkant en je gaat naar binnen toe steeds dichterbij het middelpunt je wegen zoeken, totdat je dat punt hebt bereikt. Er is zelfs een regeltje dat zegt:

Op hetzelfde punt (dus op een lijn getrokken uit het middelpunt naar de buitenlijn) ontstaat er steeds een vergelijkbare situatie, omdat dan dezelfde invloeden in het leven optreden.

Het is natuurlijk, zoals met zo veel van die dingen eigenlijk een voorstelling; het geeft niet de gehele werkelijkheid weer. Toch zou je je kunnen voorstellen dat er een spiraal van het leven is, want wanneer je incarneert in de stof b.v., dan maak je bepaalde dingen mee. Je leert het een en ander. Als je nu de geestelijke werelden hebt doorlopen en je komt weer in de stof, dan heb je een wat hoger bewustzijn en zullen je reacties op gelijke omstandigheden anders zijn. Het innerlijke beeld verandert, terwijl de uiterlijke invloed ongeveer gelijk blijft. Wanneer dit zich vele malen heeft herhaald, komt er misschien wel een ogenblik dat je niet meer in de stof komt, maar dan zul je toch steeds weer diezelfde elementen van de totaliteit aanvoelen en in jezelf moeten verwerken, totdat je het middelpunt bereikt en zo - roept men dan uit - heb je bereikt.

Maar is dat wel zo? Want op het ogenblik, dat wij het middelpunt hebben bereikt, zijn we ons bewust geworden van onze eenheid met de creatieve Godheid. Maar dan beginnen wij uit wat er in ons leeft a.h.w. te scheppen en begint er dus een omgekeerde spiraal, waarin wij naar buiten toe gaande steeds dezelfde omstandigheden scheppen, maar daarbij een steeds nauwkeuriger vorm geven aan alles wat met die omstandigheden te maken heeft. Totdat wij zijn gekomen aan dat punt, waarop in wezen de chaos begint en wij dus niet verder vormgevend kunnen zijn. En dan zou het wel eens mogelijk kunnen zijn dat wij een nieuw proces beginnen, waarmee wij de opbouw vanuit de chaos opnieuw in verschillende fasen gaan voltrekken, totdat wij ook in de schepping de eenheid met de totaliteit hebben bereikt. Vandaar dat er wel eens wordt gesproken van de dubbele spiraal, omdat men aanneemt dat er altijd een samenhang is tussen de uitgaande impuls en de latere beleving met een ingaande impuls.

Als ik begin in de Godheid, dan ben ik deel daarvan, maar niet bewust. Ik ben middelpunt. Ik kom dan tot het besef dat ik niet gelijk ben aan datgene wat rond mij is en ik begin de eerste spiraal waarop de verschillende invloeden mij brengen tot een aangenaam-onaangenaam definitie van de buitenwereld. Ga ik verder, dan krijg ik wat meer tijd om diezelfde impulsen te verwerken en kom ik dus tot een verdergaande definitie van mijzelf, van het leven en van de totaliteit.

Het is duidelijk dat iemand, die de buitenste spiraal heeft bereikt, eindelijk weet wat de kosmos in zichzelf bevat. Hij is echter nog niet in staat om daaraan vorm te geven; hij moet het nog gaan beleven. De potentie is nu in het "ik" aanwezig en de teruggaande spiraal (de naar binnen werkende spiraal) is dan de spiraal waarop hij nu zelf beleeft wat hij eerst heeft beseft en daardoor komt hij tot een voortdurende correctie van zijn innerlijke voorstelling, zodat hij terugkerende tot de Godheid een besef heeft van hetgeen Deze voor hem betekent.

Het is op zichzelf een beeld dat bepaalde mystici gebruiken. Maar of ze het nu gebruiken of niet, het is altijd weer de kwestie dat wij moeten proberen onszelf en onze visie van het leven duidelijk te maken.

Als je leeft, verander je. Die verandering kan alleen worden verklaard doordat er in je iets verandert, want buiten je verandert er niet zoveel. Jij verandert temidden van de wereld, niet de wereld om je heen. Als je dat gaat begrijpen, dan heb je gewoon het raadsel van de spiraal opgelost.

Als je dat hebt gedaan, kun je altijd nog een beetje verder gaan en kom je misschien tot het beeld van de Romeinse 10, de bekende X, die de spiegeling aangeeft van de hogere wereld naar de lagere wereld. Of zoals men ook wel zegt: tussen het Goddelijke en het stoffelijke. Ook dat is heel eenvoudig: wat boven links is, is beneden rechts en omgekeerd. De richtingen schijnen anders en daarom moeten wij ons niet oriënteren op de uitersten, maar altijd op het midden, dan hebben we een rechte lijn en zijn wij in staat om een identiek punt in het Goddelijke te beseffen.

Degene, die die voorstellingen voor het eerst gebruikte, heeft waarschijnlijk nagedacht over de werelden van het hogere (de geest) en de werelden van het lagere (de stof). Maar hij moest tot de conclusie komen, dat er maar één punt is waar ze identiek zijn; en dat is het punt waar evenwicht optreedt. En dan kom je vanzelf tot het toepassen van de z.g. kosmische wetten van evenwicht op het menselijk besef, op het geestelijk proces, op het leven. En dat houdt dan weer in dat een beeld, dat wij ons maken, nooit alleen beperkt is tot een bewustwording. Als wij spreken over die spiraal, dan kunnen wij het net zo goed hebben over een sterrennevel.

Wat is er namelijk met een sterrennevel het geval? In de sterrennevel ontstaat licht. Eerst gloed dan licht, lichtdruk. Daardoor ontstaat er massabeweging, een wervelende beweging. Naarmate er meer sterren ontstaan, is er meer mogelijkheid tot levensvormen. Maar er komt een ogenblik, dat zo'n spiraalnevel zijn uiterste bereikt heeft. Het is een soort pannenkoek geworden. Wanneer dat het geval is, dan is er geen mogelijkheid meer om vanuit dat centrum nog momentum te geven; er ontstaat dus een vertraging. Door die vertraging loopt alles weer netjes naar elkaar toe en op een gegeven ogenblik zitten we weer hutje bij mudje en hebben we weer een beginpunt voor een volgende sterrennevel. De spiraal van het leven kan men net zo goed toepassen op de spiraalnevel als op de mens.

Het is geloof ik een kenmerk van alle mystieke voorstellingen en symbolen. Als men ze goed hanteert, dan blijken ze een wet weer te geven. Het is een situatie, die niet alleen bestaat in de mens, maar die ook buiten de mens overal voorkomt. Het is een soort kringloopverschijnsel, maar dan gestabiliseerd, zodat het eindresultaat een goddelijke Werkelijkheid is.

U heeft mij dit onderwerp gegeven en ik moet trachten daarin een essentie te vinden. Die essentie is voor mij niet de spiraal op zichzelf, hoe mooi die misschien als beeld ook moge zijn, maar het is de uitdrukking van een totaliteit, welke in die spiraal zowel als elders te vinden is. Dat is het belangrijke. Het is belangrijk dat er een voortdurend evenwicht bestaat tussen alle uitingen, vormen en alle bewustzijn en dat - ongeacht de wordingsgang daarvan en de voorstelling die wij daarvan hebben - het eindresultaat altijd een evenwichtige en een tweeledige is.

Wij zitten altijd met het conflict van ons hoogste innerlijk en de uiting. Als u het niet gelooft, dan moet u maar eens naar uw innerlijk kijken. Hoe vaak bent u niet van plan dingen te doen waar u nooit toe komt en hoe vaak neemt u zich voor bepaalde dingen niet te doen, maar u doet ze natuurlijk prompt. Dat is een tegenstelling. Ik zou zeggen: naarmate de mens innerlijk edeler is, is de kans groter dat hij misgrijpt in de materie. Want er er moet evenwicht zijn, ook daar.

Als we zeggen: God, goddelijke wereld en wij komen bij de Romeinse 10 (X) terecht, dan zouden we ook zeggen: God is voor ons eigenlijk niet de hemelwereld, de geestelijke wereld en ook niet de stoffelijke wereld, maar het is het punt waar beide elkaar bereiken en elkaar in evenwicht houden. God is voor ons de kern van het evenwicht. Wij bewegen ons voortdurend langs en door

die kern en gaan steeds naar een ander besef om de doodeenvoudige reden dat wij niet in staat zijn de inhoud van dit ene punt te begrijpen. Wij hebben altijd een wereld nodig, die overigens een zwakke weerkaatsing is van de inhoud van dit ene punt werkelijkheid waaruit het totaal van de verschijnselen geboren is.

Dit is op zichzelf een interessant en biologiserend onderwerp. Het vervelende is alleen dat je nooit de juiste beelden vindt en dat is ook begrijpelijk.

Als ik alles hier nu eens in uw taal en uw termen heel juist en zuiver zou kunnen weergeven, dan zou een andere wereld niet meer nodig zijn. Het is juist de vertekening, die elke wereld heeft. De geestelijke wereld heeft haar eigen vertekening van de werkelijkheid zo goed als u stoffelijk ook een vertekening van de werkelijkheid kent. En de allerhoogste en de allerlaagste wereld zullen allebei misschien een veelomvattender omschrijving zijn van wat leven en wat God kan zijn, maar ze zijn in ieder geval beide uitermate vertekend. Een mens voelt dat, neen ik, wel ergens aan.

Als u hoort - dit is een bekend beeld en u heeft het waarschijnlijk al vaker gehoord, maar in dit verband zou ik het toch weer willen citeren - over een hemels Jeruzalem met goud geplaveide straten, bordjes met lammetjespap, harp spelende mensen en denkt even na wat zo'n wereld eigenlijk is, dan krijgt u er ook het rambam van. Net zo goed als van een hel waar voortdurend wordt gestookt en iedereen ligt te sissen in de eeuwige vlammen, terwijl de duivel zo nu en dan met een augurkenvorkje komt om u om te keren. Als u het zo bekijkt, is het allebei even onmogelijk. Maar het is onze poging iets te omschrijven van de onredelijkheid, de onmogelijkheid van alle waarden, die wij vanuit onszelf projecteren.

Wij leven in tegenstellingen; en door de spiraal te gebruiken kunnen wij die tegenstellingen een klein beetje organiseren. Als u die spiraal eens zou uittekenen, dan zult u zien dat elk punt, dat u hier bereikt op de lijn, op diezelfde lijn aan de andere kant eveneens een belevingspunt moet hebben, want er is één lijn. Je kunt steeds lijnen trekken, zodat er een heel lijnenraster loopt. En dan kun je zeggen: Kijk, hier komt die beleving en daar komt die weer. Maar hier is het stoffelijk, dan moet het daar geestelijk zijn. Hier is er een combinatie van stof en geest, dan moet het daar een combinatie van geest en stof zijn. Hier is het misschien een overgang naar de geest, dan is daar een geboorte. Op die manier krijg je een ander inzicht in de betekenis.

Het is allemaal zo gemakkelijk om zo mooi hoog-geestelijk te doen. Ach, lieve mensen, hoog-geestelijke praat is al verkocht vanaf het ogenblik dat de eerste sjamaan beweerde dat de voorvaders door zijn mond spraken. Soms was het nog waar ook. Maar dat maakt helemaal geen verschil uit. Wij moeten niet hoog-geestelijk zijn en wij moeten niet materialistisch of stoffelijk zijn. Wij moeten gewoon onszelf zijn. In de mystiek zijn we onszelf doordat wij de tegenstellingen een beetje uitschakelen. Wij proberen het kernpunt te beleven.

Voor mij is een mystieke beleving het gaan naar de lijn, die de verschillende punten van het lot schijnt te verbinden in al die windingen van de spiraal. Het begrijpen van een totaliteit in plaats van een leven in verandering en tegenstelling. Het bereiken van een eenheid in plaats van een voortdurende gespletenheid in wezen, in besef en in mogelijkheden. Dat lijkt mij de juiste verklaring te zijn.

Als u leeft en u doet aan mystiek, aan occultisme en al die dingen meer, dan moet u dit maar eens onthouden: Pas op het ogenblik, dat wij de tegenstellingen van alle werelden in ons kunnen vergeten en daardoor iets van de totaliteit kunnen beleven, zijn we ergens. Een mens, die zich voortdurend bezighoudt met de wereld van de geest, schiet niet op. Een geest, die zich voortdurend bezighoudt met de wereld van de mensen, schiet ook niet op. Maar op het ogenblik, dat wij beseffen dat er een gemeenschappe-

lijke kracht is, die in alle werelden bestaat en wij kunnen deze voor een ogenblik aanvaarden en beleven, dan zien wij de werkelijkheid die wij zijn. Dan weten wij wat leven werkelijk betekent. En dan is de straal des levens alleen maar een symbool, dat wij hanteren om onszelf duidelijk te maken dat ondanks alle veranderingen de werkelijkheid één en dezelfde blijft, de kracht die ons regeert één en dezelfde blijft en dat ons wezen in al zijn schijnbaar tegenstrijdige en verschillende uitingen een eenheid is, die tot een kosmisch geheel behoort, waarin wij niets kunnen veranderen, maar waarvan wij wel steeds kleine stukjes beleven.

-:-

G E M E E N S C H A P .

Gemeenschap wil zeggen dat er een gelijkheid is; er is iets wat we gemeen hebben.

Wij hebben eigenlijk met heel veel wezens, krachten en mensen iets gemeen. Op het ogenblik, dat wij dat beseffen en tot uitdrukking brengen, ontstaat er een gemeenschap. Je kunt zeggen, dat tegengestelden elkaar aanvullen, maar in de praktijk is dat alleen mogelijk, indien ze ook iets overeenkomstigs hebben. Je kunt niet verwachten dat absolute tegenstellingen ooit tot gemeenschap komen, maar wel dat ze uitdrukking kunnen geven aan een eenheid; en dat is gemeenschap.

Men zegt, dat de mensen een gemeenschapsleven kennen. Dat is tot op zekere hoogte waar. Je bent van elkaar afhankelijk. Je vult elkaar aan. Je bent tezamen iets meer dan je alleen zou kunnen zijn en je kunt jezelf pas zijn door het besef wat je bent in relatie tot al die anderen.

De gemeenschap van de mensen is er een vol tegenstrijdigheden. Maar zonder die tegenstrijdigheden plus de toch verenigende factor zou er geen werkelijke band mogelijk zijn, geen werkelijke samenwerking.

Dan spreekt men in de kerk over: de gemeenschap der heiligen. Dat klinkt net alsof het een soort vereniging is voor uitverkorenen. In wezen zijn wij echter verbonden met alle werelden; ook daar bestaat een gemeenschap.

De geest werkt mee in uw wereld. Maar uw wereld is ook belangrijk voor de wereld van de geest. God is belangrijk voor uw wereld, maar dan moet uw wereld ook belangrijk zijn voor God. Altijd weer moet er een wederkerigheid zijn en dat is wat het woord gemeenschap uitdrukt. Het is deze wederkerigheid waardoor de schijnbare verschillen en tegenstellingen tezamen iets goeds tot stand brengen. Dat moet u ook voor uzelf beseffen.

Wanneer u leeft, zijn er veel dingen die u met anderen dient te delen, maar dat kunt u alleen, indien dit delen niet beperkt is tot een "ik het mijne en jij het jouwe", maar tezamen reikt tot iets anders, iets meer.

Alle gemeenschap is de uitdrukking van een kernwaarde, die in allen bestaat. Of er nu een denkbeeld is, een misvatting desnoods, dat doet niet ter zake. Er moet iets zijn wat ons tezamen houdt, waardoor een gemeenschap kan bestaan. En de totaliteit omvat waarden, die in ons allen bestaan. Daarom bestaat er tussen de totaliteit en ons een gemeenschap, die wij niet teniet kunnen doen. En dit beseffende kunnen wij ons toevertrouwen aan die totaliteit, mits wij bereid zijn in onszelf ook voortdurend het antwoord op die totaliteit te geven.

-:-

Slotwoord.

Hiermede zijn wij aan het einde van de cursus gekomen.

Ik heb geprobeerd iets uit te drukken. Laten wij één ding goed begrijpen: Er is iets wat ons allen verbindt. De cursus is er in zekere zin de uitdrukking van. Niet omdat u voor zoete koek aanneemt wat wij zeggen en niet omdat wij de totale waarheid en niets anders kunnen weergeven, want we zijn nog niet zo ver, maar doordat we elkaar iets schenken. Daardoor wordt de geest wijzer door uw gedachten en reacties. En u wordt weer gestimuleerd in uw besef door hetgeen de geest zegt.

Een cursus is een vorm van samenwerking. En zo vormen wij de gemeenschap, die zich de Orde der Verdraagzamen noemt en die een heel klein korreltje zand is tussen vele andere soortgelijke korrels, die de oceaan van het eeuwig Werkelijke omsluiten.

: -:-:

DE MENS EN DE GEEST

HOOFDSTUK X.

PRACTISCHE WENKEN.

Als je als mens begint contact op te nemen met de geest, is de mogelijkheid erg groot dat het niet volledig harmonieert. Dat wil zeggen: de geest kan voor de mens dus een storende inwerking hebben. Bovendien zijn er bepaalde entiteiten, die wat meer duister zijn en misschien wat minder prettige invloeden zouden kunnen uitstralen. Hoe kan men van deze dingen afkomen?

1. Het is altijd uw eigen karakteristiek, uw eigen instelling, uw eigen uitstraling waardoor een dergelijk contact mogelijk wordt. Er is geen enkele geest, die u kan overrompelen en bedwingen, indien er niet ergens in uw wezen een punt is, waarmee die geest harmonisch kan zijn. Verander dus uw instelling, uw denken.
2. Laat u nimmer tot paniek verleiden. Paniek geeft een entiteit een groter houvast. U begint chaotisch te reageren en daardoor kan een geest met een ordenend principe dan een groot gedeelte van uw verdere reacties bepalen.
3. Afscherming is magisch mogelijk. De eenvoudigste methode is het trekken van een drievoudige cirkel. Dit wil over het algemeen wel helpen, indien wij te maken hebben met entiteiten die werkelijk duister zijn. Voor een lichtere entiteit helpt het meestal niet zo goed, maar daar zult u ook veel minder last van hebben.
Die cirkel zou theoretisch rond het "ik" moeten worden getrokken en dan kunt u nog kiezen uit twee methoden.

1e methode:

de cirkels rond u te trekken met de wijzers van de klok mee, waarbij u dan eventueel uw eigen voorstelling van God of van lichtende krachten voortdurend evoceert (aanroept).

2e methode:

u trekt de cirkels tegen de wijzers van de klok in. Volgt u deze methode, dan moet u niet evoceren; dus u moet niets aanroepen of oproepen, voordat de cirkels voltooid zijn. Eerst daarna kunt u eventueel lichtende krachten vragen u bij te staan.

In beide gevallen werkt het nogal eens.

U kunt dit ook doen op symbolische wijze. Het is mogelijk om dergelijke cirkels in gedachten te trekken. Voor de doorsnee-mens is het goed als men daarbij toch enig gebaar maakt. U kunt b.v. symbolisch drie keer even met uw vinger draaien in de juiste richting en u daarbij voorstellen dat u de afscherpende cirkel trekt.

Een andere methode is om het gewoon met de punt van de tong te tekenen langs het verhemelte. U voelt dan wat u doet en daardoor is de suggestie aanmerkelijk sterker. In al deze gevallen zijn de z.g. magische maatregelen vooral bedoeld om u een gevoel van zekerheid te geven en daarnaast

om door de concentratie (eventueel evocatie) uw harmonie met de u lastig vallende geesten te verstoren.

Dan kennen wij in de relatie mens ^{je} geest ook nog het vervolgd worden door astrale spookbeelden. Nu wil deze niet graag "geesten" noemen. Dit vind ik een beetje beledigend voor mijn eigen status. Voor de mens zijn ze echter spookbeelden. Deze spookbeelden kunnen wederom alleen invloed hebben, indien u bang bent. Met andere woorden: als u die dingen niet vreest, dan kunnen ze niets doen. Onthoud dat goed! Als het rond u plotseling veel donkerder lijkt of bepaalde plaatsen in uw omgeving veel donkerder zijn dan de rest, dan denkt u gewoon aan het licht en u gaat rustig verder. In dat geval zal het duister voor u wijken; het zal u niet kunnen aantasten.

Wordt u door iemand - het gebeurt nog wel en tegenwoordig zijn er in Nederland mensen die dat doen via goena-goena en middels gezonden geesten (meestal astrale projecties overigens) - belaagd, dan is er nog een andere methode, die vaak heel goed werkt.

Denk aan datgene wat voor u het heiligst is. Probeer daarbij het gevoel te hebben dat er licht rond u is. Zodra u dat gevoel heeft, aanvaard die entiteit. Alle in de goena-goena gelegde bedoelingen slaan dan als vanzelf op de afzender terug. En als deze ontdekt wat hij heeft gedaan, zal hij over het algemeen wel voorzichtiger zijn bij een volgende poging. Het werkt bijzonder goed.

Dit zijn zo van die aanwijzingen, die krijgt u eigenlijk wel meer. Ze zijn echter noodzakelijk, als men de relatie tussen mens en geest een beetje in de hand wil houden.

Zo geldt dit ook voor mediumschap. Mediumschap kent vele vormen. Wat wij hier manifesteren (een trance-mediumschap) is maar een bepaalde vorm daarvan. Bij alle mediumschap berust het verschijnsel op een communicatie tussen een geest en een mens. Daarbij is het niet belangrijk, of die geest uit de sferen komt of een projectie is van een ander mens. In dergelijke gevallen kun je beheerst worden. Zo'n beheersing eenmaal toelaten betekent dat die beheersing permanent wordt. Er ontstaat een gewinningsverschijnsel dat vaak zeer nadelig kan inwerken.

Een voorbeeld is een "schrijvend medium". Je vindt het in het begin erg interessant dat het gaat. En zodra de hand naar een schrijfgebaar maakt, grijp je al naar potlood en papier en laat je de geest doorkomen. Maar op een gegeven ogenblik kun je jezelf niet meer beheersen en als je dan geen papier hebt, dan schrijf je desnoods op het witte overhend van je voorbuurman, maar je schrijft. En afgezien van het feit dat het natuurlijk moeilijkheden kan veroorzaken in de relaties met de medemensen, zit daar ook nog aan vast dat je geen meester kunt blijven over jezelf. Een van de methoden om deze beheersing op eenvoudige wijze te behouden (dit geldt dus ook voor helderhorendheid, helderziendheid en al die andere verschijnselen, die onder het mediumschap vallen) is de volgende:

Wanneer de verschijnselen optreden, aanvaard ze alleen op een bepaald ogenblik en alleen gedurende de door u bepaalde tijd. Als u zegt "ik aanvaard dit voor 30 minuten" en het begint tegen het einde van die 30 minuten interessant te worden, moet u toch onderbreken en na een pauze van ongeveer dezelfde tijd kunt u dan proberen de draad weer op te nemen. Dit is de enige manier om ervoor te zorgen dat uw eigen tijdsbesef en uw eigen wil blijven domineren.

U zult zeggen: Maar die geest meent het toch goed met mij. Ja, dat kan wel. Maar het kan net zo goed zijn dat u iemand uit Schaduwland treft, die eigenlijk helemaal geen besef heeft van wat er gebeurt; of erger nog, dat het iemand uit het duister is, die u als werktuig wil gebruiken. Daarom is het beter altijd te zorgen voor alle factoren, die de beheersing

vergroten.

Indien u - wat vooral in het begin wel eens gebeurt - overdag bezig bent en plotseling het gevoel krijgt "er is een boodschap en deze is urgent", ontvang haar niet onmiddellijk. Stel desnoods: ik zal over een kwartier-gedurende 5 minuten bereid zijn om die boodschap te ontvangen. Als voor een entiteit het doorgeven van de boodschap inderdaad belangrijk is, dan komt die wel. Is het iemand, die u alleen door het gevoel van iets erg belangrijks en dringends in beslag wil nemen, dan zult u juist door het zelf stellen van zowel het tijdstip als de tijdsduur voorkomen dat deze entiteit een greep op u krijgt waardoor u zich niet meer ertegen kunt verweren, wanneer deze u ergens - desnoods midden op straat - in beslag zou willen nemen. Het is voor een mens wel heel erg belang om daarmee rekening te houden, meen ik.

Dan zijn er verder nog een paar punten waar je ook als geest wel eens overheen kijkt.

De relatie tussen mens en geest moet zijn gebaseerd op een wederkerig begrip. Ik kan als geest nooit iets uit mijn wereld duidelijk maken dan alleen in de termen die aanvaardbaar en begrijpelijk zijn in uw wereld. Dat geldt voor u precies hetzelfde. U kunt aan de geest dingen duidelijk maken, maar u kunt dat alleen doen in de termen, die voor die geest verstaanbaar en aanvaardbaar zijn. En gelooft u mij: er zijn heel veel zaken en vooral drijfveren op aarde, die voor een geest niet zo gemakkelijk te begrijpen zijn. Er zijn heel veel wensen en aanwijzingen van mensen waarop een geest niet kan reageren. Een enkeling zou het misschien kunnen, maar de meerderheid zeker niet. Daarom geldt, wanneer u een beroep doet op de geest om u te helpen:

- a. stel datgene wat het eindresultaat moet zijn zo menselijk en zo duidelijk mogelijk;
- b. probeer nimmer de werkwijze, die gevolgd moet worden, te bepalen;
- c. maak er nooit een bijzondere rite of plechtigheid van. Door rituelen en plechtigheden ontstaat er in uzelf een bepaalde suggestieve of hypnotische toestand, die dan door factoren van buitenaf eveneens kan worden gestimuleerd. U verliest uw meesterschap over uzelf bovendien zult u - en dit is heel erg belangrijk! - meestal niet de hulp krijgen die u verlangt, maar wordt u het werktuig van iemand, die op aarde iets wil volbrengen.

Het is - ik kan het niet genoeg herhalen - voor een mens, die met de geest contact heeft altijd erg belangrijk om bewust mens te blijven, bewust zichzelf te blijven.

De geest geeft nogal wat leringen weg en die lopen dan vanaf de halleluja-Leger-des-Heils-stijl tot het al dan niet gefundeerde wetenschappelijke betoog en de mystieke redenering. In al deze gevallen heeft de geest waarschijnlijk wel iets te zeggen, maar het is aan u te begrijpen wat die geest wil zeggen. Wat de geest zegt, is niet zonder meer waar. Het is alleen waar, indien u de waarheid daarvan in u erkent; en dat kunt u pas doen op grond van feiten of toestanden, die er rond u bestaan. Als een geest dus een vraag aan u stelt, dan mag u die geest wel degelijk vragen om wat terug te doen; nanelijk te bewijzen dat het noodzakelijk is.

De verhouding tussen geest en mens moet er een zijn van samenwerking. Op het ogenblik, dat - bewust of onbewust - de mens dan wel de geest probeert te domineren, ontstaan er disharmonieën en daardoor krijg je op den duur altijd moeilijkheden. Als mens zeker, maar ook als geest kun je daardoor in een situatie komen, die minder aangenaam is en die vaak het verbreken van het contact met de menselijke wereld voor enige tijd noodzakelijk maakt.

Wilt u lering ontvangen uit de geest, dan moet u heel goed begrijpen, dat de geest alleen kan werken met uw persoonlijke inhoud. De geest kan u niet even voorlichten over iets wat u nog niet kent. Zij kan slechts een analogie

vormen met het onbekende op grond van de bij u bekende feiten of waarden. Vraag daarom nooit aan een entiteit zonder meer: geef mij even die kennis. Stel wat u verlangt en laat dan rustig uw gedachten gaan. Wacht niet tot dat de geest dat luidkeels tegen u schreeuwt. Want als dat gebeurt, dan is het meestal te laat om er nog wat aan te hebben. Laat gewoon uw gedachtenontwikkeling voortgaan. Juist uw instelling plus het ontvangen van inspiratie en uw eigen gedachten geven een veel groter resultaat dan alle pogingen om precies - helderhorend b.v. - aanwijzingen van de geest te verkrijgen.

Datzelfde geldt voor beelden, die men u laat zien. De beelden, die men u toont zijn altijd een compositie van de in u bestaande herinneringen. Het kunnen vage of sterk verdrongen herinneringen zijn, het kunnen onderbewuste impulsen zijn van waarnemingen die u nooit helemaal heeft beseft, maar zij moeten aanwezig zijn. Het beeld, dat u helderziend waarneemt is nimmer het juiste beeld van die geest. Het is uw reactie op de impulsen, die deze geest uitstraalt. Ik meen, dat ook dit interessant genoeg is.

Nu is samenwerking tussen geest en stof - zeker vanuit ons standpunt en hopelijk ook vanuit de uwe - iets wat heel erg belangrijk is. Ik heb u al gezegd: het moet een kwestie van een zekere wederkerigheid zijn. Indien u oprecht en op de juist manier de geest helpt, dan zal zij daar iets tegenover moeten stellen. Wat dat is, kunt u niet bepalen. Dat kan die geest alleen doen op grond van de harmonie, die zij met u bereikt. Maar het is nooit zo, dat u voor de geest hier werkt en dat er geen schijntje van een bewijs komt dat het wat uithaalt, totdat u dood bent en dan zeggen ze: "God, wat heb je goed voor ons gewerkt, lieve jongen of lieve meid." Zo is het ook weer niet. Er is altijd sprake van een wederkerigheid. Als u iets doet voor de geest, zal zij trachten u te helpen. Zij zal daarvoor alle middelen gebruiken.

Wanneer u door een toeval iemand ontmoet, die u kan helpen, dan is de kans groot dat de geest iets daarmee te maken heeft; maar u weet het nooit zeker. Het enige dat u zeker weet is: als ik probeer het beste te doen voor de geest, dan moeten er bepaalde momenten zijn waarop ik zeg: Hé, dat is niet verwacht en nu loopt het mij toch mee. Ik had nooit verwacht dat ik dat zou kunnen of zou halen en nu lukt het mij toch.

Wees ook een beetje voorzichtig met het op een voetstuk plaatsen van de geest. Het is zo gemakkelijk te zeggen: Dat is onze leermeester, of in bepaalde kringen onze goeroe. Het klinkt erg mooi, dat geef ik graag toe. Maar u leeft op aarde. U moet op aarde ervaringen opdoen. Een entiteit - hoe hoog en hoe zuiver ook - kan u nimmer een oplossing geven voor al uw stoffelijke moeilijkheden en problemen. Zij kan u hoogstens een paar denkbeelden geven, die u dan zelf moet omzetten in de praktijk. Begrijp het dus goed: er kan niet iemand zijn, die uw leven voor u dirigeert. Er kan hoogstens een inwerking uit de geest zijn, waardoor u de mogelijkheid krijgt zelf bewuster en juist te handelen, maar dan is het uw eigen zaak om dit te doen.

De situatie van de leermeester brengt overigens wel eens meer moeilijkheden. Een leermeester kan onder bepaalde omstandigheden gehoorzaamheid van uw eisen. Dat is ook zijn recht zolang het gaat om zaken die samenhangen met het onderricht dat hij u geeft. Daar bestaat geen alternatieve uitvlucht voor. Als iemand u les geeft in de Nederlandse taal, dan kunt u wel zeggen dat u het anders zou schrijven, maar u zult zich eerst moeten onderwerpen aan het onderricht, want zonder dit zult u nooit zelf een aanvaardbare alternatieve schrijfwijze kunnen ontwikkelen. Een zekere discipline is dus nodig, maar die blijft altijd beperkt tot het betreffende onderwijs.

Dus: indien u een geestelijke leraar heeft, die u helpt om b.v. esoterische waarden in uzelf te erkennen, dan zult u op dat terrein en zolang u dit onderricht zelf aanvaardbaar acht, gehoorzaam zijn aan de eisen, die

op grond van deze esoterie en de esoterische lering worden gesteld. U zult echter nooit vragen: Mag ik zondag nu wel of niet gaan wandelen? Dit heeft er niets mee te maken. U zult ook niet zeggen: Mag ik met die mens wel of niet omgaan? Dat maakt u zelf uit. Alleen door de lessen kunt u een inzicht verkrijgen, waardoor u een zekere keuze doet. Maar het is altijd uw persoonlijke verantwoordelijkheid, uw persoonlijke beslissing.

De situatie van samenwerking wordt misschien wel het best gedemonstreerd door de manier waarop de Witte Broederschap werkt. Nu weet ik wel, dat de Witte Broederschap niet overal even geliefd is. Zeker niet sinds wij hebben geprobeerd om duidelijk te maken wat zij werkelijk doet in plaats van alleen maar met vage, welwillende frasen over de bewustmaking van de mensheid te spreken.

Die Witte Broederschap werkt met u samen. Als u tegen de Broederschap zegt: Ik wil met u samenwerken, dan geeft zij u niet onmiddellijk een aanstelling. Zij komt u niet vertellen dat u voortaan beter bent en dat u later ingewijd zult worden. Maar uw bereidheid tot samenwerking kan soms tot uiting komen in een enkele impuls waarbij je zegt: Waar haal ik dat vandaan! Of een enkele reactie op grond van een bewustzijn, dat u niet-wetende bezat. In een dergelijk geval kunt u zeggen: De Witte Broederschap werkt dus op basis van harmonische mogelijkheden plus geestelijke behoeften samen.

Nu kunt u als mens op een gegeven ogenblik ook zeggen: Ik heb kracht nodig. Ik probeer te leven in overeenstemming met de bewustwording van de mensen en de harmonie, geef mij die kracht. Dan moet de Broederschap ook die kracht geven. En zij doet dat ook. Zij doet dat natuurlijk niet zoals u het wilt hebben. U wilt misschien die kracht hebben om b.v. een piano te tillen en u krijgt alleen maar de kracht om de breuk, die u zich heeft vertild te dragen. Maar u krijgt inderdaad kracht. Dat is een situatie die u goed moet onthouden!

Als de Witte Broederschap vanuit haar inzichten u dingen laat doen waarvoor u zelf de aansprakelijkheid niet kunt dragen, omdat u ze niet kunt overzien, dan zal de Broederschap er ook voor moeten zorgen dat de gevolgen voor u aanvaardbaar worden, dat u de kracht heeft om dat op te vangen etc. etc. De Broederschap neemt dus wel degelijk de aansprakelijkheid op zich voor alles wat zij door middel van u tot stand brengt, mits u niet bewust en wetend hebt kunnen meewerken.

Dit schetst - geloof ik - het werken van de geest op aarde heel goed. Zodra er sprake is van een wederkerigheid en van begrip, dan ontstaat er ook een zekere vrijblijvendheid. De geest helpt u natuurlijk. En op grond van de harmonie, die tussen mens en geest groeit, kunnen veel kracht en weten en andere dingen worden uitgewisseld, maar dat is een nevenproduct. Het belangrijke is, dat u altijd uw eigen weg moet kunnen gaan en dat dat voor de geest ook mogelijk moet zijn. Op het ogenblik, dat een geest iets doet waardoor u zonder te beseffen wat u doet en zonder het te willen ook in een zekere situatie wordt gemanoeuvreed, die voor de geest misschien erg belangrijk is om een zekere verandering op aarde tot stand te brengen, is die geest daarvoor aansprakelijk. Zij zal alle gevolgen daarvan voor haar rekening moeten nemen; zelfs de gevolgen die voor u eventueel na uw dood zouden kunnen optreden.

Wanneer u als mens de geestvraagt of hulp of bijstand op een dwingend manier en u doet dat volgens uw eigen inzicht door het precies te definiëren, dan is de geest niet aansprakelijk; dan bent u het. En alle gevolgen van dit ingrijpen door u zal dan ook later op uzelf neerkomen. U zult volgens de wet van evenwicht moeten zoeken naar de een of andere manier om de gedane schade, de gestelde onevenwichtigheden weer teniet te doen en het evenwicht te herwinnen. Ik meen, dat u daarmee rekening dient te houden.

Een punt waar je als geest ook wel eens een beetje raar tegenaan zit te kijken is de manier, waarop men eigenlijk naar de geest gaat als naar een kerk of naar een voorstelling. Nu geef ik toe, het verschil tussen beide is vaak niet zo groot.

Kijk eens, de geest kan u geen godsdienst geven. De geest kan u geen vroomheid geven. Zij kan u hoogstens een bepaalde sfeer of uitstraling aanbieden waar u zelf wat mee moet doen. Als u dus regelmatig gaat luisteren naar geesten, die mooie en vrome woorden spreken, dan is dat uw zaak. Maar dan moet u niet verwachten dat u op grond daarvan enig recht heeft t.a.v. die geest; dan moet u met die sfeer, die kracht en alles wat erbij komt zelf maar eens wat doen. En als u het beschouwt als een soort vertoning, dan moet u ook helemaal niet gek kijken dat u geen contact heeft met de geest. Laat mij het zo zeggen:

Wanneer u naar een voetbalwedstrijd gaat en u zit alleen maar te kijken hoe zij het doen, dan wordt u er niet warm en niet koud van. Maar kiest u partij, dan wordt u wel warm of koud. Dan beleeft u zelfs op uw zitplaats emoties, die soms heftiger zijn dan menig speler ooit heeft gekend. Zo moet u dat zien, wanneer u contact heeft met de geest.

Er zijn ogenblikken, dat u daar emotioneel door gegrepen wordt. Dan kan uw reactie t.a.v. de geest op dat ogenblik negatief of positief zijn, dat doet niet ter zake. Door uw emotie heeft u er dus zelf iets van gemaakt, u bent erbij betrokken. U zult zelf een zekere sfeer scheppen en deze betekent dan een verbinding met een geestelijke sfeer. De resultaten daarvan ervaart u dan meestal ook wel.

Ga nooit naar een séance toe met het idee: nu zullen wij de waarheid horen. Waarheid is de grote onbekende op aarde; ze treedt hoogstens in vermomming op. Zelfs als de geest aan het woord is en probeert de waarheid te zeggen, kan zij het nog niet doen om de doodeenvoudige reden, dat de naakte waarheid - ofschoon door de zedenwetten thans hier en daar wat toegelaten - voor de meeste mensen door haar gestalte onaanvaardbaar is. Dus zeg niet: wij gaan de waarheid horen. Zeg alleen: wij gaan een sfeer pakken, wij gaan een paar denkbeelden krijgen en dan zullen wij daar zelf mee werken.

De methoden waarmee de geest werkt zijn natuurlijk ook van verschillende aard. Als u voorbeelden wilt hebben, dan moet u eens kijken naar onze sprekers. Er zijn babbelaars, temers, komieken, predikanten en zelfs galmers. Elk van deze sprekers probeert iets op zijn manier over te dragen. Als wij nu de uiterlijkheden beschouwen, dan zeggen wij: Kijk, de een spreekt mij wel aan, de ander niet. Dat betekent: de sfeer van de een is belangrijk, de sfeer van de ander niet. Kies dan rustig degene van wie u zegt: Daar voel ik iets voor, daar begrijp ik iets van, dat zegt mij iets. Daardoor kunt u vaak verbindingen krijgen, die heel wat verder gaan dan de mededeling, die is gegeven. Het is b.v. opvallend, dat onze vriend Henri zich voor velen tot een combinatie van moppenverteller, spreker en heilige Antonius heeft ontwikkeld. Hij wordt nl. bij alle kleine problemen aangeroepen en hij probeert ook werkelijk te helpen als het even kan.

Wij hebben bij ons een spreker, die ik de "galmer" zou willen noemen. Dit is niet oneerbiedig bedoeld, want hij behoort zeker tot de hogere échelons. Deze wordt door velen ondergaan als een orakel. Het moeilijke daarbij is, dat men in deze aanvaarding van hem verwacht dat hij als een klein godheidje zal optreden. Vraagt men hem om hulp, dan vraagt men niet de hulp die deze entiteit kan geven, maar men vraagt gewoon het mirakel dat men meent toevallig nodig te hebben; en dat is dan meestal ook nog het verkeerde.

Zo'n entiteit als de "galmer" kan u helpen bij bepaalde esoterische ontwikkelingen. Daarvoor kunt u rustig een beroep op hem doen, indien u de persoonlijkheid aanvaardbaar vindt. Maar het kan ook zijn, dat u veel liever een babbelaar heeft. Dat is veel gezelliger, zeggen de mensen dan.

Een babbelaar probeert op zijn manier ook een sfeertje op te bouwen en daarin bepaalde dingen te laten doordringen. Maar het hele sfeertje zegt het al: hier kunnen wij aan de verwachtingen van de mens eigenlijk alleen dan beantwoorden, indien deze ook informeel is. Het moet dus op een toon van jij en jou gaan. Probeer je zo'n entiteit aan te roepen met plechtige woorden of - het is wel eens voorgekomen - zelfs te bezweren, dan bezweer ik u dat er niets van terecht komt. Dus: ook als u te maken heeft met sprekers van deze groep (zelfs zij zijn niet allemaal gelijk en niet ieder van u zal daarop op gelijke wijze reageren) probeer dan uit te gaan van degene met wie u affiniteit gevoelt. Als u maar een voorstelling van de sfeer heeft (u hoeft geen namen en geen gestalten te kennen, alleen de sfeer), dan kunt u zich op die sfeer beroepen en alle hulp ontvangen, die in overeenstemming is met die sfeer. U gaat ook niet naar de tandarts, als u een lekke band aan de auto heeft met de vraag, of hij die even wil plomberen. Zo moet u niet naar een babbelende geest gaan om even een miraculeuze onthulling van het hoogste licht te vragen. Door de sfeer van de persoon en door de wijze waarop het contact met u gemiddeld verloopt is een dergelijke openbaring bijna onmogelijk.

Dit brengt mij tot het Licht zelf. Daarover zou ik ook een paar punten willen aanstippen.

Licht is een voorstelling. Het is niet een verschijnsel. Het licht is een innerlijke erkenning. Indien wij ons daarop beroepen, moeten wij ook gewoon daaraan wennen. Als u vanuit een duistere kamer ineens het felle zonlicht binnenloopt, dan kunt u daarop niet snel reageren. Uw ogen doen pijn, u ziet het allemaal niet zo goed. Eerst na enige tijd heeft u zich aangepast. Als u echter regelmatig eenzelfde overgang doormaakt, dan blijkt uw aanpassingstijd veel korter te worden. Het is alsof de pupil zich a.h.w. gemakkelijker aanpast aan de nieuwe licht-inbreng. Zo moet u dat ook zien met het Licht.

Als u de eerste keer dat Licht oproept, dan duurt het een hele tijd, voordat u het ziet. Ook de tweede en derde keer zal het heus nog niet zo gemakkelijk zijn, maar op den duur is het iets waar u alleen maar aan hoeft te denken en het is er.

Dat Licht kunt u gebruiken in heel veel kleuren. Nu weet ik dat er zelfs - vooral in verband met geestelijke genezing - aanwijzingen zijn: gebruik het groene licht, het gele licht, het rode licht. (Het lijkt wel een stoplicht!) Maar die aanwijzingen zijn ook weer gebaseerd op een zeker sfeertje. Een kleur van licht, ook van kosmisch Licht, is in wezen een instelling (dus een sfeer die in jezelf bestaat). Als u met één kleur licht goed kunt werken, is het verstandig uw werkzaamheden daarop te baseren. En probeert u alstublieft niet anderen te vertellen wat zij moeten doen. U kunt anderen laten zien hoe u zo iets opknappt. Probeer nooit te zeggen, dat zij het ook zo moeten doen, dan gaat het meestal fout.

Datzelfde is het geval bij mediumschap. Elk medium heeft zijn eigen methode van instelling, van concentreren. Als men de mediums zou willen dwingen om z.g. optimale methoden te gebruiken, dan zou er in de praktijk door 9/10 geen prestatie kunnen worden geleverd. Dat moet u zichzelf ook voor ogen stellen. Het geldt voor u net zo goed als voor iemand, die uitzonderlijk begaafd heet te zijn.

Uw relatie met de geest is gebaseerd op uw eigen instelling, uw eigen manier van reageren en denken, niet op vormelijkheden, niet op het maken van de juiste gebaren, niet op het pompelen van de juiste formules. Het berust gewoon op wat er in u bestaat. De manier waarop u die instelling bereikt, is helemaal niet belangrijk, althans voor de geest niet. Het gaat haar om de werkmogelijkheid. Voor u geldt dus: ik zal die methode verkiezen, welke voor mij persoonlijk de meest juiste lijkt te zijn, omdat ik daardoor het gemakkelijkst contact krijg met de wereld van de geest.

Dat waren een aantal praktische wenken. Ik ben er echter nog niet doorheen. Ik heb nog enkele opmerkingen te maken.

De wereld van de geest lijkt veel op die van de mens en is toch ergens op essentiële punten verschillend. Onze werelden lopen praktisch door elkaar heen. Ze vormen echter een eenheid, maar wij zijn door ons perceptievermogen in wezen van elkaar gescheiden. Laten wij rustig begrijpen, dat die werelden door elkaar heen kunnen lopen en laten wij ons vooral niets van elkaar aantrekken, tenzij wij elkaar iets te zeggen hebben.

U leeft in een materiële wereld en dat wil zeggen, dat materiële dingen erg belangrijk zijn. Stoffelijke zaken zijn voor u datgene waarvoor u op aarde vertoeft. Mits u daarbij de juiste gedachtengang en de juiste persoonlijke instelling weet te vinden, zodat u trouw bent aan uzelf en aan wat u bent, zult u daarmee het beste resultaat behalen.

Probeer alstublieft nooit als mens in een geestelijke sfeer of wereld te leven. Dat brengt u veel teleurstellingen, het kost u zeer veel energie en de resultaten daarvan zijn altijd betrekkelijk miniem. Ga uit van uw eigen stoffelijke wereld, uw stoffelijk denken en handelen en probeer op grond daarvan een harmonie met de geest te vinden. U kunt geen geest zijn voordat u in onze wereld bent aangekomen en dan vallen de stoffelijke moeilijkheden, waarvoor u het contact met de geest misschien had willen zoeken, toch weg.

Onthoudt u dit: Alles wat in de geest leeft of wat in de geest bestaat, is - als het tot het licht behoort - bereid de mens te helpen dat licht ook te bereiken.

Alles wat in de geest leeft en zich terugtrekt in het duister, zoekt in de mensheid vaak een contact, een mogelijkheid om een ogenblik de eigen duisternis, het eigen isolement te doorbreken en zich a.h.w. te voeden met menselijke indrukken en soms zelfs met menselijke levenskracht. Dat is nu eenmaal zo. U bent de enige, die bepalend mag zijn. Zodra u zich onderwerpt aan de geest, kunt u van alles verwachten. Laat mij het zo zeggen:

U kunt natuurlijk zeggen: Mensen, mijn huis staat voor iedereen open. Maar als u dat doet en daar komt iemand, die een beetje asociaal is en vergeet dat het toilet niet in de hoek van de huiskamer is, dan heeft u geen reden te zeggen: Maar dat heb ik niet verwacht. U heeft gezegd: Iedereen mag binnenkomen. Dergelijke dingen kunnen voorkomen.

Als u selectiever werkt door uit te gaan van degenen met wie u voelt contact te kunnen hebben, dan is de sfeer al direct anders; over het algemeen voor uzelf aangenamer en meestal ook positiever. Waarom zou u voor de geest open huis willen houden zonder te weten wat die geest is? Stel uzelf een bepaald limiet. Stel een zekere drempel in voor sfeer, voor bewustzijn of iets anders, zo goed u kunt. U helpt daarmee niet alleen uzelf, maar ook de wereld van de geest. Want u voorkomt nu dat degenen, die eigenlijk voor u schadelijk zouden kunnen zijn, de kans krijgen om u in beslag te nemen, terwijl u misschien voor een ander, die met u harmonisch is juist een mens zou zijn door wie bepaalde geestelijke waarden en invloeden heel goed naar voren kunnen worden gebracht.

Denkt u alstublieft ook niet dat wij ons als hoogheden beschouwen. Ik weet heus wel dat sommigen van ons door mediums en ook door anderen wel worden aangeduid met een ordinaire uitdrukking, die doet denken aan Balzac. Daar hebben wij helemaal geen bezwaar tegen. Als u vindt dat wij elendelingen zijn, dan spijt ons dat natuurlijk door de verwerping die erin zit, maar dat hebben wij toch liever dan dat u zegt: Daar mag ik niets tegen zeggen, want ze zijn lieve heiligen. Wij zijn niet lief en wij zijn niet heilig. Wij zijn entiteiten, die om bewustzijn zoeken, die proberen anderen tot bewustzijn te brengen, die daarbij soms ook ongeduldig kunnen zijn en die - ook al horen wij tot de Orde der Verdraagzamen - soms zelfs onverdraagzaam kunnen zijn. Wij zijn gewone wezen zoals u. U zult de beste resultaten krijgen, als u met ons met een zekere gemeenzaamheid, op basis van gelijkheid durft omgaan. Stel geen grenzen tussen uw wereld en de onze.

U bent vaak erg nieuwsgierig naar onze werelden. Het is bij ons mooi, natuurlijk, voor ons. Maar vergeet u niet, dat het rustieke slootje dat voor de een, die niet zo goed ruikt, wonderbaarlijk mooi is, voor de ander een enorme belasting door stankverspreiding betekent; dat een zeer drastische oplossing voor de verwerking van rioolinhoud voor sommigen stankverwekkend en voor anderen alleen maar aangenaam is. Het ligt er maar aan waar je zit.

Deze dingen zijn met de geest precies hetzelfde, heus. Beroept u zich op ons. Maar beroept u zich dan niet op een entiteit waarvan u het gevoel heeft: die is eigenlijk erg hoog. Vraag een vriend om hulp. Wat dat betreft, als u niet weet tot welke geest u zich moet wenden, wendt u tot het hoofdkantoor. Als u zegt: Lieve God, ik weet het niet meer, help mij alstublieft, dan is er altijd wél een, die de aanvraag oppikt en zegt: Nu ja, de Baas zelf is toevallig bezet, maar ik zal wel even gaan kijken wat er aan te doen is. Wij zijn bereid heel veel voor de mensen te doen, maar dan moet de mens ons de mogelijkheid daartoe geven.

Hiermee ben ik zo ongeveer aan het einde van deze les. Wilt u één ding heel goed onthouden:

Wij zijn mens geweest. U bent mens. Daardoor kunnen wij elkaar bereiken. Daardoor hebben wij voldoende gemeen om te werken, ook wanneer onze huidige wereld verschilt. Begrijp dat. Verwacht niet, dat iemand die dood is plotseling een ander en hoger wezen wordt. Hij is gewoon dezelfde mens met dezelfde kwalen, feilen en onmogelijkheden, die nu in een geestelijke wereld kan proberen om bepaalde tegenstellingen en fouten op te lossen.

Wij, mijne vrienden, horen bij elkaar. Mens en geest zijn hetzelfde. De werkzaamheden van de geest zijn in wezen werkzaamheden, die ook bij de mens behoren. En datgene wat de mens doet, zelfs het z.g. gróf-stoffelijke heeft ergens toch ook weer contact met de wereld van de geest. Wij horen bij elkaar. Juist daarom moeten wij elkaar aanvaarden als goede vrienden, als bekenden, als familieleden, als het even kan. En als het zo niet kan, desnoods als voorlopig gelijkwaardige onbekenden. Alleen op die manier kunnen onze werelden met elkaar versmelten en kunnen wij tezamen veel tot stand brengen, dat zowel in de sferen als op aarde zijn weerspiegeling vindt.

Ik heb getracht dingen te zeggen, die voor u allen belangrijk zijn. Het beste is, geloof ik wel, als wij gewoon elkaar begrijpen en verstaan. En gezien de uitstraling hier en daar, heb ik daar toch wel iets toe bijgedragen.

Ik meen, dat deze cursus, ofschoon ze niet aan ieders verwachting heeft beantwoord - dat wil ik er nog even bij zeggen - toch heel veel kleine veranderingen tot stand heeft gebracht bij degenen, die regelmatig zijn gekomen, waardoor zij vanuit het standpunt vanwaaruit ik het kan zien toch gemakkelijker en beter contact zullen kunnen krijgen met onze wereld. Omgekeerd denk ik ook wel dat verscheidene van de aanwezigen door ons wat eenvoudiger benaderd zouden kunnen worden. Dat wij dat voor elkaar hebben gebracht met elkaar, daarvoor is dit alles toch wel de moeite waard geweest.

WAARNEMINGEN OP GEESTELIJK VLAK.

Als een mens op geestelijk vlak waarneemt, dan dienen wij daarbij het volgende te beseffen:

Een mens neemt niet geestelijk waar; zijn waarneming is namelijk een waanvoorstelling. Wat hij meent te zien, ziet hij niet. Wat hij meent te horen, hoort hij niet. Hij wordt daartoe gebracht door invloeden, die tijdelijk zijn werkelijkheidsbesef verzwakken.

Wat de geest betreft, ligt de situatie ongeveer als volgt:

Hier is een mens, die ontvankelijk is. Ik wil deze mens beïnvloeden. Ik vertel hem dus - zoals een geest dat doet in beelden - wat ik hem mede te delen. Ik richt mij daarbij op dat gedeelte van de hersenen waaruit het beste antwoord te verwachten is. Dat kan toevallig een visueel centrum zijn, het kan ook een auditief centrum zijn of een ander deel van de grote hersenen. In al deze gevallen begint de mens onmiddellijk de ingekomen indrukken te sorteren. Hij vergelijkt ze met indrukken, die reeds aanwezig zijn en meent dan iets te zien of te horen wat er niet is. Zo ziet u dat wat de geestelijke waarnemingsmogelijkheid van de mens betreft er nog wel wat haken en ogen aan zitten.

Een mens kan natuurlijk wel onze wereld waarnemen, maar dan moet hij zijn lichaam terzijde stellen. In dat geval zijn de waarnemingen volkomen concreet en reëel. Alleen de herinneringen, die aan de hersens worden overgebracht, zijn uit de aard der zaak weer gebrekkig en het ontstane beeld is dus niet identiek met de beleefde werkelijkheid.

De geest op haar beurt heeft natuurlijk ook bij het waarnemen van een mens enige moeilijkheden. Als wij naar een mens kijken, dan zien wij wel degelijk schoonheid of soms ook afzichtelijkheid, maar dit is niet gebaseerd op uiterlijkheden. Je zou het bij ons als volgt moeten formuleren:

Iemand, die volkomen disharmonisch is, is in onze ogen over het algemeen lelijk. Iemand, die innerlijk harmonisch is, is in onze ogen doorgaans mooi. Als wij nu proberen om die indrukken terug te geven, dan ontstaat er weer een moeilijkheid, want niemand wil van de geest horen dat hij lelijk is. Dus krijgen wij de schoonheid toch altijd weer op de voorgrond, maar dan heel waarschijnlijk met enkele adjectieven daaraan toegevoegd.

De moeilijkheid om een mens duidelijk te maken waar hij faalt, bestaat voor ons eveneens. Een mens zal zijn falen immers niet in concreto aan zichzelf toegeven, tenzij hij - en dat is vaak een onevenwichtigheid in hem - absoluut geen zelfvertrouwen bezit. Als wij nu tegen iemand zeggen: U moet anders zijn, dan moet die mens daarvoor een reden geven. Dus: ik moet anders zijn, omdat ik ingewijd word of omdat ik uitverkoren ben. Het aantal zelfbenoemde uitverkorenen op aarde is altijd nog veel groter dan het aantal van degenen, die althans enig contact met onze wereld en sfeer hebben bereikt.

Wanneer een geest zich aan een mens manifesteert, is het belangrijk dat de geest herkenbaar is. Daarom zoek je altijd weer een beeld te vinden dat

- a. gemakkelijk aanslaat, omdat het strookt met herinneringsbeelden in de mens;
- b. dat voldoende eigen is om te kunnen worden overgebracht.

Het is aan één kant jammer dat Oma, die zich uit de geest manifesteert, voornamelijk wordt herkend aan haar kapoethoedje en haar gebedenboek. Het gezicht denkt men na de herkenning dan erbij. Het is interessant om - als u eens helderziende waarnemingen bijwoont - erop te letten hoe weinig er wordt gezegd over de gestalte zelf. Het zijn altijd aanduidingen van bijkomstigheden. Voorkeur heeft men b.v. voor lange of korte haren van een bepaalde kleur. Baarden en snorren zijn vaak ook belangrijk. Daarnaast blijken costumes van verschillende snit eveneens de aandacht te trekken. En vele geesten zijn -

voor helderzienden althans - kennelijk nog in de keuken bezig, omdat zij zich met diverse soorten schorten plegen te manifesteren.

Dit is natuurlijk niet de feitelijke waarheid. Maar zoals u bepaalde figuren kunt herkennen aan hun attributen, zo is het de bedoeling dat u aan de attributen eigenlijk de persoon herkent en dat op grond van die herkenning een ontvankelijkheid ontstaat voor de mededeling die de persoon in kwestie dan meestal wil overbrengen.

Wat helderhorendheid betreft, natuurlijk, er worden boodschappen doorgegeven. Maar zijn die boodschappen nu altijd wel de juiste? Het blijkt, dat in de eerste plaats de persoonlijkheid van de ontvanger sterk meespreekt, zodra de boodschap wordt doorgegeven. Iemand, die in de geest allang weer een oude en volwassen vorm heeft aangenomen, probeert tegen een mens te zeggen: "Je moet voorlopig proberen te roeien met de riemen die je hebt." Stel nu, dat het medium iemand is met een voorkeur voor kinderlijke vormen. Dan komt er misschien met een piepstemmetje uit: "Je moet gaan roeien, maar oppassen op je riemen." Dit is een gebruikelijk soort verminking waarvan ik nog een van de meest onschuldige heb genoemd.

Ik weet, dat in gevallen waarbij recepturen werden gegeven iemand een recept wilde laten klaarmaken met in plaats van 4/1000 gram arsenicum 4.000 gram arsenicum; wat voor de betrokkene een zeer korte weg naar onze zijde zou hebben betekend, die echter niet zonder pijn verlopen zou zijn. Ik haal deze voorbeelden aan om u duidelijk te maken dat de vermogens tot waarnemen van de geest en het ontvangen van boodschappen uit de geest niet onfeilbaar zijn.

De geest kan vaak proberen bepaalde misvattingen te herstellen. In onze lezingen zult u het ook vaak aantreffen dat een breedvoerige uitleg wordt gekozen om iets te zeggen eenvoudig omdat de poging om het kort te formuleren verkeerd uitliep. Het resultaat was, dat door toevoeging van een aantal zinnen toch de oorspronkelijke bedoeling duidelijk kon worden gemaakt.

Al deze dingen gelden natuurlijk voor het contact tussen mens en geest. Maar stel nu, dat een mens gevoelig is voor geestelijke zaken, dan zouden wij moeten stellen dat dit gevoeligheden zijn, die vaak op mentaal vlak liggen of iets daarboven. Als u gevoelig bent voor de uitstraling van uw medemens, dan zult u een deel van zijn stemmingen en van zijn bedoelingen aflezen. U zult deze vaak niet kunnen weergeven. Het zijn eerder gevoelens, die bij u worden gewekt dan feitelijke realisaties. Toch is het wel zeker, dat op deze wijze vele mensen in staat zijn hun contacten met medemensen a.h.w. van tevoren te bepalen. En als de praktijk dan bevestigt wat men heeft aan gevoeld, dan is dit eens te meer een bevestiging en gaat men met meer zelfvertrouwen verder. Toch mag men ook in dergelijke gevallen nooit uitgaan van de onfeilbaarheid van de geestelijke vermogens.

Als u zeer gevoelig bent voor b.v. de onevenwichtigheden in een menselijk lichaam, dan zult u in vele gevallen een juiste of tamelijk juiste diagnose van een bestaande kwaal of onevenwichtigheid kunnen geven. Maar het is eyengoed mogelijk, dat u iets wat bij uzelf niet in orde is gaat beschouwen als behorend tot een fout in de uitstraling van een ander en dan klopt de diagnose niet.

Een van de geestelijke vermogens, die voor de mens zeer belangrijk en interessant kan zijn, is het gebruik van wat men noemt "geestelijke krachten". Dit vermogen kan gebruikt worden voor genezing. Het kan voor beïnvloeding van de mens worden gebruikt. Het zou zelfs kunnen worden gebruikt om iemand op bepaalde ogenblikken voldoende zelfvertrouwen en een betere toegang tot zijn eigen bewustzijn te verschaffen. Deze kracht nu is in wezen alleen maar de weergave van een in de mens bestaande harmonie. Indien een mens harmonisch is met een wereld, sfeer of kracht, zo behoeft dit niet te worden uitgedrukt in woorden of denkbeelden. Het is voldoende dat het bestaat. Op het ogenblik, dat er in de mens een actie plaatsvindt of een wil tot actie is in overeenstemming met deze harmonie, zullen de krachten van de sfeer, waarmee hij har-

monisch is door deze mens actief worden en zelfs vanuit deze mens kunnen worden gericht over zeer grote afstanden. Alweer een punt waarin de geestelijke vermogens van een mens veel verder gaan dan waarneming alleen. Maar als wij weten dat deze mogelijkheid bestaat voor de projectie van krachten, dan moet toch ook worden aangenomen dat de mens zelf op afstand kan waarnemen. Hiervoor zijn verschillende verklaringen. Een van de meest eenvoudige is gewoon telepathisch contact.

Telepathisch contact - laat ons dat wel beseffen - berust altijd op een band tussen personen; een zekere wederkerigheid is noodzakelijk. Een mens kan echter zijn eigen bewustzijn vanuit zichzelf projecteren en daarmee ook zonder invloed van een ander uit deze waarnemen of bepaalde gegevens omtrent die persoon opnemen. Wij noemen dit in vele gevallen uittreding, omdat het lichaam daarbij in rust verkeert. Het is echter zeer wel mogelijk, dat de persoon ook zonder deze uittreding (dus de aanmerkelijke verhoging van eigen bewustzijnsdrempel) in staat is dit alles ter kennis te nemen. Het besef van een menselijke geest kan namelijk praktisch onbeperkt worden uitgebreid, zodra deze mens in staat is - en dat is heel belangrijk! - een dergelijke uitbreiding van besef voor zichzelf te concipiëren.

Ik meen, dat ik hiermede over het geestelijk perceptievermogen en over het gebruik van de geestelijke kwaliteiten van het mens het nodige heb gezegd.

Elke mens beschikt over bepaalde gaven. Deze gaven zijn zelden wat men voor zichzelf als begerenswaard acht, maar na enig zoeken ontdekt men bij zichzelf mogelijkheden. Gebruik dan eerst die mogelijkheden. Een mens, die helderziend is, kan ook helderhorend, heldervoelend etc. worden.

Een mens, die in staat is de aanwezigheid van een entiteit aan te voelen en ook de sfeer waaruit deze afkomstig is, zal in staat zijn op den duur uit te treden naar die sferen en van zich uit soortgelijke contacten te leggen in die sferen en op aarde.

Elke mens dient echter uit te gaan van zijn eigen gevoeligheden. Ontken niet dat u deze gevoeligheden bezit. U heeft ze wel degelijk. Zij zullen zelden beantwoorden aan hetgeen u graag zou wensen. Begin toch met deze bepaalde gevoeligheid verder te ontwikkelen. U zult ontdekken, dat u hierdoor al uw geestelijke vermogens ontwikkelt en ook steeds meer nevengebieden gaat bestrijken met uw waarnemings- zowel als uw projectievermogen.

Met dit alles hoop ik volgens uw verzoek duidelijk te hebben gemaakt, dat geestelijk perceptievermogen een eigenschap is die praktisch elke mens bezit; dat de vele vormen waarin dit alles optreedt een mate van betrouwbaarheid inhoudt, die slechts door zeer veel ervaring en bewust werken met de gevoeligheid op den duur gelimiteerd kan worden. Ik hoop, dat u begrepen heeft dat een mens, die uitgaat van de in hem aanwezige talenten of gevoeligheden het snelst resultaten krijgt en dat dan ook de andere geestelijke zintuigen beter gaan functioneren.

:-:-:

MENS EN GEEST.

Mens: bewustzijn dat zichzelf kent en beschouwt temidden van de wereld.

Geest: essentie van diezelfde mens, bevrijd van veel beperkingen, zichzelf kennende door de wereld, die hij uit zichzelf voortbrengt.

Mens en geest, twee factoren van een en dezelfde kracht: avers en revers van de munt van het leven. Zo zijn mens en geest verweven met elkaar. Niemand kan u vertellen hoe deze verbondenheid zich in werkelijkheid voortdurend voltrekt. Deze dingen kun je alleen beleven. Maar te weten dat deze banden bestaan, te weten dat geest en mens onverbrekkelijk verbonden zijn, juist in deze ontwikkeling waartoe wij allen behoren, draagt ertoe bij om als mens en als geest de totaliteit van het zijn te aanvaarden zonder de eigen wereld nadrukkelijk op de voorgrond te stellen.

Het besef, dat wij in vele vormen kunnen voortbestaan en dat elke vorm - ook de stoffelijke - slechts zinvol is binnen het geheel, maakt het ons mogelijk ons leven en bestaan te aanvaarden en het maximum aan bewustzijn daaruit te putten.

Eens zullen mens en geest de termen zijn, die twee kleine facetten van het eigen bewustzijn weergeven. Eens zullen alle mensen en alle geesten verbonden zijn in een totaliteit welke alle werelden schijnt te omvatten: herinneringsbeelden, die lopen van het eerste bewustzijn dat licht zag tot de laatste mens, die het doven van het licht heeft ervaren. Want zo is onze werkelijkheid.

Indien wij ondertussen met elkaar zoeken naar nieuwe feiten, naar nieuw bewustzijn en keer op keer een nieuwe weg inslaan, keer op keer nieuwe ervaringen opdoen, zo betekent dit slechts dat wij tezamen groeien naar de werkelijkheid die wij zijn.

Altijd weer zal de geest zich wenden tot de mens. Altijd weer zal de mens zich bewust zijn van de geest, onverschillig de naam die hij aan deze invloed geeft. Altijd weer zal de eenheid, die tussen ons bestaat, worden uitgedrukt door de wederkerige beïnvloeding zowel als door de krachten, die wij eveneens wederkerig aan elkaar ontleenen.

Wij zijn één weg. Ons bloeit één waarheid open, die bij het verbreken van de ketenen van levens en sferen ons zal tonen dat wij zijn één met allen. En daaruit zullen wij - mens en geest - dan uiten datgene wat wij nu slechts dromen te zijn. Wij zullen waarmaken wat nu alleen de fantasie lijkt te zijn van een mens, die zijn wereld ontvlucht. Wij zullen de droombeelden van onze werelden aaneenlassen tot een beeld van een volmaaktheid, die alles omvat. En in dit alomvattende beeld zullen wij beseffen, dat het voldoende is te zijn en dat het streven ten einde komt waar het besef de volheid van het bestaande kan aanvaarden.

Wij moeten nu sluiten. Deze cursus is afgelopen. Het volgende jaar beginnen wij met nieuwe cursussen. U zult daarop op uw eigen wijze reageren en over denken. Toch hebben wij in het afgelopen jaar samen iets opgebouwd. Of dit bouwwerk zin en betekenis had, dat zal de tijd moeten leren. Want wij moeten de dingen waarmaken zodat ze van woord tot beleving worden, voordat ze realiteit zijn.

Wij hebben getracht onze realiteit in woorden weer te geven om meer van die realiteit te beseffen. Wij danken u voor deze mogelijkheid. Wij hopen met u tezamen nog vele malen te kunnen zoeken naar de werkelijkheid waarbij het onderscheid wegvalt en een alomvattende harmonie eindelijk ons een wereld zonder waan voor ogen stelt.

:--:--: